ANALELE
ACADEMIEI ROMÂNE

DESBATERILE

TOMUL LIX

1938—1939

MONITORUL OFICIAL ŞI IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAŢIONALĂ, BUCUREŞTI, 1940

PARTEA I

ȘEDINȚELE ORDINARE

10 IUNIE 1938 — 12 MAI 1939

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 10 IUNIE 1938

D-l Președinte *CONST. RĂDULESCU-MOTRU*, deschizând ședința, zice:

Domnilor Colegi,

« Știința filologiei românești a pierdut pe unul dintre cei mai valoroși îndrumători ai ei. Literatura românească pe un creator original, care o dăruise cu poezii gingașe ca niște flori de primăvară. Ovid Densusianu s'a stins, după o scurtă suferință, în noaptea trecută de Miercuri spre Joi.

« Moartea l-a surprins în mijlocul activității sale obișnuite, care de mai bine de 40 ani s'a desfășurat în proporții extraordinare. Căci acest om de știință și poet, deși de trup plăpând, avea în sufletul lui o energie de muncă extraordinară. El este unul dintre titanii care au ridicat edificiul culturii noastre naționale, dela jumătatea secolului trecut și până astăzi.

« Născut în Făgăraș, la 29 Decemvrie 1873, ca fiu al lui Aron Densusianu, cunoscutul istoric și filolog, Ovid Densusianu și-a făcut primele studii universitare la Facultatea de litere din Iași, de unde apoi le-a continuat la Paris, după 1892, în École des Hautes Études, în Sorbona și École des Chartes. Aci, la Paris, a fost elevul lui Gaston Paris și a lui Tobler.

« Pregătit în mod strălucit pentru învățământul universitar, el intră în acest învățământ din anul 1897, mai întâi ca suplinitor al catedrei de limba și literatura română dela Facultatea de litere din București și apoi dela 1901 ca titular al catedrei de *Filologie romanică și limbă română*, la aceeași Facultate.

« Inalta valoare, pe care au avut-o lecțiunile făcute de Ovid Densusianu la catedra de filologie romanică, se dovedește cu prisos prin numărul publicațiunilor lui personale și mai ales prin numărul elevilor, pe care el i-a format. Catedra lui Ovid Densusianu a fost în sensul cel nobil al cuvântului o adevărată uzină de știință filologică în Universitatea din București.

« Probitatea muncii sale științifice și conștiinciozitatea cu care el își îndeplinea obligațiile didactice, erau proverbiale. Astăzi, când peste o oră începe serviciul divin de înmormântare în biserica unde corpul lui neînsuflețit este depus, în afișierul Facultății de litere din București stă anunțul scris de mâna lui: Vineri, 10 Iunie, ora 5, examen oral pentru sfârșit de an.

« Prob și conștiincios în îndeplinirea datoriilor sale de profesor; intransigent și corect în raporturile sale din vieața publică și particulară — așa a trecut prin vieața-i pământească, acela care a fost Ovid Densusianu.

« Dela 15 Octomvrie 1918, Ovid Densusianu aparține Academiei Române. Intensa activitate desfășurată însă la catedră îl împiedecă să ia parte, în mod asiduu, la lucrările acesteia Această împrejurare n'a slăbit întru nimic marea considerație, de care el se bucura în rândurile colegilor săi dela Academia Română.

« Opera ilustrului decedat este prodigioasă.

« Din această operă a apărut, în *Analele Academiei Române*, studiul « Din istoria amuțirei lui *u* final », în 1904, cu ocazia discuțiunilor produse, la această epocă, asupra acestei chestiuni. Restul operei a apărut în publicațiuni, conduse în cea mai mare parte de dânsul personal, precum și în publicațiuni străine. Publicațiunile lui preferate au fost: « Revista critică-literară, Romania, Grai și suflet, și Buletinul Societăței Filologice »; « Grai și Suflet » apărea sub conducerea lui dela 1923.

« Dela Ovid Densusianu ne rămân contribuții prețioase în domeniul. Linguisticei și al Filologiei, Folklorului și Etnografiei, Istoriei și Criticei literare, Literaturei și Poeziei.

« Toate contribuțiunile lui au caracterul unor lucrări definitive. Acei care vor veni după dânsul găsesc în aceste contribuții o bază solidă, pe care vor putea clădi mai departe.

« In decurs de mai bine de 40 de ani, n'a fost an, în care Ovid Densusianu să nu dea la lumină câte, un studiu de seamă, într'unul din domeniile mai sus enumerate. Munca aceasta neîntreruptă, an de an, astăzi este la capăt. Acela care o animase nu mai este. Flacăra vieții lui Ovid Densusianu s'a stins.

« Dar din flacăra vieții lui s'a aprins și o flacără spirituală: amintirea pe care o lasă munca lui în istoria culturii neamului românesc Această flacără nu se va stinge decât deodată cu neamul românesc.

« Academia Română, străjeră credincioasă a culturii neamului românesc, este mândră de a fi avut în sânul ei pe marele profesor Ovid Densusianu ».

Adăugim o listă a lucrărilor sale.

OPERE

I *Linguistică. Filologie romanică. Etnografie.*

— Obiectul și metoda filologiei. Lecție inaugurală București, 1897.
— Orientări nouă în cercetările filologice. București, 1923.
— L'évolution sémantique de quelques termes pastoraux (Extrait Actes du 1-er Congrès des linguistes (1929).
— Păstoritul la Bascii din Soule. București, 1925.
— Quenouille, manche orné, terminé en trident, provenant de la région de Hasparren (Bull du Musée Basque, III. 3-4, Bayonne, 1926.
— La Soule în sec XVII, după descrierea lui L. de Froidour, 1927
— Concordances basco-africaines attestées par l'onomastique aquitaine (Bull. du Musée Basque), Bayonne 1932

— Aliterațiunea în limbile romanice Iași, 1895
— La prise de Cordres et de Sebylle. Chanson de geste du XII-e siècle Paris, 1896.
— Sur l'altération du *C* latin devant l dans les langues romanes (Extrait de la Romania XXIX). Paris, 1900
— Din istoria migrațiunilor păstorești la popoarele romane București, 1907.
— Lat « tutulus » și forme înrudite Torino (Extr Archivio glottologico).

II *Filologie română*

— Studii de filologie romînă București, 1898
— Urme vechi de limbă în toponimia romînească București, 1898
— Histoire de la langue roumaine, I-II. Paris, 1902, 1938.
Idem. I, Nouveau tirage photomécanique. Bucarest, 1929
— Din istoria amuțirii lui «*u*» final în limba română Bucuresci, 1904
— Notes de lexicologie roumaine Paris, 1904.
— La nouvelle orthographe de l'Académie Roumaine Bucarest, 1904.
— Ein albanesisches Suffix im Rumanischen Halle, 1905
— La vie pastorale chez les Roumains. Paris, 1914
— Antologie dialectală București, 1915
— Graiul din Țara Hațegului București, 1915
— Noms de lieux roumains d'origine iranienne Chartres, 1929
— Ein albanesischer Suffix im Rumanischen, Bukarest

III *Istorie și critică literară, texte*

— Psaltirea Voronețiană. Studiu, 1898
— Vieața Sfântului Vasile cel Nou. Text, studiu și glosar, 1898.
— Gaston Paris. București, 1903.
— Barbu Delavrancea Discurs de recepțiune Academia Română București, 1919
— Dante și latinitatea. București, 1921
— Sufletul latin și literatura nouă, I-II. București, 1922.
— Literatura romînă modernă, I-II. București, 1920. Idem, I Ed. II, 1925.
— Aymeri de Narbonne dans le Chanson du pélerinage de Charlemagne. Paris, 1926.
— Moderni rumuenské básnictvé (Poeții români moderni) Breclavi, 1929.
— Sufletul nou în poesie (Conferințele Vieței Nouă Seria I)
— Povestiri din cronicari (Bibl p toți, 452-53)

IV *Folklor.*

— Din popor Cum grăește și simte țăranul romîn. Texte. București, 1908.
— Folklorul. Cum trebue înțeles (Extras din « Vieața Nouă » București, 1910.

— Tradiţii şi legende populare Bucureşti (Bibl p toţi), 1910
— Flori alese din cîntecele poporului. Culegere Bucureşti, 1910
— Din Folklorul păstoresc Bucureşti, 1920
— Vieaţa păstorească în poesia noastră populară, I-II. Bucureşti, 1922-23.
— Florilège des chants populaires roumains Trad M Holban Paris—Bucarest, 1934

V *Literatură, poesie*

— Intre două lumi Dramă în trei acte, în versuri Bucureşti, 1899
— Limanuri albe. Bucureşti, 1912
— Heroica. Bucureşti, 1918.
— Sub stînca vremii. Bucureşti, 1919
— Salba clipelor. Bucureşti, 1921
— Raze peste lespezi Bucureşti, 1924
— In zorile vieţii Bucureşti, 1925

VI *Varia.*

— Un essai de résurrection littéraire Paris, 1899
— Pagini alese din cultura noastră universitară Bucureşti, 1900
— Romîni buni şi Romîni răi Păreri asupra activităţii « Ligii Culturale ». Bucureşti, 1902.
— Filologia romanică şi Universitatea noastră Lecţiune de deschidere Bucureşti, 1902
— Ce nu poate să învingă. Bucureşti, 1914
— L'âme roumaine et l'âme francaise Paris, 1919
— Preoţimea noastră (Cărţile « Inălţărei »). Bucureşti, 1919
— Profesorimea (Cărţile Inălţărei) Bucureşti, 1919
— A fi. . Romîn (Cărţile Inălţărei). Bucureşti, 1933
— Ne vom desmetici, cînd? (Cărţile Inălţărei). Bucureşti, 1933
— L'actualité littéraire et la routine professorale à l'Université Paris

VII *Numeroase articole* în revistele ce conducea.

« Revista critică literară », Buletinul Soc. Filologice, « Vieaţa Nouă », « Grai şi Suflet »

VIII *Mai multe volume litografiate* cuprinzând cursurile făcute la Universitate.

IX *In colaborare*

— Densusianu (O.u Nic.), Rumanien. Berlin, 1889, 1896 3 vol
— O. Densusianu, I A. Candrea, Th Speranţia: Graiul nostru Texte I-II. Bucureşti, 1906—1908
— O. Densusianu, I A. Candrea Dicţionarul general al limbii române F. I. Bucureşti, 1906—1908.
— O Densusianu, I. A. Candrea. Dicţionarul etimologic al limbii române. Elementele latine, I Bucureşti, 1907—1914.
— O. Densusianu şi D Caracostea Pentru cultura artistică în şcoală Bucureşti, 1908.
— O. Densusianu, I. A Candrea. Poesii populare din diferite regiuni locuite de Români. Bucureşti (Bibl p toţi), 522.

X *Cărţi didactice*

— O. Densusianu şi I A Candrea. Curs de limba română p clasele I, II, III secundară (mai multe ediţii)

In altă ordine de idei, d-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU salută în incinta Academiei pe d-l W. Fabricius, Ministrul Germaniei, care a binevoit a veni cu o parte din personalul Legaţiunii să asiste la şedinţa de astăzi, pe care Academia Română a consacrat-o comemorării filosofului german Arthur Schopenhauer, ca un omagiu atât genialului filosof, cât şi filosofiei germane în genere

D-l I. PETROVICI rosteşte cuvântarea comemorativă: « *La 150 de ani dela naşterea lui Schopenhauer* ».

Şedinţa intimă

Scaunul prezidenţial este ocupat de d-l Vicepreşedinte I. PETROVICI

D-l I. PETROVICI, Vicepreşedinte, semnalează prezenţa d-lui Coleg de onoare C. Meissner şi îl salută, arătând că plăcerea d-lor colegi de a-l vedea în mijlocul d-lor lor este tot atât de vie ca la întâia venire printre noi, îndată după alegerea d-sale ca Membru de Onoare.

— D-nii membri aplaudă pe d-l C. Meissner.

D-l C. MEISSNER zice că îl emoţionează împrejurarea că este din nou salutat în incinta Academiei şi că de această dată primeşte acest colegial salut din partea însăşi a eminentului conferenţiar de astăzi. Este încredinţat că aplausele d-lor colegi nu se adresează ironic celui pe care împrejurările l-au împiedecat până acum să vină mai des la lucrările Academiei. D-sa îşi exprimă apoi nădejdea că va putea în curând oferi Academiei un însemnat număr de scrisori dela Titu Maiorescu şi sora acestuia, în care se vede grija ce amândoi o purtau de soarta lui Eminescu, pe când genialul poet era bolnav.

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 17 IUNIE 1938

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU, deschizând şedinţa, zice:

Chers collègues,

« Son Excellence, Monsieur Swietoslawski, Ministre de l'Instruction publique de la Pologne, nous fait l'insigne honneur d'assister à notre séance. Je salue sa présence parmi nous avec toute la cordialité.

Excellence,

« La charge oficielle que vous remplissez en Pologne fait de votre personne le représentant de la culture polonaise; culture avec laquelle la vie spirituelle des Roumains a eu dans le passé des rapports assidus et féconds.

« A cause de ces rapports, votre présence trouvera, partout en Roumanie, un accueil entusiaste, mais nulle part elle ne sera mieux appréciée que dans le sein de l'Academie Roumaine, qui est l'institution vouée par la loi et la tradition aux études qui cherchent des éclaircissements sur les origines de la culture roumaine, et par cela même une orientation spirituelle pour l'avenir.

« En dehors de cette charge oficielle, qui fait de votre personne un représentant de la culture polonaise, vous portez, Excellence, en votre pays une charge qui est pour nous tout aussi éclatante et pleine de mérites. Vous êtes un savant original, qui a réussi à hausser le prestige de sa patrie par ses propres travaux. Nous êtes un modèle pour vous tous. L'Université de Bucarest, à qui nous, les membres del'Académie, appartenons en grand nombre, aujourd'hui même va vous décerner pour vos mérites scientifiques le diplôme de Doctor honoris causa. Permettez que l'Académie Roumaine anticipe le geste de l'Université par ses félicitations les plus chaleureuses.

« En terminant, Excellence, j'ai un bien intime message à vous confier. L'université de Varsovie a honnoré, cette année même, par le diplôme de Doctor honoris causa, deux collègues à nous, MM. les prof. G. Tzitzeica et Dim. Pompei. Je vous prierais de transmettre à l'Université de Varsovie les remerciements de l'Académie roumaine—avec le voeu que cet échange des diplômes soit suivi par des relations encore plus étroites entre la Pologne et la Roumanie ».

D-l Ministru SWIETOSLAWSKI a răspuns:

« Țin să vă exprim cele mai vii mulțumiri pentru primirea atât de plăcută pe care mi-ați făcut-o și pentru mărturia de simpatie manifestată de lumea științifică română pentru Polonia, pentru știința poloneză și pentru reprezentanții săi. Aduc cu mine asigurarea sentimentelor nu mai puțin călduroase ale savanților polonezi pentru d-voastră și pentru știința română. In desvoltarea științei contemporane, elementul de legătură cu țara unde ea este cultivată, dorința de a o ajuta în lupta pentru un viitor mai bun și mai strălucit — fac ca savanții să încerce să contribue, în primul rând, la înflorirea deplină a civilizației propriei lor țări.

« Astfel toată strădania pe care ați făcut-o va găsi la noi cea mai mare apreciere, dat fiind că ne dăm bine seama ce mare însemnătate are fiecare cucerire științifică pentru țările noastre chemate la o colaborare strânsă în vederea desvoltării culturale a acestei părți din Europa, în care ne aflăm ».

D-l Dr. GR. T. POPA, Membru Corespondent, face o comunicare despre « *Cerebrostimulină* ».

Ședința intimă

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU semnalează prezența d-lui Prof. Mihail Dragomirescu, recent ales Membru de Onoare, și a d-lui Inginer

C. Budeanu, Membru Corespondent, care vin întâia oară în Academie după alegerea domniei lor ca membri ai Academiei. D-l Preşedinte salută pe d-l Mihail Dragomirescu, ale cărui titluri de scriitor şi de critic sunt prea cunoscute ca să mai fie nevoie de a fi amintite şi îşi exprimă bucuria de a-l vedea sănătos, fapt care îi va îngădui iarăşi să-şi continue activitatea sa preţioasă.

D-l Preşedinte salută apoi pe d-l Ing Budeanu, arătând că prestigiul lucrărilor sale, bine cunoscute şi apreciate atât în ţară cât şi în străinătate, se va resfrânge după alegerea sa ca membru corespondent şi asupra Instituţiunii noastre.

Amândorora d-l Preşedinte le urează bun venit între noi.

D-l MIHAIL DRAGOMIRESCU, răspunzând, zice:

« Mişcat, vin să vă mulţumesc că, trecând peste multe consideraţiuni, aţi avut generozitatea să mă primiţi şi pe mine în sânul acestei înalte Instituţiuni. Zic că aţi avut generozitatea, pentrucă, examinând activitatea mea, aţi fi putut găsi cel puţin 3 motive ca să nu mă votaţi.

« Primul motiv este că de treizeci de ani şi mai bine am stat departe de Academie. De când m'am despărţit, în 1906, de marele răposat Titu Maiorescu, care, pe acele vremi era sufletul Academiei, am simţit că porţile acestei Instituţiuni vor fi pentru mine totdeauna închise. Emoţiunea cu care vin să vă salut mulţumindu-vă este dar cu atât mai reală, când văd că totuşi acele porţi mi s'au deschis — e drept la vârsta psalmistului — dar s'au deschis.

« Al doilea motiv este că activitatea mea de 45 de ani, de când am intrat în publicistică a fost prea risipită şi din pricina aceasta n'a putut atrage în destul atenţia, ca să fie recunoscută mai de vreme. Singură activitatea mea de critic a fost recunoscută de marele public, lucru ce a fost subliniat şi prin acordarea unui premiu, dar şi această activitate a fost întunecată de alte activităţi, cum a fost activitatea mea filosofică, fără să mai vorbesc de cea didactică, culturală şi poetică. Dar, pe lângă că a fost risipită, activitatea mea prea s'a pus de-a-curmezişul vremurilor. Şi mai întâi în ce priveşte filosofia. Ce era să aleagă filosofia, dintr'o activitate, care începută în 1893 şi 1900 se întrerupe deodată şi răsare tocmai după 30 de ani în preajma lui 1930? Ce era să aleagă filosofia din nişte studii, care contraziceau toate ideile curente? Ce era să aleagă filosofia din « Critica ştiinţifică şi Eminescu », când într'însa contraziceam corifei ca Sainte Beuve şi Taine — fără să mai vorbesc de Dobrogeanu-Gherea, idolul tinerimei de atunci, — şi stabileam că nu e nicio relaţiune de cauzalitate între personalitatea omenească şi personalitatea artistică? Cum putea filosofia, care, timp de 2000 de ani crezuse într'un singur adevăr, să se obişnuiască cu ideea din « Filosofia adevărului » că sunt trei adevăruri — adevărul inteligenţei, adevărul simţirii, adevărul voinţei? Cum ar fi primit filosofia oficială ideea dintr'« O controversă metafizică » publicată în primul « Omagiu » lui Maiorescu, că sistemele nu trebuesc criticate, ci intuite şi înţelese în ele însele Şi-apoi, după o trecere de 30

de ani, cum era filosofia curentă să mai ia în vedere « Ştiinţa literaturii », chiar dacă a fost publicată în franţuzeşte, sau « Integralismul », care, după alte toate, mai avea şi defectul de a fi scris în dialoguri. In « Ştiinţa literaturii » întemeiam o estetică, ce nu ţinea în seamă de niciuna din esteticile cunoscute; iar în « Integralism » statorniceam o nouă clasificare a cunoştinţelor şi stabileam că existenţa consta din intrepătrunderea, nu a două lumi, cum se crede de obiceiu, ci a trei.

« In ce priveşte activitatea de critic, în loc să fac vreo cercetare minuţioasă asupra unui autor şi să-mi leg numele de el, mi-am risipit activitatea cercetând scrisul tuturor scriitorilor noştri şi rezultatul cercetărilor mele l-am pus în cărţi didactice. Dar nici măcar originalitatea acestor cercetări nu mi-a fost recunoscută. Un critic dela Iaşi mi-a imputat amarnic că nu cunosc, în materie de versificaţie, nici măcar unele elemente, pe care totuşi eu le inventasem şi eu le introdusesem întâi în cărţile de şcoală. Mi-am pierdut multă vreme analizând carte cu carte întreaga producţie literară dela 1906 până mai încoace. Am mers până acolo că am înfiinţat un Institut de Literatură, în care, cu ajutorul studenţilor am examinat întreaga activitate literară a vremii. Dar în judecăţile mele — şi deşi mare parte din ele au fost adoptate — m'am pus iar de-a-curmezişul judecăţilor curente. N'am preţuit pe Alecsandri decât în câteva pasteluri şi în refacerea admirabilă a producţiilor poporane. Pe când în cea mai mare revistă, cu legături academice, se publicau articole înjositoare în contra lui Caragiale, care murise de curând, eu n'am şovăit să văd în acest scriitor pe unul din cei mai mari comici ai lumii. Pe când manuscrisele lui Eminescu erau cercetate şi publicate nu pentru mărirea şi onoarea lui, eu am făcut partea focului şi, — lăsând la o parte proza jurnalistică şi poeziile îndoioase, am scos în relief valoarea acestui cel mai mare poet liric filosofic şi erotic numai din poeziile lui de preţ.

« Şi aci vin la cea mai însemnată idee, ce mi-a creat adversari chiar printre personalităţile cari s'au format sub direcţiunea mea. Intemeiat pe Estetică, singura care dă valoare lucrărilor literare, am aruncat poate prea mult dispreţ peste operele de talent şi virtuozitate, care totuşi îşi au valoarea lor distractivă şi socială, şi am preţuit la infinit capodopera literară. Şi cu aceasta trec la al treilea motiv pentru care Academia pe bună dreptate nu m'ar fi putut primi în sânul său.

« Este ideea mea de a înlătura istoria literară din studiul capodoperelor, idee care astăzi îşi face drumul şi în occident. Capodopera literară e un tot în care fiecare amănunt îşi ia fizionomia şi vieaţa dela întreg, precum întregul îşi ia fizionomia şi vieaţa dela fiecare amănunt. A rupe amănuntul din întregul său şi a-l supune studiului este a-l deforma. El trebue studiat în legătură cu întregul şi aceasta nu se poate face decât prin analiza psihologică. Cu alte cuvinte capodopera trebue să fie studiată ea în ea fără legătură cu împrejurările istorice în care a apărut. După această teorie, istoriei literare nu-i rămâne decât studiul operelor de talent şi virtuozitatea, care, spre a fi înţelese, trebue să fie reportate la autor. Această reformă înşurupează marea literatură la filosofie, lăsând istoriei numai literatura

la filosofie, lăsând istoriei numai literatura de a doua mână Un lucru care n'a putut să fie admis până acum de Academia noastră.

« Iată pentru ce, alegându-mă în sânul ei, Academia s'a arătat generoasă. In acelaşi timp însă ea s'a arătat şi înţeleaptă

«Astăzi când, sub conducerea marelui nostru Rege Carol II, toate forţele divergente ale neamului au fost nimicite şi toate forţele vii s'au întrunit într'un singur şivoiu care să contribue la întărirea şi mărirea Tronului şi a Ţării, nu se putea ca Academia să se ţină de o parte. In albia marelui fluviu al culturii române, pe care o reprezintă Academia Română, trebue să se reverse toate râurile culturii de orice natură ar fi fost. Şi astfel aţi primit să se rezerve într'însa şi apele curentului frământat al integralismului critic pe care eu îl reprezint.

« Generozitatea şi înţelepciunea au prezidat la alegerea mea în sânul Academiei, şi iată pentru ce vă mulţumesc cu recunoştinţă şi laudă ».

D-l Ing C BUDEANU mulţumeşte d-lor Colegi pentru onoarea deosebită ce i-au făcut alegându-l membru corespondent al acestui înalt aşezământ al ştiinţei şi culturii româneşti Arată că, dacă a putut face ceva în domeniul ştiinţei, aceasta se datoreşte nu atât meritelor sale, cât sprijinului pe care Academia Română i l-a dat în tinereţe, printr'o bursă de studii din fondul V. Adamachi. D-sa dă asigurări că va munci de aci înainte aşa fel ca să merite înalta cinste pe care i-a făcut-o Academia Română.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU, primind în incinta Academiei pe d-l Alex. Philadelpheus, Directorul Muzeului Naţional Arheologic din Atena, îl salută ca pe un amic al poporului nostru, pe care D-sa l-a mai vizitat şi altădată

D-l ALEX. PHILADELPHEUS mulţumeşte pentru cuvintele măgulitoare cu care a fost întâmpinat şi expune pe larg proiectul său pentru a se întemeia o şcoală de arheologie la Atena, alături de şcoalele şi institutele de cercetări arheologice întemeiate de Franţa, de Germania, de Austriaci, de Italieni, de Americani, de Englezi şi de Elveţieni. Proiectul său este de a se crea o şcoală arheologică la Atena a Statelor balcanice, — fiecare Stat având să suporte partea de cheltueli pentru întreţinerea şi funcţionarea şcoalei. Crede că partea care s'ar cuveni României ar fi de aproximativ 100.000 lei anual.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU asigură pe d-l Philadelpheus că Academia Română va susţine întemeierea acestei şcoale

D-l GR ANTIPA zice:

« Cu o profundă durere, am primit ştirea dela Viena, că în săptămâna trecută a avut loc la cimitirul din Doenbach, înmormântarea cunoscutului arhitect român Cezar Popovici, decedat acolo, în vârstă numai de 62 ani, în urma unei hemoragii cerebrale.

« Dacă moartea atât de timpurie a acestui artist de mare talent — arhitect recunoscut şi foarte apreciat şi totdeauna prieten sincer şi iubit — a

fost, pentru familia, prietenii, colegii și amiratorii săi o grea lovitură, ea reprezintă și pentru întregul neam românesc o mare pierdere și nu mai puțin și pentru știință și Academia Română

« Născut la Viena din părinți români — tatăl său era cunoscutul negustor vienez B. G. Popovici, originar din Banat și mama sa era născută Papazolu, din Craiova —, Cezar Popovici, deși cetățean austriac și educat în școlile din Viena, a rămas toată vieața sa nu numai un credincios fiu, al poporului nostru ci și adevăratul stâlp al coloniei române din Viena.

« In casa gospodărească a părinților săi, situată lângă biserica grecească din Viena — acolo unde modestul negustor avu marea cinste de a găzdui pe Carol de Hohenzollern care venea, întovărășit de Ion Brătianu, spre țara care-l alesese Domnitorul ei — el a crescut în tradiția iubirii de neam, așa că, și după moartea părinților săi, casa lui Popovici a rămas loc de întâlnire al tuturor Românilor care locuiau sau treceau prin Viena, iar biserica românească din Viena îi datorește lui, în mare parte, existența ei.

« Acest mare arhitect, stimat și iubit în Viena — pe care a împodobit-o cu importante monumente arhitecturale —, Vicepreședinte al Societății arhitecților din Austria și membru în comisiunea de examinare a arhitecților, a păstrat țării sale de origine o atât de mare afecțiune, încât, imediat după războiu, el și-a pus tot talentul, știința și experiența sa la dispoziție, pentru a înzestra noul Regat întregit cu clădirile publice necesare. In acest scop, el a elaborat acest vast și grandios program de clădiri pentru înzestrarea Universității din Cluj cu imobilele, laboratoarele și clinicele necesare unei desvoltări mari a acestui nou centru cultural românesc.

« Academia Română îi datorește însă planurile și în bună parte și concepția minunatului spital Elias, acest monument cultural care face fala țării noastre și admirația specialiștilor din toată lumea. In construcția acestui spital, Popovici și-a pus tot sufletul și ambiția de a crea un monument în țara sa de origine — pe care el, Românul născut și crescut în țară străină — o iubea atât de mult și se considera mândru de neamul din care face parte.

« Pentru însemnatele servicii pe care acest mare fiu al neamului nostru le-a adus științei și artei române, Academia Română recunoscătoare îi va păstra o amintire veșnică »

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU depune următorul text al discursului, pe care l-a rostit la deschiderea expoziției retrospective a operei pictorului N. Grigorescu în sălile Fundației « Ioan I. Dalles »:

« In opera niciunui alt artist al nostru, realizarea talentului și adâncirea conștiinței naționale nu se îmbină într'un chip așa de armonios ca în opera pictorului Nicolae Grigorescu.

« Opera acestui pictor câștigă în valoare artistică pe măsură ce în ea se oglindesc mai limpede frumusețile pământului românesc. Dibuelile

pe care le încearcă talentul lui în anii de tinerețe, sunt înseși zorile naționalismului nostru pictural. Cu maturitatea talentului lui, se încheie și epoca de aservire a picturii românești la influențele străine

« Publicul nostru a avut despre aceasta un fel de presimțire.

« Dela primele sale manifestări, Nicolae Grigorescu a fost pentru publicul nostru mai mult decât o promisiune: a fost solul așteptat al unei picturi care trebuia să vie.

« Dacă am avea astăzi, înaintea noastră « toate pânzele lui aci adunate, am avea atunci cea mai frumoasă pinacotecă a originilor picturii naționale românești. N'ar fi o mai înălțătoare serbare de centenar — și pentru memoria lui Nicolae Grigorescu, și pentru mândria noastră de Români — ca vizitarea unei asemeni pinacoteci.

« Din nefericire opera de pictor este condamnată la o veșnică împrăștiere. Ea se fărâmițează încă din timpul vieții pictorului.

« Nu este ca aceea a poetului sau a muzicantului, pe care o putem întregi după voie. Opera pictorului este la voia destinului și nu la voia noastră.

« Și vai! cu opera lui Nicolae Grigorescu, destinul a fost nemilos

« In timpul războiului mondial, unele dintre cele mai frumoase pânze au luat drumul Moscovei și s'au pierdut. Altele sunt închise în casele unor iubitori de artă, care înțeleg să le păstreze numai pentru ei și nu să le expună privirii celorlalți muritori.

« Totuși, anul acesta, cu ocazia împlinirii a o sută de ani dela nașterea marelui pictor, admiratorii lui s'au ținut obligați să ia inițiativa unei mari sărbătoriri.

« Academiei Române i-a revenit, din această sărbătorire, sarcina de a organiza *expoziția pânzelor lui Nicolae Grigorescu atâtea câte se pot avea la dispoziția publicului.*

« Această expoziție o deschidem astăzi. Ea nu s'ar fi putut organiza fără concursul d-lui primar general al Capitalei, al mai multor instituții de Stat în frunte cu Banca Națională a României, precum și al mai multor persoane binevoitoare.

« Imi fac o plăcută datorie să le mulțumesc în numele Academiei Române din toată inima.

« In primul rând, mulțumesc d-lui Virgil Cioflec, care nu și-a cruțat timpul și oboseala, pentru a înfăptui în mai puțin de o lună, ceea ce vedem astăzi. Adânc cunoscător al operei lui Grigorescu, D-sa a îngrijit de adunarea pânzelor și mulțumesc și d-lui pictor Steriade care mi-a dat prețioasa sa colaborare în timpul organizării expoziției.

« Academia Română își exprimă adânca sa recunoștință tuturor posesorilor de tablouri, care au avut bunăvoința să ni le împrumute

« Academia Română își atribue pentru prima oară rolul de a organiza o expoziție de natura acesteia, deschisă astăzi. Intre scopurile, prevăzute prin Statutele sale, era, ce-i drept, încă de acum 70 ani, și cultivarea artelor frumoase, dar de fapt colaborarea ei la această cultivare era foarte restrânsă. Până acum doi ani, ea nu prenumera printre membrii săi activi decât

un singur reprezentant al artelor frumoase, pe genialul George Enescu. Anul trecut de-abia, și-a ținut discursul de recepție în sânul ei un al doilea reprezentant al artelor frumoase, pictorul George Petrașcu, care a făcut elogiul marelui Grigorescu, pe care îl comemorăm astăzi.

« Dacă Academia Română a părăsit rezerva de până aci și s'a hotărît la o colaborare mai intensă întru cultivarea artelor frumoase, ținem să se știe că două cauze au contribuit mai ales la aceasta.

« In primul rând, îndemnul primit din partea Augustului ei Protector și Președinte de onoare, M. S. Regele Carol II.

« Insușirile artistice cu care firea Augustului nostru Suveran este înzestrată, răspândesc în jurul lor sugestii binefăcătoare, de care mișcarea artistică profită. Ea a și profitat în toate direcțiile. Când expoziția de față a fost anunțată, primul care a trimis tablourile la sala Dalles a fost M. S. Regele Carol II. Pe exemplul Său s'a înfiripat apoi încrederea celorlalți.

« Mulțumim cu adâncă recunoștință M Sale pentru această încurajare.

« Mulțumim de asemeni M. Sale Regina Maria, pentru trimiterea frumosului tablou « *Vatra* », pe care vom putea să-l admirăm de îndată cu toții.

« Fac urarea ca, de acum peste o sută de ani, centenarele marilor noștri pictori să nu mai fie serbate prin expoziții ocazionale, în săli improvizate, ci să fie serbate în palatul grandios al unei pinacoteci naționale, unde fiecare mare pictor să-și aibă sala sa proprie, să fie la el acasă, pentru a primi, în vecii vecilor, admirația pe care i-o datorează neamul românesc.

* * *

D-l Secretar General G. ȚIȚEICA comunică următoarea scrisoare primită dela d-l Olivier Martin.

« Je m'excuse de mon grand retard envers vous. Une besogne très lourde m'attendait à mon retour de Roumanie et j'ai dû la semaine dernière aller présider à Rome les Journées que notre Société d'Histoire du droit y a tenues sur l'invitation de nos confrères italiens...

« Si peu excusable que je sois, je désire vous exprimer et exprimer à l'illustre Compagnie que vous présidez toute ma gratitude pour l'honneur que vous m'avez fait en m'invitant à prendre séance à votre Académie le 6 mai dernier. Je vous remercie, Monsieur le Président, des paroles si aimables que vous m'avez adressées, comme de toutes vos gracieusetés à mon égard au cours de nos agréables rencontres. Je vous prie de renouveler à mon savant confrère, le Président Radulesco, toutes mes félicitations pour son érudite communication et de dire à mes illustres confrères de l'Academie Roumaine tout le gré que je leur sais de leur si amical accueil Je vous demande tout particulièrement de présenter mes

hommages à votre éminent Secrétaire Perpétuel, le Prof. Țițeica, dont la bonne grâce souriante m'a charmé.

« Veuillez agréer, Monsieur le Président, l'expression de mes sentiments respectueux et de haute considération »

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 24 IUNIE 1938

Președinția d-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

D-l Prof. VASILE GRECU, Membru Corespondent, cetește comunicarea despre *Izvorul principal bizantin al Cărții cu învățătură a Diaconului Coresi din 1581.*

Ședința intimă

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU depune următorul discurs rostit de D-sa în numele Academiei Române la deschiderea Expoziției Cărții din 23 Iunie a. c :

Sire,

Domnilor Miniștri,

Doamnelor și Domnilor,

« Prima zi din luna cărții dă reprezentantului Academiei Române prilej ca, deodată cu prezentarea omagiilor sale de adânc devotament către Suveranul Țării, să exprime și dezideratele pe care le sugerează experiența privitoare la carte din sânul instituției pe care o reprezintă.

« Academia Română, mai mult decât orice altă instituție, oferă o poziție privilegiată din care se poate urmări propășirea cărții.

« Ea poate face asupra acestei propășiri constatări statistice și aprecieri de valoare.

« Academia Română este mai întâi depozitara legală a producțiunii noastre cărturărești. Ea adună tot ce se tipărește în țara românească. Cărți bune și rele. Cărti scrise cu minte curată și cărți scrise cu minte turbure

« Aceste cărți, de tot felul, odată adunate, ea le pune în ordine, le catalogează pentru a fi mai ușor citite. Astfel ea are, în depozitul bibliotecii sale, la loc separat, recoltele cărturărești din fiecare an.

« Cum cartea, luată izolat, oglindește sufletul aceluia, care a scris-o, producția cărturărească, luată în total, oglindește sufletul poporului întreg Depozitul Academiei este o oglindă miraculoasă, care păstrează

pentru eternitate cele mai mici pulsațiuni ale spiritualității românești și în care poți citi după voie, în adânc sau la suprafață, așa cum îți sunt ochii inteligenței, cu care cultura te-a înzestrat.

Sire,

Domnilor Miniștri,

Doamnelor și Domnilor,

« Producția noastră cărtutărească, din punct de vedere statistic, nu este deficitară. Dimpotrivă. An după an, cărțile cresc și ca număr și ca volum.

« Deziderate n'am avea de exprimat, decât în ceea ce privește tehnica și valoarea producției.

« De tehnică nu este în căderea reprezentantului Academiei să vorbească D-nii tipografi și mai ales d-nii editori sunt mai în măsură să constate lipsurile și să facă propuneri de îndreptare

« Ne mărginim a vorbi de valoarea producțiunii.

« La producțiunea cărturărească valoarea poate fi judecată dintr'un îndoit punct de vedere.

« Valoarea întemeiată pe aceea ce reprezintă fiecare carte luată în parte și valoarea întemeiată pe aceea ce realizează, ca unitate de scop, cărțile luate în total

« Orișicât ar fi de individuale talentele sau geniile producătoare de cărți, întru cât ele aparțin unui popor, au între ele o înrudire, care le duce la preocupări spirituale comune. Cu cât scriitorul este mai original, cu atât el este mai reprezentativ pentru poporul din care a ieșit.

« Inrudirea aceasta a putut să rămână inconștientă. De fapt, așa o și găsim până acum. Ea poate fi însă și conștientă Atunci ea este o forță nouă, care se adaugă talentelor și geniilor individuale. Așa a început ea să fie în timpul nostru. Producția cărturărească în țările culte ale Europei de astăzi este standardizată după anumite etaloane naționale.

« Noi nu ne ținem în pasul vremii. Cărturarii noștri n'au conștiința înrudirii, care este între ei. Pe piața inspiraților nu au căutare problemele românești. Nici măcar atâta cât aveau înainte. Noi lucrăm cu gânduri împrăștiate, după bătaia vântului

« Asupra acestei stări de lucruri trebue să chibzuim, cum să facem ca ea să înceteze

« Și înainte de toate să fim conștienți de răul care decurge din ea, în ceea ce privește înmulțirea cetitorilor. Căci nu este destul să înmulțim cărțile. Cartea necitită este ca și inexistentă. Reală este numai cartea citită.

« Cum să înmulțim cetitorii?

« Iată întrebarea, al cărei răspuns trebue să-l găsim.

« Pentru găsirea acestui răspuns se străduesc cu multă râvnă Fundațiile create de Majestatea Voastră: Fundația pentru Literatură și Artă Carol II și Fundația Principele Carol.

« Mulțumită acestor Fundații, s'a pus o oarecare ordine pe piața inspirației scriitorilor noștri. Problemele românești au revenit la locul de cinste. Este o adevărată plăcere când, răscolind prin maldărele de cărți, pe care zi cu zi le înghite depozitul Academiei, dă cineva peste o carte tipărită de una dintre Fundații.

« Se simte de îndată că, la alegerea subiectului și a formei cărții, s'a avut în vedere interesul cetitorului.

« De aceea se explică și succesul pe care îl au publicațiile Fundațiilor. S'a adeverit astfel că cetitorii români există, când știe cineva să-i găsească

« Dar opera de standardizare a producției cărturărești, la noi, nu se poate desăvârși fără cooperația scriitorilor înșiși. Aceștia să devină conștienți că profesiunea de cărturar este o funcțiune socială. Dumnezeu i-a dăruit cu talent pentru a realiza destinul neamului, iar nu pentru a le procura lor plăceri egoiste.

« Singură prezența Majestății Voastre printre noi cărturarii, la această zi de sărbătoare anuală, este o chemare la datorie.

« Urez din tot sufletul ca mulțumirea Majestății Voastre, după vizitarea expoziției cărții, să crească pe fiecare an ».

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 1 IULIE 1938

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU salută pe d-l Grondijs atât ca emerit om de știință cât și ca amic al Românilor, arătând că d-l Grondijs a luat parte la războiul nostru, pentru care fapt i s'a acordat o decorație română de războiu.

D-l L. H. GRONDIJS, răspunzând, zice

« Soyez remercié des aimables paroles que vous avez bien voulu m'adresser. Permettez-moi de réitérer de vive voix l'expression de ma reconnaissance d'avoir été jugé digne d'être accueilli au sein de votre illustre compagnie.

« Mon admission parmi vous m'a causé une satisfaction d'autant plus grande que je connais votre pays de longue date et que je ne suis pas lié à quelques-uns parmi vous par notre commun travail scientifique, mais à vous tous par des souvenirs déjà anciens et par des sentiments d'admiration constante

« La première fois que je me trouvai en Roumanie, votre pays se trouvait en guerre. J'étais attaché au 55-e régiment d'infantérie au front de Marasesti. Partout en Moldavie, le canon tonnait Le Roumanie traversait des moments atroces Repoussée jusque dans ses dernières redoutes mol-

daves, votre armée s'y cramponnait avec courage et acharnement. A cette époque (août-décembre 1917) j'étais fortement frappé par ses forces de résistance, son esprit de sacrifice, et par toute la puissance d'initiative et d'improvisation dont elle faisait preuve dans une des périodes les plus terribles de votre histoire

« Toutes les fortes cultures ont été des synthèses, et si le peuple roumain a résisté à tant de tentations politiques et historiques, c'est qu'il est depuis deux mille ans situé aux confins de deux mondes, également intéressants, mais contraires, et dont la Roumanie a su réunir les bienfaits et équilibrer les dangers

« Cette synthèse roumaine présente des dangers par la complexité des idées qu'elle renferme. Il faut qu'elle suive le cours naturel d'une évolution dont les traits se dessinent déjà et qu'elle ne subisse pas les déformations par des influences étrangères à son génie. Aucune autorité d'un homme nouveau ne doit intervenir avec le terrible accompagnement des soubresauts qu'exige son avènement insuffisamment préparé par l'histoire du pays.

« La Roumanie est un des rares pays en Europe, où la destinée nationale s'accomplit sans chocs sous l'égide d'un roi sage et excellemment préparé. Cette synthèse roumaine, dont j'ai parlé tout à l'heure, n'est donc pas achevée, elle prend racine dans une autre synthèse, celle, grandiose entre toutes, de l'empire byzantin, dont la Roumanie est l'héritière la plus qualifiée. L'Europe entière suivra attentivement la collaboration entre votre admirable peuple, et ses élites.

« C'est avec cette profession de foi, monsieur le Président, que j'ai voulu accompagner mes remerciements de vos voeux, et c'est avec un sentiment de recueillement et d'attentive admiration que j'ai le bonheur de prendre place parmi vous comme membre correspondent de votre Académie ».

D-l Secretar General G. ŢIŢEICA comunică următoarea notă primită dela d-l Coleg Onorar Ştefan Popescu:

« Imi permit să vă atrag atenţia asupra operei unui glorios academician, care a contribuit ca nimeni altul la ridicarea prestigiului ţării noastre. E vorba de d-l Profesor Iorga şi ultima d-sale creaţie, pavilionul României la expoziţia bienală din Veneţia.

« Sunt douăzeci de ani de când continuu noi, pictorii şi sculptorii români, stăruim să se clădească un pavilion al nostru la Veneţia, unde arta românească să se prezinte alături de a tuturor ţărilor, căci e indispensabil pentru sforţările noastre să ne cunoaştem în mijlocul mişcării mondiale. Numai alături de tot ce se produce în lume ne putem situa, putem înţelege ce avem şi ce ne mai trebue, încotro să îndreptăm sforţările noastre. De rătăcim, suntem puşi la punct; de avem o calitate sau un cusur, contactul cu arta străină le subliniază, căpătăm conştiinţă de noi, de meritele şi lipsurile noastre şi arta românească are numai de câştigat din contactul acesta continuu cu arta străină şi stimulul ce fatal va urma din participarea noastră la fiecare bienală

« Guvernele noastre, — toate, căci tuturor ne-am adresat, — n'au înţeles aceasta. Toate au avut în vedere alte interese urgente ale Statului,— cele culturale fatal rămâneau pe al doilea sau pe al zecelea plan.

« A trebuit ca d-l Profesor Iorga, fără să-i fi vorbit nimeni dintre noi, tăcând, să aranjeze cu Italienii construirea acestui pavilion, să obţină fondurile necesare şi să ne facă surpriza extraordinară acum trei luni invitându-ne să luăm parte la expoziţia de inaugurare, când noi, obosiţi de stăruinţe, nici nu îndrăsneam să mai sperăm ceva.

« Pavilionul nostru, reuşit din toate punctele de vedere, e opera arhitecţilor italieni ai bienalei. El formează, cu al Veneţiei, Jugoslaviei, Elveţiei şi Poloniei, o singură clădire în largă linie orizontală, având fiecare ţară scara sa monumentală şi intrarea separată. Se prezintă ca un tot sobru, fără *fioriturі* sau adaosuri nefolositoare, de proporţii perfect armonice. Interiorul, — un vestibul şi trei săli cu lumină perfectă, cu stofă aurie pe ziduri, — dă o inspresie de desăvârşită distincţie, lucru ce în general s'a recunoscut de toţi vizitatorii şi de toţi oamenii de gust care-l vizitează.

« Conform noului statut al bienalei, care recomandă să se expună în fiecare pavilion opere a puţini artişti dar reprezentaţi cât mai complet, ctitorul pavilionului nostru, d-l Profesor Iorga, a invitat anul acesta numai 4 pictori şi 3 sculptori. In viitor vor fi alţi invitaţi, aşa că, pe de o parte străinătatea va cunoaşte cât mai complet arta română, iar artiştii expozanţi îşi vor putea vedea opera lor cât mai bine reprezentată, alături de a colegilor lor străini.

« In numele colegilor mei pictori şi sculptori, care au luat parte anul acesta şi celor ce vor participa în viitor la expoziţia bienalei din Veneţia, îmi permit să vă aduc la cunoştinţă ce datorăm d-lui Profesor Iorga şi să vă rog pe d-voastră, ca preşedinte a celei mai înalte instituţii culturale, să exprimaţi sentimentele noastre de mulţumire şi recunoştinţă ilustrului d-voastră coleg, d-lui Profesor Iorga, pentru opera aceasta, care va avea urmări considerabile pentru desvoltarea artei noastre româneşti.

« Primiţi, vă rog, Domnule Preşedinte, expresia sentimentelor mele cele mai alese ».

Se ia act, Academia asociindu-se la sentimentele exprimate de d-l Coleg Ştefan Popescu în această scrisoare.

Dela d-l Henri Grégoire se primeşte următoarea scrisoare de mulţumire pentru recenta sa alegere ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« J'ai reçu ce matin l'aimable lettre par laquelle vous voulez bien m'annoncer mon élection en qualité de Membre d'Honneur de l'Académie roumaine. Informé officieusement de cette élection par mon cher confrère M. Bănescu, je m'étais permis de télégraphier l'expression de ma gratitude à lui-même et à votre grand historien, M. N. Iorga, en les priant de faire part de mes sentiments à tous leurs confrères.

« Si je n'ai pu servir la Science et la grande Roumanie, qui défend et illustre en Orient, les plus chères et les plus précieuses traditions de

notre culture commune, si je n'ai pu, dis-je, servir ces deux causes (qui, dans mon esprit de byzantiniste, se confondent souvent) avec tout l'éclat dont elles sont dignes, il est vrai que chez moi, la conviction et l'enthousiasme suppléent à la puissance, et au talent. Je veux voir dans votre charmante pensée la preuve que vous avez été sensible à ma très vive amitié et à ma sincère admiration.

« Soyez sûr, Monsieur le Secretaire Général, que je m'emploierai, dans la faible mesure de mes moyens, à rendre plus intimes encore, les relations qui existent entre nos Académies, nos Universités, nos nations. Et, pour commencer, j'oserai vous demander où en sont les échanges entre l'Académie roumaine et l'Académie royale de Belgique, qui me paraissent très irréguliers depuis, un grand nombre d'années.

« La présente lettre s'adresse naturellement à tous mes éminents confrères, et spécialement à votre illustre Président, le grand psychologue Constantin Radulescu-Motru. Veuillez lui présenter mes hommages tout particuliers ainsi que mes remerciements personnels et agréer pour vous-même l'assurance de mon respectueuse et affectueuse dévouement »

Dela d-l René Maunier se primeşte următoarea scrisoare de mulţumire pentru recenta sa alegere ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« Par une lettre de M. le Ministre Gusti, j'apprends que l'Académie Roumaine, en sa séance du 4 juin dernier, m'a désigné comme Membre d'honneur.

« Je tiens à vous marquer, ainsi qu'à vos Confrères éminents, à quel point je me sens honoré par cette distinction, si recherchée, qui vient m'échoir. C'est avec la plus grande fierté que je reçois ce titre respecté, dont des savants beaucoup plus réputés que je ne suis seraient heureux de se parer.

« Mais c'est aussi, pour moi, un lien nouveau avec votre pays. Ce sentiment confraternel qui va m'unir aux membres de l'Académie, sera aussi un gage d'amitié entre nos pays, qui ont même esprit et même destin. Laissez-moi voir, dans votre décision, l'affirmation d'un idéal commun aux Latins de France et de Roumanie; et soyez assuré que j'en serai toujours, autant que je pourrai fidèle serviteur.

« Veuillez agréer, Monsieur le Président, pour vous et pour tous vos Confrères, l'hommage de ma gratitude, et de ma confraternité ».

Dela d-l Francesco Severi se primeşte următoarea scrisoare de mulţumire pentru recenta sa alegere ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« Mes remerciements les plus vifs à vous et M. le Président pour l'aimable communication de la haute distinction que votre importante Académie m'a conféré en ajoutant mon nom à la liste de ses membres d'honneur

« Je vous prie d'exprimer à l'Académie ma reconnaisance et d'agréer mes sentiments de haute estime »

Dela d-l Corrado Gini se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru recenta sa alegere ca Membru de Onoare al Academiei Române.

« Je viens de recevoir votre lettre du 21 courant n. 2030 par laquelle vous m'annoncez que l'Académie Roumaine m'a conféré le titre de Membre d'Honneur dans la séance du 4 juin 1938 de son Assemblée Générale.

« Je m'empresse de vous accuser réception de votre communication et de vous assurer que je regarde comme un très grand honneur le titre que l'Académie Roumaine a bien voulu me conférer.

« Je suis heureux qu'un nouveau lien scientifique vienne de m'unir aux savants éminents d'une Nation pour laquelle, comme Italien et personnellement, j'ai tant de sympathie.

« Veuillez agréer, Monsieur le Président, l'expression de ma haute considération ».

Dela d-l Werner Heisenberg se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru recenta sa alegere ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« Fur die grosse Ehre, die mir die Rumanische Akademie durch meine Wahl zum Ehrenmitglied erwiesen hat, spreche ich Ihnen meinen verbindlichsten Dank aus und bitte Sie, diesen Dank auch der Akademie übermitteln zu wollen.

« Mit Rumänien verbinden mich ja schon verschiedene freundschaftliche Beziehungen durch die Wissenschaft und ich erinnere mich auch gern daran, dass mein Vater mir oft von Ihrem schonen Lande und von der Gastfreundschaft, die er dort genossen hat, erzahlt hat.

« Nun freue ich mich darauf, dass durch den Beschluss Ihrer Akademie und durch das im Herbst bevorstehende Zusammensein bei der Preisverleihung diese Beziehungen noch enger werden.

« Mit dem Ausdruck der vorzuglichsten Hochachtung ».

Dela Abatele V. Laurent se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru recenta sa alegere ca Membru Corespondent al Academiei Române:

« J'ai l'honneur de vous accuser réception de votre lettre du 21 courant par laquelle vous avez la bonté de m'apprendre mon élection de Membre Correspondant de l'Académie Roumaine.

« Cette distinction, venant après le gracieux concours donné par l'Académie à notre récente fête d'inauguration, ajoute au charme de l'hospitalité Roumaine un lien plus intime qui rattache à votre culture nationale et celui que vous obligez si grandement et tout le groupe de ses collaborateurs.

« Dans l'espoir que nos relations intellectuelles avec la Roumanie, inaugurées pour nous sous d'aussi flatteurs auspices, se resserreront encore, je me permets, Monsieur le Président, de vous exprimer et vous prie de transmettre à l'illustre Compagnie qui veut bien m'accueillir comme correspondant, ma plus vive gratitude et l'assurance de mon entier dévouement à la cause de la science Roumaine ».

« Dela d-l General N. M. Condiescu se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru recenta sa alegere ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« Cu o nespusă și adâncă emoție sufletească, am primit cuvintele Domniei-Voastre, prin care îmi faceți cunoscut că, în ședința dela 1 Iunie 1938, Academia Română m'a ales membru de onoare al acestei Inalte Instituții.

« Vă rog, Domnule Președinte, să binevoiți a fi, interpretul recunoștinței mele pe lângă onorații Membri ai Academiei, asigurându-vă că mă voiu strădui să merit înalta distincțiune, cu care am fost cinstit

« Vă rog, să primiți, Domnule Președinte, încredințarea celor mai alese sentimente, dela devotatul Domniei-Voastre ».

Dela d-l Dr. D. Danielopolu se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru recenta sa alegere ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« Am primit adresa Domniei-Voastre prin care-mi aduceți la cunoștință alegerea mea ca membru de onoare al Academiei Române.

« Distincțiunea ce a binevoit a-mi acorda Academia reprezintă pentru mine o mare onoare și un imbold puternic în activitatea științifică, dându-mi în acelaș timp prilejul de a aduce și contribuțiunea mea în domeniul științelor biologice în cea mai înaltă Instituțiune culturală a Țării ».

« Vă rog să primiți, Domnule Președinte, sincerele mele mulțumiri și să binevoiți a fi interpretul meu pe lângă colegii Domniei-Voastre, arătându-le expresiunea profundei mele recunoștințe.

« Primiți, vă rog, expresiunea sentimentelor mele cele mai devotate.

Dela d-l Prof. Dr. Vasile Gheorghiu se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru recenta sa alegere ca Membru de Onoare al Academie Române:

« Am primit adresa Academiei Române, București, din 21 Iunie 1938, Nr. 2.009, prin care binevoiți a-mi aduce la cunoștință, că Academia Română, apreciind activitatea mea în domeniul teologic, cât și lupta, pe care am dus-o fără preget pentru apărarea drepturilor neamului românesc și ale bisericii noastre, m'a ales în ședința sa dela 31 Mai 1938 membru de Onoare al ei.

« Cu adâncă smerenie și, în acelaș timp, cu inimă plină de bucurie primesc înalta distincție, de care m'a învrednicit Academia Română.

« Am conștiința, că membrii acestui Inalt For de Cultură Românească din Țară au binevoit să aprecieze cu mare îngăduință și multă bunăvoință prea modesta mea activitate de până acum pe teren literar-teologic și național-bisericesc. N'am făcut alta decât am căutat, întotdeauna, ca să-mi fac cât mai deplin datoria atât față de știința teologică, cărei mi-am închinat vieața, cât și față de biserică și Stat, cărora servesc, ajutat fiind pe toate căile mele de Prea bunul și Atotputernicul nostru Dumnezeu și sprijinit cu multă dragoste de bunii mei prieteni, alături de cari am putut activa în împrejurările date în felul, cum Domniile-Voastre ați binevoit a judeca.

« De aceea, ilustre Domnule Președinte, Vă rog mult, să binevoiți a primi din partea mea cele mai adânc simțite mulțumiri pentru marea onoare, de care m'ați făcut părtaș, socotindu-mă vrednic a intra în rândurile iluștrilor membri ai acestui Inalt For de Cultură Românească, și, în același timp, Vă rog să binevoiți a fi și interpretul celor mai adânci sentimente de gratitudine față de toți membrii Academiei Române, cari m'au îmbrățișat cu atâta căldură și au binevoit a lua hotărîrea de mai sus

« Bucuria mea de a fi primit în mijlocul Domniei-Voastre este mare. Dar, tot atât de mare îmi este și grija, care mă cuprinde, când mă gândesc la grelele îndatoriri, pe cari le am de acum înainte de a mă putea arăta și pe viitor vrednic de înalta distincție, pe care mi-ați conferit-o.

« Imi pun și de acum înainte toată nădejdea mea în Domnul, care cu Mâna Sa cea Atotputernică m'a scutit, întotdeauna, și m'a ajutat în vieață. El mă va ajuta să umblu și de acum înainte pe calea pe care m'a condus. Ajutat de El, cred, că voiu mai putea contribui cu ceva și de acum înainte, pentru a justifica încrederea tuturor acelora, cari m'au înălțat la demnitatea de Membru Onorar al Academiei Române.

« Primiți, ilustre Domnule Președinte, încredințarea celei mai distinse considerațiuni, cu care semnez al Domniei-Voastre devotat ».

S'a primit, asemenea, scrisoarea de mulțumire și din partea d-lui Prof. Al. Tzigara-Samurcaș, pentru alegerea ca Membru Corespondent al Academiei Române.

D-l N. IORGA face o comunicare despre *Legăturile Moldovei cu Mangupul*, înfățișând noi descoperiri ale D-sale cu privire la aceste legături.

D-l MIHAIL CIUCĂ zice:

« Criza prin care trec Laboratoarele științifice și lipsa unui Institut național de cercetări la noi în țară au reținut cuvenita atențiune a Academiei Române în urma strigătului de alarmă ridicat de d-l Prof. Mrazek. Comisiunea însărcinată cu studiul acestui problem va găsi sugestiuni din cele mai prețioase în organizarea Institutului Național de Cercetări Medicale din Anglia (« Medical Research Council » și « National Institute for Medical Research »). Organizarea de Stat a acestei importante Instituțiuni nu mai veche decât 1920 (deși primele începuturi timide au fost în 1913),

are de scop *promovarea cercetărilor științifice* în domeniul Medicinei și științelor ajutătoare, cu aplicațiune practică la ameliorarea sănătății publice, a medicinei preventive, diagnosticului și tratamentului boalelor.

« Consiliul medical de cercetări administrează fondurile puse la dispoziție de Parlament și cele căpătate prin donațiuni; stabilește legături de colaborare strânsă între știință și Stat; are deplină libertate în stabilirea programului de cercetări și de a colabora cu toate departamentele științifice de Stat sau private după problemele științifice în studiu.

« Activitatea Consiliului Medical de Cercetări se desfășoară după cum urmează:

« 1. Un Institut Național de Cercetări Medicale la Hampstead (Londra) și Mill Hill — The National Institute for Medical Research.

« 2. Subvenționează lucrul unor departamente științifice aparținând altor instituțiuni și a căror activitate științifică este dirijată în același sens: Colecția de culturi microbiene dela Institutul Lister, Laboratoarele de standardizare a produselor biologice dela Oxford; Laboratorul de cercetări de nutriție dela Cambridge; diferite secțiuni științifice din clinici, etc.

« 3. Prepară și păstrează unitățile de măsură « standard » a produselor biologice, preparate în Anglia sau importate.

« 4. Acordă burse pentru studii științifice privitoare la anumite probleme referitoare la scopul urmărit de Consiliu.

« 5. Publică anual un raport asupra activității și o serie întreagă de rapoarte speciale (230 au fost publicate până astăzi), monografii științifice de o înaltă valoare documentară.

* * *

« In raportul activității pe anul 1937, între altele găsim menționat efortul mare făcut în domeniul cercetărilor de Chimioterapie asupra medicamentelor sintetice antimalarice și a compușilor sulfanilamidici; studiul ultravirusului influenței și metodele de imunizare; studiul ultravirusului variolei, chirurgia cordului, cauzele deficienței mintale, rolul sărurilor în organism; acțiunea acidului nicotinic; diagnosticul serologic al holerei; studiul experimental al leprei, etc.

* * *

« Consiliul Medical de Cercetări primește dela Parlament un fond care a crescut în fiecare an și a ajuns în 1936 la 165 000 de Livre sterling. Legate private au ridicat această sumă pentru același an la 190.000 £ (152.000.000 lei).

« 30.000 £ (24 000 000 lei) au fost destinați în mod special cercetărilor de chimioterapie.

« Detalii asupra organizării și problemelor studiate se găsesc în cele două broșuri alăturate »

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 8 IULIE 1938

D-l Preşedinte I. PETROVICI zice că are bucuria să comunice Academiei că colegul nostru d-l Dim. Gusti a fost ales de curând membru corespondent al Institutului Franţei, la Secţia Academiei de Ştiinţe morale şi politice. Colegul nostru a primit prin aceasta o strălucită consacrare a meritelor sale ştiinţifice şi o distincţie de o valoare europeană, care, fireşte, se resfrânge şi asupra Instituţiei noastre.

— Membrii prezenţi s'au asociat la cuvintele d-lui Preşedinte prin aplause unanime.

D-l Preşedinte I. PETROVICI, în altă ordine de idei, arată că sforţările Academiei Române pentru apărarea titlului şi prerogativelor ei au fost încununate de succes. Astăzi a apărut în « Monitorul Oficial » Decretul Lege prin care, hotărîndu-se asupra întrebuinţării titlului de « Academie », se statorniceşte că acest titlu rămâne un privilegiu firesc al Instituţiunii noastre. D-sa comunică următorul text al Legii:

« *Art. 1.* — Cuvântul « Academie », singur sau urmat de alte cuvinte, nu poate fi întrebuinţat drept denumire sau firmă de nicio persoană fizică sau juridică în afară de « *Academia Română* ».

« *Art. 2.* — Numai legea poate acorda şcolilor de învăţământ superior sau asociaţiunilor ştiinţifice profesionale denumirea de « Academie ». Academia Română va fi în prealabil consultată şi va hotărî în sesiune generală.

« *Art. 3.* — Autorităţile vor refuza înscirerea unei firme sau luarea unei denumiri potrivnică prevederilor art 1 sau 2.

« *Art. 4.* — In termen de 3 luni dela publicarea acestei legi, persoanele juridice sau întreprinderile care întrebuinţează în firma sau denumirea lor cuvântul « Academie » sunt obligate a-şi schimba firma sau denumirea.

« *Art. 5* — Persoanele juridice de drept privat care nu vor îndeplini în termen obligaţiunile prevăzute de art 4, îşi pierd de drept personalitatea. Ministerul public sau « Academia Română » vor putea cere tribunalului lichidarea lor

« Intreprinderile de orice fel care în termenul acordat de acelaşi articol nu-şi vor schimba firma sau denumirea vor fi închise pe cale administrativă, în urma deciziunii Ministerului Internelor. Radierea firmei din registrul comerţului, va putea fi ordonată la cererea Academiei Române sau Ministerului public ».

D-l Preşedinte I. PETROVICI zice că potrivit dispoziţiilor acestei legi, pe viitor titlul de « Academie » nu poate fi întrebuinţat ca denumire sau firmă de nicio persoană fizică sau morală în afară de Instituţiunea noastră; iar atunci când legea va acorda Şcolilor de învăţământ superior sau asociaţiilor ştiinţifice profesionale denumirea de « Academie » ea o va face după consultarea prealabilă a Academiei Române, care va hotărî în sesiune generală. Decretul lege

mai prevede ca, în termen de 3 luni dela publicarea lui, persoanele juridice sau întreprinderile care folosesc numele de « Academie » să-și schimbe această denumire. D-l Președinte I. Petrovici exprimă mulțumirea întreagă a Academiei pentru această fericită încheiere a sforțărilor Academiei și propune să aducem respectuoase și calde mulțumiri Aceluia, din inițiativa căruia s'a făcut această lege pentru apărarea Academiei Române de primejdia inflației titlului său și pentru apărarea vechiului ei prestigiu, anume Majestății Sale Regelui, Protectorul și Președintele nostru de Onoare

D-nii I. NISTOR și ANDREI RĂDULESCU se unesc la această propunere, fiind de părere să se adreseze Majestății Sale Regelui o telegramă de mulțumire, iar Guvernului o adresă în același scop.

— Se ia act și se aprobă.

Dela d-l Enrico Fermi, Profesor la Universitatea din Roma, se primește următoarea scrisoare de mulțumire la alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« Je vous prie de bien vouloir accepter mes remerciements les plus vifs, pour le grand honneur qui m'a été conféré par le titre de membre d'honneur de l'Académie Roumaine.

« Je vous prie, Monsieur le President, de bien vouloir transmettre l'expression de ma gratitude à l'Académie.

« Agréez, Monsieur, mes salutations les plus respecteuses »

Dela d-l H. Villat, Profesor la Universitatea din Paris, se primește următoarea scrisoare de mulțumire la alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române.

« Je reçois votre bien aimable lettre, par laquelle vous avez l'amitié de m'apprendre que l'Académie Roumaine a bien voulu me conférer le titre de Membre d'Honneur de l'Académie.

« Je suis infiniment touché et honoré de cette grande marque d'estime, et je ne sais comment vous dire toute l'émotion que j'en ressens, — ni toute la gratitude que j'en ressens à l'égard de tous nos savants Collègues Le seul titre que je possédais, à recevoir ce grand honneur était sans doute le nombre, et la qualité remarquable, des élèves roumains que j'ai eu le bonheur d'avoir auprès de moi pendant les précédentes années. Il m'est bien précieux de penser que, si j'ai gardé d'eux un souvenir fidèle et amical, ils ne m'ont pas oublié, de leur côté. Et je veux aussi vous dire le souvenir fervent que je conserverai toujours de ceux de vos Confrères et Collègues, dont j'ai été naguère le condisciple lorsque nous étudions ensemble à Paris. Tout cela me rend votre actuelle détermination, plus sensible que je ne saurais vous l'exprimer !

« Croyez que je tiendrai essentiellement à reconnaître l'amitié de votre geste, en essayant de vous prouver, aussi précisément que possible, dans l'avenir, toute la cordiale et très vive sympathie que j'ai pour votre grand

Pays et pour ses savants, — et veuillez trouver ici, Monsieur le Président et cher Collègue, l'expression de ma très haute et bien sincère considération ».

Dela d-l Paul Henri, Profesor la Universitatea din Clermont-Ferrand, se primește următoarea scrisoare de mulțumire la alegerea ca membru Corespondent al Academiei Române:

« Prin scrisoarea Dumneavoastră din 21 Iunie, pe care o primesc tocmai acum, ați binevoit a mă înștiința că Academia Română în ședința din 1 Iunie m'a ales ca membru corespondent.

« Adânc mișcat de o decizie pe care o consider, cu toate cuvintele Dumneavoastră măgulitoare, mai puțin ca o răsplată pentru activitatea mea științifică decât ca o dovadă de prietenie către țara mea de o parte, și, pe cât mă privește, către vechea și devotata mea iubire față de România care mi-a devenit o a doua patrie — țin să vă exprim, Domnule Președinte, atât Dumneavoastră cât și iluștrilor învățați care m'au ales acum, sentimele mele de profundă recunoștință față de marea cinste ce mi s'a făcut și a cărei deosebită valoare o apreciez pe deplin

« Vă rog a primi, prea stimate Domnule Președinte, asigurarea înaltei mele considerațiuni »

Dela d-l Olivier Martin, Profesor la Facultatea de Drept din Paris, se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« En rentrant des fêtes de l'Université de Cologne, où j'ai eu le plaisir de rencontrer votre représentant, M. le Professeur Lupaș, j'ai trouvé à la Faculté de droit votre lettre du 2 juin par laquelle vous voulez bien m'informer que l'Académie Roumaine, dans sa séance du 3 juin, m'a proclamé membre d'honneur.

« J'accueille avec un vif sentiment de reconnaissance l'éminente distinction que votre Compagnie a bien voulu me conférer, après m'avoir si cordialement admis aux honneurs de ses séances lors de mon séjour à Bucarest. Je vous demande d'être mon interprête auprès de l'Académie pour lui exprimer toute ma gratitude et tout mon dévouement aux grands intérêts spirituels dont elle a la charge. Je consacrerai tous mes soins à développer mes relations intellectuelles les avec la Roumanie, relations qui m'ont valu l'honneur d'être des vôtres.

« Veuillez agréer, Monsieur le Président et très honoré confrère, l'expression de mes sentiments de haute considération ».

« P.S. Je me permets de joindre à ma lettre ma carte de visite pour que mon nom figure dans sa forme exacte sur les registres de votre Compagnie ».

D-l Secretar General G. ȚIȚEICA comunică următoarea scrisoare adresată D-sale de d-l C Bouglé, Profesor la Universitatea din Paris:

« Je suis très heureux de voir votre signature au bas du message aimable qui m'apprend ma nomination comme membre d'honneur de l'Académie Roumaine.

« Je vous prie de dire à Monsieur le Président et à vos Collègues mes sentiments de gratitude. J'espère me montrer digne de la distinction que vous voulez bien me conférer.

« Je vous enverrai bientôt, pour votre Académie un petit livre que je vais publier sur la *conception française de la culture générale*, puisque vous montrez les uns et les autres de la sympathie pour cette conception.

« Je vous prie d'agréer, mon cher Collègue et ami, l'assurance de mes sentiments les plus cordiaux ».

Dela Ministerul Regal al Afacerilor Străine se primește invitațiunea Asociației Scriitorilor Combatanți din Franța ca Academia Română să recomande numele unui scriitor român, căzut pe front, spre a fi înscris ca denumire a unei alee din pădurea plantată în regiunea Hérault (Franța).

— După o discuție la care iau parte d-nii I. Nistor, General R. Rosetti și I Petrovici se decide a se comunica numele poetului și prozatorului bucovinean Ion Grămadă, doctor în litere, căzut ca sublocotenent în bătălia dela Cireșoaia din Iulie 1917

D-l General R. ROSETTI zice

« Folosindu-mă de prilejul aflării mele la Londra am studiat cu de-amăruntul organizarea și funcționarea a două mari biblioteci de acolo. British Museum și National Central Library — precum și organizarea și funcționarea arhivelor Statului (Public Record Office).

« In fiecare din aceste instituțiuni am fost foarte bine primit, și mi s'au pus la dispoziție funcționari cari să-mi arate în amănunțimi diferitele servicii și servicii auxiliare.

« Nu-mi propun a vă arăta cu de-a-măruntul tot ce am văzut și tot ce mi s'a spus, ci să vă arăt numai în trăsături foarte generale impresia ce am căpătat-o și anume lucruri deosebite.

« In ceea ce privește organizarea este o mare deosebire între cele două mari biblioteci pe care le-am cercetat. British Museum este destinată numai cetitorilor care vin să lucreze în cuprinsul său și nu împrumută niciodată nimănui — oricare ar fi acea persoană — vreo carte sau publicație, manuscris, etc. National Central Library din contra este o bibliotecă care împrumută cărți; ea servește ca un soiu de rezervă centrală a bibliotecilor locale și a celor regionale, care lucrează toate împreună și au de scop să îngădue oricărui cetitor din orice colț al Regatului-Unit să poată împrumuta, prin biblioteca din localitate, orice carte se află în vreuna din bibliotecile afiliate ei. Despre această organizare v'am vorbit de altfel cu alt prilej.

« In ceea ce privește organizarea și funcționarea acestor două biblioteci am constatat, nu fără mulțumire, că biblioteca noastră are o organizare

dacă nu identică, dar asemănătoare chiar până la multe detalii. Aceasta provine pe de o parte din faptul că aceleași nevoi au necesitat soluțiuni asemănătoare, iar pe de alta din priceperea și destoinicia regretatului nostru coleg I. Bianu care nu numai a pus organizarea bibliotecii noastre pe bune temelii, dar a dat și îndrumările cele mai bune și mai practice.

« Asemănarea între biblioteca noastră și cele două mari biblioteci englezești este chiar și în ceea ce privește recrutarea, împărțirea în categorii, înaintarea, notarea și pensionarea personalului bibliotecii. Mijloacele puse la dispoziția bibliotecilor englezești sunt nu numai absolut mai mari dar chiar și proporțional.

« Cele în ce bibliotecile englezești sunt cu mult superioare celei a Academiei este în privința cataloagelor, care sunt tipărite în cea mai mare parte; aceasta datorită sumelor ce li se dau în special pentru aceasta.

« Și dintr'un alt punct de vedere bibliotecile englezești sunt mult mai înaintate: nu numai se leagă mai mult dar se leagă mult, foarte mult mai bine ca la noi și atât la British Museum cât și la Public Record Office — și mai ales la aceasta din urmă—se repară și se întrețin documentele în chip cu totul superior. Aceste instituțiuni primesc lucrători și funcționari trimeși de biblioteci străine spre a învăța aceste lucrări cu totul speciale, bine înțeles cheltuelile fiind făcute de instituția care trimete pe acei funcționari sau lucrători.

« Lozinca tuturor acestor instituțiuni este de a pune la dispoziția publicului cetitor cât mai multe mijloace de lucru în condițiuni cât mai bune și dând cetitorului cât mai puțină bătaie de cap ».

D-l Vicepreședinte I. PETROVICI anunță că Academia, cu începere de astăzi, intră în vacanța de vară până la 16 Septemvrie viitor Urează tuturor vacanță plăcută și ridică ședința.

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 16 SEPTEMVRIE 1938

D-l I PETROVICI, Vicepreședinte, deschizând ședința, zice.

« In intervalul dintre ședința precedentă și aceasta de azi, pe la mijlocul verii, cronica nației noastre a trebuit să însemne o pagină sortită la durere, un eveniment de o tristețe covârșitoare a încetat din vieață *Regina Maria* Jalea s'a lăsat adâncă dela un capăt la altul al țării, jale sinceră, spontană, care n'avea trebuință ca să se producă nici de consemnul poruncii, nici de ipocrizia convenției Fiecare își aducea înduioșat aminte de momente din vieața acestei femei superioare, care n'a fost o regină, ci a fost Regina prin excelență, — și în gândul fiecăruia se amestecau amintiri de gesturi eroice cu icoane de ținută împărătească, inițiative bărbătești, cu apariții

de superbă grație feminină sau cu pagini meștere de literatură romanțioasă, aspecte de energie neînfrântă, cu altele de gust delicat și fin, care s'a arătat în atâtea împrejurări și în atâtea domenii, vădindu-se până la ultimele-i zile, când a cerut să se înlocuiască la funeraliile sale pânzele cernite ale doliului tradițional, cu o coloare mai senină și mai împăcată.

« Cu tot răgazul pe care I l-a îngăduit destinul să săvârșească fapte mari și să lase în istorie definitive brazde luminoase, toți supușii Ei, din țara aceasta, au avut sentimentul penibil că a murit prea de timpuriu, și poate tocmai de aicea o impresie de căință, că n'am iubit-o destul sau că dragostea noastră nu I-a fost arătată în deajuns

« Izbucniri curate de iubire adâncă, s'au produs însă în toate straturile populare, în momentul în care sufletul i s'a stins, fără osebire între vechile ținuturi care au cunoscut-o din strălucitoarea-i tinerețe, și noile provincii, care au dobândit putința să trăiască nestânjenite emoțiile noastre comune, și prin sforțările nesovăitoare ale acestei mari Suverane, trainic și pururea integrată în conștiința neamului românesc.

« Academia Română, atât ca parte, cât și ca proeminență a națiunii, a împărtășit viu durerea colectivă, care și-a avut culminația firească în decursul zilelor îndoliate dela stingerea Reginei, până la coborîrea raclei sale regești în cripta mânăstirii dela Argeș, lângă mai de mult adormitul și în veci neuitatul Ei soț, Regele Ferdinand I-iu. Dar Instituția noastră trebuia să-și rostească simțimintele sale și în chip deosebit, la cea dintâi ședință, față de trecerea la cele veșnice a Reginei Maria, care a fost membră de onoare a Academiei, scriitoare valoroasă, deopotrivă de înzestrată pentru a făuri povești imaginare, pentru a-și istorisi vieața sa proprie cu cea mai realistă sinceritate, sau pentru a descrie colorat și pitoresc plaiurile patriei sale adoptive, cu care s'a contopit așa de strâns, în fine, ca să pomenesc de cea mai însemnată ipostasă, suverana luptătoare pentru un ideal de întregire națională, și care în mijlocul furtunilor pustiitoare n'a lăsat să se scoboare nici steagul aspirațiilor, nici flamura speranței.

« Inchinarea Academiei Române se îndreaptă cucernică către Umbra majestuoasă a Aceleia care a fost simbolul cel mai elocinte al unor ani de sbucium glorios și pe care s'o petrecem cu gândul încă odată, în tăcerea câtorva momente de reculegere ».

Ședința se suspendă pentru câteva minute

La redeschiderea ședinței d-l N IORGA face o comunicare despre *Paralelisme helveto-române*.

Ședința intimă

D-l I. PETROVICI, Vicepreședinte, zice că cel dintâi cuvânt ce-l are de rostit în această întâie ședință de după vacanța de vară, este de bun sosit domnilor Colegi și de îndemn ca cu toții să ia parte la lucrările Academiei pentru sporirea și înălțarea lor In acest scop D-sa repetă o dorință mai veche

a Academiei, ca domnii Colegi, mai ales cei corespondenţi, să ia parte la şedinţele noastre şi să-şi expună rezultatele muncii Domniilor-lor în comunicări făcute la Academie.

Apoi D-sa zice:

« In ziua de 28 Iulie s'a stins la Ratzeburg, în vârstă de 78 ani, colegul nostru corespondent străin Traugott Tamm.

« Traugott Tamm era cel mai vechiu membru străin al Academiei Române.

« Propus de Dimitrie A. Sturdza ca membru corespondent pentru interesul ce-l arăta istoriei neamului românesc, ale cărui origini le-a studiat în scrierea sa « *Über den Ursprung der Rumänen* », Traugott Tamm a fost ales în şedinţa Academiei dela 2 Aprilie 1891, cu aproape unanimitatea voturilor, Membru Corespondent al Academiei Române.

« Să păstrăm o amintire recunoscătoare unui învăţat care fără a fi din sângele nostru, a studiat cu dragoste problemele istoriei noastre naţionale şi a susţinut cu convingere importante drepturi ale poporului român ».

D-l I PETROVICI, Vicepreşedinte, semnalând prezenţa d-lui Coleg de Onoare Dr. D. Danielopolu, venit pentru întâia oară la şedinţele Academiei după alegerea sa ca Membru de Onoare, îl salută în numele Academiei şi arată că meritele sale sunt atât de cunoscute că înşirarea lor, în această împrejurare, n'ar adăoga nimic la cele ce se află în conştiinţa fiecăruia despre aceste merite. D-sa adresează d-lui Coleg D. Danielopolu rugămintea să urmărească activitatea Instituţiunii noastre şi să ne împărtăşească în comunicări publice rezultatele cercetărilor sale ştiinţifice şi medicale.

D-l Dr. D. DANIELOPOLU mulţumeşte cu recunoştinţă d-lui Preşedinte pentru bunele cuvinte cu care l-a întâmpinat. Arată că printr'o scrisoare adresată Academiei încă din luna Iunie trecut şi-a exprimat întreaga sa mulţumire pentru cinstea de a fi fost ales Membru de Onoare al Academiei Române. Ţine să exprime acum recunoştinţa sa prin viu graiu şi simţimântul de mândrie pe care-l are că face parte din cea mai înaltă instituţie de cultură şi ştiinţă românească. D-sa făgădueşte că va veni în curând cu o comunicare, care speră că va interesa un mare număr dintre membrii Instituţiunii noastre.

D-l Secretar General G. ŢIŢEICA comunică textul următoarei telegrame înaintate Majestăţii Sale Regelui la stingerea din vieaţă a Augustei Membre de Onoare a Academiei Române Regina Maria.

« Academia Română, adânc îndurerată ca şi neamul românesc întreg de stingerea din vieaţă a Reginei Maria, a Marei şi Bunei Regine, înzestrată de Dumnezeu cu toate darurile, care Şi-a înţeles menirea sfântă de Regină, care Şi-a închinat vieaţa înaltă şi frumoasă pentru unirea şi ridicarea poporului românesc, — trimite Majestăţii Sale Regelui Carol II expresia cea mai curată a durerii sale »

D-l G. ŢIŢEICA comunică următorul răspuns telegrafic al Majestăţii Sale Regelui:

« Pentru caldele și frumoasele condoleanțe ce mi le trimiteți în numele Academiei Române vă rog să primiți cele mai sincere mulțumiri ».

Apoi d-l G ȚIȚEICA comunică o scrisoare primită dela d-l Mareșal al Curții Majestății Sale Regelui, prin care se aduce Academiei Române mulțumiri pentru coroana de flori depusă la catafalcul Augustei defuncte

Dela d-l Camil Krofta se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române.

« Par la lettre du 21 juin vous m'avez annoncé que j'avais été élu Membre d'Honneur de l'Académie Roumaine. C'était avec joie que j'ai appris cette décision de la suprême institution scientifique et artistique de Votre grand pays aussi étroitement lié au mien. Je vous prie, Monsieur le Président, de vouloir bien vous faire l'interprète auprès des Membres de l'Académie de mes vifs et sincères sentiments de gratitude pour cette appréciation de mon travail que je considère en même temps comme une manifestation amicale de sympathie pour la nation tchécoslovaque et comme un engagement pour moi même de travailler de toutes mes forces au rapprochement toujours plus étroit entre nos deux pays et peuples.

« Veuillez agréer, Monsieur le Président, l'assurance de ma haute considération »

Dela d-l M. Petrovitch se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« En rentrant d'un long voyage à travers l'Atlantique, je viens de recevoir la lettre de la Présidence de l'Académie roumaine m'avisant qu'elle a bien voulu me conférer le titre de membre d'honneur

« Il n'est pas besoin de Vous dire combien je suis sensible à cet honneur et je Vous prie d'être auprès de l'illustre Compagnie l'interprète de ma profonde gratitude.

« Sachant bien que c'est en première ligne à Vous que je dois cette haute distinction, et étant profondement touché de cette nouvelle marque d'amitié et de bienveillance de Votre part, je Vous prie, cher collègue et ami, de croire à mes sentiments de réconnaissance et de recevoir les affectueuses salutations de Votre dévoué »

Dela d-l P A Sorokin se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« I beg you to accept and convey to the Roumanian Royal Academy my profoundest thanks for the honor of Honorary Membership generously granted to me by the Academy.

« I hardly deserve such an honor, but I am pleased to accept it and to do my best in the field of my scientific studies as well as in the field of strengthening scientific and cultural relations between Roumania and the United States of America ». Respectfully yours..

Dela d-l L Josserand se primeşte următoarea scrisoare de mulţumire pentru alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« Je reçois aujourd'hui la lettre par laquelle vous voulez bien m'annoncer que j'ai été nommé Membre d'honneur de l'Académie roumaine.

« Je tiens aussitôt à vous dire combien je suis sensible au grand honneur qui m'est fait: je n'ai point oublié l'accueil si cordial qui me fut réservé à Bucarest, à Jasi, à Cluj et à Oradea, lors d'une tournée de conférences que j'effectuai en 1931; j'avais dès lors contracté une dette de reconnaissance envers votre grand et beau pays. Cette dette s'alourdit encore du fait de la distinction qui vient de m'être conférée.

« Je vous serais infiniment obligé si vous vouliez bien transmettre à vos éminents collégues de l'Académie roumaine l'expression de ma satisfaction et de ma vive gratitude.

« Veuillez, je vous prie, Monsieur le Président, agréer l'hommage de ma toute considération et de mon dévoûment ».

Dela d-l Ch. Jacob se primeşte următoarea scrisoare de mulţumire pentru alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« J'ai l'honneur de vous accuser réception de la lettre du 21 juin, par laquelle le Président de l'Académie roumaine et vous-même, vous voulez bien m'informer que, dans son assemblée générale du 27 mai, votre Compagnie m'a admis comme Membre d'honneur.

« Infiniment touché de cette haute distinction, je vous prie d'exprimer toute ma reconnaissance a vos Confrères.

« J'aime beaucoup votre pays, malgré que, jusqu'ici, je n'ai pu y faire qu'un court, mais bien interessant voyage, l'été dernier. Dans les domaines qui me sont familiers, j'apprécie la grande valeur des travaux scientifiques roumains. Aussi, a tous égards, suis-je particulièrement heureux d'avoir chez vous une sorte de droit de cité.

« Veuillez agréer, Monsieur et Cher Collègue et Confrère, l'expression de ma très haute considération »

Dela d-l A Myller se primeşte următoarea scrisoare de mulţumire pentru alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« Primind înştiinţarea că am fost ales membru de onoare al Academiei Române, vă rog să binevoiţi a fi interpretul meu, pentru ca să exprim Academiei toată gratitudinea pentru deosebita onoare ce mi-a făcut.

« Primiţi, Domnule Preşedinte şi onorate coleg, expresiunea deosebitei mele stime »

Dela d-l F. Dvornik se primeşte următoarea scrisoare de mulţumire pentru alegerea sa ca Membru Corespondent al Academiei Române:

« J'ai appris en étranger, avec un retard considérable à cause de ma longue absence de Prague — mon élection comme membre correspondant

de l'Académie Royale de Roumanie que vous présidez. Je vous prie, Monsieur le Président, d'être mon interprète auprès de tous les Membres de l'Académie et de leur présenter mes sincères remerciements de l'honneur dont ils m'ont comblé.

« J'ai un trop grand estime pour la plus haute Institution scientifique de la Roumanie pour ne pas apprécier à sa juste valeur l'honneur d'être son associé. Je me promets de continuer avec une plus grande ardeur encore mes recherches dans le domaine des Études byzantines et de l'Eglise orthodoxe qui intérèssent particulièrement les spécialistes roumains.

« Je vous prie, Monsieur le Président, d'aggréer mes remerciements renouvellés et de croire à mes sentiments bien respectueux ».

Dela d-l R. Kerner se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru alegerea sa ca Membru Corespondent al Academiei Române:

« I am most delighted to receive the notification from you of my election as Corresponding Member of the Rumanian Academy at the session of June 1, 1938.

« It gives me the greatest pleasure to accept this high honor which has been conferred upon me by so distinguished a learned society as the Rumanian Academy. I am most happy to associate myself with such an important group of scholars as your society. Will you be kind enough to inform the President and the members of your Academy of my great appreciation at my election to the Academy? » Very sincerely yours...

Dela d-l Sabin Manuila se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru alegerea sa ca Membru Corespondent al Academiei Române:

« Primind scrisoarea D-voastre din 21 Iunie a. c., prin care îmi faceți cunoscut că am fost ales membru corespondent al Academiei Române, la secțiunea istorică, mă grăbesc să vă arăt, Domnule Președinte, sentimentele mele cele mai profunde de gratitudine, pentru înalta onoare ce mi-a făcut Academia Română.

« M'am străduit din toate puterile mele să introduc în domeniul statisticii metode, cari să ne garanteze elementul cel mai important în cunoaștere: exactitatea. Munca nu este ușoară și cere și timp îndelungat. Dacă rezultatele muncii de până aci au fost apreciate de cea mai înaltă instituție de știință și cultură a țării, însemnează că a persevera cu toată ardoarea pe calea pornită echivalează cu un serviciu util adus țării noastre.

« Voiu face tot ce puterile mele îmi vor îngădui, ca să fiu demn de înalta încredere a membrilor Academiei, cari m'au ales membru corespondent și doresc să pot fi cât mai util instituțiunii al cărei modest slujitor voiu fi de aci înainte.

« Exprimând Academiei Române cel mai profund sentiment de recunoștință, Vă rog să primiți, Domnule Președinte, asigurarea adevăratului meu devotament »

După hotărîrea Secţiunii Ştiinţifice se dă delegaţie d-lui Horia Hulubei, Membru Corespondent al Academiei Române, să reprezinte Academia Română la Reuniunea Internaţională pentru comemorarea descoperirii Radiumului, electronilor, razelor X şi undelor hertziene, care se va face la Paris în zilele de 23—30 Noemvrie 1938»

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 23 SEPTEMVRIE 1938

Preşedinţia d-lui I PETROVICI.

D-l General R. ROSETTI face următoarele comunicări:

1. *Cultura Militară;*
2. *Ce spune Mareşalul Mackensen despre operaţiile sale contra României.*

ŞEDINŢA DELA 30 SEPTEMVRIE 1838

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU comunică d-lor membri prezenţi că în cercurile intelectuale din Germania s'a dat o deosebită atenţiune şedinţei festive pe care a ţinut-o Academia Română pentru Comemorarea lui Schopenhauer, precum şi cuvântării comemorative rostite în acea împrejurare de colegul nostru d-l I. Petrovici. S'au adresat mulţumiri atât Academiei, cât şi colegului care a vorbit cu acea ocaziune, iar « Schopenhauer Gesellschaft », din Munchen, care tipăreşte regulat un « Schopenhauer Jahrbuch », cu articole de cercetări asupra operei acestui filosof, a solicitat conferenţa care s'a ţinut în incinta Academiei noastre pentru a o publica, în limba germană, în numărul viitor al acelei publicaţii periodice.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU arată nevoia ca Secţiile să aibă liber timpul necesar în cursul şedinţelor noastre spre a-şi înfăptui lucrările după deliberări mai desvoltate. De aceea D-sa propune ca o şedinţă pe lună să fie intimă şi să fie consacrată în special lucrărilor de Secţiune. In această şedinţă, după cetirea în plen a procesului-verbal al şedinţei precedente, şedinţa s'ar suspenda, pentru ca Secţiunile să se întrunească în şedinţe de Secţiune. După terminarea lucrărilor lor, şedinţa plenului s'ar redeschide pentru ca Secţiile să-şi poată comunica în plen încheierile lor.

D-l Dr. GR. ANTIPA se uneşte cu totul la propunerea d-lui Preşedinte. Secţiile au vieaţa lor proprie şi din lucrările lor se întreţine vieaţa Academiei. Este necesar — zice D-sa — ca lucrările Secţiunilor să fie discutate pe larg şi hotărîrile care se iau pentru buna îndrumare a activităţii Secţiilor să fie ca atare mai îndelung chibzuite. De aceea D-sa e de părere ca să se fixeze o

ședință pe lună, în care să nu se facă comunicări publice, ci să fie consacrată lucrărilor de Secțiuni.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU propune ca să se aleagă, pentru acest scop, ultima ședință din cursul lunei.

— Propunerea se aprobă

ȘEDINȚA DELA 7 OCTOMVRIE 1938

D-l Președinte C RĂDULESCU-MOTRU, deschizând ședința, zice:

« Ieri a fost transportat la locuința sa de veci corpul neînsuflețit al aceluia care a fost Mareșalul Alexandru Averescu, membru de onoare al instituției noastre.

« Mareșalul Alexandru Averescu, prin marile servicii făcute Țării, în timp de războiu și de pace, încă în vieață fiind, a fost recunoscut ca unul dintre principalii făuritori ai destinului nostru național. Au fost chiar momente în cursul vieții sale, când el a fost considerat drept om providențial, atât de potrivit îi răspundeau însușirile la aspirațiunile contimporanilor. A avut un nume mai mult decât popular. Iar figura sa de general este și astăzi legendară. Cariera sa militară: aproape un basm

« Născut din părinți săraci într'un orășel din Basarabia; cu o copilărie tristă; lipsit de o atmosferă caldă în sânul familiei; debil ca sănătate, își face prima educație la întâmplare. A început prin a face studii religioase în seminarul din Ismail, apoi a trecut la școala de arte și meserii din București, pe care a absolvit-o în 1876, în vârstă fiind de 17 ani.

« In 1877 se declară războiul de independență contra Turcilor.

« Tânărul Averescu se înscrie ca voluntar. Nu este respins, dar nici primit cu entuziasm de autoritățile militare. De ce folos putea fi un tânăr de 17—18 ani și încă debil? El insistă. Este dat la partea sedentară și numai după protestele sale repetate este în sfârșit înrolat și admis să treacă Dunărea.

« De acum înainte începe cariera lui militară: o ascensiune plină de dificultăți, dar care în cele din urmă este încununată de glorie.

« Copilul debil de altădată, care își începuse educația cu studiile religioase din seminarul dela Ismail, ajunge marele general Alexandru Averescu, eroul dela Mărăști și mareșal peste armată!

« Mulți nu-și explică reușita acestei cariere; mai ales că acela care a ajuns să fie încununat de glorie, a continuat să fie în tot timpul vieții sale de o constituție fizică debilă și cu o aparență chiar de timiditate.

« Explicarea însă este foarte ușoară, și a putut-o avea oricine care a pătruns mai adânc în însușirile sufletești, care au constituit vocațiunea mareșalului Alexandru Averescu

« *Copilul debil*, născut la Ismail, *avea prin vocaţiune însuşirile de comandant;* însuşiri care nu se cer orişicărui soldat şi mai ales nu se cer aceluia care este să fie luat ca voluntar la războiu

« Alexandru Averescu a fost născut să comande. *El a fost un militar erou*, fiindcă destinul neamului nostru l-a pus în momentele când *era nevoie* de un mare comandant, *în locul potrivit* cu vocaţiunea lui. Intreaga carieră a lui A. Averescu, carieră lungă şi plină de fapte, trebue socotită ca o floare strălucitoare, sortită să pună în lumină cununa virtuţilor ostăşeşti ale acelora care s'au aflat sub comanda lui. Şi mulţi s'au aflat, spre fericirea noastră, sub comanda lui Şi dintre aceştia mulţi erau bravi, — — Românul este brav din fire, — victorioşi însă au fost prin geniul lui de comandant. *Căci în acest general de constituţie debilă era o voinţă de oţel şi o judecată cumpănită de înţelept, singurele haruri care pot să transforme bravura ostăşească în victorie de războiu.*

« De 24 de ore, pe plaiurile Moldovei, în locul Mărăşti, unde marele comandant a câştigat cea mai strălucită victorie a sa în ultimul războiu, odihneşte de acum înainte în mausoleul ridicat de Ţara recunoscătoare.

« Academia Română, care a avut marea cinste să-l prenumere printre membri săi de onoare, ia o vie parte la doliul, în care se află astăzi tot ce este suflet românesc.

« Amintirea însuşirilor sale personale, precum şi amintirea marilor servicii aduse Patriei, vor găsi în sânul Academiei Române un cult de pietate şi de recunoştinţă, aşa cum au găsit până astăzi toate înfăptuirile care au contribuit la înălţarea numelui de Român.

« Minunata carieră militară a lui Alexandru Averescu este cea mai temeinică garanţie, că în patrimoniul sufletesc al neamului nostru zac posibilităţi incalculabile. Un popor, din mijlocul căruia s'a putut naşte un Alexandru Averescu, este un popor care poate să-şi aştepte viitorul cu toată încrederea.

« Eroul dela Mărăşti este garantul viitorului nostru!

« La pierderea Mareşalului Averescu am durerea să adaog şi trista veste a încetării din vieaţă a membrului corespondent al Academiei Române, profesorul Demostene Russo dela Facultatea de Litere din Bucureşti.

« Demostene Russo moare în vârstă de 69 de ani, după o vieaţă de muncă închinată exclusiv cercetărilor ştiinţifice. După studii temeinice făcute la Universitatea din Leipzig, s'a stabilit în ţară, iar la 1915 a fost numit profesor la catedra de Istoria Civilizaţiei Bizantine dela Universitatea din Bucureşti, pe care a ilustrat-o timp de 23 de ani.

« Toate lucrările sale, scrise cu o rară meticulozitate şi cu grija unui erudit de rasă, sunt închinate cercetării influenţelor greceşti asupra vechii culturi româneşti.

« In *Studii Bizantino-Române*, Bucureşti, 1907, Russo stabileşte pentru întâia oară izvoarele învăţăturilor lui Pseudo-Neagoe Basarab şi cercetează influenţa Bogomilismului în vechea literatură română, ajungând, spre deosebire de Hasdeu, la un rezultat negativ

« La 1912, Russo publică un studiu fundamental: *Elenismul în România, epoca bizantină şi fanariotă*, în care pe lângă liniile mari ale problemei se găsesc o sumă de observaţii erudite, care aduc lumină în multe chestiuni rămase obscure. Intre izvoarele neo-greceşti privitoare la istoria noastră descoperite de D. Russo, amintim *Cronica Ghiculeştilor, un nou letopiseţ al Moldovei, 1695—1754*, publicată la Bucureşti în 1915 şi *Mitrofan Grigoràs, Cronica Ţării Româneşti*, Bucureşti, 1935. Cercetător metodic şi în primul rând profesor şi îndrumător, Russo a dat şi un admirabil manual pentru editorii de texte istorice: *Cronica textelor şi tehnica ediţiilor*, Bucureşti, 1915. Articolele ştiinţifice ale lui D. Russo, întotdeauna pline de vervă, dar şi de ştiinţă adâncă prezentată în chip meticulos şi elegant, sunt în mare parte adunate în volumul *Studii şi critice*, Bucureşti, 1910, în care găsim cercetări asupra vechilor *cărţi de bună cuviinţă*, a *cataloagelor de manuscrise greceşti ale Academiei Române* şi altele. Mai menţionăm articolul *Din corespondenţa doamnei Ana Racoviţă* (1708—9), publicat în *Convorbiri Literare* (1911), şi articolele *Cronica Moldovei de Nicolae Chiparissa*, şi *O scrisoare a lui Evghenie Vulgaris tradusă în limba română*, publicate în Revista Istorică Română.

« Marele merit al profesorului Demostene Russo a fost că a adâncit cercetarea legăturilor vechii noastre civilizaţii cu cea bizantină şi neogrecească. Astăzi când anume prejudecăţi împotriva epocii fanariote au dispărut, este necesar să adâncim toate influenţele culturale exercitate asupra poporului nostru şi aceasta a fost una din cele mai însemnate.

« Dar pe lângă valoarea pur ştiinţifică a operei sale, care este mare, profesorul Russo rămâne ca un exemplu de muncă cinstită şi modestă şi de probitate închinată adevărului. Aceasta este în definitiv definiţia profesorului adevărat, care lasă elevilor săi şi o operă de continuat şi o personalitate care poate sluji de pildă ».

Se deleagă d-nii S. Lambrino, Membru Corespondent şi Eugen Filotti, Ministrul României la Atena, să reprezinte Academia Română la sărbătorirea centenarului Societăţii Elene de Arheologie din Atena, în zilele de 23—26 Octomvrie a c.

ŞEDINŢA PUBLICĂ
DELA 14 OCTOMVRIE 1938

Preşedinţia D-lui I. PETROVICI.

D-l N. IORGA face o comunicare despre « *Principiul naţionalităţilor şi greşelile lui Bismarck* ».

ŞEDINŢA PUBLICĂ
DELA 21 OCTOMVRIE 1938

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

D-l Dr. GR. T. POPA, Membru Corespondent, face o comunicare despre « *Un mecanism central pentru regularea echilibrului dintre potasiu şi calciu* ».

ȘEDINȚA DELA 28 OCTOMVRIE 1938

D-l Președinte C *RĂDULESCU-MOTRU*, deschizând ședința, zice.

« Am trista îndatorire de a a vă aduce la cunoștință că distinsul diplomat francez, colegul nostru corespondent, Vicontele de Guichen, a încetat din vieață în ziua de 9 Octomvrie la Paris.

« Vicontele de Guichen, în lunga sa carieră diplomatică, a avut putința și pasiunea de a cerceta arhivele Europei pentru a descoperi în ele lucrur și fapte noi privitoare la istoria contemporană. L-au interesat rând pe rând criza Orientului dela 1839—1841 în legătură cu Europa, politica Austriei în a doua jumătate a secolului trecut, relațiile austro-prusiene, cele ruso-germane, apoi acele ale Poloniei cu Țările vecine, starea Rusiei în secolul al XVIII-lea, războiul Crimeei și multe alte chestiuni de istorie contemporană, publicate într'o serie de lucrări de mari dimensiuni, pe care regretatul coleg le-a dăruit Bibliotecii Instituțiunii noastre. Multe din studiile sale luminează și istoria Sud-Estului european și pot fi deci cercetate cu folos de istoriografia românească. Pentru acest folos și pentru sentimentele de înaltă apreciere ce le hrănea față de știința românească și față de reprezentanții ei, Instituțiunea noastră și-a făcut o datorie și o bucurie alegându-l în 1929, la propunerea colegului nostru d-lui N. Iorga, cu unanimitate de voturi, membru corespondent al ei la Secțiunea Istorică.

D-nii membrii se grupează pe Secțiuni, ale căror ședințe se deschid de președinții fiecăreia, în vederea facerii lucrărilor de Secțiune.

După desbaterile urmate în Secțiuni, d-l G. MURNU comunică următorul proces-verbal încheiat în ședința ei de astăzi de *Secțiunea Literară:*

D-l SADOVEANU propune ca Academia Română, prin Secțiunea literară, să publice un buletin lunar, în care se va strânge tot materialul de limbă română din ziare și reviste referitor la ortoepia, ortografia și sintaxa limbii noastre, spre a servi ca bază pentru studiile specialiștilor. Membrii Secției convin ca la ședințele următoare să aducă fiecare exemple de discutat, așa încât să iasă din discuție îndrumările ulterioare pentru organizația publicației.

D-l General R. ROSETTI comunică următorul proces-verbal încheiat astăzi în *Secțiunea Istorică* ·

D-l Președinte ANDREI RĂDULESCU arată scopul ședințelor de Secțiuni

D-l General R. ROSETTI cetește comunicarea despre *Steaguri, prapore (polemici)* — urmată de numeroase proiecțiuni —, în care arată că steagul zis al lui Ștefan cel Mare dela Muzeul Militar este dela Ștefan cel Mare, dar nu a fost un însemn militar, ci un însemn bisericesc. De asemenea arată că, fără îndoială, steagul adus dela Dresda al fost a lui Istrate Dabija și nu al lui Șerban Cantacuzino

In discuţia ce a urmat şi la care au luat parte d-nii Alex. Lăpědatu, I. I. Nistor, Părintele Nic. Popescu, P. P. Panaitescu, s'au adus noi argumente în sprijinul celor arătate de d-l General R. Rosetti.

In *Secţiunea Ştiinţifică* s'a luat în cercetare chestiunea terminologiei româneşti a noţiunilor ştiinţifice. La desbateri a luat parte şi Comisiunea numită de Academie pentru redactarea *Dicţionarului limbii române*, convocată spre acest scop.

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 4 NOEMVRIE 1938

Preşedinţia d-lui C RĂDULESBU-MOTRU

D-l I. LUPAS face o comunicare despre *Un vlădică român năpăstuit la anul 1638.*

ŞEDINŢA DELA 11 NOEMVRIE 1938

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU zice.

« O telegramă venită din Paris ne-a adus alaltăeri trista ştire că în acea metropolă s'a stins din vieaţă una din gloriile actuale ale ştiinţei chimiei şi unul din cei mai cunoscuţi savanţi francezi, *Georges Urbain.*

« Membru al Institutului Franţei, Profesor la Universitatea din Paris, unde ocupa catedra de chimie generală, Membru în Comisiunea Internaţională pentru stabilirea ponderilor atomice ale elementelor, Preşedinte al Consiliului Naţional de Cercetări din Franţa şi fost Preşedinte al Societăţii de Chimie din Paris, — Georges Urbain avea dreptul la admiraţiunea noastră pentru înaltele sale merite ştiinţifice şi la iubirea noastră pentru sentimentele de bună apreciere ce le hrănea faţă de ştiinţa românească şi faţă de reprezentanţii săi, printre care număra mulţi prieteni personali. Strânsele sale relaţiuni cu ţara noastră, — este destul să amintim că mulţi cercetători români au lucrat în laboratoarele, pe care Urbain le conducea la Sorbonna şi la Institutul de Biologie fizico-chimică din Paris, — apoi relaţiunile sale cordiale cu Instituţiunea noastră, pe care a vizitat-o acum cinci ani, când a făcut o vizită mai întinsă ţării noastre şi Universităţilor din Bucureşti şi Cluj, ne-au făcut să ni-l apropiem ca pe un prieten al nostru şi să-l alegem Membru de Onoare al Academiei Române în trecuta sesiune generală.

« La doliul pe care îl încearcă acum ştiinţa franceză, Academia Română se asociază din tot sufletul şi cu toată durerea de a fi avut în sânul ei pentru aşa de scurtă vreme un prieten devotat şi o personalitate de înalte merite ştiinţifice.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU salută în incinta Academiei pe d-l Arhitect N. Ghika-Budeşti, care a venit pentru întâia oară, după alegerea sa ca Membru de Onoare al Academiei, să ia parte la şedinţele noastre, elogiindu-i meritele în domeniul istoriei artei româneşti, în deosebi al arhitecturii româneşti, pentru care a fost chemat în Academie.

D-l N. GHIKA-BUDEŞTI a răspuns mulţumind Academiei pentru cinstea de a-l fi chemat printre membrii ei de onoare şi arătând că desvoltarea activităţii sale în domeniul istoriei artei naţionale o datoreşte sprijinului Comisiunii Monumentelor Istorice şi preşedinţilor acestei Comisiuni, care au sprijinit studiile sale

---

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 18 NOEMVRIE 1938

Preşedinţia d-lui C RĂDULESCU-MOTRU

D-l N. IORGA face o comunicare despre « *Paralelisme şi iniţiative de istorie universală la Români* »

D-l GEORGE BRĂTIANU, Membru Corespondent, ceteşte o comunicare despre « *Veneţienii în Marea Neagră în veacul al XIV-lea* ».

Şedinţa intimă.

D-l SCARLAT LAMBRINO, Membru Corespondent, zice

« Mi-aţi făcut onoarea de a-mi da însărcinarea ca, împreună cu Excelenţa sa d-l Filotti, Ministrul României la Atena, să vă reprezint la serbările Centenarului Societăţii Arheologice din Atena

« A fost un fericit prilej pentru mine să asist la o sărbătoare, căreia Grecii au căutat să-i dea o strălucire deosebită. Intr'adevăr, dacă anul trecut Universitatea lor a putut să numere o sută de ani de vieaţă, anul acesta au hotărît să cinstească Societatea arheologică, a cărei activitate se întinde pe o perioadă tot atât de lungă. Grecii au avut deci mândria să serbeze vieaţa îndelungată a unor instituţiuni de cultură, care se numără printre cele mai vechi din Sud-Estul Europei

« Această lungă existenţă Societatea Arheologică şi-a consacrat-o scoaterii la lumină a nobilelor rămăşiţe ale vechii culturi elene şi numeroşi

au fost membrii ei care şi-au dobândit o reputaţie europeană prin serviciile pe care le-au adus cunoaşterii antichităţii, cum au fost Rhangabe, Kumanudis, Kavadias, Tsuntas. Iar astăzi aceeaşi năzuinţă grupează în această Societate pe toţi savanţii şi arheologii de seamă ai Greciei care şi-au consacrat activitatea lor antichităţii şi care alcătuesc un grup numeros şi omogen. Dintre ei nu mă pot împiedeca de a pomeni pe savantul profesor Oikonomos, Secretarul şi animatorul Societăţii, pe Alexandru Philadelpheus, pe care Academia noastră l-a primit cu cinstea cuvenită la una din şedinţele din Iunie trecut, pe Keramopoulos, care are la activul său descoperiri de mare importanţă, şi pe d-l Benaki, vicepreşedintele Societăţii, care a dăruit Atenei un minunat Muzeu de o bogăţie şi de valoare o rară

« Dar importanţa pe care o acordă Grecii acestei Societăţi care se ocupă cu reînvierea unui trecut glorios şi preţuit nu numai de Greci, dar şi de toate popoarele civilizate de astăzi, se vede din faptul că însuşi Regele George ţine să onoreze cu prezidenţa sa efectivă activitatea Societăţii care constitue o podoabă a mişcării ştiinţifice greceşti

Cu prilejul reuniunilor organizate pentru această sărbătorire, am putut constata încă odată ospitalitatea nedesminţită a Grecilor. Dar am fost în special mişcat de faptul că delegaţii Academiei Române s'au bucurat de o atenţie cu totul deosebită. Sentimentele calde cu care am fost înconjuraţi atât d-l Ministru Filotti cât şi eu, ne-au făcut să simţim că ele treceau dincolo de noi şi că ţinteau Academia Română şi ţara noastră faţă de care toţi savanţii şi intelectualii greci cu care am putut vorbi au o prietenie şi o consideraţie deosebită.

« Nu pot termina aceste câteva cuvinte fără a felicita pe d-l Ministru Filotti pentru activitatea pe care o desfăşoară la Atena şi care onorează ţara noastră şi Academia Română şi fără a vă aduce mulţumirile mele pentru însărcinarea cu care m'aţi onorat »

ŞEDINŢA DELA 25 NOEMVRIE 1938

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

După expediţia lucrărilor curente, Academia s'a grupat pe Secţiuni, pentru facerea lucrărilor Secţiunilor

Din partea *Secţiunii Literare* se comunică următorul proces-verbal:

« S'a pus în discuţiune problema ortografiei, întrucât vechile reguli stabilite de Academia Română în sesiunile trecute, au fost depăşite în publicistica noastră. Au luat parte la discuţie mai mulţi dintre cei de faţă.

« S'a hotărît, ca pentru şedinţa viitoare să se producă propuneri concrete, pe care apoi secţia să le aducă în sesiunea generală din Mai 1939. Propunerile vor avea de obiect deocamdată chestiunea ortografiei şi a pronunţării. Până atunci secţiunea este de părere, ca pe viitor să se încurajeze, prin acordare de premii, scrierile care vor aduce contribuţii

folositoare în acest domeniu. Se va face în acest sens o circulară către toți membrii secțiunii.

Din partea *Secțiunii Istorice* se comunică următorul proces-verbal:

« 1. Deschizând ședința, d-l Președinte ANDREI RĂDULESCU, dă cuvântul d-lui Coleg corespondent C. MOISIL, care-și cetește comunicarea despre *Stemele primelor monete românești*.

« In discuțiunea ce urmează:

« D-l I I. NISTOR întreabă dacă nu s'au găsit monete dela Bogdan I.

« D-nii N. IORGA și C. MOISIL arată că nu și că moneta ce, pe vreme, se atribuise lui Bogdan I s'a dovedit a fi fost a lui Bogdan II, tatăl lui Ștefan cel Mare.

« D-l I I NISTOR se întreabă dacă cele două embleme heraldice semnalate de d-l C. Moisil, nu erau una pentru avers și cealaltă pentru revers

« D-l I. LUPAȘ semnalează cazul făcut de istoricii unguri, de cele publicate de d-l A. Veress în privința stemelor noastre.

« D-l N. IORGA arată că articolul d-lui A Veress în *Revista Istorică Română* este tendențios dorind a arăta pe Români ca dependenți ai Ungurilor Răspunsul d-lui G Brătianu la acest articol nu este destul de apăsat.

« Din comunicarea d-lui C Moisil ar reieși că scutul fasciat este cel mai important. După părerea d-sale (a d-lui Iorga) herburile arătate nu arată ceva derivând din vreo succesiune. Ar trebui să rămânem la convingerea că herburile sunt cele vechi (Acvila și Capul de bour). Scutul fasciat — comun Ungariei și Poloniei — este o influență a acestora, arătând influența lor, dar nu stema unei familii care ar fi trebuit să fie deci aceeași, ceea ce nu a fost cazul Impotriva tezei d-lui C. Moisil sunt două argumente: Domnii noștri nu veneau cu idei din Ungaria ci cu idei tradiționale, influențate de Bizantini și de Slavii dela Sud. Dar această lume dela Sud (Bizantini și Slavi) nu cunoștea și nu folosea acel scut fasciat. Apoi monetele noastre nu se băteau atunci în țările românești ci în Ungaria și Polonia, unde erau anumite norme și unde monetarii lucrau conform datinei lor. Dacă este identitate între scuturile fasciate de pe monetele moldovenești și muntenești, aceasta nu este pentru că era o aceeași familie domnitoare, ci pentrucă era o aceeași influență angevină. In trecut se socotea că stema era a țării nu a familiei domnitoare. Dacă domnii din secolul al XIX-lea puneau stemele lor (Bibescu) peste a țării, este că din secolul al XVII-lea încoace ai noștri s'au lăsat influențați de străini.

« Părintele N. POPESCU arată că aceasta este așa de adevărat încât se vede că de unde în trecut stema mitropoliei Ungro-Vlahiei avea pe ea hramul bisericii din Capitala țării, dela mitropolitul Antim încoace i s'au adăogat o pălărie de cardinal catolic, care s'a îndepărtat numai în ziua de azi

« D-l I. I. NISTOR arată că Austriacii și Rușii au păstrat ca steme a Bucovinei și a Basarabiei vechea stemă a Moldovei, Capul de bour.

« D-l I. LUPAȘ revine asupra micei valori a publicațiilor d-lui Veress, despre care i-a vorbit și istoricul ungur d-l Szekfu.

« D-sa mai arată că cerându-i-se din partea d-lui Rezident Regal al Ținutului Someș o propunere pentru monetele de ordin istoric, ce ar fi de înfățișat în proiectata stemă a Ținutului, d-sa a propus următoarele trei monete:

« 1. Cetatea Napoca pentru epoca dominațiunii romane.

« 2. Cetatea lui Gelu pentru Evul Mediu, și

« 3. Catedrala ortodoxă pentru epoca dominațiunii românești.

« D-l GENERAL ROSETTI arată că aceasta intră în atribuțiunile Comisiunii heraldice, din care face parte d-l C. Moisil

« D-l I. LUPAȘ întreabă dacă nu crede cineva că propunerea d-sale ar trebui modificată.

« Nefiind nicio propunere contrară d-sa socotește că părerea sa este justificată.

« D-l N. IORGA este de părere că ar trebui atrasă luarea aminte a Fundațiunii Ferdinand asupra chipului tendențios în care se publică de d-l Veress colecția sa de documente și că ar trebui ca acest material să fie verificat, înainte de publicare, de către Secțiunea Istorică a Academiei Române.

« D-l ANDREI RĂDULESCU arată că s'ar putea face o propunere în acest sens prin Delegație, ceea ce Secțiunea a admis.

« Incheind discuțiunea asupra comunicării d-lui C. Moisil, d-l Andrei Rădulescu mulțumește d-lui Moisil și spune că discuția a arătat folosul unor asemenea comunicări cu discuții. D-sa mai adaogă că și el este de părere de a nu se da prin publicările noastre, pe baze superficial studiate, arme celor ce ne sunt ostili, prin arătarea superiorității străinilor, cum s'a făcut de pildă în privința valorii dreptului din noile teritorii.

« 2. Secțiunea aprobă ca să se tipărească comunicarea d-lui Coleg corespondent C. Moisil în memoriile secțiunii.

« 3. Secțiunea roagă pe d-l Coleg Silviu Dragomir a vedea din nou lucrarea d-lui Nedici *Istoria vânătoarei* și a arăta dacă autorul s'a conformat întru totul recomandațiunilor ce a făcut d-sa.

« In ceea ce privește ilustrațiile pe care autorul dorește a le adăoga în cazul când i se aprobă tipărirea, Secțiunea ia, cu mulțumire, act de propunerea autorului de a plăti d-sa costul tipăririi ilustrațiilor; studiul acesta se va publica în memoriile secțiunii la rândul său.

« 4. Secțiunea roagă pe d-l Coleg Silviu Dragomir să refereze asupra cererii d-lui Aurel Comșa, înregistrată la Nr. 3429 din 17 Noemvrie 1938.

« 5. D-l Coleg corespondent SABIN MANUILA prezintă a sa *Etude ethnographique sur la population de la Roumanie* împreună cu niște hărți, dând unele lămuriri asupra metodei urmate în alcătuirea lor. (Langhaus).

« D-nii S. DRAGOMIR, I. I. NISTOR și M. DJUVARA arată inconvenientele hărților prezentate, care nu înfățișează masele românești limitrofe de peste frontiere dar înfățișează în schimb minoritățile dela graniță ca formând mase compacte și omogene ».

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 2 DECEMVRIE 1938

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU, deschizând şedinţa, zice.

« Ieri, 1 Decemvrie, a fost sărbătorită în toată ţara a 20-a aniversară a unirii Ardealului cu patria mumă. Permiteţi-mi că la această sărbătorire să asociez Academia Română, cu câteva cuvinte pe care le rostesc în şedinţa noastră de astăzi, 2 Decemvrie.

« In menirea Instituţiei noastre faptul consolidării neamului românesc, într'o unitate de Stat şi de cultură, este de o neîntreruptă actualitate; instituţia noastră însăşi este un simbol al acestei uniri. In sânul Academiei Române am avut pe cei mai vajnici reprezentanţi ai Ardealului, aşa precum îi avem şi astăzi, înainte ca vitejia osteanului român să fi înlăturat barierele politice, care ne despărţeau.

« Simbol premergător al unirii înainte de 1918, Academia Română înţelege să rămână şi pe viitor primul arsenal spiritual, în care să se făurească valorile permanente ale culturii unitare româneşti.

« Alături de neobositul cârmaciu al destinelor istorice ale neamului românesc, de Majestatea Sa Regele Carol II şi de toţi patrioţii români, membrii Academiei Române se grăbesc a folosi această ocaziune, pentru a-şi afirma încrederea lor neclintită în intangibilitatea unităţii de neam, pregătită prin suferinţele de veacuri ale Ardelenilor şi realizată prin vitejia armatei române în 1918 ».

D-l I. NISTOR face o comunicare despre « *Migraţiunile româneşti în Polonia în secolele XV-XVI* ».

D-l IORGU IORDAN, Membru Corespondent, ceteşte o comunicare cu titlul « *Un lingvist sociolog Antoine Meillet* ».

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 9 DECEMVRIE 1938

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

La şedinţă asistă d-l Georges Duhamel, Membru al Academiei Franceze şi al Academiei de Medicină din Paris, însoţit de d-na Duhamel.

D-l Preşedinte C RĂDULESCU-MOTRU, deschizând şedinţa, zice:

« J'ai la grande satisfaction de saluer parmi nous la présence de Mr. Georges Duhamel, membre de l'Académie française, qui vient nous visiter en compagnie de M-me Duhamel

Cher maître,

« L'Académie Roumaine est fière de vous avoir dans son milieu, parce que votre présence lui donne l'occasion de témoigner son admiration à l'intellectuel d'élite, qui au moment ou tant d'autres trahissent la noble cause de l'humanisme, il a le courage, non seulement d'affîcher cet humanisme, mais de parcourir le monde pour faire son apologie.

« Braver l'arrogance des conceptions racistes à la mode, d'après lesquelles la terre est partagée en deux champs, celui prédestiné aux maîtres et celui prédestiné aux esclaves; lutter contre le défaitisme général qui menace de faire perdre à notre vieille civilisation l'idéal de l'homme moral et de raison, c'est plus qu'un acte de courage, c'est un trait d'héroïsme. Et nous sommes fiers que ce trait nous vient de la France, et particulièrement de l'Académie française, l'institution qui nous à servi comme modèle pour l'organisation de notre propre Académie.

Cher maître,

« Les travaux que vous avez publiés jusqu'à présent font de votre vie l'illustration la plus réussie de ce qu'on peut bien appeler une belle intelligence. Vous avez mis à contribution tous les dons spirituels accordés par la nature: imagination, pénétration scientifique, spontanéité philosophique. Vous êtes poète, et encore poète lyrique; vous êtes homme de science, qui a pratiqué la médicine pendant la dernière guerre, et vous êtes en même temps l'apôtre ardent d'un idéal philosophique. Rien n'y manque à votre riche dotation spirituelle Vous avez eu l'heureuse fortune d'arriver à la réalisation de votre destin personnel. Tel un heureux jardinier qui a su cultiver son verger pour le récolter ensuite au grand complet.

« Je vous félicite et je vous souhaite encore des longues années de santé, afin que vous puissiez continuer d'alterner les délicats volumes de poésie avec les pénétrants essais de critique et de sociologie ».

D-l GEORGES DUHAMEL răspunde prin următoarea cuvântare:

Messieurs,

« Je bénis la fraternité académique au nom de laquelle vous m' admettez à siéger aujourd'hui parmi vous: L'Académie française est une très vieille princesse. Elle se déplace rarement en corps. Mais elle aime que ses enfants, quand ils voyagent par le monde, portent aux illustres compagnies des peuples sages et cultivés l'affectueux salut de Minerve, mère des arts, patronne, vous le savez, de l'Institut de France.

« Si mes confrères aujourd'hui étaient vos hôtes avec nous, je pense qu'ils seraient fiers et de la réception que vous réservez toujours aux lettrés français, et de l'usage gracieux, noble, élégant, que vous voulez bien faire en de telles occasions de notre chère langue française

« L'Académie roumaine et l'Académie française ont bien des raisons de collaborer, de loin, pour la plus grande gloire des lettres et de l'esprit. Jamais pourtant cette collaboration ne s'est trouvée plus nécessaire qu'à l'heure présente, à cette heure où les forces morales du monde paraissent dans un grand péril.

« Sur ces devoirs des Académies dans notre siècle d'acier, j'aimerais, si vous le permettez, de vous dire mon sentiment. J'ai l'honneur d'appartenir à deux académies illustres, l'Académie française et l'Académie de médecine. J'ai longuement réfléchi sur les droits et les devoirs de ces fonctions si recherchées. Il me semble aujourd'hui que les devoirs sont très lourds et que les droits sont très modestes.

« L'Académie apparaît à beaucoup d'hommes cultivés comme une récompense et un terme. Nous avons beaucoup travaillé, nous avons porté au loin le renom de notre pays. Au moment même où l'âge commence de nous appesantir nous sommes enfin reconnus par nos pairs qui nous font place dans leur sein et nous invitent à partager leurs travaux pacifiques. Avons-nous le droit de penser que nous sommes entrés dans le port et que nous n'avons plus qu'à jouir d'une gloire honnête et sans traverses ?

« Tel n'est certes pas mon sentiment. La raison première des Académies est de présenter aux multitudes humaines une image sensible de l'élite. On n'imagine pas qu'une élite pourrait être immobile, pétrifiée, plus proche de la statue que de la chair vivante et frémissante. Si les élites constituées que sont les Académies renonçaient à leurs devoirs d'élites laborieuses et militantes elles perdraient toute efficace, elles perdraient toute autorité, et ce serait un vrai malheur pour toute la civilisation.

« Les Académies ont donc de grands devoirs que je vais me permettre de célébrer en quelques mots et avec votre agrément.

« Les Académies nationales, comme l'Académie roumaine et l'Académie française ont d'abord pour mission de veiller sur la langue. Je reconnais de bon coeur que la langue appartient au peuple; mais les Académies doivent, par une pression discrète et continue, non pas entériner les jugements populaires, mais les contenir, les redresser et les orienter au besoin.

« Les Académies sont en outre les dépositaires de certaines traditions que l'on critique volontiers mais dont on mesure l'importance dès qu'elles se trouvent menacées. En un monde où le fol changement est envisagé par tous les peuples comme plaisant et salutaire, les Académies doivent représenter une puissance modératrice, une puissance de réflexion, d'ordre et de stabilité.

« Les Académies ne doivent pas craindre ensuite de se considérer en maintes occasions comme des tribunaux suprêmes devant lesquels se posent et se plaident naturellement certains problèmes spirituels ou professionnels qu'il appartient à ces compagnies d'examiner et de résoudre.

« Enfin les Académies, parce qu'elles sont personnes morales, reçoivent des dotations qu'elles conservent et font fructifier. Certaines d'entre elles administrent de grands biens et, comme elles assument la charge d'en distribuer les revenus, elles ont donc à remplir le plus beau de tous les devoirs, le devoir de charité

« Dans l'extrême désordre du monde européen, la société littéraire et artistique souffre autant et plus que les autres. Les valeurs de l'esprit sont méconnues ou trahies. Les clercs, je veux dire les écrivains, ont le plus grand mal, parfois, à persévérer dans l'oeuvre et à subsister au milieu de difficultés sans cesse accrues, sans cesse renaissantes. Le devoir des Académies se confond ici-même avec celui des aristocraties: il est de veiller sur les lettres et les arts en aidant, en protégeant les lettres et les artistes

« Parce que vous remplissez ces grands devoirs avec vigilence et sagesse, je suis heureux, Messieurs, de vous saluer et de vous louer.

« De votre réception cordiale, je ferai le récit à mes confrères dès que je serai de retour dans ma patrie C'est avec joie que je vous remercie en vous priant d'accepter le message confiant et fidèle de l'Académie française »

Ședința se suspendă

La redeschiderea ședinței, d-l N. IORGA face comunicările despre: 1) « *Calicii* » *lui Mihai Viteazul* », 2) *Zavira și Opusculul lui D. Cantemir despre lupta între Cantacuzini și Brâncoveni.*

D-l General R. ROSETTI face o comunicare despre « *Călărașii din Valea Siretului în Războiul de Neatârnare* »

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 19 DECEMVRIE 1938

D-l Președinte C RĂDULESCU-MOTRU, deschizând ședința, zice:

« Paul Collinet, profesor al Facultății de Drept din Paris, membru onorific al Academiei Române din anul 1933, a încetat din vieață în ziua de 9 Decemvrie, în vârstă de 67 de ani Toată vieața sa a consacrat-o studiului și profesoratului, formând o serie de discipoli, cărora a știut să inspire dragostea dreptului roman. La noi în țară a venit în trei-patru rânduri, ultima dată acum trei ani, când își propunea să ia cuvântul și la inaugurarea noului local al Facultății de Drept.

« Încă din 1896, marele savant francez, d'Arbois de Jubainville, membru al Institutului și profesor la Collège de France, distinse pe tânărul Collinet

și-l alese colaborator pentru cele 2 volume ale sale asupra Dreptului celtic. In urmă, reușit printre cei dintâi la examenul de agregație, Paul Collinet începu să publice articole foarte apreciate în « Nouvelle Revue Historique de Droit français et étranger ». Primul său volum din cercetările sale asupra Dreptului lui Justinian apăru în 1912, al doilea, cuprinzând istoricul școalei din Beyrout, fu publicat în 1925, al 4-lea despre « procedura prin libelă » în 1932, iar al 3-lea trebuia să iasă la lumină anul viitor.

« Pierderea lui Collinet lasă un gol imens în lumea romaniștilor, căci teoriile sale, bazate întotdeauna pe texte, iar nu pe simple ipoteze, deși au fost uneori combătute cu vehemență, au isprăvit prin a se impune.

« Pentru noi, Românii, dispariția sa e dureroasă și prin aceea că a fost un filo-român convins. Nu era student de ai noștri, care să fi bătut în zadar la ușa casei sale. La toți le răspundea cu cea mai deplină bunăvoință, sfătuindu-i, indicându-le modul de a lucra o teză, încurajându-i, făcând pentru ei orice demersuri. Statul român îi acordase de altfel ordinul « Coroana Românie » în gradul de comandor. Tot astfel, de câte ori era vorba de România, își punea tot sufletul spre a ne apăra sau a ne lăuda — și aceasta dintr'o profundă convingere.

« Moartea lui Paul Collinet ne întristează nespus de mult. Știința a pierdut un reprezentant ilustru și România un prieten devotat. Ne autorizați a trimite o telegramă de condoleanțe familiei.

« Colegul nostru, d-l Profesor Stoicescu, anunță o comunicare pentru o ședință viitoare asupra activității fostului nostru membru de onoare ».

D-l ALEX. LĂPĔDATU face o comunicare cu titlul: « *Mărturii și precizări nouă cu privire la sfârșitul lui Barbu Catargiu (8 Iunie 1862)* ».

Ședința intimă.

Părintele N M. POPESCU arată că în cursul acestei luni Inalt Prea Sfinția Sa Dr. Miron Cristea, Patriarhul României, a împlinit vârsta de 70 de ani. Sfânta noastră biserică l-a sărbătorit săptămâna trecută. Cu această ocazie i s'a închinat un volum omagial, sub intitularea « Inchinare Inalt Prea Sfințitului Patriarh Miron cu prilejul împlinirii vârstei de 70 ani » și s'a bătut o medalie comemorativă

Părintele N. M Popescu dăruește Academiei volumul și medalia comemorativă.

— D-l Președinte exprimă mulțumiri Părintelui N. M. Popescu și arată că Academia a trimis la vreme Inalt Prea Sfinției Sale Patriarhului Miron urări telegrafice în calitatea Inalt Prea Sfinției Sale de Membru de Onoare al Instituțiunii noastre

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 23 DECEMVRIE 1938

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

D-l CONST. STOICESCU, Membru Corespondent al Academiei Române, ceteşte o comunicare despre « *Vieaţa şi opera romanistului francez Paul Collinet* ».

D-l SILVIU DRAGOMIR face o comunicare despre « *Mormântul lui Mihai Viteazul şi vechea catedrală din Alba Iulia* ».

Şedinţa intimă.

D-l I. SIMIONESCU zice.

« Academia Română ca înaltă Instituţie de cultură, nu poate rămânea indiferentă faţă de lipsa sprijinului şi atenţiei ce se dă cărţii române, factor principal pentru răspândirea culturii naţionale.

« Pe de o parte se preamăreşte cartea, ca element de întărire etnică; pe de alta nu se caută mijloacele prin care ea ar putea fi mai lesnicios pusă la îndemâna cetitorilor.

« Dimpotrivă, socotită, fără deosebire, la un loc cu orice obiect din comerţ, ţinând seamă de indolenţa cetitorilor celor mulţi, care încă n'au ajuns la preţuirea cărţii bune sacrificând ceva spre a o avea, cartea română rămâne în depozitul tipografiilor, fără niciun folos. După cum Academia Română a luat iniţiativa să se pună o stavilă cărţilor senzaţionale prin cuprinsul lor şi a biruit, tot aşa cred că e de datoria ei de a interveni la autorităţile superioare ca să se facă măcar unele înlesniri cărţii folositoare, prin scăderea taxelor de transport fie de postă fie de Căile ferate.

« In loc de aceasta, în timpul din urmă taxele pentru imprimate, afară de ziare, dimpotrivă s'au urcat simţitor, ceea ce de sigur nu corespunde dorinţei M. Sale Regelui Carol al II-lea, exprimată, aici, în incinta Academiei Române, de a se lupta pe toate căile împotriva analfabetismului ce întunecă încă populaţia satelor noastre.

« Intervenţia Academiei Române ar mai dovedi că şi această instituţie nu se preocupă numai de promovarea cercetărilor ştiinţifice, dar se interesează şi de crearea unei atmosfere favorabile, chiar înţelegerii menirii ei cât şi străduinţelor cărturarilor români, pentru întărirea naţiei prin carte ».

ŞEDINŢA DELA 13 IANUARIE 1939

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

D-l Dr. GR. ANTIPA prezintă următoarea listă a concurenţilor înscrişi în termen la concursurile premiilor Academiei din acest an.

I. PREMII GENERALE — PRIN COMISIUNI SPECIALE

1 — *Premiul Năsturel, de 4 000 lei*

10 scrieri cu conţinut de orice natură:

Aman-Ciurea (Gh.), Tehnica ştiinţifică a învăţământului secundar educativ. Bucureşti, 1938.

Dorwagen (August Em.), Studii analitice de contabilitate agricolă în legătură cu tehnica, economia şi politica agrară precum şi cu Zootehnia şi Zooeconomia. Vol. I. Bucureşti, 1938.

Dracea (Tudose), Lirism şi cultură. Bucureşti, 1938

Nădejde (Colonelul V.), Spre culmile însorite... Şezătoare teatralizată în trei părţi. Iaşi, 1938.

Nicolescu (Faust), Metoda scrierii şi citirii muzicii. Ed. I. Bucureşti, 1938.

Peteanu (Dr. Emil) şi *Polăceanu* (E.), România, hartă în relief văzută din perspectiva de sus, scara 1:1.000.000. Braşov, f. a.

Raianu (I.), Tratat de Geometrie.

Saegiu (N.), Mecanica; II. Statica. Bucureşti, 1938.

Schina (Olga), In vacanţă, desene şi versuri. Bucureşti, 1938.

Suciu-Sibianu (Dr. Mircea), Gânduri sănătoase. Vol. II Braşov, 1938.

2. — *Marele Premiu C. Hamangiu, de 100 000 lei (indivizibil)*

1 manuscris şi 6 publicaţiuni juridice·

Alexianu (G.), Curs de Drept Constituţional. Vol. II, fasc. 1 şi 2, Bucureşti, 1932; Vol. III, fasc. 1 şi 2. Bucureşti, 1934—1938.

Alexianu (G.), La suprématie de la Constitution assurée par les juges en Roumanie. Bucureşti, 1935

Arion (Dinu C.), Cnejii (Chinejii) români. Contribuţiuni la studiul lor. Bucureşti, 1938.

— Un manuscris (127 pag.) cu motto: « Cine stăpâneşte pământul, stăpâneşte, de fapt, destinele unui neam » tratând despre: *Stăpânirea Pământului ca factor istoric, politic şi juridic. Românii din teritoriile transcarpatice dela cucerirea Daciei până la abolirea iobăgiei, sec. II—sec XIX.*

Spulber (C. A.), Les Novelles de Léon le Sage. Traduction. Histoire. Cernăuţi, 1934.

Spulber (C. A.), Le concept byzantin de la loi juridique. Bucureşti, 1938.

3. — *Premiul « Eufimia și Ioan Andrei Profesori », de 3.500 lei (divizibil)*

2 scrieri conținând predici bisericești:

Eftimie (Preot Andrei I.), Din fața Sf. Altar — predici Cluj, 1935
Iliescu (Pr Ioan I.), Priviri spre cer Craiova, 1938.

II. PREMIILE SECȚIUNII LITERARE

1. — *Premiul V Adamachi, de 5.000 lei (divizibil)*

18 scrieri de literatură sau de filologie

Anșa, Poezia vieții, versuri București, 1937
Basarab (Alice), Talismanul de safir. București, f. a
Colorian (Alexandru), 1917, poeme de războiu urmate de Basmul morții. București, 1936.
Colorian (Alexandru), Exil. București, 1937.
Dormidont (I.), Simfonii lirice. București, 1938.
Gurbea (Victor), Gramatica română în școala secundară și ca știință autonomă. Studiu critic. Râmnicul-Vâlcii, 1938.
Iacobescu (Al.), Poeme. București, 1938
Oprișan (I. Gr.), A. Vlahuță. Omul București, 1937.
Oprișan (I Gr.), Lumínișuri. București, 1936
Oprișan (I Gr.), Sfânta copilărie. Scrisori către fata mea
Rîuleț (Const.), Sensibilitate. București, 1938.
Rîuleț (Const.), Epigrame, 1900—1938. București, 1938.
Rouan (Peioan), Drăculea. Pământ și suflet oltenesc. Craiova, 1938.
Simenschy (Th.), Panciatantra, Cartea IV-a și a V-a (traducere din limba sanscrită). Chișinău, 1936.
Șerban (Mihail), Nunta de argint — nuvele București, f. a
Teodoru (Doru V.), Războiu cu bunica, roman. Iași, 1936.
Teodoru (Doru V.), Guguță și Dănuț, roman pentru copii. București, f a.
Vlasiu (Ion), Am plecat din sat (versuri).

2 — *Premiul C. Rădulescu-Codin, de 3.000 lei*

8 scrieri de folklor:

Burileanu (C. N), Intre « Frunză verde » și Doine Chișinău, 1936.
Dumitrașcu (N. I), Orații sau carte de vornicit. București, 1937.
Dumitrașcu (N. I.), Prin coclauri și văgăuni. Cântece oltenești. (Poezii populare alese). București, f a
Dumitrașcu (N. I.), La opaiț Povești. București, f. a
A-Gafiței (Gh I.), Colinde populare — culegere Iași, 1938
Niculescu-Plopșor (C. S.), Le paléolitique en Roumanie.
Petrescu (Valeriu M), 20 jocuri în stil popular românesc, pentru violină solo.
Serghi (Margareta), Nunta la țară. Culegere de obiceiuri și poezii populare. Iași, 1937

Premii cu subiecte date

3 — La *Premiul Năsturel*, de 5.000 lei, cu subiectul. « *Tipărituri româneşti în Basarabia dela 1812 până la 1913* »

Un manuscris (767 file) cu motto · « *Cuget la zilele de altădată, la anii cari au trecut* »

III PREMIILE SECŢIUNII ISTORICE

1 — *Premiul Leon Gh. Pallade, de 80 000 lei (indivizibil)*

22 lucrări cu caracter economic.

Angelescu (N. C.), Desechilibrul românesc. Bucureşti, 1938.

Anastasiu (Oreste A), Die Kontrollsteuern als Mittel zur Bekampfung der Steuerzuwiderhandlung. Sibiu, 1938.

Băjan (Vicenţiu), Die Entwicklung und die Struktur des Steuerwesens Rumaniens. Wurzburg, 1938

Bărbat (Al), Desvoltarea economică a Ţării Oltului, cu un plan de organizare. Cluj, 1938.

Bulgaru (Valeriu), Fenomenul agrar. Iaşi, 1936

Corbasca (Vladimir), Principiile umanitarismului practic Bucureşti, 1935.

Corpaciu (Dr. Valentina), Aufbau und Entwicklung der rumänischen Erdölindustrie vom Jahre 1857 bis 1933. Berlin, 1934.

Drăgoescu (Grigore), Problema grâului din punct de vedere naţional şi internaţional. Bucureşti, 1936.

Filipescu (C.), Marea Enciclopedie agricolă. Vol. I şi II. Bucureşti, 1937—1938.

Ionescu-Clejani (Dr), Problema cărnii la Iaşi. Iaşi, 1936.

Isvoranu (Ilie), Ogorul nostru. Bucureşti, 1937.

Manea (Ioan), Urgenţa problemei irigaţiilor în lumina cifrelor demografice. Bucureşti, 1938.

Mitru (Dr. Clement), Organizarea şi administrarea întreprinderilor economice publice în cadrul economiei naţionale. Bucureşti, 1938.

Panaitescu (Alexandru), Plan economic prin ridicarea agriculturii denumit *Totul pentru agricultură*. Bucureşti, 1933.

Pastia (Inginer D. A.), Calculul de rentabilitate a centrelor hidro-electrice cu transport de energie electrică la mare distanţă. Bucureşti, 1935.

Popescu (Cpt. Mircea), Rezolvarea problemei rurale. Plan de valorificare. Bucureşti, 1938.

Popescu (Prof. Tudor), Problema agricolă în România în prezent, trecut şi viitor. Buzău, 1936.

Rintzler (C.), *Toneghin* (M.), *Varvara* (Bogdan), Anuarul general al Industriei Grafice din România. Bucureşti, 1938.

Russu-Abrudeanu (Inginer Dumitru), Raţionalizarea Contabilităţii. Contabilitatea în industrie Bucureşti, 1938.

Stancıu (George), Structura economıcă a satului românesc. Bucureşti, 1938
Vasilescu (Ing. Dr. Grıgore St.), Basınul Mediteraneean ca pıaţă de desfacere a lemnului românesc şı concurenţa cu ţările vecine, 1929—1936. Bucureştı, 1938.
Thanir (T. R.), Neo-cooperaţıa. Economıe automată, îmbogăţıre mutuală. Bucureşti, 1936.

2 — *Premıul Elena şı Gheorghe M Vlasto de 50 000 lei*

7 scrıerı jurıdice:

Bobescu (I. B.), In clıpe de lınışte. Bucureştı, 1934.
Cristoforeanu (E.), Teoria generală a Contractului indıvıdual de muncă. Bucureşti, 1938.
Florescu (Radu Alexandru R.), Incetarea contractuluı indıvıdual de muncă şi teoria abuzului de Drept. Bucureşti, 1937.
Grigorescu (Laurenţiu), Controlul finanţelor publıce. Bucureşti, 1936.
Sofronie (George), Le princıpe des natıonalıtés et les traıtés de paix de 1919—1920. Bucureşti, 1937.
Sofronie (George), La posıtıon ınternationale de la Roumanie Bucureşti, 1938.
Stănescu-Telega (C.) şi *Popescu* (Nic), Curtea de Conturı în România. Bucureştı, 1937.

3. — *Premıul Statului Gheoıghe Asachi, de 50.000 lei*

14 lucrărı istorice, economice, jurıdice, filosofice:

Cıulei (Constantin I.), Comasarea, îmbunătăţirile agrıcole şi bunul părıntesc. Comasarea proprıetăţılor agrıcole în Comuna Dorolea dın jud. Năsăud Bıstriţa, f. a.
Coman (I.), Geniul Sfântului Grigorıe din Nazıanz. Bucureşti, 1937
Coman (I.), Sf. Grıgorie de Nazianz despre Impăratul Julian. Incercare asupra discursurılor IV şi V. Vol. I. Bucureşti 1938.
Conea (Ion), Corectări geografice în istoria Românilor. I. Pe Olt; în Oltenıa. Bucureşti, 1938.
Dejeu (Petre), Instıtuţiunile culturale dın Municipiul Oradea şi judeţul Bıhor. Oradea, 1937.
Diamandı-Aminceanul (Vasile), Românii din Peninsula Balcanică. Bucureştı, 1938.
Donat (Ion), Fundaţııle relıgioase ale Olteniei. Partea I-a. Mânăstırı şı Schıturi, cu o hartă. Craiova, 1937.
Ionaşcu (I.), Material documentar privitor la istoria Seminarului dın Buzău, 1836—1936. Bucureşti, 1937.
Ionescu (Arhitect Grıgore), Istoria Arhitecturıı româneşti. Bucureşti, 1937
Istoria Filosofiei Moderne, Vol. I—III, Bucureşti, 1937—1938, prezentate de « Societatea Română de Fılosofıe ».

Leontescu (N. T.), Biografiile oamenilor iluştri. Bucureşti, 1938.

Negresco (Contre-Amiral N.), Comment on fit la guerre sur le Danube 1916—1918. Tome I. Bucureşti, 1938.

Slătineanu (Barbu), Ceramica românească, Bucureşti, 1938.

Ţaţomir (Dr. Eugen), Contribuţiuni la studiul Evreilor ca element producător în economia naţională. Fenomenul distribuţiei topografice a populaţiunii evreieşti din România Bucureşti, 1937.

4. — *Premiul Vasile Pârvan, de 30.000 lei*

3 scrieri de arheologie:

Mărcuş (Ştefan), Sătmar. I. Fragmente istorice şi culturale, aspecte sociale. Oradea, 1938.

Szalay-Sibiu (Dr. A. B.), Bourul din Ardeal, Monografia boului străvechiu din România. Cluj, 1937.

Tudor (D.), Monumente inedite din Romula. Partea I-a. Vălenii-de-Munte, 1938

5. — *Premiul C. G Vernescu, de 50.000 lei*

6 publicaţiuni juridice:

Cojocaru (Ilie), Scăderile de impozite directe constatate. Bucureşti, 1938.

Cojocaru (Ilie), Actul de impunere. Bucureşti, 1938.

Georgecu (Mircea), Măsurile de siguranţă pentru apărarea şi ocrotirea individuală organizate prin codul penal şi procedura penală « Regele Carol II ». Cluj, 1938.

Popescu (Valentin I.), Conceptul jurisdicţiunii graţioase. Studiu evolutiv şi critic de procedură civilă. Bucureşti, 1938.

Măldărescu (I. I.), Hotărîrea de expedient. Bucureşti, 1938.

Sachelarie (Ovid), Scrieri de Drept civil şi procedură civilă. Bucureşti, 1938.

6. — *Premiul Inginer Constantin şi Elena Fundăţeanu, de 5.000 lei*

3 publicaţiuni juridice:

Gâdei (Octavian), Frăţia de Cruce şi Frăţia de Moşie. Huşi, 1938.

Nicolaescu (Dumitru V.), Natura şi funcţiunea daunelor cominatorii. R. Vâlcea, 1938.

Puşcariu (Emil), Elementele asigurărilor contra răspunderii civile şi în special de asigurări-automobil. Studiu teoretic şi practic. Bucureşti, 1938.

7. — *Premiul Grigore C. Angelescu, de 4.000 lei*

2 scrieri de filosofie:

Clitus (Constantinescu), Teoria fenomenului comic. Bucureşti, 1938.

Teodorescu (Raul), Aristotel ca teoretician estetic. Bucureşti, 1938.

8. — *Premiul Demostene Constantinide, de 3.000 lei*

4 scrieri sociale și istorice:

Albescu (Ion), Comuna Boița, jud. Sibiului. Incercare de monografie istorică. Sibiu, 1938.

Maican (Ing. Spiridon), Problema prevenirii accidentelor de muncă în România. București, 1938.

Sandovici (Maior C. M.), Turtucaia. Ideologie militară în ultimul veac. București, 1938.

Vrabie (Gh.), Bârladul cultural. București, 1938.

9. — La *Premiul Ministerului Cultelor și Artelor*, de 50.000 lei, cu subiectul: « *Biografii de ierarhi din sec. XVII* » s'a prezentat un manuscris (117 pag.), cu motto « Cei prevăzători scot învățăminte din primejdiile altora » (Fedru, Fabule I, C. 30 v. 8).

IV. PREMIILE SECȚIUNII ȘTIINȚIFICE

1. — *Premiul I. Oroveanu, de 100.000 lei*

32 lucrări sau descoperiri în știința medicală:

Băltăceanu (Prof. Dr. Gh.) și *Vasiliu* (Dr. C.), Diuretici Mercuriali. Cercetări de farmacodinamie clinico-experimentale și terapeutică. București, f. a.

Benetato (Gr.), *Oprean* (R.) și *Munteanu* (N.), Contribuțiuni la studiul mecanismului fizico-chimic al senilității. Cluj, 1938.

Bogdan (Dr. Ioan), Tratamentul cu histidină în pelagră. Iași, 1938.

Brătianu (Dr. Șerban) și *Anghelescu* (Dr. Virgil), Tratat de istologie. Vol. I: Tehnică, citologie, țesuturi. București, 1938.

Buzoianu (Prof. Dr. G.), Elemente de Otologie, Cluj, 1937

Buzoianu (Prof. Dr. G.), Rinologie. Cluj, 1937

Cârstea (Dr. Andrei), Afecțiunile intestinului gros. Vol. I. București, f a

Făgărășanu (Dr. I.), Recherches anatomiques et expérimentales sur la pathogénie du varicocèle et des varices du ligament large. București, 1938.

Georgescu (Dr. Marius), Protecția medico-socială a maternității. București, 1937.

Georgescu (Dr. Marius) și *Stroescu* (Dr. Mircea), Instrumentație obstetricală. Studiu iconografic, istoric, critic. Cu 451 figuri. București, 1937.

Gheorghiu (I.), Les Epizooties du cancer de cage chez les souris. Paris, 1938.

Gheorghiu (I.), Les Tumeurs expérimentales des plantes causées par divers agents chimiques. Essai d'explication. Paris, 1938.

Grigorescu (Ion I.), Fracturile membrelor. București, 1938.

Hagi-Paraschiv (Docent Dr. A.), Elemente de Hematologie. Morfologie histo-genezo-tehnică. București, 1938

Istrati (Gh.), Wertbemessung der antitoxischen Dysenterie (Shiga-Kruse) Sera mit Hilfe der Flockungsreaktion. Jena, 1938.

Marza (Vasile D.), Histophysiologie de l'ovogenèse. Paris, 1938.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), Elemente de pediatrie și puericultură. Vol. III, fasc. 2. Cluj, 1938.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), Turburările metabolismului în tuberculoză și metodele terapeutice menite să le influențeze. Cluj, 1938.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), Problemele funcționale în pediatrie. Cluj, 1938

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), La situation de la mère paysanne en tant que travailleuse agricole indépendente ou salariée. Son rôle dans le ménage. La paysanne comme mère nourricière de l'enfant dont la garde lui a été confiée. Cluj, 1938.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), Contribution à l'étude du métabolisme minéral dans la prophylaxie et dans la thérapie de la tuberculose chez l'enfant. Cluj, 1937.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), La natalité et les causes de la mortalité infantile dans les régions rurales en Roumanie. Cluj, 1937.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), Depopularea Banatului și combaterea mortalității infantile. Cluj, 1937.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), Le problème des populations de la Roumanie vu à la lumière des recherches sur les races d'après le sang. București, 1938.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe) und *Avrămoiu* (Dr P.), Einfluss des Follikulins auf die geschlechtlichen Differenzen in der Penumokokkenresistenz rachitischer Ratten. Cluj, 1937.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe) et *Blosu* (C.), Sur le rôle de la vitamine C dans l'organisme infantile. I. Contribution à l'étude des états préscorbutiques chez l'enfant. Cluj, 1937.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe) și *Mihalca* (Dr. E.), Rolul vitaminei C la copii. III. Noi relații cu vitamina D, vârsta, sexul, turburările de nutriție și bolile infecțioase. Cluj, 1937.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe) și *Mihalescu* (Dr. O.), Contribuțiuni la alcalozoterapia coreei asociată cu adrenalină sau efetonină. Cluj, 1937.

Popoviciu (Prof. Dr. Gheorghe), *Mihalca* (Dr. E.), și *Berdac* (Dr. R.), Variațiunile deceselor între 0—1 an în mediul rural din România în 1933—1935, pe sexe, sub influența sezonului și a situației geografice. Cluj, 1937.

Popp (Dr. Leonida), Considerațiuni asupra tumorilor cordului în legătură cu primul caz de sarcom al miocardului diagnosticat în timpul vieții. București, 1938.

Rainer (Prof. Dr. Fr. I.), Enquêtes anthropologiques dans trois villages roumains des Carpathes Avec 34 planches, dont 20 photographiques. București, 1937.

Samarian (Dr. Pompei Gh.), Medicina și Farmacia în trecutul românesc. Vol. II: 1775—1834; Vol. III: Asistența publică în trecutul românesc până la 1834. București, 1938

2 — *Premiul Ștefan Demetrescu Vergu, de 10.000 lei*

3 scrieri de natură silvică

Chiriță (Ing. Dr. Const D.), Nisipurile dela Hanul Conachi din punct de vedere naturalist și forestier. București, 1938.

Butoi (Ing. Al), *Chiriță* (Ing. Dr. Const.), *Dinu* (Ing. Dr. Val.), *Eliescu* (Ing. Dr. Gr.), *Georgescu* (Prof. Const.), *Ivănescu* (Ing. Al.), *Popescu* (Ing. M.), *Popescu-Zeletin* (Ing. Dr. I.), *Przemețchi* (Ing. Z.), *Sabău* (Ing. Dr. V.), *Sburlan* (Prof. D.), *Toma* (Ing G.), — Cartea pădurarului. Mică enciclopedie silvică elementară. București, 1938.

Sburlan (Prof. D A), Contribuțiuni la studiul pădurilor inaccesibile din România. București, 1938

3 — *Premiul Adina și Colonel Paul Strâjescu, de 8.800 lei*

Munteanu (N.), *Oprișiu* (C.) și *Ursu* (V.), Acțiunea nămolurilor balneare asupra creșterii copiilor și animalelor tinere. Cluj, 1937.

4. — *Premiul Dr. Em. Riegler, de 5.500 lei*

1 lucrare din clinica terapeutică.

Stoia (Docent Dr. Ioan) și *Stoia* (Dr Heda I.), Reumatismul privit din punct de vedere practic. Studiu anatomo-clinic și terapeutic. București, 1938.

Se procede la distribuirea cărților intrate la concursul premiilor, pe Secțiuni și pe diferitele Comisiuni speciale

---

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 20 IANUARIE 1939

Președinția D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

D-l DIM. CARACOSTEA face o comunicare despre «*Destinul poetului și menirea poeziei*».

D-l Arhitect PETRE ANTONESCU, Membru de Onoare al Academiei Române, face o comunicare cu titlul «*Pentru o renaștere a arhitecturii românești*».

D-l Președinte C RĂDULESCU-MOTRU exprimă mulțumiri d-lui Coleg Petre Antonescu și îi dă încredințarea că Academia Română va aduce la îndeplinire cu desăvârșită strictețe dispozițiile daniei de 400.000 lei, pe care a făcut-o Academiei prin declarația din partea finală a comunicării d-sale.

D-sa arată d-lui Coleg Petre Antonescu că Academia va păstra cu sfinţenie caracterul premiului pentru opere de arhitectură pe care urmează a-l decerne din venitul acestei donaţii şi face urarea ca premianţii să înţeleagă intenţiile colegului donator şi să le răspundă în întregime prin operele ce vor prezenta la concurs

Şedinţa intimă.

Au fost delegaţi să reprezinte Instituţiunea noastră la al XV-lea Congres Internaţional de Istoria Artei, care se va ţine la Londra în Iulie 1939, d-nii Petre Antonescu şi George Oprescu.

ŞEDINŢA DELA 27 IANUARIE 1939

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU comunică plenului că Colegul nostru d-l I. Petrovici, fiind ales Membru Corespondent al Academiei germane din Munchen, d-sa a primit astăzi insignele şi diploma prin care i s'a notificat alegerea D-l Preşedinte C. Rădulescu-Motru a felicitat călduros, în numele Academiei Române, pe d-l I. Petrovici, pentru această înaltă distincţie

Se deleagă d-l Coleg Şt. Ciobanu să reprezinte Academia la solemnitatea inaugurării monumentului Regelui Ferdinand I, ridicat în Chişinău, solemnitate care se va face în ziua de 5 Februarie curent

D-l TH. CAPIDAN prezintă un rezumat al unei comunicări privitoare la o nouă teorie despre originea Românilor macedoneni din Grecia, făcută la Academia greacă din Atena, în şedinţa festivă din 29 Decemvrie 1938, de către profesorul universitar Keramopulos, preşedintele acelei Academii. După această teorie, Românii din Sudul Peninsulei Balcanice ar fi Eleni, iar numele «Vlah», comun tuturor tulpinilor româneşti, ar fi de origină semită. Faţă de ciudăţenia acestei teorii, în care ştiinţa greacă pare a ceda unui patriotism rău înţeles, care s'ar potrivi cel mult unui articol de ziar, nu unei comunicări ţinute în incinta Academiei greceşti, într'o şedinţă festivă şi chiar de către preşedintele Academiei, d-l Th. Capidan propune să se răspundă tot printr'o comunicare făcută la Academia Română, în care să se arate că teoria d-lui Keramopulos, expusă anume ca să contribue la desnaţionalizarea elementului românesc din Grecia, reprezintă pur şi simplu o negaţie a adevărului ştiinţific.

D-l N. IORGA arată că acum în urmă comunicarea fostului Preşedinte al Academiei din Atena d-l Keramopulos, a apărut în întregime într'un ziar francez din Atena. Argumentele, pe care autorul îşi întemeiază concluziile arătate de d-l Coleg Capidan, sunt fără calitate. Rătăcirea teoriei d-lui Keramopulos se poate uşor învedera pe cale filologică; de aceea d-l N. Iorga

propune ca d-l Capidan să fie însărcinat cu ținerea contra-comunicării de care ne-a vorbit d-sa

— Propunerea se aprobă.

Se continuă lucrările în Secțiuni

D-l General R ROSETTI comunică următorul proces-verbal al *Secțiunii Istorice :*

« 1. D-l V. SLĂVESCU citește comunicarea D-sale *Vieața și opera lui Petre Mavrogheni.*

« 2. D-l Președinte declară discuția deschisă.

« D-l I RĂDUCANU spune: Mavrogheni nu face parte dintre economiștii români, de cari nu a fost cunoscut și pe cari nu i-a cunoscut. Marele merit a lui Mavrogheni este că într'o epocă de mari prefaceri, — de organizarea Statului — ca și azi — în care bugetul trebuia să crească fără posibilități favorabile de împrumuturi externe și fără putința ca veniturile ordinare să crească în aceeași măsură cu necesitățile colective, a îndreptat finanțele noastre. El poate fi socotit ca cel mai de seamă organizator al finanțelor noastre publice înainte de 1880.

« D-l N. IORGA. Mavrogheni avea sânge românesc, prin mama sa, o Sturdza, fiică a unei domnițe Callimachi. Ca spirit el era mai mult francez decât grec. Pentru îndreptarea finanțelor noastre el a întrebuințat aceleași mijloace pe care le-au întrebuințat Godin duce de Gaeta și Mollien pentru punerea în bună stare a finanțelor franceze după revoluțiune. Mijloacele întrebuințate de Mavrogheni nu au fost decât adoptarea acestora; acestea nu se potriveau însă cu totul posibilităților dela noi.

« D-l I. RĂDUCANU. Casa de lichidare a lui Mavrogheni este luată întocmai după Mollien

« D-l N. IORGA. In ceea ce privește aprecierile despre Mavrogheni semnalez pe aceea din Memoriile lui Stroussberg

« D-l I. RĂDUCANU. In memoriile lui Stroussberg se spune cât a cheltuit pentru a cumpăra diferiți Români

« D-l N IORGA. Stroussberg spune că nu s'ar putea gândi a cumpăra pe L. Steege, pe P. Mavrogheni și pe T. Rosetti.

« Generalul RADU ROSETTI. Au fost timbre fiscale și coli cu timbre fiscale și înainte de Unire; avem acte pe asemeni coli la Academie. Ca instituție premergătoare Creditului rural trebuește socotită și faimoasa Banque de Moldavie care a ruinat atâtea familii boierești din Moldova. Neconfecționarea imediată a monetelor prevăzute în legea monetară a lui Mavrogheni se datorește opunerii Porții și protestării Austro-Ungariei contra titlului de Domnitor al Românilor.

« D-l AL. LĂPĚDATU relevă importanța acestor ședințe de secții. Importanța acestor monografii ar crește dacă s'ar arăta problemele în cadrul istoriei contimporane.

« D-l I. LUPAȘ. Ar fi bine a se arăta și cine au fost colaboratorii lui Mavrogheni

« D-l I. I. NISTOR crede că chipul cum s'a prezentat Mavrogheni, arătându-se anaolgiile cu chestiunile de azi e foarte potrivit,

« D-l ANDREI RĂDULESCU mulțumește, după cum au mulțumit și d-nii Al. Lăpědatu și I. Răducanu, d-lui Slăvescu pentru comunicarea sa foarte prețioasă. D-sa crede că d-l Slăvescu n'a înțeles să prezinte pe Mavrogheni ca un doctrinar ci a arătat contribuția lui practică pentru desvoltarea finanțelor Statului. Se poate face o paralelă cu vechii noștri juriști cari nu au făcut teorie ci au aplicat practic principiile de drept.

« 3. D-l N. IORGA propune a se micșora numărul ședințelor publice ale întregei Academii și a se mări acel al ședințelor de secțiuni cu asemeni discuțiuni și chiar cu prezența publicului specialist.

« 4. D-l AL. LĂPĚDATU spune că în noua amenajare a localului s'a prevăzut chiar o sală pentru asemeni ședințe. In altă ordine de idei arată că anul acesta se împlinesc o sută de ani dela nașterea regelui Carol I. Ar fi nimerit să se serbeze.

« După un scurt schimb de vederi secțiunea hotărăște să se discute asupra acestei chestiuni în ședința viitoare.

« D-l N. IORGA revenind asupra celor zise într'o ședință anterioară a plenului e de părere a se interveni pentru a se îngădui intrarea în țară a cărții lui Wolbe despre Regele Ferdinand.

« Secțiunea hotărăște a se comunica aceasta plenului spre a se face cuvenita intervenire.

« 6. Se deleagă colegul I. Lupaș pentru a referi asupra disertației trimise de d-l Dr. Levas Lajos ».

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 3 FEBRUARIE 1939

Președinția D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

D-l I. NISTOR face o comunicare despre « *Restaurarea Daciei în sintezele diplomației europene* ».

D-l SILVIU DRAGOMIR propune și se aprobă ca comunicarea de astăzi a d-lui Coleg I. Nistor să fie publicată într'o limbă străină.

Dela d-l Dr. Marius Sturza se primește următoarea scrisoare de mulțumire pentru alegerea D-sale ca Membru de Onoare al Academiei Române:

« In repetate rânduri am voit să mă prezint la o ședință a Academiei Române pentru a mulțumi atât d-voastre cât și d-lor membri în persoană pentru alegerea mea ca Membru de onoare, dar nu am putut să fiu până acum la o asemenea ocaziune la București.

« In cursul lunei Noemvrie, am prezentat mulțumirile mele d-lui Secretar general profesor Țițeica, cu rugămintea să le predea atât d-voastre

cât și d-lor membri și cu mențiunea, că în curând voiu face același lucru în persoană.

« Cum văd că această ocaziune, care m'ar onora, se amână tot mai mult, trebue să aleg totuși calea în scris și vă rog, Domnule Președinte, atât pe d-voastră cât și pe d-nii membri ai Academiei Române să primiți expresiunea sentimentelor mele de adâncă gratitudine pentru marea cinste, pe care mi-ați făcut-o, alegându-mă ca Membru de onoare al Academiei Române.

« Meritele mele, pe care ați binevoit a le releva în adresa primită, sunt prea neînsemnate pentru a merita această distincțiune.

« Alegerea d-voastră și onoarea la care m'ați ridicat îmi vor fi însă mereu un imbold pentru a merita de acum înainte încrederea și așteptările d-voastre, muncind fără preget în modestul domeniu, care mă preocupă în interesul științei românești și al progresului scumpei noastre Românii ».

După o discuție, la care iau parte d-nii: Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU, N. IORGA, ANDREI RĂDULESCU, SCARLAT LAMBRINO, I. NISTOR, I. LUPAȘ și General R. ROSETTI, se decide:

1 Membrii însărcinați de Secțiune cu examinarea comunicărilor Colegilor corespondenți sau onorari, sunt obligați să alcătuiască referate motivate în scris asupra comunicărilor;

2. Textele comunicărilor ținute, atât de membrii corespondenți și onorari, cât și de membrii activi, să fie depuse îndată după cetirea lor, la Birou, pentru a fi păstrate în forma în care au fost rostite în Academie, iar nu cu modificări aduse ulterior.

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 10 FEBRUARIE 1939

D-l Președinte C RĂDULESCU-MOTRU, deschizând ședința, zice:

« In răstimpul dela ultima noastră ședință, am avut durerea să conducem la locașul odihnei de veci corpul aceluia care a fost o ilustrație a instituției noastre, profesorul Gheorghe Țițeica.

« Douăzeci și cinci ani în șir Academia Română a găsit în Gheorghe Țițeica pe cel mai devotat slujitor al ei, atât în opera de cultură, cât și în truda zilnică de gospodărie internă.

« Cu dispariția lui, ea pierde o inteligență creatoare care colabora, spre cinstea neamului nostru, la îmbogățirea unei științe de valoare universală, și în același timp, ea pierde un caracter hotărît și practic care,

în serviciul administraţiei interioare, constituia cea mai bună garanţie de prosperitate. Aceea ce ieşea din mintea lui Gheorghe Ţiţeica pe planul abstracţiunilor matematice era destinat să rămână pe veci în lumina ştiinţei omeneşti; dar şi aceea ce apuca să intre sub mâna de control administrativ a lui Gheorghe Ţiţeica, era destinat să crească spre folosul material al instituţiei, care avea fericirea să-l aibă în mijlocul său.

« Gheorghe Ţiţeica era o admirabilă exemplificare de om întreg La el mintea şi inima stăteau într'o armonie perfectă. Chiar dacă n'ar fi fost savantul de renume european, aşa cum în realitate era, ar fi fost totuşi un suflet de elită, cu care umanitatea s'ar fi putut mândri. A fost şi una şi alta.

« Academia Română îşi face o glorie de a-l fi recunoscut ca atare şi de a-l fi ales încă de tânăr printre membrii săi.

« Gheorghe Ţiţeica este membru al Academiei Române din 25 Mai 1909. In primii patru ani, ca membru corespondent. Dela 15 Mai 1913, ca membru activ. El a înlocuit pe Spiru Haret, un alt ilustru matematician

« A fost vice-preşedinte în perioada 1922—1925. Director general administrativ între anii 1925—1929, iar dela 1929 până la ultimele lui zile secretar general.

« In această din urmă calitate, pare că-l vedem stând încă viu înaintea noastră: aci, pe locul din stânga, pare că îl vedem urmărind cu atenţie tot ce se discuta, spunându-şi cuvântul: cuvânt de formă aleasă şi bine cumpănit. Indrăsneţul făuritor de formule matematice, era în expresii un literat de şcoală clasică. Caut în amintirea, ce mi-au lăsat anii lui de secretariat, o singură scenă, un singur gest, prin care acela care a fost Gheorghe Ţiţeica să-şi fi ieşit din seninătatea-i obişnuită şi să fi indispus pe cineva: nimic; figura lui blândă şi surâzătoare a fost personificarea celei mai perfecte colegialităţi academice.

« Acest om îndrăsneţ la gând, şi cumpănit la vorbă, era un muncitor fără seamăn. Nu era osteneală care să-l sperie. Tot felul de însărcinări, fie înăuntrul obligaţiunilor impuse de Statutele Academiei, fie în legătură cu activitatea culturală externă a Academiei, el le-a primit cu voie bună şi le-a îndeplinit cu devotament.

« A fost membru în comisiunea pentru conducerea Şcoalelor Academiei; în comisiunea Fondului Adamachi şi în comisiunea pentru acordarea burselor; în comisiunea financiară a Academiei, iar dela întemeierea Fundaţiei « Ion I. Dalles », în 1933, el a avut conducerea exclusivă a acestei Fundaţii; o conducere care s'a soldat cu beneficii neaşteptate

« Delegaţiunile pe care le-a primit pentru a reprezenta Academia în congrese şi societăţi ştiinţifice internaţionale şi de care s'a achitat în mod strălucit, sunt iarăşi foarte numeroase El a reprezentat Academia Română, cu onoarea de a şi prezida: în Comisiunea naţională de geodezie şi de geofizică, dependentă de Uniunea geodezică şi geofizică internaţională, precum şi în Comisiunea naţională de cooperaţie intelectuală, afiliată la comisiunea internaţională de cooperaţie internaţională din Ge-

neva A luat parte, reprezentând Academia, la Congresele internaționale de matematică, ținute: la 1924 în Toronto; la 1932, în Zurich și la 1936, în Oslo.

« A vorbit apoi în numele Academiei, cu strălucire și competință, ori de câte ori i se cerea

« Această bogată activitate depusă la îndeplinirea multiplelor însărcinări primite, nu l-a împiedicat însă să publice lucrări de specialitate de o mare valoare. Colegii, care nu erau din specialitatea sa, aflau despre aceste lucrări, numai după ce ele ajungeau să fie celebre în străinătate, căci Țițeica modest, ca orice om adevărat de știință, nu făcea niciodată paradă de ele

« Pe lângă multe note și articole din principalele periodice științifice, cităm din

« Analele Școalei Normale superioare din Paris » (1924) « *Sur une nouvelle classe de courbes* » și « Rendiconti del Circolo matematico di Palermo »: « *Sur une nouvelle classe de surfaces* », astăzi legate de numele lui Țițeica.

« Cartea lui Țițeica. *Géométrie différentielle projective des réseaux* este astăzi o carte clasică, între specialiști

« In aceste lucrări de geometrie diferențială și de algebră superioară este conturată pentru viitorime cea de a doua personalitate a lui Gheorghe Țițeica: originalitatea raționamentului său Aceasta de a doua personalitate, construită din funcții și simboale matematice, va înfățișa aceea ce el a produs pentru eternitate. Viitorimea repetând, după el, raționamentele prin care au fost descoperite atâtea noi sinteze matematice, va retrăi momentele neperitoare din sufletul aceluia care a fost printre noi Gheorghe Țițeica ».

— Se păstrează câteva minute tăcere.

D-l N. IORGA face următoarele comunicări: 1. *Ceva despre povestea rusească a isprăvilor lui Vlad Țepeș;* 2. *Un Neamț din secolul al XVIII-lea care suferă pentru « legea românească » și evangheliile Margaretei Tomeian. Două opere literare de raporturi ruso-române și ungaro-române*

D-l TH. CAPIDAN face o comunicare intitulată: « *Răspuns d-lui Keramopulos dela Academia Greacă din Atena, privitor la originea Românilor macedoneni* »

Ședința intimă.

D-l General R. ROSETTI zice:

« Printre multele cărți despre România, scrise pentru marele public, de sigur că se deosebește cartea d-lui Mario Ruffini, *La Romania*, pe care ne-a dăruit-o autorul Frumos tipărită, bogat ilustrată (în mare parte cu aceleași fotografii pe care le dă serviciul nostru de propagandă tuturor

acelora cari îi cer asemeni fotografii) are un text sumar, dar cuprinzător și adevărat Așa capitolul istoric nu adoptă teoriile Ungurilor pentru epoca de după evacuarea Daciei și până la primele organizări de State românești.

« Lucrările Seminarului Kondakov dela Praga, au schimbat de titlu și poartă acum pe acel de *Annales de l'Institut Kondakov*. Semnalez în vol. VIII, IX și X, primite acum, studiul d-lui D A. Rassovsky *Les Comans*, care ne interesează

« Până acum mulțumită lucrărilor lui Ioan Bogdan, celor ale d-lor M. Costăchescu și D. Bogdan avem colecțiuni tipărite de toate documentele moldovenești cunoscute până la cele din anul 1504 și știu că Dr. M Costăchescu are gata redactată o nouă colecțiune de documente moldovenești dela 1504 până în primii ani ai secolului al XVII-lea. Pentru Țara Românească n'aveam decât publicații de documente regionale sau dintr'un anumit depozit.

« Colegul nostru corespondent, d-l P P. Panaitescu completează azi lacuna privitoare la Țara Românească, dând la iveală primul volum din publicația d-sale *Documentele Țării Românești* care cuprinde documentele interne dela 1369—1490 Tipărită frumos și alcătuită cu multă îngrijire, lucrarea d-lui P. P. Panaitescu va fi de mare folos și va fi de un și mai mare folos când va apare volumul al doilea (și urăm să iasă cât mai multe volume) și prin faptul că vom avea mai multe documente la îndemână și că vor apare și indexurile anunțate

« Biblioteca a cumpărat publicația *Προσκυνιτάριον τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης* Viena 1749 Legrand, cum arată notița alăturată a d-lui E. Elian o socotește ca rarisimă.

Notă asupra proschimitariilor grecești ale Ierusalimului, din Biblioteca Academiei Române

« Biblioteca Academiei Române a intrat de curând în posesia unei tipărituri grecești de o deosebită însemnătate: *Proschinitariul sfintei cetăți a Ierusalimului și a toată Palestina* (*Προσκυνητάριον τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης*) al lui Simeon, arhimandritul Sf Mormânt, imprimat la Viena în 1749 și închinat patriarhului de Ierusalim, Partenie. Lucrarea este în întregime gravată și apoi imprimată, având o asemănare izbitoare cu manuscrisele grecești, și cuprinde numeroase ilustrații; e descrisă de É. Legrand, *Bibliographie hellénique du XVIII-e siècle*, vol. I, Paris 1918, pp. 370—71 și e socotită de el *rarissimă*. O nouă ediție s'a tras în 1781 (vezi *ibid*, vol. II, pp. 367—368) și s'a tradus și în sârbește, publicându-se la Viena, în 1752 (*ibid.*, vol. I, pp. 415—416).

« Proschinitariul arhimandritului Simeon e scris într'o limbă curat populară ținându-se seama de masele largi cărora li se adresa. Ca toate

lucrările de acest fel, ne dă o descriere pitorească a monumentelor, lăcaşurilor de închinăciune şi a locurilor sfinte din Ierusalim şi Palestina, însoţind-o de numeroase gravuri naive dar interesante. Se arată, de asemeni, legendele legate de anumite locuri, practicele la diferite sărbători, şi se face necontenit legătura între locuri şi povestirile Scripturilor. Tipăritura e preţioasă, mai ales, prin valoarea ei artistică şi prin tehnica ei grafică originală; se adaugă la acestea raritatea excepţională a exemplarelor.

« Biblioteca Academiei Române cuprindea până acum alte preţioase proschinitarii greceşti ale Ierusalimului sau cărţi de geografie pioasă a locurilor sfinte şi anume:

1. Arsenie Calludis, *Προσκυνητάριον τῶν ἱερῶν τόπων ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν Ἱεροσολήμ*, Veneţia 1679 şi 1683 (două ediţii). Lucrarea cunoscutului dascăl dela colegiul cottunian din Padova, care a venit în atingere şi cu Stolnicul Constantin Cantacuzino, e interesantă şi prin scrisoarea ei de închinare, din 1661, către Domnul Moldovei, de sigur Ştefăniţă Lupu cum reiese din context (N. Iorga, *Istoria învăţământului românesc*, Bucureşti 1928, p. 39, susţine greşit — credem noi — că e închinată lui Istrate Dabija şi, mai ales, că e vorba de un proschinitariu al Atosului). Vezi descrierea la É. Legrand, *Bibliographie hellénique du XVIIe siècle*, Paris 1894, p. 356, Nr. 548 şi p. 413, Nr. 575.

« 2. Hrisant (Notaras), *Ἱστορία καὶ περιγραφὴ τῆς ἁγίας γῆς καὶ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ (Historia et descriptio terrae sanctae, urbisque sanctae Hierusalem)*, Veneţia 1728. Autorul, ale cărui legături, cu ţările noastre sunt perfect cunoscute, menţionează cu recunoştinţă binefacerile aduse Sf. Mormânt de un Nicolae şi Ioan Mavrocordat, Grigoraşcu Ghica sau — mai de mult — de Şerban Cantacuzino (p. 104). Descrierea la E Legrand, *Bibliographie hellénique du XVIII-e siècle*, vol. I, pp. 221—222, Nr. 184.

« 3. Hrisant (Notaras), *Ἐγχειρίδιον περί τῆς κατ' ἐξοχὴν ὑπεροχῆς τῆς ἁγίας Πόλεως Ἱεροσολ ήμ, καὶ τοῦ ἁγίου καὶ ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου*, Ierusalim 1728. (Bianu-Hodoş, *Bibliografia românească veche*, vol. II, Bucureşti 1910, p. 35, Nr. 198, arată greşit — induşi în eroare de C. Sathas, *Νεοελληνικὴ φιλολογία*, Atena 1868, p. 434, că locul de tipărire ar fi Bucureşti, pe când foaia de titlu poartă clar: *Τυπωθὲν ἐν τῇ ἁγίᾳ Πόλει* (= Ierusalim). O nouă ediţie s'a tipărit într'adevăr în Bucureşti în 1768 (Bianu - Hodoş, *ibid.*, pp. 188—190, Nr. 361). La pp. 32—33 ale primei ediţii (= 40 et sqq ale celei de a doua) se găsesc date de preţ despre Nicolae Mavrocordat şi biblioteca sa dela Văcăreşti (reproduse, după ed. II, de Bianu - Hodoş, *ibid.*, pp. 189—190, originalul grecesc şi traducerea românească). Vezi şi descrierea lui E. Legrand, *l. c.*, vol. I, p. 221, Nr. 183 şi vol II, pp 74-75, Nr. 676: titlul ed. II-a e diferit de al celei dintâi).

« 4. *Προσκυνητάριον τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης*, tradus în turcește (se dă, paralel, textul grec și turcesc) de Serafim al Pisidiei, Lipsca 1780, ed. II-a, Viena 1799. Notăm că s'a tipărit cu sprijinul lui Ioasaf din Pelopones, igumenul M-rei Sf. Gheorghe din București. Descrierea la E. Legrand, *l. c.*, vol. II, pp. 343—344, Nr. 1020 (pentru prima ediție).

« 5. Hrisant al Prusei, *Προσκυνητάριον τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης*, în 3 ediții, primele două din Viena 1787 și 1807, a treia, refăcută, din Moscova 1837, sub titlul. *Προσκυνητάριον ἢ περιγραφὴ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης*. Vezi descrierea primei ediții la E. Legrand, *ibid.*, pp. 480—481, Nr. 1208. Lucrarea lui Hrisant s'a bucurat și de o traducere românească, făcută de « un Român iubitor de folosul Românilor, fără să-și subscrie numele » și tipărită de Anton Pann, în tipografia sa, București 1852, sub titlul: *Proschinitar sau închinător adică descrierea Sfintei cetăți Ierusalim și a toată Palestina, compusă mai întâiŭ de prea cuviosul și prea învățatul Hrisant din Brusa...*

«Oprindu-ne la începutul veacului al XIX-lea, observăm că biblioteca Academiei Române cuprinde un corp complet de proschinitarii grecești ale Ierusalimului, în care cel mai de preț exemplar rămâne noua achiziție. Se poate deci întreprinde o cercetare care să lămurească atât izvoarele lor și influențele exercitate asupra acestor scrieri pioase, cât și legăturile ce le dovedesc cu istoria culturii românești.

D-l ALEX. PROCOPOVICI, Membru corespondent, arată că la locul Prigorenilor se află urmele unei biserici, având alăturate trei morminte în care învățătorul satului a descoperit obiecte care confirmă că unul din morminte este al soției cronicarului Ion Neculce. S'a găsit și un inel cu inițialele cronicarului. Obiectele care, evident, provin din mormântul unui boier, ce nu poate fi altul decât Neculcea, — sunt păstrate de învățător. D-l Procopovici e de părere că Academia să intervină pentru a i se aduce acele obiecte și să facă cele de trebuință ca osemintele marelui cronicar să aibă odihna pe care o merită.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU asigură pe d-l Coleg Procopovici, că Academia va atrage atenția Comisiunii Monumentelor Istorice asupra cazului.

D-l N. IORGA, referindu-se la comunicările d-lor Alex. Procopovici și S. Mehedinți, arată că învățătorul din Prigoreni — unde Neculce avea moșie și unde a murit în disgrație — a dat o interpretare naivă inscripției de pe inelul găsit. Comisiunea Monumentelor Istorice se va ocupa de caz.

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 17 FEBRUARIE 1939

Președ̦ința D-lui C. RĂDULERCU-MOTRU.

D-l MIRCEA DJUVARA, Membru Corespondent, face o comunicare despre « *Analiza ideii de convenție în Drept* »

Ședința intimă.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU comunică alegerea d-lui Dr. Gr. Antipa ca membru al Academiei Imperiale din Halle (Germania). Scrisoarea primită de d-l Dr. Gr. Antipa din partea Președintelui Academiei din Hale are următorul cuprins:

« Am deosebita bucurie de a vă putea anunța că în ultima sa ședință, « Academia noastră, v'a ales, ca recunoștință pentru remarcabilele D-voastre cercetări asupra Deltei Dunării, cu unanimitate, ca membru titular ».

Această alegere măgulește Instituția noastră și aducem colegului nostru cele mai vii felicitări.

— D-nii membri prezenți primesc această veste cu aplause.

D-l General R. ROSETTI arată că astăzi a primit vizita d-lui Inginer Const. Otin, Rectorul Școalei Politehnice « Gh. Asachi », din Iași, care și-a exprimat în scris dorința că va dona Academiei suma de 1 000.000 lei nominal, cu scopul de a se întemeia un fond de burse, drept recunoștință pentru bursa de studii pe care a primit-o pe vremuri dela Academia Română. In scrisoarea sa d-l Otin pune obligație viitorilor bursieri ai fondului său să restitue Academiei fondurile primite ca burse, când vor ajunge la situația de a putea face această restituire.

— Se ia act cu vie mulțumire

ȘEDINȚA DELA 24 FEBRUARIE 1939

Președința D-lui C RĂDULESCU-MOTRU

D-l DIM. POMPEIU comunică știrea că d-l Prof. Petre Sergescu, Membru Corespondent al Academiei Române, a fost invitat să facă parte din Secțiunea franceză de Științe, desemnată pentru lucrările Franței la Expoziția mondială din New-York.

— Se ia act cu plăcere despre această recunoaștere în străinătate a meritelor științifice ale d-lui coleg Sergescu.

Se deleagă d-nii Silviu Dragomir, Th. Capidan și P. P. Panaitescu să reprezinte Academia la al III-lea Congres Internațional al Slaviștilor, care se va întruni la Belgrad, la 18 Septemvrie 1939.

D-l General R. ROSETTI comunică următorul proces-verbal, încheiat în ședința ei de astăzi de *Secțiunea Istorică*, atrăgând atențiunea că Secțiunea Istorică a hotărît ca Academia Română să comemoreze pe Regele Carol I în viitoarea sesiune generală, printr'o cuvântare rostită de d-l Președinte al Academiei

« 1. D-l S MANUILA cetește comunicarea d-sale *Considerațiuni asupra prezentării grafice a etnografiei României.*

« 2 D-l Președinte ANDREI RĂDULESCU declară discuția deschisă.

« D-l G TAȘCĂ arată că până acum am făcut, în scop de propagandă, numai hărți etnografice întemeiate pe cifrele, favorabile nouă, ale populației rurale. In acelaș scop de propagandă, străinii le-au făcut întemeiați pe datele statistice ale populației urbane. De asemenea străinii duc pe cei ce vin de peste hotare numai prin orașe.

« D-l I RĂDUCANU spune că Institutul nostru de demografie lucrează pe tăcute, dar bine.

« Procesul Evreilor este mult mai grav decât îl arată cifra de 4%, căci acest procent numeric nu arată și puterea economică mare a acestei minorități.

« Dacă natalitatea e mare la noi, tot așa-i și mortalitatea

« Suntem țară agrară ca număr de populațiune dar nici ca valoare a exportului și nici ca proporție a produsului impozitelor.

« Orașele, dacă au populație românească la margini — mahalale — puterea economică e a minorităților din centrele orașelor căci populația românească din aceste centre este o populație economică slabă, alcătuită din funcționari și pensionari. Din ridicarea orașelor, așa cum are loc azi nu profită Românii.

« D-l AL LĂPĔDATU prezintă niște reviste unguresti din care se vede, ca și la Paris pe timpul discuțiilor pentru încheierea tratatelor de pace, că Ungurii arată masa populației românești ca incultă și că intelectualitatea orașelor este aceea care trebue să hotărască cui să aparțină un teritoriu.

« Trebuesc românizate orașele și pentru aceasta trebue o politică consecuentă a Statului.

« D-l N. IORGA. Rostul ședințelor noastre este științific Și în ele ca și în lucrările de propagandă nu trebuesc date decât date științifice exacte.

« Poate că ar fi bine a se stenografia discuțiile noastre, nu pentru a se da în vileag ci pentru ca să rămână în arhivele noastre o urmă documentară.

« In privința orașelor din Ardeal, acolo au existat cetăți (săsești) și târguri; nici Ungurii nici Secuii n'au întemeiat orașe; cu vremea s'a adăogat la populația cetăților și târgurilor o populație maghiară provenită din funcționărime.

« Am făcut greşeală la venirea noastră în Ardeal de a ne vârî în oraşele maghiarizate, în loc de a ne aşeza în târguri pe care le puteam face oraşe româneşti rivale

« D-l A. RĂDULESCU preşedinte, încheind discuţia arată importanţa acestor comunicări cu discuţiuni care sunt foarte importante din punctele de vedere informativ şi ştiinţific Crede că ar fi bine să se facă şi o comunicare asupra Românilor din afară de hotare

« 3. In privinţa programului comemorării naşterii acum 100 de ani a Regelui Carol I, secţiunea îşi însuşeşte propunerea d-lui Coleg N. Iorga, ca această comemorare să se facă astfel:

« *a)* In sesiunea generală din Mai să se ţină o şedinţă solemnă în care Preşedintele Academiei să comemoreze printr'o cuvântare ad-hoc persoana şi opera Regelui Carol I.

« *b)* Să se ceară autorizarea M. S. Regelui pentru publicarea unei ediţiuni ştiinţifice a notelor Regelui Carol I, adăugindu-se şi cele dela 1881 încoace şi adnotându-se cu corespondenţa diplomatică aflată în arhiva Ministerului Afacerilor Străine.

«4. Secţiunea rugând pe d-l Coleg N. Iorga să refere asupra cererii d-lui Coleg corespondent P. P. Panaitescu de a ceti în şedinţă publică o comunicare având drept titlu: *Pribegia lui Constantin Şerban Basarab şi a lui Ştefan Petriceicu şi testamentele lor*, D-sa referă în scris că acea lucrare, întrebuinţând mult material inedit, merită să fie cetită în şedinţă publică. Secţiunea îşi însuşeşte propunerea d-lui Coleg N. Iorga.

« 5. Secţiunea aprobă, după propunerea d-lui Coleg N. Iorga, ca textul viitoarelor discuţiuni în secţiuni să se stenografieze »

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 3 MARTIE 1939

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

D-l I. LUPAŞ face o comunicare despre « *Ioan Piuariu Molnar, 1749—1815. Vieaţa şi Opera lui* »

Şedinţa intimă.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU arată că în acest moment s'a primit trista ştire că acum un sfert de oră a încetat din vieaţă colegul nostru corespondent Dr. D. Gerota. D-sa propune şi plenul aprobă a se trimite o telegramă de condoleanţe familiei, arătând că comemorarea în Academie a regretatului coleg se va face în şedinţa viitoare.

D-l Președinte arată, în altă ordine de idei, că în ziua de 1 Martie s'a făcut deschiderea Spitalului și Sanatoriului construit de Fundațiunea Familiei Menachem H. Elias în București, b-dul Mărăști. Solemnitatea a avut un caracter intim și strict academic, întru cât s'a făcut numai în prezența membrilor Academiei de toate categoriile, convocați anume la această solemnitate, rămânând ca inaugurarea oficială să se facă la o dată ulterioară.

« D-l Președinte depune următoarele cuvântări rostite la această solemnitate de d-l Dr Gr Antipa, de D-sa și de d-l Dr. D. Danielopol:

Cuvântarea d-lui Dr. Gr. Antipa·

Domnule Președinte,

Domnilor Colegi,

« Inainte de toate vă rog să-mi dați voie ca în numele membrilor Consiliului de Conducere și de Administrație al Fundațiunii Elias, să vă exprim mulțumirile noastre și toată bucuria pe care o simțim pentrucă ați venit azi aci să deschideți ușile acestui spital, bolnavilor, cari așteaptă de mult timp să-și poată recăpăta în el sănătatea, și totodată spre a afirma și deosebita însemnătate pe care Academia Română o acordă acestei mari opere umanitare, științifice și culturale, pe care a realizat-o din mijloacele materiale ce i le-a încredințat prin testamentul său generosul filantrop Jacques M. Elias.

« Consiliul Fundațiunii Elias, mai este fericit și fiindcă are astăzi ocazia, în această serbare intimă academică, de a vă face o dare de seamă asupra modului cum a lucrat și ce a realizat în timpul de aproape 16 ani dela moartea testatorului, cât și de a vă arăta acum această frumoasă și măreață operă de adevărată civilizație, ca unul din principalele rezultate vădite ale acestei munci.

« După cum știți, cunoscutul bancher și filantrop, Jacques M. Elias, încetat din vieață la 14 Mai 1923, a lăsat, prin testamentul scris de el la 2/15 Decemvrie 1914, Academiei Române, întreaga sa avere, cu obligațiunea să aducă la îndeplinire, în calitate de legatară universală, ultima sa voință arătată în acest testament.

« Iată care anume sunt principalele obligațiuni pe care le-a impus legatarei sale universale.

« 1. Să înființeze și să stărue a se recunoaște ca persoană juridică o *Fundație de cultură națională și de asistență publică*, numită « *Fundația Familiei Menachem H. Elias* » și să o înzestreze cu întreaga sa avere, pe care s'o administreze împreună cu un comitet de 3 persoane numite de el prin testament. Fundația se va realiza până în doi ani dela punerea în posesie.

« 2. Fundațiunea va avea de scop de a întemeia, întreține, desvolta și ajuta instituțiuni de cultură, de preferință de cultură practică, precum și opere de asistență publică și de binefacere.

« 3. In special Fundațiunea va avea obligația de a construi și întreține în București un spital, cu cel puțin una sută de paturi, *în condițiunile cele mai moderne și perfecționate*, care se va numi: « *Spitalul Familiei Menachem H. Elias* » și în care se vor da bolnavilor, de orice credință, consultațiuni și medicamente gratuite.

« 4. Va construi și întreține în București un gimnaziu și o școală profesională pentru elevii de orice credință.

« 5. Spitalul și școalele se vor zidi din venituri.

« 6. Va acorda ajutoare sau eventual pensiuni mensuale ca să poată trăi, rudelor lipsite de mijloace, până la al VIII-lea grad, câr vor crede de cuviință membrii Consiliului.

« 7. Va achita toate legatele, pensiunile, subvențiile temporare sau rentele perpetue, etc , tuturor persoanelor sau instituțiunilor prevăzute în testament.

« 8. Va administra întreaga avere.

« In vremea când generosul testator a alcătuit testamentul său, averea sa — constând din imobile, efecte și acțiuni din țară și străinătate — era considerabilă și putea să ajungă chiar cu prisosință la realizarea dorințelor sale. Războiul și urmările sale au avut însă efecte dezastruoase și asupra stării acestei averi, căci o mare parte din efectele, acțiunile, participările la întreprinderi mondiale, etc. — care înainte de războiu valorau mai multe milioane de franci, mărci sau coroane aur — au fost cu totul depreciate sau au rămas chiar absolute non-valori.

« Astfel fiind, însuși testatorul spunea consilierului său juridic, distinsul nostru coleg Em. Pantazi, precum și vechilor săi funcționari și prieteni: « când am făcut testamentul credeam că sunt un om bogat, dar acuma mor sărac, așa că nu mai cred că sarcinele pe care le-am prevăzut în testamentul meu, vor mai putea fi realizate ».

« Tocmai din această cauză, Academia Română nu s'a putut hotărî dela început să primească greaua sarcină de a executa obligațiunile prea grele de realizat ale acestui testament și nu l-a acceptat în urmă decât « sub beneficiu de inventar ».

« Asupra averii din țară, Academia a fost pusă formal în posesie la 14 Iulie 1923 de către Tribunalul Ilfov, dar nu a putut intra efectiv în stăpânirea ei decât mai târziu, așa că a fost nevoită la început să facă împrumuturi, gajând fondurile ei proprii, pentru a putea acoperi însemnatele cheltueli ce le-a avut cu regularea succesiunii și luarea în primire a averii.

« In străinătate — Viena, Paris, Berlin, Londra, Praga, Bruxelles, Washington, Pretoria, în Jugoslavia și în Bulgaria — inventarierea și luarea în primire a averii a întâmpinat multe și mari greutăți, căci toate aceste operațiuni erau legate de numeroase formalități și mari cheltueli, și nu mai puțin de tot felul de procese ce i s'au intentat de rudele de sânge și alte persoane

« In total la 31 Decemvrie 1925, după ce s'a strâns și inventariat toată averea din țară și străinătate și după ce Academia Română a înființat Fundația, averea succesiunii a fost evaluată la:

Imobile și moșii în țară	127.818.086 lei
Imobile din Viena	22.798.687 »
Efecte publice în țară și la Berlin, Paris, Londra, Bruxelles, Viena, Washington, Pretoria	107 796.864 »
In total Lei. .	258 413.637 lei
din care, scăzându-se spesele de regularea succesiunii, achitarea taxelor și legatelor, transacția cu moștenitorii de sânge, etc. în total suma de	29 514.354 lei
a rămas Fundațiunii *drept capital inițial* . .	228 899 283 lei

« Se cuvinte să relevez că, numai grație faptului că Academia Română a acceptat să fie legatară universală, capitalul inițial de lei 228 899.283, a putut fi salvat ba chiar sporit, fără să fi fost redus la mult mai puțin de jumătate; aceasta deoarece numai taxele mari de succesiune pe care moștenirea ar fi trebuit să le plătească, după legile în vigoare la diferitele state unde se găsea averea, ce urcau la 124.500.000 lei, în loc de numai 5.354.000 lei cât a plătit Academia. Căci Academia a reușit, grație prestigiului ei, să obțină în toate statele scutiri sau reduceri foarte mari. In Germania, de exemplu, ar fi trebuit să plătească ca taxe de succesiune, după legea atunci în vigoare, 64.500.000 lei, pe când Academia, grație stăruințelor ce le-a depus delegatul ei, ea a fost cu totul scutită, plătind numai o sumă forfetară de 40 dolari, adică de lei 6.000.

« Această sumă de 120 000.000 lei este de fapt numai o primă parte din aportul important pe care Academia Română l-a adus averii acestei Fundațiuni, și putem spune, că numai grație acestui aport, a fost posibil ca, cu toate pericolele la care a fost expusă averea testatorului, să se realizeze totuși cu prisosință dorințele sale, iar spitalul pe care îl deschidem astăzi, este prima dovadă vădită a bunei gospodării ce s'a urmat.

« In adevăr, capitalul inițial, astfel cum a fost el inventariat, a rămas intact, ba chiar a fost sporit prin capitalizări succesive cu 23 milioane lei. Veniturile anuale însă, în afară de cheltueli de administrație — pe care le-am comprimat la minimul posibil —, au fost întrebuințate în modul următor: s'au plătit toate legatele; rentele perpetue prevăzute în testament, care se urcau la sume foarte mari, au fost răscumpărate pentru vecie; toate casele, din țară și din Viena au fost renovate, iar moșiile au fost din nou înzestrate cu ecarete și mașini și puse în cea mai bună stare de producție; moștenitorii de sânge au fost definitiv lichidați cu 9.600.000 lei, renunțând în schimb la orice pretenție asupra averii, pentru ei și moștenitorii lor; s'au plătit 26.500 000 lei ca pensii și ajutoare la rudele sărace; s'au vărsat 29 065.000 lei cota statutară cuvenită Academiei Române pe 15 ani, s'a creat un fond de rezervă de 26 810 000 pentru

fluctuațiunile de curs a efectelor, etc., etc. Toate aceste se urcă la suma totală de lei 125.000.000.

« Pe lângă toate acestea s'a mai adunat însă, tot din venituri, și o sumă în numerar de *151.730 000 lei*, pentru a se constitui trei fonduri speciale: 1) Fondul pentru construcția și întreținerea spitalului; 2) Fond pentru clădirea și întreținerea celor 2 școli și 3) Fond de prevedere și investițiuni.

« Intențiunea Fundațiunii a fost de a se aștepta cu clădirea spitalului până când acest fond special s'ar fi urcat la 200 000.000 lei, astfel ca: 100 milioane lei să servească la construcția, instalarea și înzestrarea spitalului, iar restul de 100 milioane să rămână ca fond permanent, din veniturile căruia să se poată întreține spitalul, fără a mai fi nevoie să se recurgă la veniturile capitalului Fundației, — care urmau, de atunci înainte, să servească pentru construcția și întreținerea școalelor și la îndeplinirea celorlalte obligațiuni culturale ale testamentului.

« Din nenorocire, acest plan financiar nu a putut fi aplicat în întregime. Aceasta din cauza: devalorizării monetei naționale, a cotelor de 38 și 12% la schimb, a conversiunii, a stării financiare din Germania și Austria, a faptului că Băncile nu mai plăteau dobândă la fondurile ce le aveau ele în depozite, ba chiar cereau comision de conservare, etc. Toate acestea au hotărît pe membrii Consiliului Fundațiunii să decidă imediata punere în construcție a spitalului, pentru ca, măcar pe această cale, să asigure pe cât posibil, conservarea valorii considerabilelor fonduri speciale ce adunasem.

« Astfel fiind, deși valoarea de cumpărare a sumelor de care dispuneam a fost redusă la aproape jumătate — prin devalorizarea monetei naționale și prin cotele de 38 și 12% la schimb — și deși taxele vamale și de contingentare pentru materialele și aparatele pe care a trebuit să le cumpărăm din străinătate au fost considerabil sporite — am plătit peste 12 milioane lei taxe vamale —, am întreprins înainte de timp, construcția acestui spital, ba chiar — conform prevederilor testamentului — am dispus să se facă « In condițiunile cele mai moderne și perfecționate ». Și nu o regretăm aceasta, căci astăzi când spitalul e terminat, marile autorități medicale din străinătate care l-au vizitat, au putut spune despre el că « nu are pereche în Europa ».

« Deși testamentul prevedea să fie un spital de 100 paturi — el are însă loc și pentru 150 paturi, iar în timp de războiu numărul lor poate fi urcat până la 500 paturi —, Consiliul Fundațiunii, animat de dorul de a satisface pe deplin intențiile testatorului și de a aduce maximul de binefaceri sănătății publice din țară — atunci când bolnavii din București așteptau pe la porțile spitalelor fără a putea fi primiți din lipsa de locuri, — a hotărît să facă și un mare ambulatoriu, în care să se poată da și consultațiuni și tratamente gratuite la peste 200.000 de bolnavi anual.

« Pe lângă aceasta, față de lipsa desăvârșită în țară a unor instalațiuni sistematice de hidroterapie, fizioterapie și electroterapie, Consiliul a mai hotărît să înființeze pe lângă spital și aceste secțiuni speciale, înzestrându-le cu cele mai moderne și sistematice instalații și aparate.

« De asemenea, fiindcă un spital cu adevărat « modern și perfecționat » nu poate exista fără o serie de laboratoare sistematice, s'a decis a se instala în spitalul nostru — și a se înzestra cu cele mai moderne aparate — 9 laboratoare speciale pentru trebuințele sale de tot felul, practice și științifice. Astfel fiind, spitalul nostru, pe lângă marile servicii pe care le va aduce publicului și sănătății publice, *el va fi în măsură de a aduce totodată servicii tot atât de mari și științei medicale române, ba chiar eventual și învățământului superior al medicinei*

« Fiindcă nevoia unei îngrijiri medicale serioase, după toate cerințele moderne, și într'un confort mai civilizat, este tot mai mult simțită la noi, și fiindcă, deși corpul nostru medical e la cuvenita înălțime, totuși enorme sume de bani ies din țară, deoarece oameni chiar cu mai modestă stare materială sunt nevoiți a pleca în străinătate pentru a fi căutați acolo în sanatorii, unde găsesc condiții de higienă și de confort superioare celor din țară, Consiliul Fundației a hotărît ca în acest spital să înființeze și o *secție de sanatoriu.* Aceasta — fără a face lux — trebue să corespundă cerințelor celor mai moderne și să dea putința bolnavilor să consulte pe oricare din celebritățile științei noastre medicale.

« Fără ca condițiunile de higienă și instalațiile sanitare din spital să fie inferioare, bolnavii din sanatoriu vor găsi aci o cameră separată, ceva mai mult confort și o hrană mai aleasă. Pe când însă în spital taxele de întreținere și medicamente vor fi reduse sub prețul de cost, sau adeseori chiar gratuite, iar consultațiile și tratamentele din ambulatoriu precum și medicamentele vor fi minimale sau cu totul gratuite, taxele din sanatoriu vor fi astfel calculate, ca să poată produce și oarecare venituri. Aceste taxe, împreună cu taxele dela secțiunile de hidro —, electro- și fizioterapie, precum și taxele dela analizele din laboratoare, radioscopie, etc. ce se vor încasa dela pacienții cari nu sunt lipsiți de mijloace, vor constitui veniturile proprii ale spitalului, din care acesta să poată acoperi cel puțin o parte din marile cheltueli de întreținere și pentru acordarea gratuității săracilor.

« In total spitalul Elias conține: ambulatoriul cu 46 săli (săli de consultații, deparazitare, farmacie, radiologie și radioscopie, cardiografie, fizio- și hidroterapie, etc.); spitalul de urgență cu 2 săli de operații și în total 14 camere; spitalul propriu zis cu 84 spații; sanatoriu cu 64 spații; o întreagă serie de instalațiuni sistematice de apă, gaz, electricitate, căldură, bucătării și spălătorie electrice, aparate de radio în sălile bolnavilor, etc.; o instalație de ozonizarea, purificarea și răcirea aerului din camerele bolnavilor, etc. Pe lângă acestea el mai conține 120 încăperi mobilate pentru locuințele personalului medical, administrativ și de serviciu, etc.

« Spitalul, cu parcul și locul pe care e zidit, cu toate anexele și instalațiile sale cu totul perfecționate, cu mobilierul, laboratoarele și aparatele științifice ce le conține, etc. , a cost *o sumă de aproape 130.000.000 lei* în total.

« Cu puţinul ce ne-a mai rămas din fondul de construcţie şi înzestrare şi afectând încă pe timp de câţiva ani o parte din veniturile nete ale averii Fundaţiunii, va trebui ca de acum înainte să se constitue şi acel fond, absolut necesar, de 100 milioane lei, din veniturile căruia să se poată asigura întreţinerea spitalului, cu serviciile şi laboratoarele sale, în toate timpurile şi în toate împrejurările.

« Pentru înfăptuirea acestei prime mari realizări a Fundaţiei Elias, Consiliul nostru de Administraţie a avut mâna fericită, de a-şi alege 3 persoane de o competenţă netăgăduită, care au pus toată inima, priceperea şi energia lor, pentru a rezolva problemele ce s'au pus şi a aduce la îndeplinire însărcinările ce li s'au dat.

« In primul rând este distinsul profesor Dr Danielopolu, care, cu cunoscuta sa competenţă ştiinţifică şi marea sa experienţă în organizări de spitale, a alcătuit programul de organizare a unui spital de medicină internă cu o secţie specială de chirurgie. Acest program a servit de bază la facerea planului construcţiei serviciilor medicale. El a organizat singur şi cu concursul distinşilor săi colegi şi elevi — între care se cuvine să menţionez cu deosebire şi pe d-nii Profesori Iacobovici şi Ciucă — diferitele secţii ale ambulatoriului, sălile de operaţie şi laboratoarele, şi a ales apoi şi pregătit personalul cu care să poată pune în funcţiune şi să conducă, în calitate de medic director, întregul spital.

« Tot cu aceeaşi râvnă, mare pricepere şi experienţă, ne-a ajutat d-l Profesor Marius Sturza, cunoscutul nostru balneolog, care a organizat până în cele mai mici detalii, secţiile de hidro- şi fizioterapie, secţii care sunt perlele acestui spital şi obiectul principal de admiraţie a tuturor specialiştilor străini cari l-au vizitat. Şi el şi-a dat osteneală de a pregăti şi instrui personalul necesar pentru punerea în funcţiune a acestor secţii.

« Sunt dator să o spun aici, că atât profesorul Dr. Danielopolu cât şi profesorul Sturza au lucrat aci timp de mai mulţi ani, ba chiar au făcut în acest scop, pe cont propriu, numeroase călătorii de studii în străinătate, fără ca pentru munca sau chiar spesele lor, să fi acceptat cea mai mică remuneraţie, sau măcar numai restituirea de cheltueli.

« Un adevărat noroc pentru Fundaţiunea Elias, a fost că a angajat pentru alcătuirea planurilor pe cunoscutul arhitect român din Viena, mult regretatul Cezar Popovici.

« Acest mare arhitect, căruia oraşul Viena îi datoreşte multe din podoabele şi monumentele sale arhitecturale, şi care a construit în vechea Austrie mai multe spitale, iar apoi a alcătuit planurile Clinicelor nouei Universităţi române din Cluj, a folosit toată experienţa ce a câştigat-o — şi a considerat ca o datorie pentru el de a-şi înzestra ţara sa de origină cu un spital model, care să ţină locul de căpetenie între spitalele mari din toate ţările europene, ceea ce i-a reuşit pe deplin.

« Academia Română şi Fundaţia Elias vor păstra o veşnică recunoştinţă acestui priceput colaborator, căruia soarta nu i-a îngăduit să asiste la serbarea inaugurării ultimei sale opere, în care a pus tot sufletul său

« Dar recunoștința Fundațiunii nu se poate limita numai la acești 3 principali colaboratori.

« Înfăptuirea acestei opere nu ar fi fost însă posibilă dacă la baza ei nu era și un plan financiar bine conceput și consecvent executat. Consiliul de Administrație, a fost ajutat pentru execuția acestui plan de marea experiență a bătrânului director al Fundației, d-l Fr. Staeger, care timp de 40 de ani a fost mâna dreaptă a mărinimosului testator.

« Și tot astfel, execuția pe teren a lucrării e datorită directorului șantierului, d-l arhitect Schediwy, ajutorul regretatului arhitect Cezar Popovici, iar supravegherea și controlul tuturor comenzilor de materiale, instalații, mobilier, aparate medicale, etc. este datorită distinsului nostru inginer d-l Ion Moldovanu. De asemenea Consiliul a crezut necesar să facă apel și la experiența altor persoane competente, care au organizat și condus spitale, pentru a ne da consiliile lor prețioase cu privire la chestiunile de organizare administrativă și de gospodărie. Suntem cu deosebire recunoscători d-lor Băbeanu, Ing. Podgorski și Coustone dela Eforia Spitalelor Civile, cari ne-au dat în mod grațios prețiosul lor concurs.

« Acestora și întregului personal al Fundației, în cap cu administratorul spitalului d-l A. Zecu — care a organizat administrația și un atelier pentru confecționarea în spital a întregii lenjerii — le exprimăm astăzi mulțumirile noastre pentru munca pricepută ce au depus-o Și nu mai puțin Consiliul nostru exprimă mulțumirile sale și antreprenorului clădirii, d-l Ing Emil Prager, care a executat această mare lucrare în cele mai bune condițiuni, precum și tuturor acelor maiștri și industriași cari au executat spre deplina noastră satisfacție toate instalațiunile și mobilierul

« Construcția și instalațiile spitalului fiind astfel complet terminate, Consiliul Fundației a crezut de datoria sa să stabilească — în conformitate cu prescripțiile testamentului — și normele de administrare și funcționare a acestui spital. Cu concursul directorului medical și al acelui administrativ precum și al celor 7 medici membri ai Academiei Române, el a alcătuit un regulament special pentru organizarea medicală și administrativă al spitalului Elias, precum și pentru modul de funcționare a diferitelor sale secțiuni. A numit apoi, după propunerea directorului și cu avizul comisiunii speciale compusă din medicii membri ai Academiei Române, întregul personal medical și a alcătuit primul buget de venituri și cheltueli pentru anul 1939.

« Cu aceasta, Consiliul Fundațiunii — care a dat o delegație specială celor 2 vicepreședinți ai săi de a conduce, organiza și supraveghia, în tot timpul, toate lucrările privitoare la construcția, instalarea și organizarea spitalului — a terminat prima parte a activității sale, rămânându-i de acum înainte sarcina să finanțeze, supravegheze și controleze bunul mers al acestei instituțiuni și mai cu seamă să îndrumeze regulata sa funcționare

Domnule Medic Director,

« Deschizând astăzi acest spital model, în numele Consiliului Fundațiunii, vi-l predau îngrijirii d-voastre și a distinșilor colaboratori pe care vi i-ați ales. Cunoaștem competența d-voastră medicală și calitățile de bun organizator și administrator cu care sunteți înzestrat și suntem siguri că activitatea ce veți desfășura-o aci va fi spre cinstea memoriei mărinimosului fundator și înaltei Instituțiuni de cultură națională, Academia Română, care, prin 4 delegați ai săi împreună cu cei 3 membri ai Consiliului Fundației, numiți pe vieață de testator, a înfăptuit această operă. Vă urăm, d-voastră și colaboratorilor d-voastre deplin succes și să vă găsiți satisfacția muncii ce o veți depune, în recunoștința ce vă vor păstra miile de bolnavi care-și vor recăpăta aci sănătatea, și în înălțarea prestigiului științei medicale române, pentru care clinicile și laboratoarele acestui atât de bine înzestrat institut vă oferă cele mai mari posibilități de rodnică activitate științifică, practică și umanitară. Luați-l dar în primire, considerați sarcina ce vi s'a încredințat de a conduce cea mai modernă și perfecționată instituție medicală a țării ca o misiune patriotică și ca o înaltă onoare, și porniți imediat opera de apostolat căreia v'ați consacrat.

Domnilor Colegi,

« Deschizând astăzi acest frumos spital și dispunând imediata sa punere în funcționare, se cuvine ca în acest moment solemn gândul nostru să se înalțe cu evlavie și recunoștință la acei cărora le datorim această mare operă națională și să tragem și învățămintele ce decurg din faptele lor.

« In primul rând trebue să slăvim nobila faptă a acelui mare filantrop, care a muncit o vieață întreagă și a adunat ca o albină, ban cu ban, o mare avere, neîntrebuințând pentru sine decât strictul necesar al unui traiu foarte modest, pentru a putea destina apoi întregul fruct al muncii vieții înzestrării Capitalei țării cu o măreață operă de cultură și binefacere. Este o faptă de cel mai înalt patriotism și umanitarism, pentru care țara noastră să-i fie recunoscătoare, iar numele său să fie pururea pomenit.

« Faptul, că bancherul Elias, care s'a dovedit atât de recunoscător țării în care s'a născut și și-a agonisit averea și poporului în mijlocul căruia a trăit, a crezut de cuviință să lase întreaga sa avere Academiei Române și să-i încredințeze, tocmai acestei înalte Instituțiuni de cultură a întregului neam românesc, misiunea de a înființa în capitala țării « *o fundațiune de cultură națională și de asistență publică* », care fundație să creeze apoi instituțiuni de binefacere și școli, în care cetățeni ai țării, de origină etnică și religie diferită, să-și poată îngriji sănătatea și să fie educați împreună, în cadrul culturii naționale a neamului nostru, acesta constitue totodată și un gest de o importanță cu totul semnificativă, a cărui valoare profund etică trebue să fie apreciată în toată însemnătatea sa. Este un exemplu concret pe care testatorul, după o lungă chibzuință, a vrut să-l dea tuturor acelor cari — ca și dânsul — s'au născut în această țară și au profitat de

binefacerile și ospitalitatea populației ei, cât și un indiciu pentru îndatoririle morale ce decurg pentru ei

« Căci îndelungata sa experiență l-a convins — și prin exemplul dat el povățuește și pe alții — că numai prin astfel de fapte și opere umanitare și prin vieață comună în instituțiuni de binefacere și de cultură națională, de felul celor care a dispus el prin testamentul său să se înființeze, se poate desvolta, între cetățenii de origină etnică diferită și populațiunea băștinașă a țării, acea comunitate de gândire și de simțire, acea legătură sufletească cu pământul țării și acea identificare cu interesele ei vitale, care sunt atât de necesare pentru a forma din toți o națiune și pentru a face ca țara în care s'au născut și trăiesc, să le devină și lor adevărata patrie, de care să rămână legați pe vecie, ei și urmașii lor.

« Dar trebue să ne mai gândim și la fapta de înaltă înțelepciune a Academiei Române, care acceptând delicata sarcină de a fi legatară universală și de a executa toate grelele obligațiuni ale acestui testament, a făcut posibil ca țara să poată fi înzestrată cu toate instituțiunile umanitare și de cultură națională și asistență publică prevăzute de mărinimosul testator. Academia a dat, prin aceasta, o nouă dovadă de spiritul larg care domnește în această înaltă instituțiune și de modul cum înțelege ea să ocrotească și să îndrumeze satisfacerea intereselor superioare ale culturii naționale în cadrul principiilor ei fundamentale și permanente, ținând în continuu seama de mersul vremii, cu nouăle stări politice, sociale și culturale și cu nouăle nevoi pe care timpul le produce în diferitele faze ale evoluției.

« Și această faptă constitue un gest semnificativ din care fiecare, judecând în fundul conștiinței sale, trebue să tragă cuvenitele învățăminte.

« Pentru ca Academia Română să-și poată îndeplini rolul ei permanent în îndrumarea evoluției culturale a poporului român, — deși ea este o instituție complet autonomă — ea a avut și are nevoie de un continuu sprijin oficial. Acest sprijin i-a fost acordat și cu cea mai mare bunăvoință, în largă măsură, de cei trei mari Regi, pe cari scumpa noastră Dinastie i-a dat țării, ca o binefacere cerească. Toți ne-au acordat înalta lor încredere și ne-au ajutat, — fie oficial, ca Șefi de Stat, fie personal, ca Președinți de onoare și înalți protectori ai Academiei —, ca să putem aduce la îndeplinire misiunea care ne-a fost încredințată.

« Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, care, cu o înțelepciune și o energie rară, a pornit acuma consolidarea, prin cultură și educarea tineretului, a operei celor doi mari înaintași ai săi și care azi clădește, pe bazele solide din trecut, o Românie nouă, va găsi întotdeauna în Instituțiunea noastră un fanatic apostol în această gigantică operă de civilizare a țării și de înălțare a poporului ei.

« Instituțiunea de cultură și binefacere ale cărei porți le putem deschide astăzi bolnavilor și ale cărei laboratoare le deschidem științei medicale române, este o dovadă de silințele ce ne dăm și o garanție că Academia Română se va strădui și în viitor să vegheze ca averea acestei Fundațiuni

să fie administrată astfel, încât treptat să putem întemeia și întreține și pe toate celelalte « Instituțiuni de cultură națională și de preferință de cultură practică, cât și de asistență publică și de binefacere », pe care generosul donator le-a prevăzut în testamentul său și care sunt atât de necesare propășirii noastre sociale, economice și culturale.

Cuvântarea d-lui C. Rădulescu-Motru:

« Consiliul de Administrație al Fundației Elias ne-a invitat astăzi ca, în ședință intimă, înainte de ziua inaugurării oficiale, să asistăm la deschiderea marelui spital, care poartă numele: *Spitalul Fundației Familiei Menachem H Elias*

« Mulțumim din toată inima Consiliului de Administrație pentru marea bucurie, pe care ne-o procură cu această invitație, aducându-i totdeodată vii felicitări pentru grăbirea zilei de deschidere. Graba poate să strice în unele lucruri, dar când este vorba de alinarea suferințelor, ea este bine venită totdeauna

« Marele spital, ale cărui porți se deschid astăzi, însemnează în progresul operei de asistență sanitară a Capitalei un moment hotărîtor de înviorare și de mare nădejde. El este un spital model din toate punctele de vedere. Bine înzestrat, cu tot ce tehnica medicală are mai desăvârșit, el este organizat pentru a face față tuturor exigențelor practice și științifice. Generosului donator Jacques Elias i s'a ridicat aci un monument, care îi va asigura recunoștința posterității.

« Această recunoștință a posterității, la care are tot dreptul fostul bancher, care, după cum ziceați adineaori, a strâns ca o albină o mare avere pentru a o închina apoi binelui public, a început să i se arate chiar din ziua, când moștenirea lui a intrat sub administrația d-voastre, d-lor membri ai Consiliului de administrație. Munca d-voastre pricepută și desinteresată a fost la înălțimea faptei lui Jacques M. Elias. Mulțumită d-voastră — și dați-mi voie să vă numesc pe acei care ați participat o vreme mai îndelungată la acest Consiliu. d-nii Em. Pantazi, Membru de onoare al Academiei și David Emmanuel, din partea testatorului; d-nii Dr. Gr. Antipa, I. Simionescu și D. Voinov din partea Academiei Române — mulțumită d-voastre ne aflăm astăzi la prima mare realizare din acelea prevăzute de testamentul, pe care îl executați.

« Din raportul cetit de Vice-președintele d-voastre, d-l Dr. Gr. Antipa, căruia, în special, dați-mi voie să-i recunosc în public neobosita activitate din tot timpul celor 15 ani, câți i-a petrecut în mijlocul Consiliului, activitate căreia i se datorează în bună parte salvarea fondurilor plasate de testator în străinătate, din raportul d-lui Dr. Gr. Antipa aflăm, că deși ați făcut toate plățile pentru executarea obligațiilor ce aveați față de fisc, față de legatari și de rudele răposatului, ați ridicat măreața clădire, pe

care o admirăm astăzi, numai din venituri, fără a atinge o centimă din fondul cu care aţi început, ba încă făcând să crească acest fond iniţial cu 22.000.000 lei. Aţi primit spre administrare în 1925 o avere de lei 228.000.000, iar astăzi, cu toate cheltuelile făcute pentru realizarea dorinţelor testatorului, aveţi la dispoziţie pentru viitor o avere de lei 250 000.000.

« O astfel de administraţie prosperă vă face cinste. Alături de d-voastră, ea face cinste tuturor colaboratorilor d-voastre, de care ne-aţi vorbit, dela cel din urmă funcţionar, care vă execută ordinele, până la cei mai înalţi colaboratori, ca bătrânul Fr. Staeger, arhitectul Cesar Popovici şi gloriile noastre medicale: Prof Iacobovici, Prod. Marius Sturza şi Prof Danielopolu.

« Aceea ce aţi isbutit să faceţi, este cea mai nobilă preţuire, ce se putea aduce amintirii lui Jacques M. Elias şi cel mai frumos exemplu de devotament faţă de populaţia Bucureştilor.

« Noi, membrii Academiei Române, plecăm dela această şedinţă intimă, încântaţi şi înălţaţi sufleteşte.

« Avem în primul rând satisfacţia să constatăm că prin acceptarea succesiunii Elias, în condiţiile grele în care ea se propunea, a fost din partea noastră un act de înţeleaptă prevedere. Am mijlocit prin acceptare să se realizeze o instituţie de asistenţă publică, cum nu este o alta în Capitala noastră. Am făcut astfel un mare bine ţării şi umanităţii.

« Totdeodată, prin buna administraţie de care s'a bucurat Fundaţia Elias, asupra Instituţiei noastre s'a revărsat un spor de prestigiu, care va servi şi mai mult la buna noastră tradiţie.

« După exemplul dat de d-voastră, nu suntem prea pretenţioşi, când zicem în faţa lumii întregi: fondurile încredinţate Academiei Române sunt cinstit administrate şi priceput fructificate în scopul pentru care sunt lăsate

Cuvântarea d-lui Prof. Dr. D. Danielopolu.

« După expunerea aşa de interesantă şi de minuţioasă a d-lui Grigore Antipa, din care s'a putut vedea ce frumoase realizări au fost obţinute până acum de către Fundaţia Elias, nu aş avea de expus, în cuvântarea mea, decât partea pur ştiinţifică a organizării Spitalului ce deschidem astăzi.

« Să-mi fie totuşi permis să relevez câteva fapte din istoricul acestui aşezământ care, privite din punctul de vedere al marii probleme a asistenţei medicale şi sociale, fac admiraţia noastră a medicilor, reprezintă un progres necontestat în sănătatea publică şi merită să fie dat ca exemple tuturora în ţara noastră.

« Medicii cari se luptă cu atâtea dificultăţi în îngrijirea bolnavilor, cu atâtea lipsuri ale instituţiunilor noastre de asistenţă, sunt cei cari

preţuesc mai bine valoarea unei opere ca aceasta, cei dintâi recunoscători faţă de cei ce-au realizat-o.

« Am fost mult timp medicul lui Jacques Elias şi am avut ocaziunea să-mi dau seama de inteligenţa sa vie şi de dragostea lui pentru ţară. Când mai târziu i-am citit testamentul în care el prevedea construcţiunea unui spital cu un confort modern şi cu cele mai perfecţionate instalaţii pentru tratamentul boalelor, testament scris acum 25 de ani, într'un moment în care tehnica spitalicească era aşa de rudimentară, mi-am dat seama de admirabilul său simţ de prevedere, de încredere ce el arăta progresului ştiinţelor medicale şi de larga concepţiune în organizarea unui spital a acestui om căruia îi lipseau orice cunoştinţe tehnice

« Un spital nou creat trebue să fie la curent cu toate metodele de diagnostic şi de tratament. Căci nu avem dreptul să refuzăm bolnavului, nici celui cu stare nici celui sărac, nimic din ceea ce tehnica medicală ne pune la dispoziţie pentru îngrijirea boalelor şi prevenirea lor Şi cred, că graţie sacrificiilor făcute de Fundaţie, putem considera acest Aşezământ ca unul dintre cele mai bine înzestrate şi organizate din Europa.

« Increderea ce marele filantrop, Jacques Elias, a arătat Academiei Române şi speranţele nutrite dela început de această Inaltă instituţiune primind legatul de a realiza dorinţele testatorului, se arată astăzi la terminarea spitalului pe deplin justificate

« Graţie muncii şi înţelepciunii eminenţilor conducători ai Fundaţiunii şi în special a acelora cari au lucrat dela începuturile sale, când s'au ivit atâtea dificultăţi, s'a ajuns să se realizeze cu prisosinţă frumoasele scopuri ale testamentului lui Elias.

« Cunoscând sentimentele sale de înaltă umanitate, nu am fost cât de puţin surprins de acele admirabile cuvinte din testamentul său: « *In acest spital vor fi îngrijiţi bolnavi de orice credinţă* ».

« Nu am nevoie să arăt însemnătatea acestor cuvinte. Doresc numai ca amintirea lor să fie păstrată din generaţie în generaţie, să fie apreciate cum merită de toţi medicii, să servească de exemplu de iubire de ţară şi de patriotism şi să stârnească între diferitele neamuri ce locuesc în hotarele ţării noastre sentimente de bunătate, de generozitate şi de înfrăţire.

« Insufleţit de măreţia sentimentelor lui Jacques Elias, încurajat de marea încredere şi onoarea ce mi-a arătat Academia Română şi Fundaţiunea, însărcinându-mă cu organizarea programului şi conducerea spitalului, mi-am făcut o datorie din a studia îndelung şi în toate detaliile acest program şi de a-l elabora, atât în litera testamentului, cât şi în spiritul de a se putea crea un spital demn de Academia Română.

« Nu voiu uita niciodată că cel care a îmbrăţişat dela început, cu toată căldura acest program nou de asistenţă spitalicească, este d-l Grigore Antipa, care în opera medico-socială ce Fundaţiunea avea de îndeplinit, s'a arătat odată mai mult un eminent biologist, un bun cunoscător al

problemelor sociale şi un neobosit muncitor în orice domeniu de organizare. Lupta continuă ce în mod natural trebuia să se dea, între necesităţile unui spital modern şi resursele Fundaţiunii, a dus graţie d-sale şi colaboratorilor săi, la un bun sfârşit.

« Sunt recunoscător pentru munca ce a depus în organizarea acestui spital, d-lui Emanoil Pantazi. Cu drept cuvânt spunea d-l Antipa, în frumoasa sa cuvântare rostită cu prilejul comemorării lui Jacques Elias, că generosul testator a ştiut să-şi aleagă nu numai Instituţiunea care putea duce la un bun sfârşit opera sa, dar şi executorul său testamentar, intimul său prieten şi sfetnic, d-l Pantazi, care a continuat fără preget să fie paznicul ultimei sale voinţe

« Să-mi permită de asemenea d-l Prof Simionescu, unul dintre cei din Comitet ce au stat mai mult în legătură cu organizarea spitalului, ca şi toţi membrii Consiliului, ce rând pe rând şi-au sacrificat timpul lor în administraţia Fundaţiunii, să le exprim sincera mea recunoştinţă pentru încrederea ce mi-au acordat.

« Insist în special asupra modului în care s'a înţeles de Comitet să se aleagă personalul medical ajutător. Funcţionarea unei Instituţii de asistenţă care posedă o bază ştiinţifică, nu poate da bune rezultate decât prin colaborarea bine stabilită între oameni cari au crescut în aceeaşi şcoală, cari au aceleaşi vederi şi convingeri, şi pe tărâmul asistenţei şi pe cel al cercetării. De aceea, sunt profund recunoscător Comitetului care, cu o concepţiune de adevăraţi oameni de ştiinţă, mi-au permis a-mi alege aproape întreg personalul dintre elevii mei, dintre cei ce, mai întâi ca studenţi, apoi ca externi, interni şi asistenţi, fac parte din şcoala dela Filantropia.

« Spitalul Elias se compune nu numai din serviciul de bolnavi internaţi, ca multe alte spitale, dar încă dintr'un mare Institut de hidroterapie şi electroterapie şi dintr'un ambulatoriu desvoltat pentru consultaţiunile externe. Avem, aşa dar, trei mari servicii reunite în aceeaşi Instituţiune.

« Serviciul de bolnavi internaţi care conţine astăzi 120 paturi, poate fi uşor organizat pentru 140, poate fi mult mărit cu fonduri nu prea mari. Şi chiar în situaţiunea de astăzi el poate adăposti în timp de campanie până la 400 de bolnavi.

« Unul dintre principiile de organizare a Spitalului, este colaborarea strânsă între serviciul de bolnavi internaţi şi serviciul de consultaţiuni. Un bolnav care vine la consultaţiune, sau care intră în spital, nu este pierdut din vedere tot timpul cât el este bolnav. Şi aceasta chiar în bolile cronice. Dar el nu este păstrat în serviciu, decât atât timp cât boala are nevoie de internare. De aceea serviciul nostru, destinat bolnavilor internaţi, va permite ospitalizarea în cursul unui an a unui număr de cel puţin dublu de bolnavi, decât în celelalte spitale în care nu există nicio colaborare între serviciu şi ambulatoriu. Organizarea consultaţiunilor noastre, ce vom întinde cu încetul la cât mai multe specialităţi, făcută astfel încât să putem urmări în mod periodic luni şi ani, după nevoie, bolnavii

noştri să nu-i internăm decât atunci când este nevoie absolută şi numai pentru un timp limitat — ne va permite să fim utili unui număr mult mai mare de bolnavi decât serviciile neprevăzute de această organizare.

« Dacă facem o anchetă în serviciile spitaliceşti obişnuite, găsim că trei sferturi din cei ce ocupă paturi ar putea fi îngrijiţi la consultaţii De altă parte, odată ieşiţi din spital, nimeni nu-i mai urmăreşte, boala se agravează şi clientela de spital creşte. Am organizat consultaţiile de diferite specialităţi astfel, încât observaţiunea medicală să fie ţinută la curent cu toate datele obţinute la fiecare vizită a bolnavului, şi să putem institui un tratament periodic aşa de necesar în afecţiunile cronice.

« In această concepţiune de organizare, realizată în spitalul nostru, am putea spune că serviciul de bolnavi internaţi este o anexă a consultaţiilor, iar nu consultaţiunea o anexă a spitalului.

« Intrevedem pentru viitor şi crearea unui centru de sănătate. S'a spus, cu drept cuvânt, că în organizarea sanitară nu facem decât să îngrijim boala, dar nu s'o prevenim; că noi medicii cultivăm boala, dar nu cultivăm sănătatea Trebue ca prin toate metodele de care dispunem, să depistăm primele semne de boală Trebue ca prin examene periodice făcute omului sănătos şi prin sfaturi de igienă, să prevenim boala. Fără o astfel de organizare, ce nu poate fi realizată decât într'un ambulatoriu bine desvoltat, bolnavii ne vin prea târziu, într'un moment în care nu mai este nimic de făcut

« In momentul de faţă, funcţionează la ambulatoriul nostru consultaţiunile de medicină internă, de chirurgie, de boalele aparatului circulator, de reumatisme şi de gastro-enterologie. Vom desvolta pe rând şi alte specialităţi: consultaţiuni neurologice, de oftalmologie, oto-rinolaringologie şi stomatologie.

« Vreau să insist în câteva cuvinte asupra importanţei luptei ce trebue să desfăşurăm în ţara noastră contra reumatismelor şi bolilor de inimă. Numărul bolnavilor atinşi de aceste afecţiuni este enorm şi tratamentul lor cu totul rudimentar. Este suficient să spun că în unele ţări străine, unde problema a fost mai bine studiată, fondul Caselor de asigurare pentru invaliditate datorită reumatismelor este mai mare decât cel ce se cheltueşte pentru invaliditatea provocată de tuberculoză, — pentru a ne putea da socoteala de importanţa acestei probleme medico-sociale. Tratamentul balnear obişnuit de trei săptămâni pe an al reumatismelor, este cu totul insuficient. Reumatismele au nevoie de un tratament periodic de luni şi ani. Rezultatele ce am obţinut până acum la consultaţiunile de cardioreumatologie din spitalul Filantropia şi în Institutul din staţiunea Eforia Techirghiol, m'au încurajat să propun Fundaţiunii înfiinţarea unor astfel de consultaţiuni şi în Spitalul Elias, care are avantajul de a fi provăzut cu metodele fizioterapice cele mai moderne pentru tratarea acestor boale.

« Organizarea acestui spital prevede o colaborare strânsă între diferitele specialităţi. Progresul uimitor de rapid al ştiinţelor medicale, care ne obligă să ne specializăm din ce în ce mai mult, crează între specialişti bariere artificiale şi împiedecă colaborarea între ei Desvoltarea înăuntrul

aceluiaşi aşezământ de servicii cu specialităţile cele mai importante, asigură această colaborare care lipseşte aproape în toate spitalele.

« Insist în special asupra colaborării între medicină şi chirurgie In boalele viscerale şi în boalele nervoase, care necesită la un moment dat o intervenţie chirurgicală, aşa dar în boalele în care chirurgia este cea mai dificilă, diagnosticul trebue pus de medic, cu metodele clinice şi de laborator, indicaţiunea operatorie de medic şi chirurg. Operaţiunea însăşi poate necesita asistenţa medicului internist, iar tratamentul post-operator trebue făcut prin colaborarea medicului internist cu chirurgul şi specialistul în fizioterapie

« Câte consecinţe grave a unei indicaţiuni operatorii puse numai de medic sau numai de chirurg, câte accidente de anestezie puteau fi evitate prin intervenţiunea imediată a medicului internist, şi cât de incomplet este tratamentul post-operator, făcut într'un serviciu de chirurgie, fără colaborarea medicului internist şi fără ajutorul metodelor de fizioterapie.

« Inainte de războiu, o clinică de medicină internă din Argentina a creat în serviciul său de boale interne o sală de operaţie In spitalul Filantropia, am făcut această organizare acum 13 ani. Am găsit-o în urmă în mai multe centre importante din străinătate. Serviciul prof. Sergent de boale de plămâni are o secţiune de chirurgie pentru intervenţiunile asupra aparatului respirator

« Această colaborare medico-chirurgicală a fost realizată foarte larg în spitalul Elias, creând o sală de operaţiune pentru intervenţiunile chirurgicale ce pot fi necesare boalelor interne, adică pentru chirurgia viscerală, şi o sală de operaţiune pentru chirurgia nervoasă. Insist foarte mult asupra rezultatelor frumoase ce a dat chirurgia cerebrală, asupra necesităţii de a se desvolta această specialitate şi la noi.

« O desvoltare destul de mare ce sperăm să continuăm, a fost dată laboratoarelor de anatomie patologică, chimie, bacteriologie, serologie şi hematologie Ele vor servi în acelaşi timp analizelor curente şi cercetărilor ştiinţifice în colaborare cu clinica.

« Am desvoltat foarte mult laboratoarele de electrocardiografie şi toate celelalte metode grafice, laboratoare de radiologie, cronaxie şi metabolism bazal. Sperăm că pe viitor, în localul ce ne-a rămas liber să putem desvolta şi mai mult laboratoarele de cercetări ştiinţifice, mai ales în domeniul electro-fiziologiei experimentale, care studiată alături de clinică, este menită să aducă mari progrese în studiul fenomenelor patologice.

« Anexăm laboratorului de hematologie un serviciu de transfuziune sanguină Metodele clinice actuale fac din transfuziunea sanguină o operaţiune foarte facilă, ce poate fi executată de orice practician. Pentru aceasta însă trebue să avem un post de transfuziune bine organizat, de donneuri bine examinaţi şi chiar cu un depozit de sânge conservat, cu posibilitatea de a face un examen rapid al fiecărui caz în parte. In cazurile urgente, o întârziere de câteva momente poate fi fatală bolnavului care are nevoie de sânge, după cum şi o transfuziune fără un examen prealabil al sân-

gelui donneurului şi receptorului poate da accidente mortale. Un astfel de serviciu nu există în ţara noastră. El va fi organizat şi desvoltat din ce în ce mai mult în spitalul nostru, atât pentru bolnavii din spital, cât şi pentru cei din oraş, pe baza unui regulament bine stabilit.

« Unul din principiile importante ce stau la baza organizării acestui spital a fost adoptat încă de mult în ţara noastră din centrele unde s'a înţeles mai bine organizarea medicinei colective. S'a admis anume, principiul de asigurarea medicinei colective în aceeaşi Instituţie pentru bolnavii de toate categoriile sociale.

« D-l Grigore Antipa a arătat raţiunile de ordin financiar care au condus Fundaţiunea de a crea paturi cu plată alături de paturi gratuite, veniturile obţinute acoperind în parte cheltuelile necesitate de asistenţa gratuită.

« Voiu adăuga eu raţiunile tehnice pentru care o astfel de organizare nu poate da decât bune rezultate.

« Orice spital modern trebue să fie la curent cu toate metodele de diagnostic şi tratament. Medicul nu poate dispune de aceste metode, nici la locuinţa bolnavului, nici în sanatoriile de tip comercial. Dacă am rezerva spitalul numai asistenţei gratuite, am priva oamenii cu stare de un bun tratament, sau, mai sigur decât aceasta, am avea la fiecare moment în serviciul nostru oameni cari ar abuza de spital, cari pot să se îngrijească cu plată şi cari iau locul bolnavilor săraci. Este mult mai logic să imităm exemplele din ţările mai bine organizate, să întindem medicina colectivă la toate clasele sociale, veniturile dela bolnavii cu plată permiţându-ne să desvoltăm din ce în ce mai mult serviciile noastre şi să ne ţinem în curent în anii ce urmează cu toate progresele tehnicei medicale.

« Vom ţine spitalul şi ambulatoriul nostru cu toate anexele lor şi la diapoziţiunea bolnavilor de care se ocupă importantele instituţiuni sociale, Asigurările sau Casa Muncii, încercând prin convenţiuni speciale să stabilim o colaborare între aceste instituţiuni şi spitalul nostru

« Din ce în ce mai mult se învederează nevoia unei colaborări mai eficace între toate aşezămintele de asistenţă. Printr'o coordonare a activităţii diferitelor instituţiuni de Stat sau similare, prin convenţiuni ale acestora cu aşezămintele particulare, pot fi realizate economii importante şi un progres rapid al medicinei colective Noi medicii am fost primii cari am cerut această coordonare.

« Dar în aşezămintele particulare, nu trebue să o facem decât în limitele permise de actele de fundaţiune.

« Căci, în adevăr, dacă ne întoarcem la începuturile medicinei româneşti, dacă ne amintim că instituţiunile particulare au fost acelea cari au permis chiar existenţa primelor noastre facultăţi de medicină, că în ele am învăţat carte, că tot în ele şi acum instruim elevii noştri, prima noastră datorie — a medicilor — este de a păstra neştearsă amintirea marilor binefăcători ai asistenţei publice, a le ajuta opera, a le înfăptui dorinţele testamentare, a încuraja iniţiativa particulară.

« Să fim mândri de sentimentele de generozitate, aşa de larg manifestate pe tărâmul asistenţei în ţara noastră, şi astăzi când inaugurăm

un nou spital de iniţiativă particulară, să preaslăvim memoria lui Jacques Elias, care cu atâta largă inimă şi-a lăsat averea întreagă pentru sănătatea publică.

Domnule Preşedinte al Fundaţiunii,

« Sunt foarte mişcat de frumoasele cuvinte ce mi-aţi adresat şi cari depăşesc cu mult meritele mele reale. Dacă se spune de obiceiu că arhitectul unui spital este chiar medicul său, aceasta înseamnă numai necesitatea adaptării unui program de organizare care să corespundă concepţiunii de activitate a acelui medic.

« Trebue să se ştie însă că multe au fost izvoarele din ţară şi din străinătate din care am cules datele ce mi-au servit la realizarea programului. Meritul meu este numai acela de a nu fi avut încrederea definitivă în primul meu program, de a fi consultat pe toţi cei competenţi în organizare de spital, de a fi adaptat la principiile programului meu cele multe învăţate dela ei, şi de a nu fi stabilit programul definitiv decât după ce el a fost completat cu toate informaţiunile culese din tot ce am vizitat şi la noi şi în ţările străine.

« Am datoria de a aminti munca competentă a regretatului arhitect Popovici, care cu multă minuţiozitate a executat programul fixat de Fundaţie

« D-lui Marius Sturza, distinsul profesor balneolog dela Cluj, se datoreşte organizarea serviciului de hidro-electro-terapie. Sunt fericit să-i aduc aci mulţumirile mele pentru organizarea acestui serviciu. Mulţumesc de asemenea vechiului meu prieten, profesorul Iacobovici, pentru sfaturile ce mi-a dat în organizarea secţiunii de chirurgie.

« Dar de sigur, cel mai mare merit revine Fundaţiunii, căci cu greutăţile financiare de după războiu, cu dificultăţile ce aţi avut de întâmpinat şi în urmă, este mult mai uşor de a întocmi un program, de a cere ca el să fie realizat, decât de a lua răspunderea strângerii fondurilor şi investiţiei lor pentru realizarea acestui program.

« Sunt recunoscător şi Academiei Române şi Consiliului Fundaţiunii, nu numai de a fi adoptat acest program, dar şi de a fi înzestrat spitalul astfel încât el să poată servi, nu numai îngrijirii bolnavilor, dar şi progresului ştiinţelor medicale.

« Orice spital, chiar nelegat oficial de învăţământ, este un factor de cultură. Orice observaţiune făcută la patul bolnavului şi orice constatare de laborator, este o cercetare ştiinţifică, care stimulează raţionamentul experimental. Dacă învăţământul medical nu poate fi făcut decât de oameni de ştiinţă, cercetarea ştiinţifică poate fi desvoltată şi în instituţiunile nelegate de învăţământ. Mai mult decât atât, învăţămintele ce tragem la fiecare moment din observaţiunile noastre, materialul ce putem culege din spitalele de orice categorie, perfecţionarea în aceste spitale a medicilor preparaţi de facultăţile noastre, fac din spitalele neoficiale un auxiliar de mare însemnătate al învăţământului medical

« Desvoltarea raționamentului științific al Corpului medical din orice instituțiune spitalicească depinde într'o largă măsură de mijloacele, ce administrația spitalului ne pune la dispoziție, mijloace ce vă sunt recunoscător pentru știință de a le fi desvoltat într'un mod așa de fericit.

« Intr'o țară în care prima grijă a Suveranului său este de a desvolta cultura pe toate tărâmurile, într'o instituțiune condusă de un Consillu compus din oameni de știință aparținând celei mai înalte Instituțiuni de cultură a țării — Academia Română —, datoria medicilor este nu numai să îngrijească bolnavii, dar și să contribue la progresul științei.

« Onorat de Academia Română și de Fundațiune de a fi fost însărcinat cu conducerea acestui spital, vă declar că, împreună cu personalul meu medical, care va avea un mare rol de îndeplinit și în care am toată încrederea, ne luăm întreaga răspundere. Vă asigurăm în același timp că ne vom strădui a desvolta, și pe tărâmul medicinei colective și pe acel al științelor biologice, o activitate demnă de încrederea ce ne-ați arătat, de înalta concepțiune de organizare științifică ce ați avut și de frumoasele sentimente ale aceluia care și-a lăsat întreaga avere pentru desvoltarea culturii și pentru alinarea suferinței.

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 10 MARTIE 1939

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU, deschizând ședința zice:

« In noaptea zilei de 6 Martie s'a stins din vieață I. P. S. S. Miron Cristea, primul patriarh al României întregite. Moartea sa aruncă un zăbranic de doliu pe tot cuprinsul Țării. Cu el dispare din mijlocul nostru un om predestinat: păstor de suflete în cele spirituale; înțelept în conducerea vieții politice de Stat. Prea fericitul Miron Cristea a avut în calea vieții sale multe răscruci chinuitoare. A trecut însă prin ele, păstrându-și o seninătate de înger. Nu l-au îngrijorat amenințările, nu l-au amețit preamăririle. A rămas același: suflet de țăran ardelean statornic în credința strămoșească pentru Biserică și pentru neam.

« A urcat cele mai înalte trepte în ierarhia politică și în cea bisericească. A fost Regent și Prim-ministru. A fost Episcop de Caransebeș, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și apoi Patriarh. Ar fi putut însă, pentru manifestările sale patriotice de dinainte de întregirea Statului român, să urce tot așa de ușor treptele spânzurătoarei, fără ca urgia împrejurărilor să-i schimbe firea. Cu aceeași seninătate el ar fi primit urgia, cu care a primit onorurile.

« Figura Prea Fericitului Patriarh Miron Cristea va lumina pentru vecie comoara de virtuți a țăranului ardelean

« Academia română a avut marea cinste să-l aleagă printre membrii săi onorari încă din anul 1919

« Meritele sale, şi până la această dată, erau pe deplin dovedite. De aceea alegerea sa a fost făcută cu unanimitate.

« Acela care era destinat să ajungă mai târziu Patriarh al României Mari a făcut studii strălucite in filologie modernă şi filosofie la Universitatea din Budapesta. A făcut aceste studii cu vădită intenţie de a le folosi în scop naţional. Aşa se explică subiectul luat pentru lucrarea sa de doctorat. Viitorul Patriarh este primul care a tratat într'o lucrare academică, la o Universitate străină, despre *Vieaţa şi activitatea lui Mihail Eminescu*.

« La 1905, publică o mare lucrare despre *Iconografia şi întocmirile din interiorul Bisericii răsăritene*.

« Ales Episcop de Caransebeş în 1910, începe o activitate intensă de conducător spiritual al poporului. « Să ne străduim, — zice noul Epis-
« cop de Caransebeş, — a revărsa asupra poporului toată roada muncii
« noastre; să ne jertfim pentru întărirea şi înaintarea poporului românesc »

« Cu această lozincă a rămas, Inaltul Chiriarh, în tot restul zilelor sale.

« După alegerea de Episcop, la interval de zece ani urmează alegerea de Mitropolit primat şi Patriarh. De acum înainte, multiplele ocupaţii de ordin bisericesc, la care s'au adăugat şi însărcinările grele de ordin politic lasă răgaz puţin lucrărilor cărturăreşti. I. P. S. S. Miron Cristea intră, ca un personaj de primul rol, pe scena vieţii noastre istorice.

« Firea lui cea blândă, zidită pare că înadins pentru a sluji numai Biserica lui Crist, este adusă să facă strajă în posturile cele mai încărcate de răspundere politică. Un om din cei obişnuiţi, în acele condiţii, ar fi fost pierdut. Prea fericitul Miron Cristea era însă un ales al lui Dumnezeu. Din firea lui blândă, el a ştiut scoate o energie. După pilda Mântuitorului, a făcut să biruiască binele dăruindu-se pe sine.

« Şi s'a dăruit fără cruţare.

« Dacă printre aceia care şi-au dobândit drepturi la recunoştinţa Ţării luptând pentru a cuceri României-Mari reformele constituţionale de care aceasta avea nevoie, unii reprezintă spada, I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea reprezintă scutul. Judecata istoricului de mâine va aprecia mai bine decât noi, contimporanii, cât de hotărîtor a fost rolul său în cursul ultimilor doi ani »

*

« Nu sunt decât câteva săptămâni de când la şedinţele noastre lua parte colegul, profesor Dr. Dimitrie Gerota. Ales membru corespondent încă din 1916, interesul său pentru lucrările Academiei devenise în ultimii ani din ce în ce mai viu. Era chiar în intenţiunea sa să se consacre în restul zilelor ce avea de trăit lucrărilor Academiei. Cu câteva ore înainte de moarte dictase secretarului său un raport, pe care i-l ceruse Secţiunea noastră de ştiinţe asupra unei publicaţii puse la premiu.

« Profesorul Dr Dimitrie Gerota a fost o ilustrație a corpului medical românesc Rareori au fost întrunite, în mod atât de fericit, așa cum au fost la dânsul, însușirile pe care trebue să le aibă un medic practician· temeinicie științifică, măiestrie tehnică și nobleță de suflet.

« Asupra temeiniciei științifice și măiestriei tehnice, s'a rostit încă din 1916, un membru tot atât de ilustru al corpului medical român și în același timp membru al Academiei Române, profesorul Victor Babeș, în modul următor: « Doctorul Gerota este înainte de toate un admirabil « tehnician; metodele și procedeurile d-sale sunt cunoscute în toată lumea « medicală. Lucrările sale sunt de o valoare extraordinară și figurează « cu cinste în manualele reputate de anatomie ale lui Testut, în publi- « cațiile lui Poirier, Waldeyer, Mace-André, Chatelin și alții. Multe ca- « pitole din știința medicinei sunt puse la punct și unele refăcute prin « cercetările d-rului Gerota asupra glandelor limfatice, asupra aparatului « limfatic al rinichilor, al uterusului, al urechii și al stomacului ». Astăzi, la 1916, continuă profesorul Babeș, D-rul Gerota este apreciat în străinătate, ca unul dintre cei mai buni cunoscători ai căilor urogenitale. El este, de asemeni, un inovator de seamă în tehnica chirurgicală. Introduce în țară radiografia și radioterapia, modificând procedeele întrebuințării lor de până aci. Ca chirurg practic, D-rul Gerota ajunge la un grad de siguranță atât de extraordinar, încât reputația sa este, în țară, aproape fără pereche

« Aceste merite sunt recunoscute D-rului Gerota încă din 1916. Ele sunt îndestulătoare pentru a-i asigura un loc de frunte în istoria medicinei române.

« Ele totuși nu caracterizează, în mod complet, pe acela care a fost profesorul Dr. Dimitrie Gerota.

« Până la 1916, Dr Gerota se ilustrează ca tehnician și ca om de știință Dela 1916, pe lângă aceste însușiri, dovedite prin scrierile enumerate, la care se mai adaogă marele tratat despre *Apendicită și celelalte maladii ale apendicelui vermiform*, din 1929, cum și multiple alte studii de revistă, el adaugă una, cea mai frumoasă însușire: generozitatea față de lumea suferindă. Marele chirurg operator, ca proprietar al sanatoriului, ce-i poartă numele, din Bulevardul Ferdinand, devine cel mai mare filantrop al Capitalei. Nu a existat om strâmtorat de boală și nevoi, care apelând la D-rul Gerota să nu fi găsit o asistență generoasă la sanatoriul său. Elevii meritoși și săraci, din școlile cartierului, unde este așezat Sanatoriul, primesc aci masă zilnică și îmbrăcăminte la sărbătorile de Crăciun și de Paști, nu după întâmplare, sau după cifra încasărilor, ci regulat, ca la o asistență organizată

« Profesorul Dr. Dimitrie Gerota lasă după sine o amintire de duioșie și venerațiune, pe care multă vreme o vor purta-o în sufletele lor marele număr de medici, pe care dânsul i-a format, în timpul cât a profesat la Facultatea de medicină, nenumărații bolnavi și săraci, pe care i-a îngrijit și ajutat, colegii și prietenii care au avut fericirea să trăiască împreună cu dânsul momente de sinceră omenie »

*

« In vârstă de aproape 83 ani, s'a stins din vieață unul dintre cei mai buni cunoscători al literaturii noastre populare vechi, cărturarul M o s e s G a s t e r, Membru de onoare al Academiei Române.

« Moses Gaster s'a născut la 1856 în București.

« Activitatea sa filologică începe cu teza de doctorat prezentată la Universitatea din Halle, în care dânsul studiază soarta consonantei C în elementele lexicale ale limbii române. Această teză, ca și studiul care-i urmează despre *Stratificarea elementului latin în limba română*, publicat în *Revista pentru Istorie, arheologie și filologie* din 1883, dovedesc nu numai o intuiție dar și o serioasă pregătire filologică pentru timpul său.

« Atenția lui însă s'a îndreptat mai mult asupra folklorului, unde cercetările erau atunci abia la început. Rând pe rând, el publică, în diferite reviste române și străine, studii despre solomonari; despre Țiganii, ce și-au mâncat biserica; despre Ciubăr-Vodă, mâncat de guzgani; despre colinde și cântece de stea, și alte multe, care în mod firesc îl duc spre marea sa operă de sinteză: *Literatura populară română*, apărută în 1883, în care cu o erudiție rară pentru acea epocă urmărește soarta cărților populare, în toată varietatea și complexitatea lor, dela legendele religioase apocrife până la romanele populare, dela textele de prevestire și rețetele medicale până la legendele hagiografice și la basmele populare. Importanța operei a atras atenția cercurilor științifice din Occident. In marea revistă *Romania* (1885) este recensată cu multe laude, alături de cartea lui B. P. Hasdeu: *Cuvente den bătrâni*.

« Din punct de vedere bibliografic, importanța operei lui Gaster stă mai ales în faptul că materialul, asupra căruia se făceau aci cercetări, nu exista nicăieri depozitat. Gaster a trebuit să adune el însuși materialul folosit. Astfel s'a pus temelia bibliotecii « Moses Gaster », care dela 25 manuscrise, câte avea în 1883, a crescut la 206 codice, de valoare neprețuită pentru literatura noastră populară și care, anul trecut, a intrat în fondul Academiei Române.

« O altă operă fundamentală pentru istoria literaturii române vechi a fost *Chrestomatia română, texte tipărite și manuscrise, sec. XVI—XIX dialectale și populare* (1891, 2 volume). Ea servește și astăzi romaniștilorca un izvor important de informații asupra limbii și literaturii românești

« După plecarea lui Gaster în Anglia, unde a ajuns la situația de mare rabin al comunităților evreiești din imperiul britanic, faima lui științifică a crescut încă și mai mult prin cercetările temeinice îndreptate asupra Orientului semitic. Totuși el n'a uitat obiectul studiilor lui din tinerețe. Literatura română veche n'a fost câtuși de puțin uitată. Prin conferințe și articole ocazionale, a cultivat-o continuu. Acum doi ani, el a dat în colecțiunea de « clasici comentați » a profesorului N. Cartojan un foarte prețios studiu asupra lui Anton Pann. Moartea l-a surprins în drumul pe care îl făcea ca să țină studenților din Londra o conferință asupra literaturii române.

« Gaster a fost un savant cu reputație mondială. Când a împlinit vârsta de 80 ani, prietenii și admiratorii săi i-au oferit un volum de omagiu, cu studii semnate de 55 publiciști cunoscuți în centrele universitare ale lumii întregi. Academia Română, care prenumera pe Gaster ca Membru onorar din 1929, a fost fericită să se asocieze la această sărbătorire

« Moartea sa ne întristează profund. Moses Gaster, prin orientarea muncii sale de filolog, era cu tot sufletul în serviciul culturii române

« Instituția noastră îi va păstra o caldă amintire ».

D-l I. NISTOR face o comunicare despre « *Vechimea așezărilor românești dincolo de Nistru* ».

Ședința intimă.

D-l DIM POMPEIU depune următoarea cuvântare rostită la înmormântarea regretatului coleg G Țițeica·

« In numele Academiei Române viu să aduc supremul omagiu acelui a cărui pierdere prematură o deplâng astăzi nu numai Instituțiile și Societățile cărora aparținea — ci toți aceia care l-au cunoscut și au apreciat rarele lui calități de om și de savant.

« Gheorghe Țițeica s'a născut în anul 1873 (4 Octomvrie) în Turnu-Severin, unde a urmat și clasele primare.

« Remarcat și sfătuit de un excelent institutor, a trecut la liceul din Craiova, unde și-a făcut studiile secundare.

« După bacalaureat, în București, a intrat la Școala Normală Superioară și a avut profesori, la Facultatea de Științe, pe: David Emmanuel, Spiru Haret și Constantin Gogu.

« Acești eminenți profesori au remarcat și ei în tânărul student însușirile deosebite, cu care era înzestrat și, după licență, Gheorghe Țițeica a fost trimis în Paris, la Școala Normală Superioară

« Era epoca aceea memorabilă de strălucire excepțională a matematicei franceze: Poincaré, Darboux, Picard, Appell erau la apogeul gloriei lor, iar influența școalei franceze pretutindeni dominatoare

« In mediul prielnic al Școalei Normale Superioare, sub direcția unor profesori iluștri, Gheorghe Țițeica a adunat acel tezaur de cunoștințe și de metode, pe care avea apoi, reîntors în țară, să-l reverse cu îmbelșugare în învățământul și în toată activitatea lui

« Ca om de știință, și-a cucerit dela început un loc de frunte printre geometrii epocii noastre. Lucrările lui, deosebite prin însemnătatea rezultatelor și precizia armonioasă a metodelor, l-au făcut cunoscut pretutindeni și putem spune, cu îndreptățită mândrie, că în generația mai nouă de geometri de astăzi: în Franța, în Italia, ca și în Germania, mulți sunt elevii lui Țițeica

« Cartea lui *Géométrie différentielle projective* a ajuns astăzi o carte clasică.

« Gheorghe Ţiţeica aparţinea Academiei Române încă din anul 1913. Prestigiul pe care şi-l câştigase în ţară şi în străinătate, lucrările şi activitatea lui — i-au deschis, de timpuriu, calea către demnităţi şi situaţii înalte.

« Pretutindeni el aducea spiritul său precis, pasiunea de lucru şi acel cult al datoriei împlinite care a fost una din caracteristicile activităţii lui Gheorghe Ţiţeica.

« In sânul Academiei Române îşi câştigase dela început stima şi afecţiunea tuturor; de aceea a şi fost desemnat pentru sarcina, atât de delicată de Secretar General

« Indatoriri multiple, felurite, o muncă continuă · Ţiţeica, cu experienţa ce câştigase, cu rarele lui aptitudini, ajunsese să se identifice cu interesele Academiei.

« De aceea, nu odată — în sesiunile generale, plenul Academiei i-a exprimat, în termeni mişcători, admiraţia şi recunoştinţa pentru neobosita lui activitate.

« Academia Română simte adânc pierderea pe care o încearcă prin moartea lui Gheorghe Ţiţeica.

« Ea îi va păstra pioasă şi recunoscătoare amintire, pentru strălucirea ce i-a atras prin gloria lui de savant — cât şi pentru devotamentul cu care s'a consacrat intereselor ei culturale

« Interpret al sentimentelor Academiei Române — rog îndurerata familie să primească expresia adânc mişcată a simpatiei noastre.

« Odihnească în pace cel ce în vieaţă nu a cunoscut odihna, cel ce a muncit fără preget pentru *bine* şi pentru *adevăr* »

ŞEDINŢA PUBLICĂ
DELA 17 MARTIE 1939

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

D-l P. P. PANAITESCU, Membru Corespondent, ceteşte o comunicare despre *Pribegia lui Constantin Şerban Basarab şi a lui Ştefan Petriceicu, şi testamentele lor.*

Şedinţa intimă.

D-l TH CAPIDAN arată că cunoscutul om de litere d-l I. Torouţiu, colegul nostru corespondent, a preluat de curând direcţia bătrânei reviste « *Convorbiri Literare* » şi a prezentat numărul din Ianuarie 1939, apărut din această revistă sub noua direcţie.

D-l General R ROSETTI zice.

« Vă este cunoscut faptul că la bibliotecă (Secţiunea manuscriselor) s'a format un depozit special pentru documente istorice aparţinând particularilor Academia primeşte în depozit, şi garantează buna lor păstrare, colecţiuni de documente particulare (nu acte băneşti sau valori); proprietarii dau în scris voie cercetătorilor să consulte documentele lor; acei cari cercetează documentele iau, în scris, îndatorirea de a nu publica documentele colecţiilor particulare decât cu învoirea proprietarului.

« Dintre colecţiile depuse s'a terminat acum inventarierea şi aşezarea arhivei din Goleşti depusă de d-l T. Rosetti-Solescu. Această arhivă cuprinzând 1.247 de numere, cuprinde acte de tot soiul, corespondenţă, etc. începând din anul 1473 până la venirea în ţară a Domnitorului Carol I, este de cea mai mare însemnătate pentru istoria ţării. Intre altele este şi o bogată corespondenţă, din mijlocul veacului al XIX-lea, dintre Ecaterina Rosetti născută Sturdza, fiica ei Elena-Doamna Cuza cu ginerele său Al. I. Cuza şi cu fiii săi Constantin, Dimitrie şi Teodor Rosetti. Apoi sunt numeroase acte de gospodărie a casei şi a moşiilor de cel mai mare folos pentru cunoaşterea vieţii din trecut.

ŞEDINŢA PUBLICĂ

DELA 24 MARTIE 1939

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

D-l S. MEHEDINŢI face o comunicare cu titlul « *Renaşterea Statului român şi ţăria graniţelor* »

Şedinţa intimă.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU comunică înaltele mulţumiri adresate Academiei de Majestatea Sa Regele Carol II prin d-l Mareşal al Curţii Regale, pentru sentimentele de devotament exprimate de această Instituţiune şi de Fundaţia Elias cu ocaziunea şedinţei de deschidere a Spitalului Elias

D-l MARCU BEZA, Membru Corespondent, ceteşte o comunicare cu titlul « *Urme româneşti în Ierusalim şi Atena* ».

ŞEDINŢA DELA 31 MARTIE 1939

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU, deschizând şedinţa, zice

« Sâmbăta trecută am avut durerea să pierdem pe membrul nostru de onoare, Teodor Costescu, fostul director al Liceului Traian din T.-Severin, bărbat cunoscut Ţării întregi prin o lungă activitate închinată binelui public.

« Timp de aproape cincizeci de ani, numele lui Teodor Costescu este rostit, de câte ori este un exemplu de dat: cum prin mijloace modeste se poate ajunge la realizări mari, dacă se pun inimă şi stăruinţă.

« Format în şcoala neuitatului om de ştiinţă şi patriot, a D-rului C. Istrati, Costescu începe prin a fi profesor de ştiinţele fizico-chimice la Liceul Traian din T.-Severin. Insuşirile lui de organizator îl impun în curând director şi fac din el nu un director oarecare, ci primul adevărat director de şcoală secundară. Aceia care păstrează amintirea anului 1900, trebue să aibă încă în sufletul lor urme din emoţia produsă în Bucureşti cu ocazia serbării dată de Liceul lui Teodor Costescu la Ateneul Român, serbare urmată de defilare în curtea Palatului regal, cu puţin înaintea zilei de 10 Mai. Primele stoluri în genul străjerilor de astăzi, care în pas milităresc, având pe Moştenitorul Tronului, atunci în vârstă de 6 ani în mijlocul lor, au venit să aducă Regelui salutul tinerimei şcolare, au fost formate de el. Teodor Costescu nu înţelegea instruirea minţii fără disciplina caracterului. Liceul lui era un model.

« Succesele obţinute pe terenul şcolar îi deteră curajul să-şi lărgească orizontul activităţii

« Dela liceu el trecu la administraţia judeţului. Iniţiativele i se înmulţesc acum. Fiind în capul administraţiei judeţului, înfiinţează şcoli şi spitale în satele lipsite, iar în oraşul T.-Severin pune bazele unei bănci comerciale şi a unei Societăţi culturale, căreia i se datoreşte palatul cultural, care înfrumuseţează astăzi malul severinean al Dunării, având în el sală de bibliotecă, muzeu, teatru, cinematograf şi saloane de festivităţi.

« Mai toţi fruntaşii intelectuali ai ţării au conferenţiat ani de-a-rândul în palatul cultural ridicat prin iniţiativa lui Teodor Costescu. Acest palat se poate considera ca primul Cămin cultural de oraş, în spiritul nouei legi a Serviciului social.

« Teodor Costescu nu s'a oprit aci. Atât el, cât şi scumpa sa soţie Marioara Costescu, născută Guran, aveau de mult în sufletul lor dorinţa să nu-şi sfârşească zilele, până ce satul în care ei îşi aveau proprietatea să nu devină un sat model. Lucrările pentru construirea unei noi Primării şi a unui nou local de şcoală primară, începuseră de mult. Ele luară însă, pentru Teodor Costescu, caracterul unor obligaţii imperative, după marea încercare, pe care i-o trimise Dumnezeu, chemând la sine pe soţia sa.

Ultimii unsprezece ani, cât el a mai trăit după moartea soției, s'a devotat zi și noapte satului Vânjuleț din județul Mehedinți Satul Vânjuleț este acum înzestrat, în afară de localurile trebuincioase administrației oficiale, cu o școală de gospodărie, cu o școală de meserie, cu un dispensar, cu un spital de maternitate, de a cărui inaugurare el n'a avut încă parte, cu străzi curate și canalizate și, mai presus de toate, cu un moral ridicat al populației. Vânjulețul este un sat model.

« Astfel a înțeles să-și împlinească destinul său în mijlocul nostru, marele Român care a fost Teodor Costescu »

Dela Comitetul pentru organizarea Congresului Internațional al Matematicienilor, care se va întruni în Cambridge, Massachusetts, U.S.A., în Septemvrie 1940, se primește chemare la lucrările Congresului.

— Se deleagă d-nii Dim. Pompeiu, Octav Onicescu și S Stoilov

Din partea d-nei Collinet, văduva regretatului și ilustrului romanist francez Paul Collinet, decedat în Decemvrie 1938, s'a primit în dar portretul lui Paul Collinet pentru a figura în galeria portretelor foștilor Membri de Onoare ai Academiei Române, printre care Paul Collinet s'a numărat. Cu această ocazie, Academia Română a delegat pe d-l Const. Stoicescu, Membru Corespondent, să reprezinte Instituțiunea noastră în Comitetul constituit în Franța pentru ridicarea unui monument ilustrului romanist.

In ședința secțiunii istorice, d-l ANDREI RĂDULESCU a cetit comunicarea d-sale: *Note privitoare la justiția din Țara Românească la 1840*

D-l General R. ROSETTI a cetit comunicarea d-sale: *Despre Hânsari.*

In ședința secțiunii literare, d-l ADRIAN MANIU, membru corespondent, a cetit comunicarea sa: *Doi prieteni din veacul trecut la Capul Dracului*

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 21 APRILIE 1939

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU, deschizând ședința, zice:

« O sută de ani dela nașterea primului nostru Rege, Carol I, a fost comemorată ieri, 20 Aprilie, cu o deosebită ceremonie în întreaga Țară.

« Sufletele noastre, dimpreună cu acelea ale Românilor de pretutindeni, s'au asociat cu o smerită reculegere la ruga de pomenire oficiată la biserica Curtea de Argeș de către P. S. Episcopul Grigore Leu al Argeșului și părintele Nic Popescu, subsecretar de Stat la Ministerul Cultelor, în pre-

zenţa M. S. Regelui Carol II, a Marelui Voevod Mihai şi a înalţilor demnitari ai Statului.

« In vederea acestei comemorări, încă dela începutul anului, Academia Română, după propunerea d-lor colegi dela Secţiunea istorică, s'a fixat ca ziua sărbătoririi să fie aleasă în intervalul cât ţine sesiunea extraordinară, adică între 15 şi 31 Mai. Astfel, vom anunţa ziua şi programul, îndată ce va începe sesiunea extraordinară

« In Vinerea Mare dinaintea sărbătorirIn Invierii Domnului, s'a stins din vieaţă la vârsta de 70 ani colegul nostru, Membru de Onoare al Academiei, profesorul G G. Longinescu.

« După o veche credinţă populară, acela care moare în săptămâna patimilor Mântuitorului are înaintea lui poarta Cerului deschisă spre lumea sfinţilor. Credinţa populară nu greşeşte întru nimic, când este vorba de Profesorul Longinescu. Pentru cei din jurul lui, încă, înainte de moarte, grelele jertfe pe care zilnic, sub povara celei mai crude infirmităţi, pierderea vederii, le aducea el pe altarul ştiinţei româneşti, cu o seninătate sufletească de martir, îl ridicaseră de mult în lumea sfinţilor.

« Activitatea ştiinţifică a profesorului Gheorghe Longinescu, pe o durată de mai bine de patruzeci de ani, este prodigioasă. Ea se desfăşură, la o înălţime egală, pe diferite laturi. Gh. Longinescu este mai întâi un cercetător original în domeniul chimiei experimentale. Rezultatele la care dânsul a ajuns sunt astăzi universal recunoscute şi au devenit clasice. In tratatele de chimie, care circulă prin şcolile de specialitate, ele sunt consemnate în rândul cuceririlor stabile ale ştiinţei. Gheorghe Longinescu a fost apoi un profesor, nu numai învăţat, dar şi cu meşteşugul de a face din elevii săi învăţaţi noi, cari să-i continue munca, aşa cum a continuat şi el pe aceea a D-rului C. Istrati, neuitatul său profesor. Claritatea şi căldura, cu care îşi făcea lecţiunile, au reuşit să ţină, în jurul meselor de lucru ale laboratorului său, o numeroasă asistenţă de studenţi, care formează astăzi echipele bine pregătite ale producţiei noastre naţionale pe terenul industrial. Prin acest meşteşug didactic, profesorul Gh. Longinescu, născut din familia unui negustor focşănean, a reuşit să dea burgheziei româneşti un sprijin şi un exemplu de imitat. Dacă fiii de negustori români ar imita, în parte numai, munca de specializare a lui Gh. Longinescu, industria română ar fi cu mult mai consolidată de cum este.

« Pe lângă însuşirile de cercetător original în ştiinţă şi de profesor, Gh. Longinescu mai avea şi marele talent de popularizator. El a fost, pe terenul ştiinţei, cel mai talentat şi cel mai persistent producător al nostru de scrieri pe înţelesul tuturor. Articolele sale din revista « Natura », adunate în volume sub titlul de Cronice ştiinţifice, au contribuit, timp de mai bine de treizeci ani, la răspândirea largă a gustului pentru asimilare de cunoştinţe ştiinţifice în publicul nostru şi mai ales în publicul nostru şcolar. Invăţământul ştiinţific n'a avut în România un apostol mai devotat, de cum a fost sufletul cel sfânt al lui Gheorghe Longinescu

«Avem durerea de a anunța pierderea celebrului istoric italian Ettore Pais, pe care Instituțiunea noastră și-a făcut o datorie și o cinste alegându-l în 1924, cu unanimitate de voturi, Membru de Onoare al ei, pe temeiul următoarei propuneri semnate de regretații colegi I. C. Negruzzi, I. Bianu, V. Pârvan, G. Bogdan-Duică, Ovid Densusianu și de d-nii colegi Alex. Lăpědatu, G. Murnu și I. Al. Brătescu-Voinești:

«Cu Niebuhr și Mommsen, istoria Romanilor devenise în tot secolul XIX o specialitate, aproape un monopol, al științei germane. Coborîtorii direcți ai vechilor Romani — Italienii — căutau să-și recapete terenul pierdut în știința istorică a patriei și a străbunilor. După lungi cercetări, explorații și studii s'a ridicat dintre dânșii bărbatul genial, care într'o sinteză nouă prezintă istoria strămoșilor într'o nouă lumină de adevăr și iubire. Acest bărbat genial este Ettore Pais, profesor la Universitatea din Roma. Opera sa *Storia critica di Roma durante i primi cinque secoli*, din care au apărut (1913, 1915) trei tomuri, deschide o nouă perioadă în știință după studiile lui Mommsen. O altă operă *Ricerche sulla storia e sul diritto publico di Roma* (serie I, II, Roma, 1915) este complementul juridic al istoriei Romei. Dar Ettore Pais a scris o carte de-a-dreptul despre noi: *Roma e la Romenia nell'antichita*.

«Marele istoric Pais aparține deci și neamului nostru, de ale cărui origini romane și soartă istorică se interesează de aproape și le luminează cu pătrunzătoarea sa genialitate.

D-l N. IORGA face o comunicare despre «*Cugetători români de acum o sută de ani* I *Trei conservatori în epoca de unire și consolidare*»

ȘEDINȚA DELA 28 APRILIE 1939

Președinția d-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

Dela Comitetul pentru organizarea Centenarului nașterii lui Théodule Ribot se primește înștiințare că această ceremonie se va face la Paris în cursul lunei Iunie și roagă Academia Română să ia parte.

— Va fi rugat Colegul nostru de onoare, d-l Léon Brunschvicg, să reprezinte Academia Română.

După ridicarea ședinței plenare, s'au continuat lucrările în ședințe de Secțiuni.

D-l General R ROSETTI comunică următorul proces-verbal al *Secțiunii Istorice* ·

« Comunicarea d-lui ANDREI RĂDULESCU despre « *Regimul juridic al Bosforului și Dardanelelor* ».

« D-l Prof. N. IORGA: Dacă ar fi observații de făcut acestea sunt foarte puține. Este foarte bine că s'a atras atenția asupra unei primejdii care există, drumurile de uscat în ce ne privește pe noi au altă importanță decât cea de odinioară. Sunt anumite penetrații cari vin până aproape de noi și penetrațiile acestea rămâne a se vedea ce legături au cu noi. O Italie în Balcani și o Germanie în apropiere, pentru Anglia și Franța are importanță foarte mare, dar oricum se deschid anumite posibilități de a răsufla cari nu erau înainte.

« Eu aș fi de părere să se tipărească în franțuzește, ca și comunicația d-lui General Rosetti, pentrucă nicăeri nu este prezentată într'o formă mai sintetică așa de scurtă cum este în comunicația de astăzi. Poate că ar fi bine ca unele lucruri să fie schimbate, de exemplu în ce privește stăpânirea romană. De fapt Romanii, prin statele clientelare era stăpâni, Bizanțul a moștenit toată situația romană, iar Venețienii și Genovezii nu erau considerați ca State străine, ci ca burghezie bizantină sprijinită pe anumite privilegii, chiar dacă nu se găseau pe teritoriu bizantin, iar după 1453 cel dintâi tratat încheiat cu privire la Marea Neagră este acela încheiat cu Genovezii, iar la 1453 numai Genovezilor li s'a acordat un privilegiu. Venețienii au venit mult mai târziu și pentru Venețieni a existat încă înainte de 1453 o problemă a Dardanelelor, din care cauză bătălia lui Leordano la Galipoli la începutul secolului al XV-lea.

« D-l General ROSETTI: Flota engleză în 1878 n'a trecut în Marea Neagră, ci în Marea de Marmara. Flota rusă care voia să se ducă în extremul Orient nu era compusă din 150 de vase. Ce este exact este că tipurile de vase din Marea Neagră erau mult mai moderne și mai repezi decât celelalte. Flota engleză a intrat de două ori în Dardanele, la 1807 și la 1878, pentrucă Turcii i-au lăsat, dar mai era și altceva: în Bosfor nu poate intra nicio flotă, pentrucă sunt numai câteva sute de metri, pe când în Dardanele numai în Saturbar era un loc strâmt. Astăzi nicio flotă nu mai poate trece.

« D-l NISTOR, arată că scopul comunicării a fost să se arate regimul juridic al Dardanelelor și constată că acest scop urmărit a fost atins. Comunicarea este deci o contribuție foarte interesantă la pătrunderea juridică a problemei.

« Comunicarea d-lui RĂDUCANU despre: « *Economia de războiu* ».

« D-l General ROSETTI. Sunt două deducții de făcut, pentru noi care ne ocupăm puțin de războiu. Intâi economia de războiu cere unitate de comandă, adică într'un Stat să fie o singură unitate și în această privință este foarte interesant ceea ce spune Ludendorf în amintirile sale, în special, în cele două volume din anexe. Această unitate de comandă există în statele totalitare, în Germania, Italia, Rusia și Portu-

galia și ea este pe cale de a se realiza în Franța, în Anglia și în Statele Unite din America

« A doua consecință care ni se pare că iese din aplicarea acestei economii de războiu este că ea are drept urmare obișnuirea populației cu un regim totalitar și ca consecință nașterea și desvoltarea alcătuirii totalitare a Statelor, fie sub forma nazistă, fascistă, portugheză sau sovietică

« Al treilea, rămâne deschisă o întrebare: Dacă progresul și fericirea omenirii se pot împăca sau nu cu această formă?

« D-l Prof. IORGA. Și aceasta s'ar putea tipări în franțuzește în buletinul nostru. N'aș fi spus lucrul acesta dacă n'ar fi fost partea din urmă, pentrucă partea dintâi ne-a speriat și adeziunea dată de Generalul Rosetti tot așa ne impresionase într'un sens care ar face să ne îndoim nu numai de viitorul nostru, dar de viitorul omenirii. Din fericire este partea din urmă a comunicării d-lui Răducanu, care aceasta redă într'adevăr liniște sufletului nostru. Eu sunt convins că omenirea nu poate suporta acest regim. Este foarte interesant să-l studiem acum, cum se studiază tot felul de boli prin care a trecut corpul civilizației umane. Oamenii aceștia crezând că se pregătesc pentru a domina lumea, nu fac decât omoară propria lor națiune, care va cădea tocmai prin aceea că au scurs toată vitalitatea lor pentru scopuri, cari se pot atinge numai pentrucă de acolo, din vârful stâncii Tarpeene. să ajungă drept în fund

« D-l TAȘCĂ. D-l Profesor Răducanu a făcut o comunicare extrem de interesantă, care însă are nevoie să fie precizată și completată, pentrucă problema tratată are mai multe aspecte. Mai întâi să ne lămurim ce se înțelege prin economia de războiu. Dacă economia de războiu este organizarea națiunii în timp de războiu, atunci am avut totdeauna economie de războiu: nu este epocă fără economie de războiu. Nu aceasta este economia de războiu, prin economie de războiu trebue să înțelegem economia din timpul de pace, adică organizarea țării este în așa fel, încât se poate trece dela starea economică de pace la starea economică de războiu. Organizarea națiunii în așa fel, încât să nu se mai întâmple, cum s'a întâmplat la noi în 1914, că națiunea nu era pregătită pentru războiu și atunci a fost o desorientare completă a lumii, ci organizarea națiunii în vreme de pace în așa fel, încât să treacă la războiu fără sguduire. Atunci economia de războiu este o stare permanentă, nu o stare de moment a națiunii, este baza în care trăim în decursul veacului al douăzecilea. De aceea să nu ne ocupăm de vremea când este războiu, cum spune d-l General Rosetti, ci de organizarea economiei în timp de pace, pentru ca să putem trece la baza de războiu fără sguduire.

« D-l NISTOR declară că a urmărit cu atențiune expunerea d-lui Răducanu care atinge o chestiune de actualitate. In preocupările pentru pregătirea de războiu trebue să intre și grija pentru o cât mai bună aprovizionare a întregii populațiuni care în întregimea ei joacă un rol de apărare. Grija aceasta a fost purtată și în trecut cu mijloace modeste, cerce-

tată mai mult ea trebue să ne ocupe astăzi când dispunem de mijloace moderne, perfecționate de tot felul. In prima linie trebue să ne gândim, firește, la luptătorii cu arma, dar trebue să avem grijă și de cei ce rămân acasă, care trebue să muncească și pentru existența lor și a celor ce luptă. In trecut mânăstirile de lângă fortificațiile lor și își aveau și hambare cu rezerve de hrană « Pentru timp de secetă, lăcuste și timp de războiu ». Evident că organizația de astăzi nu se poate mulțumi numai cu atâta ci trebue să ne gândim la sisteme mai vaste și mai perfecționate și de aceea salutăm cu bucurie preocupările economiștilor noștri cari avizează la măsuri excepționale, pentru timp de războiu. De aceea găsesc că comunicarea d-lui Răducanu merită toată atențiunea, iar cei cu răspunderea, ar trebui să țină seama de ea.

« D-l LAMBRINO: Eu n'aș avea de adăugat decât o completare în ce privește Imperiile pomenite de d-l Răducanu. In totalitate toate au trăit din cuceriri, din pradă. Imperiul Roman este caracteristic din acest punct de vedere. El a început să decadă în momentul când n'a mai cucerit, aceasta este una din cauzele decăderii lui.

« Dar întrebarea ce aveam de pus era următoarea: D-l Răducanu a spus că Germania de astăzi ar avea brațe de trimis în afară, totuși eu văd că aduc în Germania brațe din Austria și Italia, prin urmare ei au de importat brațe și de exportat stăpâni, este cu totul altceva.

« D-l RĂDUCANU, Domnului Tașcă. Eu nu m'am gândit să limitez economia de războiu, pe care mai bine o numim economie de înarmare, nu m'am gândit s'o limitez numai la epoca războiului. Am putea spune că economia apărării are următoarele faze, întâi o economie de pregătire a războiului, apoi de susținere a războiului și al treilea de adaptare după războiu. Așa este și așa am înțeles și eu.

« Domnului Nistor îi răspund că am avut și noi magazii pentru războiu. Astăzi această metodă se întrebuințează în țările cari n'au producție agricolă în stare să îndestuleze nevoile populației și mai ales a unei armate pe doi-trei ani. Cazul stocajului făcut în Anglia cu zahăr, cu uleiu, cu unt, cu ceaiu: Cazul Germaniei care a mers până acolo, încât a luat silozuri de capacitate de șapte sute de tone care se găseau la granița de Vest, expuse mai mult bombardamentului aerian și a împrăștiat aceste silozuri în centrul Germaniei în diferite puncte. Acestea sunt magazii de cereale. Dar mai sunt și alte magazii și în privința aceasta, trebue să recunoaștem, Germanii au făcut lucruri extraordinare N'au benzină, cumpără benzină din diferite părți, fac stocaje, scot benzina din cărbune și nu-i interesează prețul de cost, fiindcă costă mult mai mult, dar o fac în țară pentru epoca de războiu. N'au bumbac și n'au lână de ajuns pentru îmbrăcămintea armatei, ei bine, șaptezeci și cinci la sută din hainele pe care le poartă civilii și armata în Germania sunt făcute din celuloză Eu le-am văzut și m'am minunat. Am văzut cum se face lână din lapte pentru economia de războiu.

« Domnului Lambrino Germania astăzi, mai ales în faza economiei de înarmare, importă brațe, mai mult încă, are nevoie de elemente tehnice. Așa mare nevoie este de această economie de consum în vederea acestui monstru consumator care este războiul, încât în Școala Politehnică a lor în loc de două semestre într'un an au făcut trei semestre într'un an, ca să scoată tehnicieni mai repede. Să nu credeți că s'a rezolvat problema Germaniei prin alipirea Boemiei și Austriei, ci s'a agravat.

Din partea *Secțiunii Științifice* d-l Gh. Ionescu-Șișești a arătat că Secțiunea a hotărît publicarea unui vocabular științific pentru termenii cei mai des folosiți, spre a se face rânduială în nomenclatura științifică actuală.

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 5 MAI 1939

Președinția d-lui ALEX. LĂPĔDATU.

D-l TH. CAPIDAN face o comunicare despre *Bilingvismul la Români și schimbările din limbă.*

Ședința intimă.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU, semnalând prezența printre noi a d-lui General Paul Teodorescu, care vine în Academie pentru întâia oară după alegerea sa ca Membru Corespondent, îl salută arătând meritele pentru care d-l General Paul Teodorescu a fost chemat în sânul Academiei Române și își exprimă speranța că d-sa va lua parte activă la lucrările Instituțiunii noastre.

D-l General PAUL TEODORESCU amintește că este aproape un an de când Academia Română i-a făcut înalta cinste de a-l fi ales Membru Corespondent și își arată regretul că în tot acest timp, din cauza funcțiunii sale, n'a putut veni să se prezinte Academiei. Crede că prin alegerea unui general ca membru corespondent al Academiei s'a dat expresie atenției pentru instituția Armatei, iar nu atât a persoanei sale. De aceea d-sa mulțumește călduros Academiei Române pentru această alegere în numele Armatei române.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU arată că prin legea recent promulgată, pentru înființarea unei Case a Scriitorilor pe lângă Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale, Academia Română are îndatorirea de a desemna un reprezentant în Consiliul de administrație al acelei Case, reprezentant care va fi ales dintre membrii Secțiunii Literare. D-sa e de părere să delegăm pe d-l Coleg Mihail Sadoveanu.

— Propunerea se aprobă

D-l Preşedinte C RĂDULESCU-MOTRU depune textul cuvântării pronunţate de d-sa în dimineaţa zilei de 5 Mai 1939, la inaugurarea *Săptămânii cărţii*, în prezenţa Majestăţii Sale Regelui

Sire,

« Cuvintele pe care Majestatea Voastră Le-aţi rostit în şedinţa Academiei Române din ziua de 25 Mai 1931, prin care Majestatea Voastră constată că la un popor cu atâtea milioane de suflete, cât are poporul nostru, este trist să se găsească abia 5—6.000 de cetitori, au fost înţelese de aceia de care trebuiau să se înţeleagă. După opt ani, astăzi, cartea se prezintă atât din punctul de vedere al execuţiei şi răspândirii ei, cât şi din punctul de vedere al cuprinsului ei, în condiţii cu totul altele decât mai înainte

« Ca producţie culturală, ea este astăzi cu mult mai bine organizată Se adresează la tot felul de cetitori: copii şi bătrâni; absolvenţi de şcoli mici şi de şcoli mari. Copiilor, mai înainte, li se da să înveţe a ceti după abecedare prea puţin îngrijite, ca tehnică grafică şi ca metodă pedagogică; astăzi ei au plăcerea să primească abecedare frumoase, care îi fac să se împrietenească cu învăţătura şcolii, încă din prima zi. Populaţia cea numeroasă a satelor apoi, nu-şi avea cartea proprie. Ea cetea la întâmplare aceea ce circula în comerţul librarilor improvizaţi. Se tipăreau şi mai înainte, fără îndoială, cărţi bune, dar ele se tipăreau fără a ţine prea mult seama de preocupările publicului. Aniversări, ca acelea pe care le serbăm anul acesta: a centenarului dela naşterea marelui rege Carol I, Intemeietorul Dinastiei şi a semicentenarului dela moartea genialului poet Mihail Eminescu, cu câtiva ani înainte, ar fi surprins de-a-binelea publicul cetitor: el n'ar fi găsit în librărie nicio tipăritură, care să-l satisfacă. Aceste solemne sărbătoriri s'ar fi încheiat cu discursuri de ocazie, fără să lase după ele amintiri intelectuale durabile. Astăzi, lucrurile stau altfel. Editurile mari se întrec în a da cetitorilor cărţi substanţiale despre marele Rege Carol I şi despre Mihail Eminescu. Şi aceasta nu constitue ceva excepţional. In genere, astăzi: scriitorul, editorul şi librarul se străduesc a merge în acelaşi pas; au început să înţeleagă aceşti muncitori în slujba cărţii că între ei este o solidaritate deplină, în ceea ce priveşte atât succesul, cât şi răspunderea

« La această solidaritate, publicul cetitor a fost din ce în ce mai atent. Cercul lui este în continuă creştere. In orice caz, cartea bună este mai căutată astăzi, de cum era mai înainte. Au descrescut în mod simţitor traducerile după scrierile de moralitate dubioasă Iar lucrările cu execuţie tehnică de artă nu mai sunt rarităţi. Atât ele, cât şi acelea de specialitate ştiinţifică, inexistente aproape mai înainte, şi-au cucerit dreptul la o apariţie regulată

Sire,

« Cuvintele Majestăţii Voastre au avut darul să producă pe terenul activităţii cărturăreşti mobilizarea energiei noastre. Lipsea acestei energii, conducătorul. Astăzi îl avem.

« Cu inima liniștită, sub conducerea Majestății Voastre, așteptăm lupta pe care ne-o pregătește viitorul.

« Căci lupta va fi, — ea a și început.

« De câtiva ani, împotriva culturii românești se duce o propagandă aprigă. Niciun mijloc nu este cruțat pentru a-i scădea din reputația ei de valoare și de originalitate. S'a organizat în contra ei, zi de zi, o denigrare persistentă.

« La organizarea denigrării trebue răspuns cu organizarea unei producții temeinice și cât mai sporită Aceasta cade, în primul rând, în sarcina cărturarilor.

« In numele Academiei Române, pe care am cinstea să o reprezint în momentul de față, fac cele mai calde urări, ca în fiecare an, în ziua de deschidere a lunii cărții, să avem fericirea de a constata realizări cultural originale și de valoare, cât mai variate și mai numeroase. Ca astfel noi toți, câți ne vom găsi în jurul Majestății Voastre, să putem zice, cu mândria datoriei împlinite: am contribuit și noi cu părticica de muncă a fiecăruia la gloria Regelui Carol II, Voevodul culturii »

ȘEDINȚA PUBLICĂ

DELA 12 MAI 1939

Președinția D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

D-l ALEX. LĂPĔDATU face o comunicare despre « *Un aventurier ungur în Principatele Române în epoca Unirii lor (Gh Bogáthy)* ».

— Ședința se suspendă.

La redeschiderea ședinței d-l Dr. D. DANIELOPOLU, Membru de Onoare, face o comunicare despre « *Problema gușei endemice în România* ».

PARTEA II

SESIUNEA GENERALĂ
DELA 15 MAI — 31 MAI 1939

ŞEDINŢA DELA 15 MAI 1939

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU deschide a 73-a sesiune generală a Academiei Române, arătând că, după Statutele şi regulamentele noastre ca şi după tradiţia Academiei, şedinţa de deschidere a sesiunii nu este solemnă. Importanţa acestei şedinţe ne obligă însă, credem, să luăm măsura ca pe viitor să consacrăm deschiderii sesiunii noastre generale o şedinţă solemnă, la care să participe atât colegii noştri de onoare şi corespondenţi, cât şi publicul.

D-l Preşedinte salută apoi pe d-nii Colegi prezenţi, le mulţumeşte pentrucă au răspuns în număr aşa de mare la chemarea Biroului încât putem păşi la facerea lucrărilor noastre încă din prima zi a sesiunii şi dă cuvântul d-lui Dr. Gr. Antipa, cel mai în vârstă Secretar de Secţiune, pentru a ceti Darea de seamă despre activitatea Academiei în cursul anului academic încheiat.

D-l Dr. GR. ANTIPA roagă pe d-l Th Capidan, Secretarul Secţiunii Literare, să facă acest oficiu.

D-l TH. CAPIDAN ceteşte următoarea *Dare de seamă despre lucrările Academiei Române în anul 1938—39*:

I. *Membrii*

Cu mare strângere de inimă deschidem această pagină, în care, după tradiţia şi îndatorirea noastră, avem a reaminti, în scurte note, faptele mai însemnate din cursul anului academic încheiat legate de vieaţa colegilor noştri de pretutindeni. Căci acest an a fost cel mai îndoliat dintre toţi anii trăiţi dela fundarea Instituţiunii noastre, dela 1867. Un număr de pierderi neobişnuit de mare în rândurile colegilor noştri a lovit Instituţiunea noastră, lăsând în urma lor goluri pe care le simţim dureros atât în organizarea noastră centrală, cât şi pentru ştiinţa românească şi aceea a lumii de peste hotare, unde personalităţile celor dispăruţi cinsteau locuri de mâna întâia şi determinau progresul vieţii noastre ştiinţifice şi culturale.

Pe deasupra tuturor, doliul s'a întins greu, cuprinzând întreaga suflare românească, când, în ziua de 18 Iulie și în cele următoare, marele suflet al *REGINEI MARIA* s'a desprins din trupu-I chinuit de o lungă suferință și s'a înălțat în slăvile veșniciei. Sufletul slăvitei Regine a Unirii românești se va fi așezat alături de umbra nemuritorului Rege Ferdinand I, primul Rege purtător al coroanei de aur a neamului românesc de pretutindeni, înălțată pe fruntea Sa la Alba-Iulia de propria-I vitejie, de lupta milenară a unui neam, dar nu mai puțin de bărbăția și voința neînfrântă a măritei Sale Tovarășe, de eroicul Ei îndemn la fapta cea mai grea și cea mai hotărîtoare, de credința Ei neabătută de nicio înfrângere că sfânta și totala izbândă va veni, — așa cum a venit.

Dumnezeu o dăruise cu excepționale însușiri de inteligență, de energie, de fin gust, de neasemuită grație feminină, de ținută cu adevărat împărătească. La aceste însușiri, care cu greu se întâlnesc în istorie, marele Ei talent literar I-a adăogat o strălucire mai mult. Numele Ei de fermecătoare povestitoare trecuse de mult peste hotarele țării noastre și ajunsese să fie rostit cu admirație în toate părțile lumii cetitoare de limbă franceză, germană și mai ales engleză, în care cea mai de seamă parte a operei Sale a fost scrisă sau tradusă.

Cunoștea o mare parte din cuprinsul globului pământesc civilizat, pe care cu o nesătulă pasiune îl străbătuse în numeroase călătorii și îi aprecia frumusețea. Işi amintea cu drag de pământul britanic în care se născuse. De nimic însă nu s'a simțit mai strâns legată ca de acest pământ al țării românești, pe care cu atâta caldă dragoste l-a înfățișat lumii de peste hotare în paginile povestirilor Sale, pe care în atâtea locuri l-a înfrumusețat cu palatele fermecate ale gustului Său rafinat și în aerul căruia a cerut, cu cele din urmă cuvinte, să vină să sfârșească vieața-I nobilă și ultimele dureri.

Pentru Academia Română, Regina Maria a mărturisit o iubire statornică și o înaltă prețuire. In atâtea rânduri această incintă a primit-O cu iubire și venerație, alături de nemuritorul Ei soț și mai apoi singură, — dând strălucire ședințelor și Instituțiunii noastre cu augusta Sa prezență și cu grația ființei Sale.

Cu câteva luni înaintea morții, Augusta noastră Membră de Onoare ne-a dăruit toate operele Sale în original și în traduceri, autografiindu-le cu simpla dedicație: « Pentru Academia Română ». Instituțiunea noastră a primit cu duioșie și va păstra la loc de frunte în tezaurul ei de recunoscătoare amintire acest ultim semn de prețuire și de iubire pe care i l-a întins, parcă, din veșnicia, în care ființa Ei se pregătise să intre, Aceea care și-a înțeles menirea sfântă de Regină și care și-a închinat, eroic, vieața pentru unirea și ridicarea poporului românesc.

Zăbranicul doliului național l-a îmbrăcat din nou țara și Instituțiunea noastră, când ne-a sosit trista știre că Primul Patriarh al României întregite și Primul Ministru al Țării s'a stins, pe pământul Franței, la Cannes, în urma unor lungi osteneli, în noaptea zilei de 6 Martie,

la puțin timp după ce fusese sărbătorit pentru jubileul său de 70 de ani.

Prea Fericitul Patriarh Dr. *Miron Cristea* a fost predestinat ca în cursul istoriei neamului nostru să înalțe Biserica română ortodoxă la rangul și la prestigiul cel mai înalt pe care l-a putut atinge în decursul vieții ei multiseculare și a fost sortit ca el însuși să ridice treptele celor mai înalte funcțiuni la cârmuirea Țării, în temeiul vechii noastre tradiții, care a legat de veacuri destinele neamului de ființa bisericii și de chemarea la împlinirea acestor destine a prinților noștri bisericești.

Pentru a ajunge să închege faptă din această îndoită misiune, Prea Fericitul Patriarh a trebuit să-și cheltuiască vieața în griji și în luptă, în nădejdi și în desnădejde, în durere, dar și în biruință.

Linia pe care avea să se desfășoare fără abatere vieața sa spirituală și politică și-a fixat-o din anii tinereței sale și a afirmat-o public, pentru sine și ca îndemn pentru alții, în următoarea lozincă, din care și-a întemeiat o credință: « Pentru întărirea și înaintarea poporului românesc să ne jertfim toate frământările minții și toate sbuciumurile inimii ».

Dând ființă acestei credințe, el va lua parte la lupta pentru desrobirea Ardealului alături de alți fruntași de peste munți, în vremea apăsării maghiare, fie ca secretar la Consistoriul arhidiecezan ortodox-român din Sibiu, fie ca Episcop de Caransebeș. Aceleiași credințe va servi și când va veni la Alba-Iulia în 1918 printre primii mărturisitori ai unirii Ardealului cu țara-mumă și când puțin mai târziu va prezida încoronarea Marelui Rege întregitor de hotare și a nemuritoarei Sale Tovarășe Regina Maria. Sub semnul ei, ca Mitropolit Primat și ca Patriarh, va da o nouă organizare așezământului nostru bisericesc, întărindu-i legătura și solidaritatea cu poporul românesc prin chemarea mirenilor, alături de tagma preoțească și arhierească, la cârmuirea și îndrumarea destinelor sfintei noastre biserici. Tot ea îi va porunci să îndeplinească, în grele ceasuri pentru țară, mandatul de apăsătoare răspundere de membru al Regenței. In sfârșit, aceleiași credințe va jertfi toate preocupările sale spirituale, sănătatea și chiar vieața sa, când marile prefaceri politice de acum un an l-au chemat, prin voința scumpului nostru Suveran, să prezideze, ca Prim-Ministru al Țării, întocmirea și promulgarea reformelor constituționale, menite a așeza vieața noastră de Stat pe noi temelii de desvoltare și de propășire.

Pentru această jertfă a sa, Prea Fericitul Patriarh și-a căpătat drepturi pentru eternitate la recunoștința națională și un loc de frunte în istoria țării noastre.

Academia Română, chemându-l, în 1919, printre Membrii săi de Onoare, nu-și asocia numai pe slujitorul înalt al bisericii noastre și pe reprezentantul aspirațiilor politice ardelenești. Omul de întinsă cultură literară, istorică și filosofică, publicistul luminat, vorbitorul de însușiri alese, caracterul blând și calitățile de cugetată cumințenie și de majestuoasă ținută, care l-au ajutat să reprezinte așa de superior biserica,

au atârnat greu în balanța votului unanim cu care alegerea Instituțiunii noastre i-a consacrat fapta și personalitatea.

Alături de întregul neam românesc, Academia Română îi va păstra o vie și pioasă amintire.

Alte patru vieți, strâns legate de Academie, au fost frânte în mijlocul activităților lor celor mai folositoare, activități pe care Instituțiunea noastră întemeia mari nădejdi de proprie înălțare, atât în ce privește conducerea și organizarea ei interioară, cât și în ce privește menirea ei în vieața neamului nostru și a națiunilor de mai veche cultură. Aceste vieți, pentru a căror pierdere nu vom găsi niciodată destule cuvinte de durere, au fost ale colegilor noștri activi *George Țițeica*, Secretarul nostru General, *Octavian Goga*, Dr. *G. Marinescu* și *Ovid Densusianu.*

George Țițeica a încetat din vieață în dimineața zilei de 5 Februarie, în urma unei suferințe de peste trei luni de zile. Fiecare dintre noi și cu toții adunați aci în ședințele noastre săptămânale, am urmărit, când cu speranță, când cu desnădejde, știrile care ne veneau dela căpătâiul său de bolnav. Gândul nostru și înfriguratele noastre urări de însănătoșire n'au încetat a-l urma până în clipa când legile nestăpânite ale prefacerilor firii i-au curmat firul vieții.

Dacă plecarea dintre noi a omului de știință a fost adânc simțită de știința românească și de lumea matematicienilor de pretutindeni, cu atât mai greu se va putea mângâia Academia Română pentru pierderea neprețuitului sprijin, care i-a fost aproape fără întrerupere mult regretatul Țițeica dela alegerea sa din 1914, când a fost chemat să înlocuiască printre noi pe marele Haret. Dela întâii săi ani în Academie mult regretatul coleg a primit, fie la chemarea noastră, fie impunându-și-le de bună voie, multe și însemnate însărcinări, atât în ordinea culturală și științifică, cât și în ordinea administrativă a Instituțiunii noastre, jertfind pentru dânsa — în întregime și cu conștiința mereu vie a jertfei împlinite — suflet, energie, timpul său prețios pentru creațiunea sa științifică, care-i rămăsese vie și fecundă la sfârșitul vieții sale. Ca altădată lui Ioan Ghica, lui Dimitrie Sturdza sau lui Ion Bianu,— lui George Țițeica i-a fost hărăzit să înscrie în Analele noastre exemplul celei mai mari abnegațiuni și al celui mai adânc devotament închinat Academiei Române. Căci mai presus de multiplele sale ocupațiuni, George Țițeica, ca Vicepreședinte, ca Director General administrativ, ca organizator al Fundațiunii culturale « Ion I. Dalles », ca Secretar General în ultimii zece ani, așeza Instituțiunea căreea îi închinase priceperea sa, toată cultura sa științifică, toată stăruința sa trudnică și chibzuită și toată puterea sa de muncă.

Plin de atenție și de respect pentru opinia altuia, imparțial în judecata sa asupra oamenilor și lucrurilor, prețuitor al colegialității sincere și al bunelor raporturi — în care aducea o finețā, neîntrecută decât de tactul său și de admirabilul său bun simț,— nesdruncinat în hotărîrile

şi în convingerile sale, rezistent la orice influenţă şi la orice ademenire — mult regretatul coleg, dela înaltul său post de răspundere de Secretar General, urmărea, în şedinţele noastre, tot ce se discuta, ca la urmă să-şi spună cuvântul său plin de greutate şi de gândire, cu o seninătate şi cu o voie bună, pe care nicio situaţie nu le putea întuneca. Afară numai dacă nu s'ar fi pus în cumpănă autoritatea sau fiinţa Academiei Române. Atunci glasul său se ridica puternic, cuvintele-i cădeau severe şi nu cruţa nicio oboseală şi nicio consideraţiune până nu restabilea Instituţia în drepturile sale, un moment încercate.

Ştiinţa românească şi cea de peste hotare şi-l revendica pe George Ţiţeica ca pe unul din rarii creatori în domeniul abstract al matematicelor din ultimele patru decenii. Cu o pregătire din cele mai temeinice căpătată în ţară dela străluciţii săi profesori Spiru Haret, Constantin Gogu şi David Emmanuel, desăvârşită apoi în străinătate la Şcoala renumitului geometru francez Gaston Darboux, regretatul coleg, prin însuşiri proprii, pe care nu i le putea da o şcoală, şi printr'o cultură matematică mult superioară celei a maeştrilor săi, a depăşit, în lucrările pe care curând după trecerea doctoratului la Sorbonna avea să le dea la lumină, specialitatea pur geometrică, în care se restrânsese gândirea maestrului său francez.

Calităţile sale de intuiţie nouă şi de metodică tratare a ideei matematice s'au impus atenţiei lumii matematice încă dela lucrarea sa de doctorat, publicată la loc de cinste în Analele Şcoalei Normale Superioare din Paris, al cărei elev a fost. Limitându-şi preocuparea creaţiei sale la Geometrie, George Ţiţeica a publicat peste 120 de memorii şi articole în reviste bine cunoscute din Franţa, Italia, Anglia şi dela noi, care au adus contribuţiuni noi la însemnatul capitol al deformării continue a suprafeţelor şi au pus în vedere lumii descoperirea făcută de dânsul a unei noi clase de suprafeţe în Geometria superioară, suprafeţele S sau «*suprafeţele Ţiţeica*», cum sunt denumite în mai toate tratatele de Geometrie Diferenţială apărute în ultima vreme în străinătate. Recunoscute de toată lumea ca fundamentale, atât pentru noutatea cuprinsului şi pentru ordinea desăvârşită a tratării, cât şi pentru claritatea lor cu adevărat carteziană, lucrările lui Ţiţeica l-au impus şi atenţiei cercurilor ştiinţifice ale Sorbonnei, care l-au solicitat şi l-au însărcinat cu prelegeri anuale la această instituţie mondială de cultură, numindu-l profesor agregat al ei. Magistralele sale prelegeri au stârnit acolo admiraţia învăţaţilor veniţi din toate părţile lumii ca să le asculte.

Profesor de geometrie analitică la Universitatea din Bucureşti, regretatul coleg a ştiut să descopere printre studenţii săi talentele şi să le transmită, cu marele său dar pedagogic, pasiunea pentru ştiinţă. Lui se datoreşte în mare parte crearea şcolii matematice româneşti, din mediul cărea se publică astăzi însemnate lucrări în revistele de specialitate române şi străine.

Tot lui se datoreşte tendinţa tot mai accentuată a învăţaţilor noştri de a scoate ştiinţa din cercul ei restrâns de înţelegere, pentru a o răspândi

în pături cât mai întinse. Din convingerea sa că știința este defăimată pentrucă n'a știut să se facă mai omenească au rezultat numeroasele sale articole și conferințe de popularizare a științei, în care regretatul coleg a cheltuit admirabilul său talent de a prezenta în cea mai curată limbă românească și într'o orânduire a ideilor cu adevărat clasică chestiuni de știință, pe care cu greu altcineva le-ar fi putut expune pe înțelesul marelui public.

Printre noi, ca și printre numeroasele cunoștințe pe care le avea în societatea cultă din țară și din străinătate, mai ales din Franța, regretatul Țițeica se bucura de o mare stimă, atât pentru modestia sa împinsă până la sfiiciune, ca și pentru blândețea sa, pentru patriotismul său luminat, pentru entuziasmul său față de tot ce era nobleță, bunătate și valoare, dar mai presus de toate pentru omul de înaltă autoritate morală ce era într'însul și pentru sufletul său de elită, cu care umanitatea s'a putut mândri.

Cetățean al Academiei din 1909, regretatul coleg oglindește în vieața sa vieața ultimului pătrar de veac a Instituțiunii noastre; în el s'au resfrânt aspirațiile noi ale Instituțiunii noastre după întregirea neamului, el a fost sfătuitorul ei cel mai cumpănit în ceasurile cele mai grele, el a fost păstrătorul nobilelor ei tradiții primite dela glorioșii săi înaintași, el a știut să mențină sus autoritatea și prestigiul ei. Vie va rămânea pentru eternitate amintirea numelui său în conștiința și în istoria Academiei Române.

Cu trei zile înaintea deschiderii sesiunii noastre generale din anul trecut ne-a sosit din Cluj vestea morții fulgerătoare a colegului nostru *Octavian Goga*. De aceea darea noastră de seamă din anul trecut, încheiată și culeasă la acea dată, n'a putut însemna această pierdere dureroasă și neașteptată, precum n'a însemnat-o nici pe a ilustrului nostru coleg Dr. G. Marinescu, întâmplată în întâiele zile ale sesiunii de atunci. Ne împlinim acum datoria de a rosti aci despre acești scumpi colegi cuvântul nostru de colegială și pioasă amintire.

Octavian Goga a sfârșit în mijlocul și poate și din pricina sbuciumatelor sale gânduri pentru împlinirea unității sufletești a neamului său — gânduri care timp de 20 de ani l-au urmărit și l-au frământat, mai ales în ultimele sale luni de vieață, cu o cruntă neînduplecare, năzuind la o înfăptuire, pe care, după idealul său prea îndepărtat de alte neînduplecate realități, nu putea s'o capete. A sfârșit însă cu mulțumirea de a fi văzut prăbușite granițele nefirești de odinioară și înălțată, pe ruinele lor, România întregită, pentru a cărei realizare luptase cu fanatic avânt încă din primii săi ani de tinerețe prin înflăcărata sa poezie, prin admirabilele sale articole ziaristice, prin discursurile sale cuceritoare de suflete. Este astăzi în deobște recunoscut că poezia lui Octavian Goga a trâmbițat revendicările neamului său și a pregătit realizarea politică a acelui « vis neîmplinit » de jalea căruia răposaseră și « moșii și părinții », cum a cântat poetul. Dela întâiul său mănunchiu de poezii, crescut în

chiar inima ungurismului la Budapesta, durerea Ardealului îngenunchiat s'a afirmat în generoasă împrăştiere de versuri însufleţite de un nobil şi superior lirism. Predestinat de geniul său de a fi depozitarul acestei dureri colective,— în volumele sale următoare Goga va continua să înlăture tot ce ar fi putut tinde la exprimarea vreunei preferinţe subiective, pentru a se păstra întreg pentru suferinţele şi idealurile naţiei sale:

« Nu rostul meu...
« Ci jalea unei lumi, părinte,
« Să plângă 'n lacrimile mele ».

Acestei conştiinţe de a fi reprezentantul unui neam se datoreşte neobişnuita vigoare a poeziei sale şi acel accent de revoltă, care a răsunat profetic nu numai pentru « cântarea pătimirii noastre », dar şi pentru chemarea « vremurilor răzbunătoare », care n'au întârziat să vină.

Şi astfel, pe firul inspiraţiei altruiste a poetului, se înşiruesc, ca dela sine, mai toate mărgăritarele producţiei sale literare, cuprinse în câteva volume de poezii, în proza sa, în cuvântările sale, în opera sa dramatică. Târziu numai, spre sfârşitul creaţiei sale poetice, Goga a păşit şi la confesiunea propriului său suflet, sfârşind în nădejdea unei înseninări filosofice:

« Neprihănită, mândră poezie,
« Lumină albă veşnic adorată,
« Ascultă-mă cu ruga mea târzie
« Şi fă pe veci în minte să-mi tresalte,
« Strălucitoare, rece şi curată,
« Singurătatea culmilor înalte ».

Seninătate, însă, care nu era proprie firii sale clocotitoare şi pornirii sale nestăpânite de a înfăptui tot mai mult pentru întărirea neamului românesc. Indată după realizarea unităţii naţionale, Octavian Goga înţelege să-şi continue rostul său politic şi să-şi dea colaborarea, de această dată, la unificarea sufletească a României întregite. Marele său talent, uimitoarea sa elocvenţă, şi le-a pus în serviciul acestei nobile cauze cu fanatic avânt şi cu o forţă combativă necruţătoare.

Flacării mistuitoare ce ardea într'însul n'a putut însă rezista. Goga şi-a sfârşit vieaţa cu mult înainte de vreme, lăsând în urma sa testamentul unui naţionalism « hotărît, dar echilibrat şi raţional, apărat « deopotrivă contra rezistenţei miopilor, cât şi de excrescenţele bolnă- « vicioase ale exageraţilor şi rătăciţilor », cum l-a definit colegul nostru şi amicul său politic d-l Ion Petrovici.

Academia Română, care-i încununase cu laurii preţuirii fruntea de poet dela întâiele sale versuri şi în incinta căreia a răsunat mai apoi, adeseaori, verbul răscolitor al asociatului său, întemeiase, pe talentul şi pe însuşirile neîntrecute ale lui Octavian Goga, speranţa unei nouă

epoce de înălţare a ei în vieaţa neamului nostru. Ea va păstra acestui strălucit fiu al naţiei româneşti şi celei mai reprezentative personalităţi a Ardealului din ultimele decenii o recunoscătoare amintire şi-i va înscrie numele în Analele ei la loc de cinste, alături de numele glorioşilor săi înaintaşi ardeleni din Instituţiunea noastră.

D-rul *G. Marinescu*, unul din cei mai de seamă neurologi pe cari i-a cunoscut ştiinţa ultimelor cinci decenii, s'a stins, răpit de o blândă moarte, la 15 Mai 1938, încărcat de gloria unei imense opere ştiinţifice, care i-a câştigat un nume nepieritor în lumea ştiinţifică, din ţară, din Europa şi din continentele de peste Ocean. Moartea l-a surprins în continua desfăşurare a activităţii sale ştiinţifice, care n'a cunoscut repaos, şi a carierii sale profesorale, pe care o lege de excepţie o prelungise pe vieaţă, drept semn de recunoştinţă din partea ţării pentru meritele savantului, medicului şi profesorului.

Opera sa ştiinţifică, încheiată în mai mult de 1000 de lucrări, şi-a consacrat-o întregului domeniu al Neurologiei. Ea a izvorît dintr'o rară pasiune pentru aflarea adevărului şi din nobila dorinţă de a împuţina şi a alina suferinţa omenească. Aproape patru decenii, activitatea sa s'a desfăşurat în nemijlocit contact cu vieaţa şi activitatea Instituţiunii noastre, în sânul căreia ilustrul coleg, ca şi veneratul său înaintaş, Dr. Victor Babeş, ţinea să-şi prezinte mai întâi rezultatul descoperirilor sale ştiinţifice. Stau mărturie despre aceasta cele peste o sută de comunicări pe care D-rul Marinescu le-a rostit în incinta Academiei noastre.

Elev al D-rului Victor Babeş, pe care l-a venerat până la sfârşitul vieţii sale, stăpânit din tinereţă de geniul lui Pasteur şi de puternica personalitate ştiinţifică a lui Charcot, în clinica căruia dela Salpetrière îşi desăvârşeşte studiile şi îşi precizează aspiraţiile ştiinţifice, D-rul Marinescu s'a specializat de timpuriu în tehnica histo-patologică, pe care îşi va întemeia cercetările şi descoperirile sale în domeniul patologiei sistemului nervos şi care avea să-l pună în contact direct şi adesea în fecundă muncă de colaborare cu vestiţii neurologi ai şcoalei franceze din ultimul pătrar al veacului trecut, sau cu neurologi de renume mondial ca Ramon Y Cajal, Du Bois Raymond, Widal, Pierre Curie şi alţii.

Declarat autoritate în ştiinţa neurologică încă de acum 50 de ani în mediul şcoalei lui Charcot, D-rul Marinescu, prin numeroasele sale studii date la lumină cu o rară regularitate timp de 40 ani, proiectează o nouă lumină asupra patologiei neuronului, asupra epilepsiei, asupra neuroinfecţiunilor, dând un nou impuls nu numai progresului neurologiei, dar şi celui al fiziologiei şi al psihologiei.

Profesor din 1897 la catedra, pentru dânsul înfiinţată, de Neurologie şi Clinică neurologică la Facultatea de Medicină din Bucureşti, regretatul coleg, mulţumită însuşirilor sale de mare organizator şi însufleţirii cu care ştia să-şi facă elevi, a fost în acelaşi timp întemeietorul Şcoalei române de neurologie, din mijlocul căreia s'au ridicat conducătorii de astăzi ai învăţământului neurologic din ţară.

Lângă opera sa ştiinţifică se alătură, unitar şi organic, lupta sa, pe cât de mare pe atât de generoasă, pentru promovarea higienei în straturile adânci ale poporului român şi pentru trezirea interesului oamenilor noştri responsabili pentru problema ameliorării rasei româneşti.

Preţuirea care s'a adus de pretutindeni activităţii sale ştiinţifice i-a atras numeroase premii medicale internaţionale şi alegerea sa ca membru asociat al Academiei de Medicină din Paris, al Academiilor din Madrid, Halle, Genova, Buenos-Aires, al Societăţii Regale de Neurologie din Londra şi al multor altor Societăţi savante din Europa şi din America. Reprezentant distins al ştiinţei româneşti şi al Instituţiunii noastre la marile reuniuni ştiinţifice mondiale, regretatul coleg aducea la aceste reuniuni, pe lângă noutatea comunicărilor şi preciziunea observaţiilor sale, mărturia unei culturi proprii în mai toate domeniile, mai ales filosofice, şi calităţile sale de poliglot şi de fină comunicativitate, care, alături de întinsele sale relaţii şi de prieteniile ce avea printre învăţaţii din întreaga lume, îl făceau familiar oricăror cercuri intelectuale. Spirit internaţional în adevărata accepţie a cuvântului, lui i-a revenit însemnata sarcină de a rosti singurul discurs rostit în 1926, în numele a 40 de naţiuni, la celebrarea centenarului lui Charcot, în marele amfiteatru al Sorbonnei, pentrucă el era cel mai de seamă printre marii neurologi ai lumii întruniţi la pioasa sărbătorire.

Opera sa i-a înscris numele în Analele ştiinţei universale şi l-a aşezat printre rarele valori ştiinţifice ale ţării noastre. Ea va rămâne deapururi o mândrie a Academiei Române şi a neamului românesc.

La 8 Iunie ne-a părăsit colegul *Ovid Densusianu*, sfârşind, în urma unei operaţii, o vieaţă activă de savant şi de literat.

Cu o pregătire filologică de mâna întâia, căpătată dela celebrul romanist german A. Tobler şi dela Şcoala de filologie romanică a renumitului filolog francez Gaston Paris, — şi înzestrat cu însuşiri excepţionale de spirit şi de imaginaţie poetică şi ştiinţifică, Ovid Densusianu a stăpânit deopotrivă domeniile filologiei romanice şi româneşti, istoriei literare române şi străine, — întemeindu-şi numeroasele sale cercetări în aceste domenii pe informaţia sigură, găsită după o bogată consultare a amănuntului şi după o îndelungată şi meticuloasă cercetare a izvoarelor. Siguranţa adevărului căutat îl interesa în cel mai înalt grad, iar adevărul odată descoperit era afirmat cu o atât de energică şi neclintită hotărîre, încât orice încercare de contrazicere atrăgea, pe loc, replica tăioasă şi nemulţumirea neînduplecată a eruditului.

Aceste însuşiri regretatul coleg le-a pus din primii săi ani de cercetător în serviciul în deosebi al istoriei limbii române, pe care a urmărit-o până în secolul al XVII-lea într'o monumentală operă, scrisă în limba franceză, în două volume. Această operă a rămas până astăzi şi va rămânea, fără îndoială încă multă vreme, cel mai de seamă izvor de informaţie într'o limbă străină despre evoluţia şi problemele limbii noastre până în secolul al XVII-lea.

Acelorași însușiri datorim și însemnatele sale studii de istorie a literaturii române moderne, ca și admirabilele sale cursuri ținute la Universitate de literatură spaniolă veche și nouă, de literatură medievală și nouă franceză.

Poet, pe lângă om de știință, Densusianu a îmbogățit creația lirică românească cu câteva volume de versuri, inspirate de literatura simbolistă franceză, în atmosfera căreia își fixase aspirațiile sale poetice, și din prospețimea căreia râvnea să aducă literaturii noastre, prea poporanizate, o notă de înnoire.

Unanima prețuire a meritelor filologului erudit și literatului distins i-a atras alegerea sa ca membru activ al Academiei Române în anul 1918. Moartea sa a fost o dureroasă surprindere pentru colegii săi dela Academie, printre cari se bucura de o mare considerație, — deși n'a luat parte continuu la lucrările academice, — ca și pentru profesorii și elevii săi dela Universitatea din Capitală, unde profesa de peste 40 de ani, cu o punctualitate și conștiinciozitate rămase proverbiale, cursurile la catedra sa de « Filologie romanică ».

* * *

Din rândurile membrilor noștri de onoare am avut durerea a pierde, dintre Români, pe marele nostru conducător de oaste *Mareșalul Alexandru Averescu*, pe învățatul germanist *Gustav Kisch*, pe cărturarul *Moses Gaster*, pe omul de bine *Teodor Costescu*, pe omul de știință *G. G. Longinescu* și pe inginerul *Matei Drăghiceanu;* iar dintre străini două glorii ale științei franceze *Georges Urbain* și *Paul Collinet* și una a științei italiene, *Ettore Pais*. Rândurile colegilor noștri corespondenți de asemenea au fost destul de încercate. Ne-au părăsit astfel dintre Români *Demostene Russo* și D-rul *D. Gerota*,— dintre străini *Traugott Tamm* și *Vicontele de Guichen*.

Indată după încheerea marilor evenimente istorice prin care s'a realizat întregirea neamului, Academia Română a cinstit, alegându-i membri de onoare ai ei, pe mai toți fruntașii țării cari au contribuit prin activitatea lor, fie ca oameni de Stat, fie prin fapte strălucite de arme, la înfăptuirea idealului nostru național.

La această cinstire a Instituțiunii noastre avea, fără îndoială, cel mai temeinic drept generalul de cel mai mare prestigiu în timpul războiului nostru, acel mare domn de oaste, care a fost *Mareșalul Averescu*.

Minte înalt creatoare, inteligență realistă, voință de ostaș aspră și rece, Mareșalul Averescu își chibzuia încet, metodic și sigur îndrăznețele sale concepții de mare strateg, fixând toate amănuntele planurilor sale de luptă, în a căror executare, nimic din ce este slăbiciune omenească nu-l turbura.

Comandant prin vocațiune firească, adică superioritate continuu prezentă în conștiința subalternilor, el avea darul, venit din adâncuri misterioase, de a smulge ostașilor încrederea în ființa sa și în neînvinsa sa

valoare militară. Oriunde împrejurările o cereau, chiar în mijlocul unor trupe cu moralul cel mai înfrânt, prezenţa sa la comandă restabilea pe loc încrederea în izbândă şi n'a fost ofiţer sau soldat care să-şi fi închipuit pe generalul Averescu pierzând o bătălie. Această siguranţă, pe care numai el știa s'o coboare în suflete și care-i asigura orice acţiune, i-a atras o mare popularitate în tranșee, ca și în conștiința populației românești, de dincoace și de dincolo de ele.

Reprezentant orgolios — în mijlocul rezistenţei pasive în Moldova — al ideei de ofensivă, generalului Averescu îi datorim singura iniţiativă ofensivă în marele nostru războiu și cea mai răsunătoare victorie românească asupra armatelor germane, aceea dela Mărăşti, care ne-a recâștigat onoarea.

Marea popularitate a făcut din el omul providenţial al naţiei noastre — singurul chemat a avea rolul de frunte în momentele cele mai hotărîtoare din vieața neamului nostru. Stau mărturie despre aceasta faptele sale dela 1907, dela 1916, dela 1918, înscrise pe vecie în paginile istoriei noastre.

Coborîrea sa, la 7 Octomvrie, în cripta dela Mărăşti printre umbrele glorioşilor săi soldaţi dela Răchitașu, dela Mărăşti, dela Câmpuri, a însemnat pierderea unuia din principalii făuritori ai destinelor neamului nostru. Legendară pe front, figura lui de erou a rămas și va dăinui, peste veacuri, legendară, în amintirea poporului românesc.

Gustav Kisch, Profesorul de limba și literatura germană la Universitatea din Cluj, a încetat din vieaţă în cursul trecutei noastre sesiuni generale. Devenit compatriot al nostru prin urmările politice ale războiului, Kisch a fost ales membru de onoare în 1933 pentru însemnatele și competentele sale lucrări privitoare la toponimia Ardealului, lucrări care l-au dus în mod firesc și la luminarea originei multor numiri de localităţi românești. Aceste lucrări, ca și acelea despre graiul Sașilor transilvăneni i-au stabilit o mare reputaţie printre germaniști, dar au resfrânt în același timp multă lumină și asupra relaţiilor dintre populaţia săsească și poporul român din Ardeal, contribuind astfel la cunoașterea vieţii și istoriei noastre naţionale. Pentru sforţările pe care omul de știinţă și profesorul dela catedra sa universitară le-a depus în această direcţie, Academia îi va păstra o neștearsă recunoștinţă.

Stingerea lui *Moses Gaster*, plecat senin dintre cei vii în 5 Martie trecut la vârsta octogenară a patriarhilor evrei, nu mai putea fi pentru nimeni o surprindere. Intâmplată însă, pe când mergea să ţină studenţilor dela Oxford o conferinţă despre literatura românească, pentru noi Românii ea a fost cu totul înduioșătoare și a atras un titlu mai mult la vechea recunoștinţă pe care o datoram marelui învăţat evreu.

Născut la noi,— după o temeinică pregătire căpătată la Universitatea din Halle, unde și-a trecut doctoratul acum 60 de ani, Gaster a dat la lumină, una după alta, însemnate lucrări în care s'a ocupat de folklorul românesc, de poveștile noastre în comparaţie cu poveștile altor popoare,

de filologia română, ajungând la o operă fundamentală de sinteză despre literatura românească veche și la o crestomație română de nu mai puțină importanță. Aceste lucrări îi câștigase încă de acum aproape o jumătate de secol stima și prietenia învățaților români. Plecat în Anglia, unde marea sa erudiție în chestiunile privitoare la Orientul semitic ca și întinsele sale relațiuni l-au înălțat la situația de mare rabin al Comunităților evreești din Imperiul britanic, Gaster n'a încetat a-și arăta, mai departe, atât prin noi scrieri și conferințe, cât și prin traducerea în englezește a poveștilor noastre populare, sentimentele sale de sinceră prietenie față de poporul român și față de pământul patriei sale de naștere. De acolo a venit aici după războiu ca să îndemne pe conaționalii săi la patriotism, iar când a fost să-și asigure după moarte vestita sa bibliotecă de manuscripte, n'a lăsat să se vândă vreunei instituții britanice, ci Academiei Române.

Academia Română îi va păstra o vie recunoștință pentru activitatea sa de o vieață întreagă închinată literaturii noastre populare și pentru sentimentele de iubire pe care le-a avut pentru țara noastră.

Teodor Costescu și-a sfârșit la 25 Martie vieața și o activitate închinată propășirii culturale și sociale a orașului Turnu-Severin, la al cărui liceu de băieți a fost director aproape 30 de ani și a județului Mehedinți, al cărui Prefect a fost înainte de războiu. Timp de peste 50 de ani s'a consacrat întemeierii de instituții culturale în această parte a țării, necruțând nici osteneală, nici propria-i avere. Dintre multe altele întemeiate de dânsul, două mari instituții vor rămâne de-a-pururi legate de numele său — Palatul Cultural care adăpostește în Turnu-Severin însemnata Bibliotecă Bibicescu, un muzeu local istoric, o mare sală de teatru,— și satul model, ridicat cu banii și pe proprietatea sa dela Vânjuleț, din jud. Mehedinți, pe care l-a înzestrat cu grădină de copii, cu școli primare de băieți și fete, cu școli de țesătorie, de meserii, de pomicultură, cu un spital.

Pentru a-i da consacrarea cuvenită acestei opere de folos obșesc, Academia Română l-a ales membru de onoare în 1934 pe temeiul unei propuneri subscrise, spontan, de 17 domni colegi.

La 7 Aprilie s'a stins din vieață, în vârstă de 70 de ani, colegul nostru de onoare *G. G. Longinescu*, titularul catedrei de Chimie anorganică la Facultatea de Științe din Capitală, dela care se retrăsese în toamna trecută, după o activitate științifică de aproape 40 de ani.

Rezultatele strălucite ale studiilor sale în domeniul Chimiei, în deosebi cele asupra temperaturii de fierbere a câtorva corpuri organice lichide și asupra corpurilor anorganice în stare lichidă și solidă, publicate în țară și în străinătate, îi stabilise o mare reputație de om de știință, iar rara conștiinciozitate pe care o depunea în îndeplinirea însărcinării sale de profesor și urmărirea cu punctualitate și perseverență a muncii sale de laborator l-au ajutat în năzuința de a crea școala, din care s'a ridicat cea mai mare parte din profesorii de științe ai României de azi și în

care şi-a făcut pregătirea falanga chimiştilor de care are astăzi atâta nevoie industria ţării noastre.

Dacă savantul şi opera sa au fost cunoscute de un larg cerc de specialişti din ţară şi din străinătate şi chiar de un mare număr de admiratori ai scrisului său de popularizator al ştiinţei,— prea puţini sunt aceia cari au cunoscut vieaţa plină de un stoic eroism a omului. O tragedie fără seamăn s'a abătut asupra sa încă de tânăr, de când orbise aproape cu totul. Şi-a primit soarta cu o atitudine de erou şi pasiunea pentru studiile sale i-a înfrânt disperarea, care, pe orice alt suflet l-ar fi copleşit pentru totdeauna. Cu o senină resignare regretatul coleg s'a concentrat şi mai aprig asupra îndatoririlor şi muncii sale, iar din această lăuntrică încordare a izvorît minunea unei opere dictate şi a jertfei celei mai devotate şi în acelaşi timp mai dureroase, pe care ştiinţa românească a adus-o adevărului.

Academia Română, chemându-l în 1936 dintre membrii corespondenţi printre membrii săi de onoare, a picurat în votul său părerea de rău că, împiedicată de fatalitate, nu poate să răsplătească marile merite ale omului de ştiinţă cu alegerea sa ca membru activ. In împlinirea, cu alte puteri decât cele comune oamenilor, a acelei jertfe ce-i fusese destinată de soartă, Gheorghe Longinescu îşi va fi găsit, însă, răsplătirea cea de pe urmă şi cea mai împăcată a vieţii sale de martir al ştiinţei.

Fie-i memoria binecuvântată!

Matei Drăghiceanu s'a stins, la vârsta patriarhală de 95 de ani, în ziua de 2 Mai în Câmpulungul Muscelului, unde se retrăsese după o activitate de aproape opt decenii, plină de roade în domeniul practic şi teoretic al Geologiei şi al ştiinţei minelor.

Regretatul coleg era cel mai vechiu inginer ieşit din Şcoala Naţională de Mine din Paris şi cel mai bătrân geolog din lume. A făcut parte din mănunchiul de creatori de acum şasezeci şi ceva de ani, de numele cărora sunt legate memorabilele înfăptuiri, cari au schimbat faţa noului Stat român închegat prin urmările evenimentelor istorice dela 1859. Spirit ponderat şi totdeodată imaginativ în cercetările sale geologice şi miniere, regretatul coleg adăoga la aceste calităţi o excelentă vedere critică şi practică, care s'au reflectat în multiplele sale lucrări de hidrologie, de minerit şi de geologie, ca şi activitatea sa de organizator al salinelor ţării, de director al studiilor şi exploatărilor miniere ale Statului, de reorganizator al vechei Şcoale Naţionale de Poduri, Şosele şi Mine, la care a fost profesor şi director.

Având nu numai ştiinţa tehnică superioară a marelui inginer, dar şi înţelegerea largă şi patriotică a nevoilor economice ale ţării, Matei Drăghiceanu a luptat pentru punerea în valoare a bogăţiilor subsolului nostru naţional, apărând, când a fost cazul, cu o desinteresată înverşunare, acest patrimoniu de primejdia exploatărilor străine şi stăruind a crea în ţară o atmosferă de încredere în puterea neamului pentru a-şi realiza nevoile sale prin propriile lui mijloace.

Preţuit şi venerat pentru foloasele muncii sale, numeroase societăţi şi instituţiuni ştiinţifice din ţară şi l-au asociat ca membru onorific La unanima stimă pe care i-au arătat-o în anii de după războiu oamenii noştri de ştiinţă s'a alăturat votul unanim ca care Instituţiunea noastră l-a ales în 1933 membru de onoare al ei, spre deplina consacrare a administraţiei naţiunii faţă de acest ultim reprezentant al epocei de înălţare a neamului românesc din a doua jumătate a secolului trecut

Una din gloriile contemporane ale ştiinţei chimiei, celebrul profesor al Universităţii din Paris, *Georges Urbain*, şi-a încheiat prin trecerea la cele veşnice în Noemvrie trecut, şirul lucrărilor sale în domeniul chimiei pământurilor rare, al complexelor anorganice şi al Biologiei fizico-chimice, care i-au atras preţuirea şi stima nu numai a lumii ştiinţifice franceze, dar şi a celei din celelalte ţări ale Europei. Acestei preţuiri se datoreşte alegerea sa ca membru al Institutului Franţei şi numirea sa în Comisiunea Internaţională pentru stabilirea ponderilor atomice a elementelor. Georges Urbain avea o înaltă apreciere despre ştiinţa românească şi despre reprezentanţii săi, printre cari avea mulţi prieteni personali. Unuia dintre devotaţii săi prieteni, colegului nostru d-lui Gh. Spacu, datorim apropierea lui Urbain de Instituţiunea noastră, pe care ilustrul dispărut a vizitat-o acum câţiva ani. Simpatia sa caldă pentru Români şi pentru Instituţiunea noastră, ca şi admiraţia noastră pentru înaltele sale merite ştiinţifice ne-au îndreptăţit să-l chemăm aproape cu unanimitate de voturi, în anul trecut, printre colegii noştri de onoare.

O simpatie tot aşa de mare ne-a arătat-o, nouă şi Instituţiunii noastre — în faţa căreia a ţinut şi o comunicare — un alt coleg al nostru de onoare, celebrul romanist francez *Paul Collinet*, decedat în ziua de 9 Decemvrie la Paris, unde era profesor la Facultatea de Drept.

Consacrându-şi activitatea încă de acum 40 de ani studiului Dreptului roman, cercerătile sale au cuprins orizonturi tot mai largi şi s'au extins şi asupra istoriei lumii bizantine, luminând multe din problemele de drept greco-roman, în strânsă legătură, aşa dar şi cu cunoaşterea vechiului drept românesc. Pornind deci dela încadrarea vechiului nostru Drept în formele dreptului roman de Răsărit, regretatul coleg a fost adus de logica cercetărilor să cunoască, în măsura în care i-a fost cu putinţă, şi formele noastre juridice de altădată. Academia Română a preţuit deopotrivă pe marele învăţat şi pe filoromânul convins când l-a chemat cu unanimitatea voturilor sale în 1933 printre membrii noştri de onoare şi când i-a consacrat, în Decemvrie trecut, o şedinţă pentru comemorarea, făcută prin glasul colegului nostru corespondent d-lui C. Stoicescu, a personalităţii şi activităţii sale.

Marele vizionar al Romei şi Italiei antice *Ettore Pais* şi-a încheiat, prin trecerea la cele de veci în Martie trecut, şirul studiilor sale, care-l duseseră la închegarea unei geniale sinteze a istoriei strămoşilor săi şi

ai noştri, prezentată în lumina unui alt adevăr decât cel în care o fixase până la dânsul ştiinţa germană prin istoricii Mommsen şi Niebuhr. Erudit cu orizonturi excepţional de largi în domeniul său, Pais s'a preocupat în studiile sale şi de trecutul nostru. A scris o carte de-a-dreptul despre noi — despre Roma şi România în antichitate, — prin care genialul istoric s'a încorprat, astfel, neamului românesc. De aceea, chemarea sa, cu unanimitate de voturi, în 1924, printre membrii noştri de onoare nu a însemnat numai mărturisirea admiraţiei noastre pentru marea sa operă, dar şi exprimarea recunoştinţei naţiunii române pentru interesul şi căldura cu care regretatul coleg a prezentat lumii de pretutindeni originile neamului românesc.

La 5 Octomvrie s'a stins, înconjurat de colecţiile bogatei sale biblioteci, colegul nostru Corespondent *Demostene Russo*, la vârsta de 69 ani. Moartea sa a rupt, în chip cu totul neaşteptat, firul unei activităţi închinate exclusiv ştiinţei, cultului adevărului şi carierii sale profesorale. Căci de 23 ani regretatul coleg ilustra catedra de Istoria civilizaţiunii bizantine dela Universitatea din Bucureşti, punând în slujba ei solida sa pregătire ştiinţifică, căpătată în tinereţă la Universitatea din Leipzig şi rezultatele bogatei sale activităţi ştiinţifice, desfăşurată în decurs de peste trei decenii.

Studiile sale, renumite prin tratarea metodică a subiectului, au adâncit cunoaşterea legăturilor vechii noastre culturi cu civilizaţia bizantină şi neogrecească. In lumina acestei preocupări generale, atenţia sa de cercetător s'a îndreptat asupra elenismului în România în epoca bizantină şi fanariotă, pe care l-a prezentat într'un memorabil studiu, apoi asupra izvoarelor învăţăturilor lui Neagoe Basarab, asupra influenţei Bogomilismului în vechea noastră literatură şi nu mai puţin asupra literaturii istoriografice neo-greceşti privitoare la istoria Românilor, descoperind şi dând la lumină în acest important domeniu două noi letopiseţe, unul privind istoria Moldovei, celălalt istoria Ţării Româneşti.

Roadele muncii sale bogate s'au învrednicit de aprecierea Academiei Române, care şi l-a asociat la munca membrilor săi dela Secţiunea Istorică încă de acum douăzeci de ani.

Ne aflam în plină lucrare a şedinţei noastre academice dela 14 Februarie când ni s'a adus vestea încetării subite din vieaţă a colegului nostru corespondent, Profesorul universitar Dr. *D. Gerota*. Neaşteptata veste ne-a strâns inimile de durere, pentrucă cu toţii preţuiam pe acest învăţat de renume mondial şi-i admiram măestria tehnicei sale chirurgicale şi nobleţa sa de suflet. Cu câteva săptămâni înaintea morţii sale îl avusesem printre noi, asistând la una din şedinţele noastre, pe care regretatul coleg le urmărea de câţiva ani cu un vădit interes. Obosit şi trist în ultima vreme, se retrăsese între zidurile sanatoriului său, pentru a se dedica, cu un devotament aproape religios, numai tămăduirii sufe-

rinței oamenilor, ca un mare medic și ca un mare suflet ce era. Nu mai doiea — cum a arătat în ultimele sale zile — o altă activitate publică decât pe aceea de academician. Cu grija de îndatoririle sale față de Academia Română, își dictase în chiar ziua morții ultimele șiruri dintr'o dare de seamă pe care i-o ceruse Secțiunea noastră Științifică despre o lucrare pusă la premii.

Rareori un om a putut întruni mai armonios și mai complet ca Doctorul Gerota cunoștințele desăvârșite ale unui mare savant cu perfecțiunea în practica chirurgicală și cu noblețea unui suflet închinat alinării suferinței omenești.

Iși câștigase cunoștințele medicale la Facultatea de Medicină din București, mai apoi la vestiți medici francezi ca Poirier sau Guyon, la celebrii chirurgi germani ca Bardeleben și Hahn, la fiziologiști ca Waldeyer din Berlin sau Furbinger din Jena. Aceste cunoștințe se înmulțesc și se aprofundează mai apoi prin propriile sale lucrări. L-a preocupat — în domeniul anatomiei — cercetarea căilor și direcțiunilor limfatice și raporturile lor cu anumiți ganglioni limfatici, studiul basinului, al vezicei urinare, fixarea rinichilor, pentru a nu cita decât câteva, — iar în domeniul chirurgiei, anestezia rachidiană, radiografia și radioterapia, a căror practică o introduce în țară modificându-le procedeele întrebuințării lor de până la dânsul în chirurgie. Aceste lucrări, cunoscute încă dinainte de războiu în toată lumea medicală, sunt încoronate în anii de după războiu de apariția celebrului său tratat despre « Apendicită », premiat de Academia Română.

In practica chirurgiei regretatul coleg ajunsese la o perfecțiune și la o siguranță cu adevărat proverbiale.

Creștin prin concepție și prin inimă, suflet generos până la cheltuirea de sine, Doctorul Gerota a întemeiat sanatoriul său din București pentru a-și pune măestria sa de chirurg în slujba alinării, de cele mai multe ori gratuite, a suferinței omenești.

« Acest sanatoriu necesită cheltueli mai mari decât ce produce — mărturisește în 1916 celebrul doctor Victor Babeș. Insă în schimb este « o clasă întreagă de bolnavi, care se tratează și se operează în mod gratuit și Societatea de Salvare are aici paturi gratuite. Se primesc în « mod gratuit bolnavi, cari nu găsesc loc în spital, se tratează gratuit « medici și studenți. Acest sanatoriu a dat gratuit 5.500 zile de căutare, « 4.500 pansamente, 250 operațiuni, 800 consultațiuni gratuite ».

Ajutorarea medicală gratuită a continuat și mai activă în timpul războiului și după războiu. La acest sanatoriu se adună și sutele de copii ai mahalalelor pentru a căpăta aci îmbrăcăminte și hrană zilnică printr'un serviciu de asistență organizat în toată regula. Cu o bunătate de sfânt, doctorul Gerota își apropia cetele de copii săraci, îi cerceta, îi mângâia, îi ocrotea împotriva năpăstuirii și mizeriei lor, de care nu erau vinovați. Astfel marele chirurg devine cel mai mare filantrop al Capitalei.

Așa a știut doctorul Gerota să-și arate iubirea sa, sacra sa iubire pentru țară și neam.

Dacă opera sa științifică i-a înscris numele la loc de frunte în istoria medicinei românești, opera de binefăcător a doctorului Gerota, prin înalta sa valoare morală, nu aparține numai neamului nostru, ci lumii întregi și nemuririi.

Pe *Traugott Tamm*, stins în ziua de 28 Iulie la Ratzeburg, în vârstă de 78 ani, îl număram printre colegii noștri corespondenți străini dela Secția Istorică încă de acum 48 de ani. Cu o vârstă academică de aproape o jumătate de secol, Tamm Traugott era cel mai vechiu membru printre numeroșii noștri colegi străini. Prieten al lui Dimitrie A. Sturdza, care l-a propus la alegere în sânul Instituțiunii noastre, istoricul german s'a preocupat și de istoria neamului românesc, cu deosebire de problema originilor românești, pe care a studiat-o într'o lucrare temeinică scrisă în limba germană. Noi cei de astăzi suntem datori a păstra acestui învățat străin o amintire recunoscătoare pentru interesul fie și numai de ordin științific, — pe care el l-a arătat istoriei și drepturilor originare ale poporului român.

Vicontele de Guichen, diplomatul francez de întinse relațiuni în centrele principale ale Europei, decedat la 9 Octomvrie, a întrebuințat tot răgazul ce-i lăsau îndatoririle sale de diplomat spre a descoperi în Arhivele Europei fapte necunoscute privitoare la istoria contemporană. Publicate în numeroase și voluminoase lucrări, ele luminează și unele probleme legate de istoria Sud-Estului european și ca atare și de cea a trecutului nostru. Intreaga sa operă Vicontele de Guichen ne-o dăruise cu puțin timp înaintea chemării sale, acum 10 ani, ca membru corespondent în Instituția noastră. Onorat și bucurat de unanimitatea voturilor cu care Academia Română i-a acordat această distincțiune, distinsul coleg a continuat a ne trimite tot ce publica și după aceea și mai ales articolele sale de ziar atingătoare de probleme românești. Academia Română va păstra, cu pioasă aducere aminte, opera sa ca un semn al iubirii pe care regretatul diplomat a mărturisit-o Instituțiunii noastre.

* * *

Dacă pomenirea meritelor celor plecați dintre noi o facem cu sentimentul unei melancolice recunoștințe, apoi aducerea în câmpul atențiunii noastre a activității neobosite a colegilor noștri în vieață este în mod firesc pentru noi prilej de reconfortare și de bucurie, mai ales când această activitate se bucură de prețuirea străinătății, — cum a fost cazul cu colegii noștri d-nii Dr. *Gr. Antipa*, *Dim. Gusti* și *I. Petrovici*.

De curând colegul nostru d-l Dr. *Gr. Antipa* a fost ales Membru titular cu unanimitate de voturi, de bătrâna și celebra Academie Imperială din Halle *(Kaiserl Leopoldinische Karolinische Deutsche Akademie der Naturforscher)*, ca recunoștință pentru remarcabilele sale cercetări asupra Deltei Dunării, cum s'a exprimat Președintele veneratei Academii în diploma de membru trimisă colegului nostru. Opera științifică

a colegului Antipa, cunoscută şi preţuită de câteva decenii în străinătate, a primit astfel o nouă consacrare internaţională, care face cinste ţării şi Academiei noastre.

O altă bucurie ne-au pricinuit-o colegii noştri d-nii *Dim. Gusti* şi *I. Petrovici*. Institutul Franţei, Secţia Academiei de Ştiinţe morale şi politice, a ales membru corespondent pe colegul nostru Dim. Gusti în vara anului trecut, iar la începutul acestui an d-l coleg Petrovici a fost ales membru corespondent al Academiei germane din München.

Meritele activităţii colegilor noştri în domeniile Sociologiei şi Filosofiei, unanim admirate în ţară şi larg preţuite în străinătate, au căpătat prin aceste alegeri o distincţiune de înaltă valoare europeană, care se resfrânge în mod fericit şi asupra Instituţiunii noastre.

Vom adăuga în ce priveşte pe colegul Petrovici că de curând d-sa s'a înapoiat din Alger, unde, invitat oficial de Universitatea acestei localităţi, a ţinut o serie de conferinţe, al căror desăvârşit succes a sporit bunul renume al ţării noastre în acele ţinuturi şi în Apusul Europei.

* * *

Nu putem trece la altă ordine de fapte şi socotim că nu putem sfârşi aceste rânduri privitoare la colegii noştri, fără de a aminti că în actuala sesiune, potrivit hotărîrilor luate de Domniile Voastre în trecuta sesiune generală, urmează a fi aleşi trei membri activi noi, câte unul de fiecare Secţiune. Deosebit vor trebui completate şi locurile vacante ale regretaţilor Octavian Goga, Ovid Densusianu şi G. Ţiţeica. Veţi avea deci de chibzuit, — de dorit din chiar primele şedinţe ale acestei sesiuni — asupra alegerii celor 6 personalităţi chemate să sporească în acest an rândurile şi activitatea noastră.

II. *Şedinţele*

Avântul pe care activitatea Instituţiunii noastre, resfrântă în comunicările ei publice, l-a luat de câţiva ani încoace, a depăşit în cursul acestui an academic orice prevedere. Comunicările care s'au cerut a fi înscrise la ordinea de zi a şedinţelor publice au fost atât de numeroase, încât Biroul Instituţiunii noastre, pentru a putea mulţumi cererile venite atât din partea colegilor noştri activi, cât şi din partea colegilor corespondenţi şi chiar de onoare, a hotărît pe de o parte să se ţină şi câte două comunicări în aceeaşi şedinţă, iar pe de alta, ca o bună parte din comunicări să fie făcute în şedinţele speciale ale Secţiunilor. Pentru împlinirea acestui scop, Academia a rezervat, cu începere din acest an, ultima şedinţă a fiecărei luni pentru lucrările Secţiunilor. In aceste şedinţe, precum se va vedea, s'au ţinut numeroase comunicări, asupra cuprinsului cărora, în deosebire de comunicările publice, s'a lăsat liberă discuţiunea între domnii membri.

Din totalul de 36 şedinţe săptămânale câte s'au ţinut în cursul anului încheiat, 24 şedinţe au fost publice, în care s'au rostit 33 comunicări, 12 şedinţe au fost intime, iar dintre acestea 6 şedinţe au fost rezervate activităţii Secţiunilor, în care s'au ţinut 9 comunicări. Trei şedinţe publice au fost consacrate comemorărilor lui *Arthur Schopenhauer*, *Antoine Meillet* şi *Paul Collinet*. Colegul nostru d-l I. Petrovici a rostit la 10 Iunie cuvântarea pentru comemorarea celebrului filosof german cu ocazia împlinirii a 150 de ani dela naşterea acestuia [1]. Prin cuvântarea d-lui coleg corespondent Iorgu Iordan am comemorat, la 2 Decemvrie, pe ilustrul lingvist francez şi fost membru de onoare al Instituţiunii noastre Antoine Meillet, iar prin glasul d-lui coleg corespondent Const. Stoicescu am adus, în şedinţa dela 23 Decemvrie, prinosul nostru de pioasă recunoştinţă memoriei fostului nostru coleg de onoare, ilustrului romanist francez Paul Collinet, la două săptămâni după încetarea sa din vieaţă.

In alte şedinţe, intime sau publice, au fost salutaţi în mijlocul nostru distinşi oaspeţi veniţi de peste hotare, ca d-nii Swietoslawski, ministrul de Instrucţie Publică a ţării vecine şi amice nouă Polonia, care a venit să ne viziteze ţara în Iunie trecut; apoi în aceeaşi lună Alex. Philadelpheus, directorul Muzeului Naţional de Arheologie din Atena; L. H. Grondijs, distinsul istoric olandez, pe care noi avem cinstea de a-l număra printre membrii noştri corespondenţi dela Secţiunea Istorică; în sfârşit ilustrul scriitor şi medic francez, membru al Academiei Franceze şi al Academiei de Medicină din Paris Georges Duhamel, care ne-a vizitat în şedinţa dela 9 Decemvrie.

Iată comunicările făcute:

— La 10 Iunie d-l *I Petrovici* a rostit cuvântarea comemorativă *La 150 de ani dela naşterea lui Schopenhauer.*[1]

— La 17 Iunie d-l Dr. *Gr. T. Popa*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea despre *Cerebrostimulină.*

— La 24 Iunie d-l *Vasile Grecu*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea despre *Izvorul principal bizantin al Cărţii de învăţătură a Diaconului Coresi din 1581.*

— La 16 Septemvrie d-l *N. Iorga* face o comunicare despre *Paralelisme helveto-române.*

— La 23 Septemvrie d-l General *R. Rosetti* a făcut comunicările: 1) *Cultura militară;* 2) *Ce spune Mareşalul Mackensen despre operaţiile sale contra României.*

— La 14 Octomvrie d-l *N. Iorga* a făcut o comunicare despre *Principiul naţionalităţilor şi greşelile lui Bismarck.*

---

[1]) Comunicarea a fost tradusă în limba germană la cererea Societăţii «Schopenhauer Gesellschaft» şi publicată în Schopenhauer-Jahrbuch 1939

— La 21 Octomvrie d-l Dr *Gr. T Popa*, Membru Corespondent, a cetit o comunicare despre *Un mecanism central pentru regularea echilibrului dintre potasiu și calciu.*

— La 4 Noemvrie d-l *I. Lupaș* a făcut o comunicare despre *Un Vlădică român năpăstuit la anul 1638.*

— La 18 Noemvrie d-l *N. Iorga* a făcut o comunicare despre *Paralelisme și inițiative de istorie universală la Români.*

In aceeași ședință d-l *George Brătianu*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea despre *Venețienii în Marea Neagră în veacul al XIV-lea.*

— La 2 Decemvrie d-l *I. Nistor* a făcut o comunicare despre *Migrațiunile românești în Polonia în secolele XV—XVI.*

In aceeași ședință d-l *Iorgu Iordan*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea despre *Un lingvist sociolog: Antoine Meillet*

— La 9 Decemvrie d-l *N. Iorga* a făcut comunicarea despre « *Calicii* » *lui Mihai Viteazul* și 2) *Zavira și opusculul lui D. Cantemir*

In aceeași ședință d-l General *R. Rosetti* a făcut comunicarea despre *Călărașii din valea Siretului în Războiul de Neatârnare.*

— La 19 Decemvrie d-l *Alex Lăpědatu* a făcut comunicarea despre *Mărturii și precizări nouă cu privire la sfârșitul lui Barbu Catargiu (8 Iunie 1862)*

— La 23 Decemvrie d-l *Const. Stoicescu*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea comemorativă despre *Vieața și Opera romanistului francez Paul Collinet.*

In aceeași ședință d-l *Silviu Dragomir* a făcut comunicarea despre *Mormântul lui Mihai Viteazul și vechea catedrală din Alba Iulia*

— La 20 Ianuarie d-l *Dim. Caracostea* a făcut comunicarea despre *Destinul poetului și menirea poeziei.*

In aceeași ședință d-l Arhitect *Petre Antonescu*, Membru de Onoare al Academiei Române, a cetit comunicarea cu titlul *Pentru o renaștere a arhitecturii românești.*

— La 3 Februarie d-l *I. Nistor* a cetit comunicarea despre *Restaurarea Daciei în sintezele diplomației europene.*

— La 10 Februarie d-l *N. Iorga* a făcut comunicările:

1. *Ceva despre povestea rusească a isprăvilor lui Vlad Țepeș.*

2 *Un Neamț din secolul al XVIII-lea care suferă pentru « legea românească »* și *evangheliile Margaretei Tomeian. Două opere literare de raporturi ruso-române și ungaro-române*

In aceeași ședință d-l *Th. Capidan* a făcut comunicarea intitulată: *Răspuns domnului Keramopulos dela Academia greacă din Atena, privitor la originea Românilor Macedoneni.*

— La 17 Februarie d-l *Mircea Djuvara*, Membru Corespondent, a cetit o comunicare despre *Analiza ideei de convenție în Drept*

— La 3 Martie d-l *I. Lupaș* a făcut o comunicare despre *Ioan Piuariu Molnar, 1749—1815; vieața și opera lui.*

— La 10 Martie d-l *I. Nistor* a făcut comunicarea despre *Vechimea așezărilor românești dincolo de Nistru.*

— La 17 Martie colegul nostru Corespondent d-l *P. P. Panaitescu* a cetit comunicarea despre *Pribegia lui Constantin Șerban Basarab și a lui Ștefan Petriceicu și testamentele lor*

— La 24 Martie d-l *S. Mehedinți* a făcut o comunicare despre *Renașterea Statului român și țăria granițelor.*

In ședința intimă a aceleeași zile d-l *Marcu Beza*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea *Urme românești la Atena și Ierusalim*

— La 21 Aprilie d-l *N. Iorga* a făcut comunicarea despre *Cugetători români de acum o sută de ani* I

— La 5 Mai d-l *Th. Capidan* a făcut comunicarea despre *Bilingvismul la Români și schimbările din limbă.*

— La 12 Mai d-l *Alex. Lăpĕdatu* a făcut comunicarea despre *Un aventurier ungur în Principatele-Române în epoca Unirii lor (Gh Bogáthy).*

In aceeași ședință d-l Dr. *D Danielopol*, Membru de Onoare, a făcut comunicarea intitulată *Problema gușei endemice în România*

* * *

In ședințele Secțiunilor s'au făcut următoarele comunicări:

— In ședința Secțiunii Istorice dela 28 Octomvrie d-l General *R. Rosetti* a cetit comunicarea *Steaguri, prapure (polemici).*

— In ședința Secțiunii Istorice dela 25 Noemvrie d-l *Const. Moisil*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea despre *Stemele primelor monete românești.*

— In ședința Secțiunii Istorice dela 27 Ianuarie d-l *Victor Slăvescu*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea despre *Viața și Opera lui Petre Mavroghení*

— In ședința Secțiunii Istorice dela 24 Februarie d-l Dr. *Sabin Manuila*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea despre *Considerațiuni asupra prezentării grafice a Etnografiei României*

— In ședința Secțiunii Literare dela 31 Martie d-l *Adrian Maniu*, Membru Corespondent, a cetit comunicarea *Doi prieteni din veacul trecut la Capul Dracului*

— In ședința Secțiunii Istorice dela 31 Martie d-l *Andrei Rădulescu* a făcut o comunicare intitulată *Note privitoare la justiția din Țara Românească la 1840*, iar d-l General *R. Rosetti* a făcut o comunicare cu titlul· *Despre Hânsari*

— In ședința Secțiunii Istorice dela 28 Aprilie d-l *Andrei Rădulescu* a făcut o comunicare despre *Regimul juridic al Bosforului și Dardanelelor.*

In aceeași ședință d-l *I. Răducanu*, Membru Corespondent, a cetit o comunicare cu titlul *Despre economia de războiu*

III. *Relații interne și externe*

Prestigiul instituțiunii noastre în țară și în străinătate și autoritatea ei cresc fără încetare.

Trei grupe de fapte hotărăsc această creștere. In întâiul rând este activitatea neobosită pe care colegii noștri o desfășoară pe terenul cultural și științific, determinând, în țară, directivele culturii naționale și sporind, prin rezultatele cercetărilor lor științifice, comunicate străinătății, patrimoniul de cunoștințe al omenirii. Al doilea grup de fapte constă din întreținerea relațiunilor noastre cu marile organisme permanente științifice din străinătate și din participarea noastră la congresele științifice internaționale. In sfârșit, al treilea grup de fapte și cel mai de seamă pentru relațiile noastre cu străinătatea, constă din schimbul de publicații pe care îl facem cu diferitele academii, universități, institute de cercetări, asociații și uniuni savante. Răspunzând îndatoririlor ce rezultă din aceste numeroase și felurite relații, Academia își împlinește rolul, ce-i este impus de Statutele ei, tradiția ei și de prestigiul ei de cea mai înaltă instituțiune culturală a țării.

Statul însuși, recunoscător Instituțiunii noastre, a apărat și proteguit prestigiul ei în trecut, iar acum în urmă, când unele asociații științifice românești mai nouă sau abia în formație, și chiar întreprinderi comerciale, au încercat să-și însușească din capitalul nostru de prestigiu luându-și titulatura de « Academii », a hotărît că denumirea de « Academie » face parte din patrimoniul cultural și moral al Academiei Române și că este un drept exclusiv al ei și a statornicit prin legea dela 8 Iulie 1938 că titlul de « Academie » nu poate fi întrebuințat ca denumire sau firmă de nicio persoană fizică sau morală, sub pedeapsa desființării, în afară de Instituțiunea noastră. Exprimăm și cu această ocazie mulțumirile respectuoase și sentimentele de vie gratitudine ale Academiei Române, *Majestății Sale Regelui*, Protectorul și Președintele nostru de Onoare, pentru inițiativa întocmirii acestei legi menite a apăra pentru totdeauna Instituțiunea noastră de primejdia inflației numelui său.

Datorim, așa dar, acestui prestigiu și activității bine cunoscute în străinătate a colegilor noștri, chemarea Instituțiunii noastre la mai toate reuniunile științifice internaționale. In cursul acestui an invitațiunile la aceste manifestări științifice mondiale au fost foarte numeroase. Prin numeroasele delegațiuni pe care Academia le-a dat membrilor săi de a o reprezinta la aceste reuniuni, Instituțiunea noastră și-a exprimat nu numai dorința de a lua parte, cât mai ales necesitatea ca Țara noastră să fie reprezentată și chiar apărată la aceste reuniuni, unde, precum s'a văzut adeseori, în numele și sub pavăza științei, se desbat probleme politice care interesează în cel mai înalt grad relațiile Țării noastre cu celelalte țări și chiar ființa neamului nostru. Din nefericire delegații noștri, neputând fi subvenționați nici de Academie, nici de Stat, n'au putut merge spre a-și îndeplini însărcinarea lor decât în foarte rare cazuri.

Notăm așa dar, cu părere de rău, că delegatul nostru d-l coleg S. Mehedinți n'a putut lua parte la *Congresul Internațional de Geografie*, care s'a ținut în Iulie trecut la Amsterdam, precum nici colegul Dr. M. Ciucă nu ne-a putut reprezenta la comemorarea celebrului savant italian Lazzaro Spallanzzani, solemnitate organizată de Universitatea din Pavia

în luna trecută. Asemenea nici colegii noştri corespondenţi n'au putut participa — după delegaţiile primite dela Academiei,— d-l N. Dănăilă la al *XIX-lea Congres de Chimie Industrială* întrunit la Nancy în toamna trecută, d-l Dr. Gr. T. Popa la *Congresul Internaţional de Ştiinţe Antropologice şi Etnologice* ţinut la Copenhaga în August şi d-l P. P. Panaitescu la *Conferinţa plenară a Delegaţilor Federaţiunii Societăţilor de Istorie a Europei Orientale*, întrunită la Zurich tot în August. Intrerupem această enumerare, care s'ar putea prelungi întru cât din mulţimea delegaţiunilor am notat în rândurile de mai sus numai câteva, spre a arăta că la această lipsă aproape totală a noastră dela întrunirile ştiinţifice internaţionale au fost şi câteva fericite excepţiuni.

La 28 August — 4 Septemvrie 1938 s'a adunat la Zurich, sub patronajul Preşedintelui Confederaţiunii Elveţiene, al *VIII-lea Congres Internaţional al Ştiinţelor Istorice*. Apreciind însemnătatea de ordin ştiinţific şi internaţional a acestui Congres, Academia Română a desemnat o delegaţie mai numeroasă compusă din domnii Colegi N. Iorga, I. Nistor, Alex. Lăpědatu, Andrei Rădulescu, General R. Rosetti şi N. Bănescu. Colegii noştri d-nii N. Iorga, General R. Rosetti, I. Nistor şi I. Lupaş au mers la Zürich şi au luat parte la lucrările Congresului.

In luna Octomvrie vestita Societate elenă de Arheologie din Atena şi-a sărbătorit 100 de ani dela înfiinţare, iar în ultimele zile ale lunii Noemvrie fizicieni din toate părţile lumii s'au întrunit la Paris pentru a comemora descoperirea Radium-ului, a Electronilor, a Razelor X şi a Undelor Herziene. La aniversarea Societăţii elene ne-au reprezentat colegul nostru d-l Scarlat Lambrino şi d-l Eugen Filotti, pe atunci Ministrul nostru la Atena,— la cealaltă solemnitate a luat parte în numele Academiei tânărul savant român, colegul nostru corespondent d-l Horia Hulubei. La o altă aniversare, aceea a Universităţii din Colonia, care în Iunie trecut a împlinit 550 de ani de existenţă, ne-am asociat printr'o scrisoare omagială.

Vom mai nota că d-l N. Donici, Colegul nostru de onoare, statornic participant la Congresele astronomice, a fost delegàtul Instituţiunii noastre la *Congresul Uniunii Astronomice*, întrunit în acest an la Stockholm şi că la apelul Comisiunii Naţionale portugheze însărcinate cu organizarea solemnităţii celui de al *VIII-lea Centenar al întemeierii Portugaliei ca naţiune şi celui de al treilea Centenar al independenţei sale* de a desemna un membru din partea României în acea Comisiune, Academia Română a răspuns însărcinând pe colegul nostru d-l Lucian Blaga a contribui cu luminile sale la reuşita acelei organizări.

In ţară Academia a fost reprezentată prin Preşedintele nostru d-l C. Rădulescu-Motru la solemnităţile şi ceremoniile naţionale, în programul cărora participarea Instituţiunii noastre este înscrisă de drept, ca instituţie reprezentativă a culturii naţionale.

De altă parte numeroase delegaţiuni speciale s'au dat multora dintre colegii noştri spre a lua parte la diferite solemnităţi atingătoare de probleme culturale sau naţionale. Dintre ele amintim numai însărcinarea

dată colegului nostru d-lui Șt. Ciobanu pentru a ne reprezenta la inaugurarea statuei Regelui Intregitor al neamului românesc Ferdinand I, desvelită la Chișinău în ziua de 5 Februarie și însărcinarea dată colegului nostru Preotului N. M. Popescu de a lua parte în ziua de 23 Ianuarie în numele Academiei la împărțirea diplomelor acordate de Expoziția Internațională din Paris participanților români la acea Expoziție.

IV. *Publicațiunile Academiei*

Față de anii anteriori, numărul lucrărilor publicate de Academie în anul acesta a crescut într'un ritm mai accelerat. Au apărut în 1938-39 în total 90 volume și broșuri, față de 69 în anul 1937-38, 57 în 1936-37 și 46 în 1935-36. Ca să ilustrăm cu un exemplu această creștere a publicațiunilor Academiei, arătăm că numai din colecția « *Studii și Cercetări* » s'au tipărit în cursul anului academic încheiat, 8 volume, față de totalul de 31 volume apărute dela 1919 încoace. De asemenea din « *Bulletin de la Section Scientifique* » au apărut în 1938-39 19 numere, atâtea câte s'au tipărit laolaltă în cei doi ani precedenți, afară de cele ce sunt încă sub tipar.

O vădită întârziere în editarea publicațiunilor noastre e provocată de anumite cerințe tehnice tipografice. Astfel, un manuscris dat la tipar, oricât de voluminos ar fi, se culege, chiar pentru prima corectură, în întregime deodată, iar nu pe coale. Această măsură prezintă o înlesnire atât pentru Serviciul de corectură al Academiei, cât mai ales pentru autori, cari au înainte, la prima corectură, întreaga publicație, putând urmări astfel mai ușor un același sistem de execuție tipografică în volum. Dar, până să se culeagă, manuscrisele zăbovesc la tipografie câte o lună sau mai mult chiar. Ne vom sili să lecuim și acest neajuns, pentru a obține — cu mijloacele bănești de care dispunem — în cât mai scurt timp, darea la lumină a lucrărilor încredințate spre tipărire.

In anul academic 1938-39 au apărut:

1 *Anale*, tomul LVIII, ședințele din 1937-38.
2 *Memoriile Secțiunii Literare*, Seria III, Tom. VIII
Mihail Sadoveanu, *Comemorarea lui Ion Creangă*
Ion Pillat, *George Coșbuc*
Marcu Beza, *Vechi legături cu Anglia*

Tom. IX:

Iorgu Iordan, *Un lingvist sociolog: Antoine Meillet*
Th. Capidan, *Răspuns d-lui Keramopulos dela Academia greacă din Atena, referitor la originea greacă a Macedoromânilor;*
Marcu Beza, *Urme românești la Atena și Ierusalim.*
E. Vârtosu, *Scrisori inedite ale lui I Heliade Rădulescu.* (sub tipar).
P Coman, *Glosar dialectal.* (sub tipar)

3. *Memoriile Secțiunii Istorice:*

Seria III-a. Tom. XX.

N. Iorga, *Un post al latinității în lumea germanică. Austria.*

Ion Răducanu, *In amintirea lui Ernest Solvay.*

Ion I. Nistor, *Principatele române sub ocupația rusească.*

I. Petrovici, *La un secol și jumătate dela nașterea lui Schopenhauer.*

Dr. Kurt Vessely, *A doua diplomă Leopoldină.*

N. Iorga, *Sensul « Gazetei Transilvaniei ».*

D. Siruni, *Mărturii armenești despre Români: Aron Vodă, Răsvan Vodă și Eremia Movilă.*

N. Iorga, *Intinderea spre răsărit a Moldovei lui Ștefan cel Mare.*

General Radu Rosetti, 1. *Cultura militară.* 2. *Ce spune Mareșalul Mackensen despre operațiile sale contra României.*

N. Iorga, *Paralelisme helveto-române.*

N. Iorga, *Principiul naționalităților și greșelile lui Bismarck.*

General Radu Rosetti, *Steaguri, prapure.*

N. Iorga, *Paralelisme și inițiative de istorie universală la Români.*

Tom. XXI:

Andrei Rădulescu, *Romanitatea dreptului nostru.*

N. Iorga, 1. *Calicii lui Mihai Viteazul.* 2. *Zavira și opusculul lui D. Cantemir despre lupta între Cantacuzini și Brâncoveni.*

General Radu Rosetti, *Călărașii din Valea Siretului în Războiul de neatârnare.*

Const. Moisil, *Stemele primelor monete românesti.*

Ion I. Nistor, *Migrațiunea românească în Polonia în sec. XV și XVI.*

Alex. Lăpĕdatu, *Mărturii și precizări nouă cu privire la sfârșitul lui Barbu Catargiu.*

I. Lupaș, *Un vlădică român năpăstuit, la anul 1648. Cine putea fi?*

Petre Antonescu, *Pentru o renaștere a arhitecturii românești.*

Const. Karadja, *Ziare contemporane despre bătălia dela Guruslău.*

N. Iorga, *Contribuțiune la legăturile literare românești cu Rușii și Ungurii.* 1. *Ceva nou despre povestea rusească a isprăvilor lui Vlad Țepeș.* 2. *Un « Neamț » din sec. XVIII.*

Ion I. Nistor, *Restaurarea Daciei în sintezele diplomației europene.*

S. Mehedinți, *Trilogia științei.*

Mircea Djuvara, *Analiza ideii de convenție în Drept.* (sub tipar).

Ion I. Nistor, *Vechimea așezărilor românești dincolo de Nistru.*

Victor Slăvescu, *Vieața și opera lui Petre Mavrogheni.* (sub tipar).

Ed. I. Găvănescu, *Ioan Monorai, Scurtă cunoștință a lucrurilor Dachiei.* Studiu. (sub tipar).

Dr. Sabin Manuila, *Considerațiuni asupra prezentării grafice a etnografiei României.*

I. Lupaș, *Ioan Piuariu Molnar.* (sub tipar).

P. P. Panaitescu, *Pribegia lui Constantin Șerban Basarab și a lui Ștefan Petriceicu.* (sub tipar).

Silviu Dragomir, *Mormântul lui Mihai Viteazul și Vechea catedrală dela Alba-Iulia*. (sup tipar).

4. *Memoriile Secțiunii Științifice*, Seria III a, Tom. XIV.
   G. Marinesco, *Nouvelle contribution à l'étude d'un nouveau type d'amyotrophie progressive familiale.*
   Aurelian A. Popescu, *Noi contribuțiuni la fauna lepidopterelor.*
   R. Verona et C. Fostiropol, *Contributions au raffinage des produits pétrolifères par les solvants. III-e partie.*
   Dr. V. Grimalschi, *Rezultatele cercetărilor asupra biologiei șalăului.*
   G. Fințescu, *Psylles.*
   Nic. Macarovici, *Asupra faunei de mamifere terțiare dela Giurcani.*
   Gr. T. Popa et E. Lucinesco, *La cérébrostimuline.*
   Eugen A. Pora, *Influența temperaturii externe asupra mediului intern la « Helix Pomatia ».*
   V. Papilian și C. C. Velluda, *Cercetări asupra grupelor sanguine la Moți.*
   Gregor T. Popa, *A central mechanism for the regulation of potassium-calcium balance.*
   Jana I. Șoarec, *Contribuție la studiul Hidracarienilor din România.* (sub tipar).

5. *Bulletin de la Section Scientifique:* Tome XIX, Nr. 8—10. Tome XX, Nr. 1—10. Tome XXI, 3 fascicole: Nr. 1—2, 3—4, 5—6.

6. *Studii și Cercetări:*
   XXXII. P. P. Panaitescu, *Documente slavo-române din Sibiu.*
   XXXIII. General R. Rosetti, *Familia Rosetti.*
   XXXIV. Const. Georgiade, *Originile magice ale minciunii și geneza gândirii.*
   XXXV. Vasile Grecu, *Izvorul principal bizantin pentru Cartea cu învățătură a Diaconului Coresi.*
   XXXVI. Ștefan Pașca. *Cel mai vechiu ceaslov românesc.*
   XXXVII. Teodor Holban, *Documente românești din Arhivele franceze.*
   XXXVIII. I. N. Ștefănescu, *Menandru. Studiu, traducere și comentariu critic.*
   XXXIX. Dr. V. Gheorghiu, « *Codex Argenteus Upsaliensis* » (sub tipar).

7. *Études et recherches:*
   XI. G. I. Brătianu, *Les Vénitiens dans la Mer Noire au XIV-e siècle.*

8. *Monografii științifice:* II:
   Radu Țițeica, *Spectroscopie.*

9. *Publicațiunile Fondului Vasile Adamachi.* Tom. IX:
   I. Simionescu și E. Dobrescu, *Mamiferele pliocene dela Cimișlia:* II.

10. *Dicționarul limbii române.* Sub tipar.

11. Colecțiunea de *documente Hurmuzaki:* Vol. XIX, partea 2-a: *Corespondența diplomatică și rapoarte consulare austriace* (1798—1812), publicate de Ion I. Nistor.

12. *Discursuri de recepţiune.*

N. Bănescu, *Bizanţul şi romanitatea dela Dunărea de Jos. Răspuns* de N. Iorga.

Traian Săvulescu. *Patologia vegetală Răspuns* de I Simionescu.

V. *Donaţiuni, legate, fundaţiuni*

Datorită încrederii şi autorităţii morale, pe care Instituţiunea noastră şi le-a câştigat în stratele cele mai adânci ale poporului românesc, patrimoniul Instituţiunii noastre s'a sporit harnic şi în cursul acestui an academic prin câteva noi legate şi donaţiuni îndreptate către Academia Română de generoşi donatori pentru scopuri culturale.

Lămurirea juridică a legatelor câte ni s'au semnalat, s'a urmat în tot cursul anului, astfel că Academia este chemată a se rosti în cursul acestei sesiuni generale asupra primirii formale a următoarelor legate şi donaţiuni.

1. Defuncta Emilia V. Barozzi, prin testamentul dela 15 Martie 1936, a testat Academiei Române nuda proprietate a întregii sale averi compusă dintr'un imobil în Bucureşti, un teren de 1.020 m.p. pe valea Timişului şi un teren de 600 m.p. în comuna Pecinişca, jud. Severin, lângă Băile Herculane, lăsând soţului uzufructul averii. Folosirea veniturilor acestui legat este lăsată la libera dispoziţiune a Academiei Române.

2. Defunctul Marin Vănciulescu, din Roşiorii de Vede, a lăsat Academiei nuda proprietate, iar uzufructul soţiei sale văduve, asupra întregii sale averi din acea localitate, formată din două imobile în valoare aproximativă de 1.000.000 lei, cu destinaţia ca, după moartea soţiei sale, Academia să transforme fondul în numerar, iar din venituri să institue o bursă pentru un student în medicină, care se va ocupa în special cu studiul scarlatinei. Academia va putea folosi venitul şi pentru un premiu pentru lucrări medicale, care s'ar ocupa cu acelaşi studiu al scarlatinei.

3. Defunctul Ioan Grecescu, fostul casier al Instituţiunii noastre, prin testamentul său olograf cu data de 29 August 1938, a testat Academiei toată agoniseala vieţii sale de modest şi devotat slujbaş. Averea compusă din efecte în valoare de 337.500 lei, potrivit dispoziţiilor testamentare, va forma un fond, din venitul căruia Academia va acorda soţiei văduve o rentă viageră echivalentă cu 50% din venit, iar din rest va acorda burse la elevi săraci ai Şcoalelor normale.

4. Defuncta Felicia Raţiu, din Sibiu, în dorinţa de a perpetua memoria părinţilor săi Dr. Ioan şi Emilia Raţiu, a prevăzut în testamentul său un legat de 400.000 lei în titluri ale Imprumutului de Inzestrare 1934, pe care l-a lăsat Academiei, cu scopul ca din venituri Academia să acorde premii după chibzuinţa sa pentru lucrări de istorie, de medicină sau de filosofie, premii care vor purta numele părinţilor testatoarei.

5. Comitetul de iniţiativă pentru strângerea fondului Secţiunii române a « Centrului Internaţional de Studii electro-radio-biologice », întemeiat la stăruinţa regretatului nostru coleg Dr. G. Marinescu, a donat Academiei Române fondul de 188.170 lei, adunat cu scopul de

a înființa o Secțiune românească a Centrului internațional de studii electro-radio-biologice. Comitetul donator lasă Academiei sarcina de a întemeia din acea sumă «*Fondul Prof. Dr. G. Marinescu*», din care va avea de acordat un premiu bienal pentru cea mai bună lucrare publicată în țară sau în străinătate de către un autor român în domeniul electro-radio-biologiei.

6. Familia Th. D. Sperantia, în dorința de a pomeni numele regretatului nostru coleg corespondent Theodor D. Sperantia, a instituit un premiu de 10.000 lei pentru cea mai bună lucrare în manuscris care va trata subiectul: *Simțul psihologic și spiritul satiric în opera lui Th. D. Sperantia.*

7 Defunctul I. Teodoreanu, fost inginer și inspector general, a lăsat Academiei un legat de 800.000 lei în numerar, pe care legatarul universal l-a și vărsat la casa Academiei.

Dintre donațiunile la a căror lămurire juridică nu s'a ajuns până în prezent, vom semnala donațiunea de 400.000 lei, nominal, pe care colegul nostru de onoare d-l Petre Antonescu ne-a anunțat-o, în cuprinsul comunicării sale ținute în ședința dela 20 Ianuarie, și aceea de 1.000.000 lei, în efecte, pe care d-l Ing. Cristea Otin, rectorul Școalei Politehnice din Iași, ne-a arătat prin scrisoare că o va face prin act autentic.

Fundațiunea Elias a fost în măsură să deschidă în acest an, bolnavilor din tot cuprinsul țării, Spitalul și sanatoriul «Menachem H. Elias», ridicat sub auspiciile și sub numele Academiei Române din veniturile fondului testat Instituțiunii noastre de defunctul Jacques M. Elias.

Inceputǎ în toamna anului 1934, vasta construcțiune, compusă din două corpuri de clădiri, și-a desăvârșit în ultimul timp înzestrarea cu instalațiile și aparatele sanitare cele mai perfecționate cu putință. Prin aceste instalațiuni, ca și prin organizarea medicală încredințată colegului nostru de onoare d-lui Dr. D. Danielopol, Spitalul Elias este unul din cele mai moderne și mai însemnate așezăminte sanitare din răsăritul Europei. Marele așezământ, deschis la 1 Martie, constitue un titlu de mândrie pentru Consiliul Fundațiunii Elias, prin străduințele directe ale căruia s'a ridicat, iar pentru Academia Română, care a decis și patronat întemeierea spitalului, încă una din marile ei realizări spre binele patriei și neamului nostru.

Fundațiunea «Ioan I. Dalles», datorită organizării pe care i-a dat-o mult regretatul nostru coleg George Țițeica și mai ales atențiunii pe care dânsul o punea în alegerea elementelor care solicitau să se afirme în cadrul de activitate al Fundațiunii, a ajuns, după cei 7 ani de existență a ei, să fie socotită de cercurile intelectuale și artistice ale țării ca unul din cei mai de seamă factori meniți a promova mișcarea intelectuală și în deosebi artistică, — plastică și muzicală — în cuprinsul țării. Acest rol și l-a îndeplinit cu prisosință și în cursul acestui an. Intr'o dare de seamă mai amănunțită se vor expune rezultatele fericite la care s'a ajuns în acest an.

VI. *Localul Academiei*

Precum vă este cunoscut din dările de seamă ale anilor anteriori, problema construirii unui nou local al Academiei Române, corespunzător cu rolul ce și-a impus Instituțiunea noastră în cadrul de desvoltare a Statului român după întregirea neamului, a căpătat soluțiunea sa prin dania de 200.000.000 lei ce ne-a fost făcută de Stat acum doi ani. Potrivit hotărîrii Domniilor-Voastre, venitul anual de 8.000.000 lei al acestui fond se capitalizează, cel puțin pentru o perioadă de 10 ani, cu destinația pentru construcția noului palat.

Având-se în vedere deci amânarea pentru un timp mai îndelungat a construirii noului local, Delegațiunea, silită pe de o parte de desvoltarea pe care Serviciile noastre administrative a luat-o în ultimii ani, iar pe de alta de lipsa de încăpere pentru depozitarea publicațiilor Academiei, a decis a se da în folosința Serviciilor încăperile dela etajul vechiului local și să se rezerve cea mai mare parte a încăperilor rămase libere la parter pentru depozitarea publicațiilor noastre. Pentru atingerea acestui scop s'a procedat la renovarea localului și la înmulțirea încăperilor, prin transformarea și împărțirea vechilor încăperi prea spațioase dela etajul clădirii. In urma acestor transformări s'au creat, pe lângă încăperile mai mult decât îndestulătoare pentru birourile Secretariatului general, ale Delegațiunii și ale Serviciilor de cancelarie, contabilitate, etc., și o încăpere foarte spațioasă în imediata vecinătate a sălii de ședințe a Academiei. Delegațiunea a rezervat această încăpere pentru lucrările Secțiunilor, ea fiind cu totul potrivită pentru ședințele de Secțiuni și pentru ținerea de comunicări, chiar publice, ale Secțiilor. S'au luat dispoziții ca mobilierul comandat pentru această încăpere să fie corespunzător acestei destinațiuni.

VII. *Colecțiunile*

Obligația impusă tipografiilor din țară de a trimite câte două exemplare Bibliotecii noastre din tot ce tipăresc, schimbul de publicații devenit tot mai activ între Academia noastră și instituțiile similare din străinătate, cumpărăturile pe care le facem după necesități și după recomandarea Domniilor-Voastre, în sfârșit darurile care ne vin mai aproape în fiecare săptămână, asigură o creștere neîncetată și metodică a colecțiunilor Bibliotecii noastre.

Veți afla amănuntele creșterilor în cuprinsul anului încheiat din Darea de seamă anuală asupra mersului Bibliotecii, pe care colegul nostru conservator al Bibliotecii și Colecțiilor o va prezenta printre lucrările obișnuite ale acestei sesiuni. Pe scurt, putem arăta că în ultimul an Biblioteca și-a sporit colecțiile cu 11.255 opere în 13.487 volume, 2.953 publicațiuni periodice românești și străine, 63 atlase și hărți, 328 stampe și portrete, 447 documente, 57 volume manuscrise și 98 monete și medalii.

VIII. *Bursele*

Pentru bursierii Instituțiunii noastre s'a destinat în acest an suma totală de Lei 497.530, din care s'au acordat burse lunare pentru studii de specializare în străinătate la studenți doctoranzi în țară, la studenți ai Școalelor Politehnice, ai Facultății de Drept din Capitală, ai Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale, la elevi ai Școalelor Comerciale și Industriale. Aceste burse s'au acordat din veniturile fondurilor *V. Adamachi*, *Maria Antachi*, *C. G. Vernescu*, *Leon S. Arié*, *Ing. Petre și Maria Lucaciu*, *Ilie Ștefănescu*, *N. Rătescu* și *Apostol Papadopol*.

1. Din venitul Fondului *V. Adamachi* s'au acordat trei burse pentru studii de specializare în străinătate și anume:

a) O bursă de 5000 lei lunar d-lui Victor Tufescu, doctor în Geografie dela Universitatea din Iași pentru a face studii de specializare în Geografie la Universitatea din Paris, sub supravegherea ilustrului geograf Em. de Martonne.

b) O bursă de 5000 lei lunar d-lui M. Botez pentru a-și desăvârși studiile de Geodezie la Milano, sub conducerea d-lui Prof. Gino Cassinis.

c) O bursă de 5000 lei lunar d-lui C. Bogdan, pentru a face studii de specializare în Matematică la Universitatea din Roma.

Din același fond s'au mai acordat trei burse de câte 3000 lei lunar la trei licențiați ai Facultății de Științe din Iași, care-și prepară doctoratul la acea Facultate și alte două burse, una de 2000 lei, alta de 1500 lei lunar, la doi elevi al Școalelor Politehnice din Iași și București.

2. Tot pentru studii de specializare s'a acordat d-lui Laurian Someșan un ajutor de 60.000 lei din venitul Fondului *Maria Antachi;* bursierul face studii de Geografie politică la Universitatea din Berlin.

3. Din venitul Fondului *C. G. Vernescu* s'au acordat, prin concurs ținut la Academie în fața unei Comisiuni alese dintre colegii noștri, două burse a câte 3000 lei lunar, din care una unui student al Facultății de Drept și cealaltă unui student al Academiei de Inalte Studii Comerciale din Capitală.

4. Din venitul Fondului *Leon S. Arié* s'au acordat două burse de câte 800 lei lunar câte unui elev al Școalelor Politehnice din București și Timișoara.

5. Venitul Fondului *Ing. Petre și Maria Lucaciu* s'a folosit la acordarea unei burse de 2000 lei lunar unui elev al Școalei Politehnice din București.

6. Din venitul Fondului *Ilie Ștefănescu* s'a dat o bursă de 1000 lei lunar unui absolvent al Liceului Industrial din Capitală.

7. Bursa *N. Rătescu*, de 120 lei lunar, s'a dat unui elev al Liceului Comercial din București.

8. Din venitul Fondului *Apostol Papadopol* s'au distribuit ajutoare de câte 50 și 30 lei lunar la câte 10 elevi ai Cursului superior și inferior ai Liceului Comercial din Galați.

Osebit de aceste burse Academia a mai distribuit cărţi şi rechizite şcolare la elevi săraci ai Şcoalelor primare rurale din judeţele Maramureş şi Gorj. Aceste ajutoare, în sumă totală de Lei 37.120, s'au dat din venitul Fondului *I. Fătu.*

IX. *Şcoalele Academiei*

Şcoalele de Agricultură « Tache P. Anastassiu » dela Ţigăneşti (Tecuci) şi « I. C. Agarici » dela Moara Grecilor (Vaslui) au funcţionat mulţumitor şi în cursul acestui an.

Potrivit propunerilor Comisiunii Şcolare s'a dat o nouă organizare Şcoalei « I. C. Agarici », care a fost transformată în şcoală practică, cu două clase. Prin această modificare se urmăreşte scopul ca şcoala să dea absolvenţi buni plugari, cari, înapoiaţi la ogor, să dea exemplu de plugărie raţională la sate.

Şcoala Primară « Tache P. Anastassiu », proprietatea Academiei Române din comuna Călmăţuiu, judeţul Tecuci, continuă să funcţioneze în aceleaşi bune condiţiuni, fiind totodată un frumos exemplu de gospodărie prin grădina şi plantaţia de pomi fructiferi ce are în jurul său.

Institutul « Ion Otteteleşanu » funcţionează în al 18-lea an, ca Şcoală Normală de fete, potrivit convenţiunii existente între Academie şi Ministerul Educaţiei Naţionale.

X. *Concursurile Premiilor*

La concursurile premiilor, care sunt a se acorda în actuala sesiune generală, s'au prezentat pentru *opere publicate* 140 scrieri, concurând la 16 premii în valoare de 511.800 lei.

Nu s'a prezentat nicio scriere la *Premiul Dimitrie (Mitiţă) Bârzeanu*, de 1.500 lei, pentru publicaţiuni didactice de curs primar; la *Premiul Ecaterina I. C. Bolintineanu*, de 2000 lei, pentru lucrări asupra ştiinţei Dreptului; la *Premiul Profesor Petre Antonescu dela Politehnică*, de 7000 lei, pentru lucrări privind economia forestieră românească; la *Premiul Grigore Alexandrescu*, de 5000 lei, pentru scrieri din domeniul chimiei aplicate şi la *Premiul de Entomologie al Profesorului Gh. N. Finţescu*, de 2500 lei.

La cele 16 premii cu *subiecte date*, în valoarea de lei 302.500, s'au prezentat trei manuscrise, din care unul la *Marele Premiu C. Hamangiu*, de 100.000 lei, tratând despre « *Stăpânirea Pământului ca factor istoric, politic şi juridic; Românii din teritoriile transcarpatice dela cucerirea Daciei până la abolirea iobăgiei, Sec. II—Sec. XIX* »; unul la *Premiul Năsturel*, de 5000 lei, tratând subiectul « *Tipărituri româneşti în Basarabia dela 1812 până la 1913* »; unul la *Premiul Ministerului Cultelor şi Artelor*, de 50.000 lei, cu subiectul « *Biografii de ierarhi din Secolul XVII* ».

Se procede la alegerea Comisiunii însărcinate cu examinarea lucrărilor făcute în 1938—39 și se aleg d-nii Dr. *M. Ciucă*, *Gh. Spacu* și *Dim. Caracostea*.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU prezintă următoarea programă a lucrărilor pentru această sesiune:

PROGRAMA LUCRĂRILOR

1. Darea de seamă a Secretariatului General despre activitatea Academiei în 1938—1939.
2. Alegerea Comisiunii de trei membri pentru examinarea lucrărilor făcute în 1938—1939.
3. Raportul Comisiunii financiare pentru cercetarea conturilor făcute în exercițiul bugetar 1 Iulie 1937—31 Iunie 1938 și alegerea Comisiunii pentru exercițiul 1939—1940.
4. Formarea bugetului pentru anul 1939—1940.
5. Modificarea art. 25 și 31 din Statute.
6. Modificarea Regulamentului General și a Regulamentului Premiilor Academiei. Noi modificări la Regulamentul Serviciilor Academiei.
7. Chestiunea discursurilor de recepțiune.
8. Ședința solemnă pentru ținerea Discursului de recepțiune al d-lui Coleg M. Ciucă cu răspunsul d-lui Coleg I. Simionescu.
9. Acceptarea legatelor *Emilia V. Barozzi*, *Maria Vănciulescu*, *Ioan Grecescu*, *Felicia Rațiu*, *I. Teodoreanu* și a donației Comitetului Secțiunii române a « Centrului Internațional de Studii electro-radio-biologice ».
10. Alegerea Secretarului General al Academiei Române (Art. 16 Statute).
11. Alegerea a 6 (șase) membri activi — trei la Secțiunea Literară, din cari doi în locurile regretaților colegi Oct. Goga și Ovid Densusianu; unul la Secțiunea Istorică și doi la Secțiunea Științifică, din cari unul în locul regretatului coleg G. Țițeica, — după propunerile Secțiunilor respective (art. 22—25 și 47 Statute și art. 62 Reg. General).
12. Alegerea a 4 (patru) membri corespondenți — doi la Secțiunea Istorică și doi la Secțiunea Științifică, — după propunerile Secțiunilor respective (art. 31—32 Statute și art. 68 Reg. Gen.), din cari doi în locurile regretaților colegi Dem. Russo și Dr. D. Gerota.
13. Raportul Comisiunii Școlare asupra Școalelor « *T. P. Anastassiu* » și « *I. C. Agarici* » și alegerea Comisiunii pentru 1939—1940.
14. Raport asupra gestiunii Fundațiunii Familiei *Menachem H. Elias* pe 1937—1938 și asupra formării bugetului Fundațiunii pe 1939—1940; alegerea delegaților titulari și supleanți ai Academiei în Consiliul de conducere al Fundațiunii.
15. Raportul Comisiunii pentru împărțirea cărților didactice din fondul *Ion Fătu* în 1938 și deciziunea Comisiunii pentru împărțirea cărților în 1939.
16 Raportul Comisiunii permanente a Bibliotecii pe 1938.
17 Raportul asupra activității Cabinetului Numismatic pe 1938.

18. Raport asupra burselor acordate în 1938—1939 din veniturile Fondurilor *V. Adamachi*, *C. G. Vernescu*, *Maria Antachi*, *Leon S. Arié*, *Ing. Petre și Maria Lucaciu*, *Ilie Ştefănescu*, *N. Rătescu* şi *A. Papadopol;* alegerea Comisiunii şi propunerile sale pentru 1939—1940.

19. Reglementarea Fondurilor *Aristiţa Stan*, *Const. I. I. Chiriacescu*, *Solvay*.

20. Deciziune asupra întrebuinţării veniturilor pe anul în curs ale Fondului C. G. Vernescu (v. Deciz. şed. 28 Mai 1936).

21. Deciziunile Comisiunii speciale pentru administrarea Fondurilor *Maria Antachi* şi *Chiru* pentru anul 1939—1940 (art. 4 Reg. Fond.).

22. Deciziune cu privire la acordarea *Premiului de Virtute Mavroyeni, în Bucureşti*, de lei 100.000. Comisiunea: *C. Rădulescu-Motru*, *Th. Capidan*, *Pr. N. M. Popescu*, *I. Nistor*, *L. Mrazec* şi *I. Simionescu*.

23. Deciziunea Comisiunii de 12 membri pentru acordarea *Premiului Năsturel*, de 4.000 lei, (art. 8—16 Reg. Prem.). Comisiunea: *I. Al. Brătescu-Voinești*, *Th. Capidan*, *Dim Caracostea*, *S. Pușcariu*, *N. Bănescu*, *S. Dragomir*, *Dim. Gusti*, *N. Iorga*, *P. Bogdan*, *M. Ciucă*, *I. Simionescu*, *N. Vasilescu-Karpen*.

24. Completarea Comisiunilor descompletate prin decesul regretaţilor colegi Oct. Goga, Dr. G. Marinescu şi G. Ţiţeica. (Comisiunile: Adamachi, Concentrarea burselor, Consiliul Naţional de Cercetări, Reglementarea fondurilor au venituri mici, Unificarea limbii cărţilor bisericeşti).

25. Deciziunea Comisiunii speciale de 5 membri pentru acordarea *Marelui Premiu C. Hamangiu*, de 100 000 lei, pentru *opere juridice*. Comisiunea: *Andrei Rădulescu*, *Oscar Niculescu*, *M. Djuvara*, *I. Ionescu-Dolj*, *C. Stoicescu*.

25 bis. Deciziune cu privire la uniforma Membrilor Academiei.

26. Alegerea Comisiunii speciale, de 3 membri, pentru examinarea manuscriselor ce se vor prezenta la concursul *Premiului Toma și Ioan N. Socolescu*, de 10.000 lei, din 1940, cu subiectul: *Arhitectura ctitoriilor brâncovenești din Ardeal.*

27. Alegeri de membri de onoare români şi străini şi de corespondenţi străini.

28. Raportul Comisiunii *Dicţionarului limbii române.*

29. Raport asupra mersului Fundaţiunii *Ioan I. Dalles.*

39. Şedinţa publică solemnă pentru *Comemorarea Regelui Carol I la 100 de ani dela naşterea sa.* (Deciz. şed. 24 Februarie 1939).

31. Şedinţă publică solemnă pentru proclamarea premiilor.

32. Alegerea Preşedintelui şi Vicepreşedinţilor Academiei pentru 1939/1940 (art. 15 Statute).

33. Raportul Secretariatului General asupra lucrărilor sesiunii generale din 1939

SECŢIUNEA LITERARĂ

34. Deciziunile Secţiunii pentru acordarea premiilor (art 14 şi 15 Reg. Prem.):

— Premiul *Adamachi*, de 5.000 lei (divizibil);

— » *C Rădulescu-Codin*, de 3.000 lei;

— Premiul *Năsturel*, de 5.000, cu subiectul: *Tipărituri românești în Basarabia dela 1812 până la 1913*. Comisiunea: *St. Ciobanu, Th. Capidan, S. Pușcariu.*

35. Propuneri pentru alegerea a trei membri activi în Secțiune (art. 22—25 și 27 Statute și art. 62 Reg. Gen.), din care doi în locurile regretaților colegi Oct. Goga și Ovid Densusianu.

36. Desemnarea a 4 membri în Comisiunea *Premiului Năsturel*, de 4.000 lei, din 1940.

37. Alegerea Comisiunii speciale de 3 membri pentru examinarea manuscriselor ce se vor prezenta la concursul *Premiului At. Toncoviceanu*, de 1.000 lei, din 1940, cu subiectul: *Activitatea de critică literară la « Convorbiri Literare » a lui P. P. Carp, cu editarea textelor.*

38. Subiecte de pus la concursul premiilor:

— Pentru 1941: *Eliade Rădulescu*, de 50.000 lei;

— » 1942: *Năsturel*, de 5.000 lei.

39. Alegerea Președintelui și Vicepreședintelui Secțiunii pentru 1938—39 (art. 15 Statute)

SECȚIUNEA ISTORICĂ

40. Deciziunile Secțiunii pentru acordarea premiilor (art 14 și 15 Reg. Prem.):

— *Leon Gh. Pallade*, 80.000 lei (indivizibil);

— *Elena și Gheorghe M. Vlasto*, de 50.000 lei;

— *Gheorghe Asachi*, de 50.000 lei;

— *Vasile Pârvan*, de 30.000 lei;

— *C. G. Vernescu*, de 50.000 lei;

— *Ing. Const. și Elena Fundățeanu*, de 5.000 lei;

— *Grigorie C. Angelescu*, de 4.000 lei;

— *Demostene Constantinide*, de 3.000 lei;

— *Premiul Ministerului Cultelor și Artelor*, de 50.000 lei, cu subiectul: *Biografii de ierarhi din sec. XVII* Comisiunea: S. Dragomir, I. Lupaş, Pr. N. M. Popescu.

41. Propunere pentru alegerea unui membru activ în Secțiune (art. 22—25 și 27 Statute și art. 62 Reg. Gen.).

42. Propunere pentru alegerea a doi membri corespondenți români (art. 31 și 32 Statute și art. 68 Reg. Gen.) din cari unul în locul regretatului coleg Dem. Russo.

43. Desemnarea a 4 membri în Comisiunea *Premiului Năsturel*, de 4.000 lei, din 1940.

44. Alegerea Comisiunii de 3 membri pentru examinarea manuscriselor ce se vor prezenta la concursul *Premiului Statului Gh. Asachi*, de 100.000 lei, din 1940, cu subiectul: *Așezările românești în Ungaria și Transilvania în sec. XIV și XV — Studii istorico-geografice.*

45. Alegerea Comisiunii de 3 membri pentru examinarea manuscriselor ce se vor prezenta la concursul *Premiului Năsturel*, de 5.000 lei, din 1940, cu subiectul: *Date precise cu privire la vechimea Românilor în Secuime.*

46. Alegerea Preşedintelui şi Vicepreşedintelui Secţiunii pentru 1938—1939 (art. 15 Statute).

SECŢIUNEA ŞTIINŢIFICĂ

47. Deciziunile Secţiunii pentru acordarea premiilor (art. 14 şi 15 Reg. Prem.):
— *I. Oroveanu*, de 100.000 lei;
— *Şt. Dem. Vergu*, de 10.000 lei;
— *Dr. Em. Riegler*, de 5.000 lei;
— *Adina şi Colonel Paul Strâjescu*, de 8.800 lei.

48. Propunerea pentru alegerea a doi membri activi în Secţiune (art. 22—25 şi 27 Statute şi art. 62 Reg. Gen.), din cari unul în locul regretatului coleg G. Ţiţeica.

49. Propuneri pentru alegerea a doi membri corespondenţi români (art. 31 şi 32 Statute şi art. 62 Reg. Gen.), din cari unul în locul regretatului coleg Dr. D. Gerota.

50. Desemnarea a 4 membri în Comisiunea *Premiului Năstuiel*, de 4.000 lei, din 1940.

51. Alegerea Comisiunii de 3 membri pentru examinarea manuscriselor ce se vor prezenta la concursul *Premiului V. Adamachi*, de 5.000 lei, din 1940, cu subiectul: *Studiul biocenozelor care locuesc pe plaur şi raporturile biologice dintre speciile animale şi vegetale care le compun.*

52. Deciziune asupra *Premiului Dr. Cornel Nicoară*, de 12.000 lei, din 1942, dacă se va da pentru publicaţiuni sau pentru subiect dat; în cazul din urmă a se fixa subiectul.

53. Subiecte de pus la concursul premiilor.
— Pentru 1941: *Lazăr*, de 50.000 lei;
— » 1942: *At. Toncoviceanu*, de 1.000 lei.

54. Alegerea Preşedintelui şi Vicepreşedintelui Secţiunii pentru 1938—39 (art. 15 Statute).

D-l Preşedinte C RĂDULESCU-MOTRU arată că pentru unele lucrări ale noastre, potrivit Statutelor, avem termene fatale de executare; aşa pentru alegerea de membri activi în Secţiuni, Statutele cer ca propunerile să se facă cel mai târziu până într'a opta zi a sesiunii generale; asemenea alegerea Delegaţiunii Academiei este fixată prin art. 15 din Statute la finele Sesiunii Generale. Nu ni se impune însă niciun termen pentru alegerea Secretarului General al Academiei. Art. 16 din Statute, care reglementează alegerea Secretarului General, nu fixează niciun termen de alegere. De aceea e potrivit ca să facem această alegere cât mai de vreme, chiar astăzi, dacă este cu putinţă, ca să asigurăm cât mai grabnic bunul mers al gospodăriei Instituţiunii noastre.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU suspendă şedinţa pentru a da timp de gândire d-lor Colegi, cu privire la această propunere.

La redeschiderea ședinței d-l Dr. GR ANTIPA, referindu-se la propunerea pentru a se grăbi alegerea Secretarului General, zice că nu vede motivele acestei grăbiri. Este de părere ca această alegere să se facă la finele Sesiunii, în cadrul alegerii Delegațiunii Academiei, din care și Secretarul General face parte. Chestiunea e prea importantă ca să nu ne dați timp de chibzuire, mai ales că lipsa Secretarului General este acoperită de Statute prin aceea că Secretarul General lipsă este înlocuit de cel mai vechiu Secretar de Secție.

D-l I. NISTOR e de părere ca această alegere să se pună la vot peste trei zile, după ce mai înainte se va fi făcut convocarea specială de rigoare a Academiei.

D-l N. IORGA nu împărtășește această părere. Suntem fără Secretar General de câteva luni; am avut deci destulă vreme ca să ne gândim la această alegere. Trebue să asigurăm cât mai grabnic conducerea de fapt a Academiei, de a cărei lipsă ne resimțim de multă vreme. A amâna această importantă problemă a Academiei spre sfârșitul sesiunii generale, este a da atunci un vot pripit sau cu o adunare descompletată. Eu însumi voiu pleca în curând și doresc să-mi exprim acum votul meu în această chestiune.

D-l General R. ROSETTI, unindu-se la propunerea d-lui N IORGA, roagă să se treacă la vot.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU pune la vot dacă este cineva în contra propunerii de a se vota azi alegerea Secretarului General.

— Drept rezultat al votului se constată că este un singur vot în contra propunerii și ca atare se procede la vot pentru alegerea Secretarului General.

Alegerea se face prin vot secret și în conformitate cu art. 16 din Statute.

Drept rezultat al primului scrutin se constată: voturi exprimate 33, din care d-l Alexandru Lăpĕdatu întrunește 21 voturi, d-l Dr. Gr. Antipa 4 voturi, d-l Dim. Pompeiu 2 voturi, d-l N. Bănescu 1 vot, d-l General R. Rosetti 1 vot, fiind și 3 voturi albe.

Intru cât art. 16 din Statute prevede că alegerea Secretarului General se face cu două treimi din voturile membrilor prezenți, d-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU constată că niciun candidat n'a întrunit numărul de 22 voturi, care reprezintă două treimi din totalul celor 33 de voturi exprimate și D-sa repetă votarea.

La al doilea scrutin se obține următorul rezultat: voturi exprimate 31; două treimi din această cifră, 21 voturi. La despoierea scrutinului se constată că d-l Alex. Lapĕdatu a întrunit 24 voturi, d-l Dr. Gr. Antipa 4 voturi, d-l Dim. Pompeiu 1 vot, d-l P. P. Negulescu 1 vot, fiind și un vot alb.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU arată că d-l Coleg Alexandru Lăpĕdatu a întrunit cele două treimi de voturi statutare și îl proclamă în aplausele colegilor ales Secretar General al Academiei Române pentru o perioadă de 7 ani.

ŞEDINŢA DELA 16 MAI 1939

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU salută pe d-l Coleg Alexandru Lăpĕdatu ca Secretar General al Academiei Române, arătând că activitatea sa de până acum ne dă garanţia că Academia va avea un bun conducător al gospodăriei ei şi un sfătuitor din cei mai calificaţi. In decursul celor câteva luni dela moartea regretatului coleg Ţiţeica sarcina de Secretar General se cuvenea, după Statutele noastre, celui mai vechiu Secretar de Secţiune, adică colegului nostru d-lui Antipa. D-sa ne-a dat sprijin în şedinţe. N'a putut însă să se ocupe de restul lucrărilor din cauza ocupaţiei sale la conducerea Fundaţiei Elias. Sarcina acestor lucrări şi-a luat-o colegul nostru d-l General R. Rosetti, care, pe lângă multele sale ocupaţii la Biblioteca, ne-a dat tot sprijinul său cu o punctualitate pentru care îi exprimăm vii mulţumiri în numele Academiei

D-l Secretar General ALEX LĂPĔDATU zice că n'a putut fi de faţă ieri la alegerea sa ca Secretar General şi ca atare n'a fost în măsură să exprime mulţumiri d-lor colegi pentru încrederea pe care i-au arătat-o prin acest vot. Voiu căuta — zice d-l coleg Alex. Lăpĕdatu — să fiu folositor Instituţiunii noastre şi să mă fac vrednic de înaintaşii mei cari au ocupat acest post şi care şi-au dăruit Academiei toată munca şi priceperea lor Mulţumesc d-lui Preşedinte pentru bunele cuvinte cu care m'a întâmpinat.

D-l General R. ROSETTI mulţumeşte d-lui Preşedinte pentru cuvintele ce i-a adresat şi arată că îndeplinind sarcina de Secretar General n'a făcut altceva decât de a-şi fi îndeplinit o îndatorire faţă de Academie şi faţă de amintirea regretatului Secretar General G. Ţiţeica.

Trecându-se la ordinea de zi, d-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU arată că s'a făcut propunere pentru modificarea articolelor 25 şi 31 din Statutele Academiei şi dă cuvântul d-lui General R Rosetti pentru a prezenta propunerea.

D-l General R. ROSETTI aminteşte că în şedinţa dela 1 Iunie 1938 s'a depus o propunere pentru modificarea acestor articole privitoare la procedura alegerii membrilor activi şi corespondenţi ai Academiei. S'a hotărît atunci ca această propunere să se amâne pentru actuala sesiune şi anume să fie supusă discuţiei chiar dela începutul sesiunii. Textul propunerii a fost comunicat tuturor d-lor colegi la 16 Noemvrie trecut. Acel text este temeiul propunerii de modificare. Intru cât asupra lui s'au exprimat unele îndoieli, i s'au adus modificări, astfel că propunerea a luat următoarea formă:

« Procedura actuală pentru alegerea membrilor Academiei Române este stabilită prin dispoz. art. 25 şi 31 din Statutele ei.

« Conform normelor actuale stabilite de Statute (art. 25) fiecare secţiune, cu majoritate de voturi, propune cel mai târziu până într'a opta zi a sesiunii generale candidaţii pentru locurile vacante în sânul ei.

« In caz când secţiunea nu va prezenta propunerea în termenul arătat, delegaţiunea Academiei dimpreună cu membrii prezenţi ai secţiunii respective, convocaţi anume pentru aceasta, se întrunesc în şedinţă secretă

ad-hoc, în ziua a zecea a sesiunii și formează Colegiul extraordinar de candidare, care — cu majoritate de voturi — hotărăște candidatul de propus la votul Plenului.

« Votul de propunere se face prin buletine și deodată pentru toate persoanele recomandate de membrii secțiunii. El se repetă până când unul dintre candidați întrunește majoritatea membrilor prezenți. Dacă în colegiul extraordinar de candidare nu se poate întruni această majoritate, după cinci votări, locul rămâne vacant până la sesiunea generală următoare.

« Alegerea membrilor se face de către Corpul întreg al Academiei, cu două treimi din membrii prezenți în sesiunea generală. Această votare are loc după două zile libere dela prezentarea propunerii.

« In sistemul procedurii actuale de alegere a membrilor Academiei, recomandarea de candidați se poate face după cum se vede din cele de mai sus, de către secțiunea respectivă cu majoritatea de voturi din numărul membrilor prezenți ai secțiunii.

« Dacă ținem seamă că ședințele unei secțiuni se pot ține cu un număr de jumătate plus unul din totalul efectivului de 15 membri, urmează că recomandarea unui candidat se poate face de secțiune cu o majoritate numai de cinci membri din cei opt cari sunt suficienți pentru ținerea ședinței.

« Această majoritate de cinci voturi din numărul total de 15, cât este efectivul unei secțiuni, nu poate însă reprezenta în mod hotărît, voința secțiunii, pentru un act atât de important ca acela al recomandării unui candidat ce urmează a fi ales în sânul Academiei Române.

« Față cu acest neajuns, am crezut că este necesar să se modifice această dispoziție din art. 25 al Statutelor, prevăzându-se ca numărul de voturi cu care se poate face alegerea să fie majoritatea numărului total efectiv al membrilor unei secțiuni, pentru ca recomandarea de candidatură să fie valabil făcută.

« De asemenea, credem că este mai potrivit ca, în cazul când în secțiune nu se poate întruni majoritatea din numărul total efectiv al membrilor secțiunii, chestiunea să fie trimisă direct Plenului Academiei — care va avea să se pronunțe asupra tuturor persoanelor pentru cari Secțiunea și-a exprimat voturile.

« Actualul Colegiu extraordinar de candidare credem că este bine să fie desființat, deoarece, astfel cum este constituit și cu procedura sa de votare, nu face decât să complice și deci să întârzie lucrările de alegere în sânul Academiei Române.

« In acest scop, propunem modificarea alineatului 3, din art. 25, dându-i redactarea din alăturatul proiect.

« In ce privește alegerea membrilor corespondenți, este necesar să se modifice textul actual al art. 31, făcându-se trimitere la procedura prevăzută prin art 25 pentru alegerea membrilor activi ».

G I. Sisești, C Rădulescu-Motru, I. Petrovici, R. Rosetti, Al. Lăpědatu, G. Murnu

Propunem ca aliniatele 2 și 3 de sub articolul 25 din Statute să se modifice precum urmează:

« *Alineatul 2*. Votul pentru propunere de candidare va fi făcut prin buletine și deodată pentru toate persoanele recomandate de membrii secțiunii.

« *Alineatul 3*. Dacă în termenul prescris de al. 1 al acestui articol, după 5 votări, niciuna din persoanele recomandate nu ar fi întrunit un număr de voturi egal cu majoritatea din numărul total efectiv al membrilor secțiunii, atunci se vor supune votului Corpului întreg al Academiei, numele tuturor persoanelor propuse secțiunii.

« In acest caz procedura de votare în plen nu se mai face cu bile ci cu buletine ».

Art. 31 se modifică după cum urmează:

« Membrii corespondenți români se aleg după propunerea secției respective, dintre bărbații de specialitate, ale căror lucrări pot contribui la scopurile Academiei, după normele arătate la art. 25.

« Membrii corespondenți străini se aleg după propunerea secției respective, dintre bărbații de specialitate ale căror lucrări pot contribui la scopurile Academiei. Propunerile secțiunilor se fac cu vot secret și cu cel puțin majoritatea din numărul membrilor secțiunii respective »

G I Sisești, C Rădulescu-Motru, I Petrovici, R Rosetti, Al Lăpědatu, G Murnu.

D-l ANDREI RĂDULESCU zice că, independent de soluția ce se va da acestei propuneri, este nevoit a atrage atențiunea că noul text votat nu va putea fi pus în aplicare în cursul acestei sesiuni și că el va urma să fie aplicat abia din viitoarea sesiune generală înainte. D-sa arată motivele pentru care nu se poate pune în aplicare propunerea votată.

D-l I. NISTOR se unește la punctul de vedere al d-lui Andrei Rădulescu și propune ca să se voteze aplicarea modificării Statutelor cu începere din viitoarea sesiune generală.

— Propunerea se aprobă.

Discutând propunerea însăși de modificare, d-l I. Nistor zice că nu vede motivul acestei modificări și că, în orice caz, faptul că venim în fiecare an cu modificări, nu face impresie bună. D-sa crede că este o greșeală ca să se lase plenului să decidă asupra alegerii membrilor cari n'au putut întruni majoritatea de voturi la alegerea în Secțiune, pentrucă nu plenul, ci Secțiunea este chemată să-și ia întreaga răspundere morală a alegerii membrilor ei. D-sa e de părere deci ca să se păstreze așa cum este textul Statutelor în această privință, sau cel mult, dacă este vorba de vreo modificare, recomandările să se facă de către Secțiuni, cu majoritatea de voturi din numărul total efectiv al membrilor secțiunii.

D-l EM. RACOVIŢĂ zice că prin modificarea art. 25 din Statute se ating mai multe chestiuni care sunt independente între ele şi care pot fi deci rezolvite în mod independent.

In situaţia de astăzi a lucrurilor, pot fi propuşi candidaţi cu un număr foarte mic de voturi în secţiune, căci Statutele permit ca majoritatea secţiei să poată face alegerea şi prezentarea candidaţilor. Şi atunci se poate întâmpla ca o Secţie cu 13 membri, cum este în prezent Secţiunea Ştiinţifică, să se întrunească în şedinţă cu o majoritate de 7 membri şi să aleagă un candidat cu numai 4 voturi. De aceea noi propunem să se facă schimbarea sub acest raport a Statutelor în aşa mod ca prezentarea candidatului să fie valabil- numai când a obţinut majoritatea voturilor din numărul total efectiv al memă brilor secţiunii.

D-l N. VASILESCU KARPEN zice că dacă adesea nu se putea obţine majoritatea pentru un candidat după procedeul de până acum, cu atât mai greu se va putea obţine majoritatea propusă de către d-l coleg Racoviţă şi, în practică, adoptarea modificării propuse va împiedeca, aşa dar, uşoara alegere a membrilor. Este de părere să se menţină textul în vigoare al Statutelor.

D-l I. INCULEŢ se uneşte la părerea ca să rămânem la sistemul actual de alegere.

D-l General R. ROSETTI zice că este de părerea d-lui Coleg Racoviţă şi propune să hotărîm chestiunea majorităţii de voturi în sensul celor propuse de d-l Racoviţă, pentrucă este puţin lucru şi lipsit de prestigiu ca un candidat să se aleagă membru al Academiei Române numai cu 4 voturi ale Secţiei, cum a arătat d-l Em. Racoviţă că se poate întâmpla.

D-l N. BĂNESCU zice că nu trebue să uşurăm alegerile, ci din contra trebue să agravăm modalitatea actuală de a se pătrunde în Academie.

D-l ANDREI RĂDULESCU precizează că chestiunea e să se hotărască dacă se menţine majoritatea de voturi din numărul membrilor prezenţi în Secţiune, sau din numărul total efectiv al membrilor Secţiunii. Aceasta în primul rând. In al doilea rând se mai poate discuta dacă este vorba de o majoritate simplă sau de o majoritate de 2/3. In ce priveşte partea întâia a propunerii d-sa o formulează astfel:

« Pentru a fi recomandat, candidatul trebue să întrunească majoritatea din numărul total efectiv al Secţiei ».

— Pusă la vot, propunerea astfel formulată întruneşte unanimitatea de voturi.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU pune în discuţie partea a II-a a propunerii pentru modificarea art. 25 al Statutelor, şi anume cea privitoare la cazul când candidatul nu a întrunit majoritatea de voturi din numărul total efectiv al membrilor Secţiunii şi dă cuvântul d-lui Em. Racoviţă.

D-l EM. RACOVIŢĂ zice că se pot ivi cazuri de balotaj între un candidat care a obţinut 7 voturi şi un candidat care a obţinut 6 voturi. In acest caz sunt colegi care ar dori ca ambii candidaţi să fie propuşi plenului spre votare.

— După o discuțiune la care iau parte d-nii Sextil Pușcariu și General R. Rosetti, se decide ca să se prezinte plenului numai candidatul care a obținut majoritatea din numărul total efectiv de voturi al membrilor Secției.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU arată și cazul că, atunci când niciun candidat nu întrunește majoritatea de voturi, conform Statutelor în vigoare, candidatul de propus la votul plenului este ales de un Colegiu extraordinar de candidare format în a 10-a zi a sesiunii de membrii Secțiunii respective și de membrii Delegațiunii Academiei. Propunerea de modificare a acestui procedeu prevede suprimarea Colegiului extraordinar de candidare și aducerea la arbitrajul Plenului a candidaților cari n'au reușit să întrunească majoritatea de voturi în Secțiune.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU e de părere că arbitrajul care se dă plenului prin această propunere este cu totul admisibil, întru cât fiecare dintre noi, în termenul de 3 zile dintre prezentarea și votarea propunerii de alegere, avem tot timpul să ne informăm asupra candidaților care, de altfel, trebue să fie oameni cu reputație bine cunoscută.

D-l General R. ROSETTI se unește la această părere a d-lui Președinte, arătând greutățile pe care le prezintă soluția actuală a Colegiului extraordinar de candidare și că aducerea directă în plen a candidaților este folosită și la alte Academii, la Institutul Franței spre exemplu, unde Secțiile aleg candidații și-i prezintă pe toți într'o ordine de preferință, în fața plenului.

D-l I. PETROVICI observă că aducerea direct în plen a candidaților care n'au întrunit majoritatea de voturi în Secțiune, creează inegalități între membrii Academiei; căci fiecare dintre ei trece prin două vămi: votul Secției și votul plenului. Ori, prin propunerea de față se creează o singură vamă, plenul. De aceea D-sa e de părere să se rămână la vechiul sistem al alegerii, întâi în Secție, apoi în plen.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU, încheind discuția, pune la vot propunerea prezentată de a se suprima Colegiul extraordinar de candidare și a se recurge la arbitrajul plenului, pentru candidaturile cari n'au întrunit majoritatea voturilor în Secție.

— Propunerea întrunește 4 voturi. D-l Președinte constată că ea n'a fost luată în considerare

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU zice că este necesar ca art. 31, privitor la alegerea de membri corespondenți, să fie pus de acord cu modificarea făcută articolului 25 din Statute.

— După o discuțiune la care iau parte d-nii Președinte C. Rădulescu-Motru și General R. Rosetti, se decide în unanimitate a se adăoga la finele articolului 31, în continuare, următoarele cuvinte: «...cu majoritatea de voturi din numărul efectiv al membrilor Secțiunii».

D-l MIHAIL SADOVEANU nu vede rațiunea pentru care noi nu putem aplica normele de alegere votate astăzi încă în cursul acestei sesiuni.

D-l I. SIMIONESCU crede şi d-sa că este logic, după votul dat, să punem în aplicare chiar de acum acest nou sistem de alegere.

D-l N. IORGA crede de asemenea că niciun motiv nu ne opreşte să votăm în această sesiune după noile norme.

D-l ANDREI RĂDULESCU arată că niciodată Academia n'a votat o modificare de statute fără să fi hotărît, în acelaşi timp, punerea ei în aplicare cu începere din sesiunea generală următoare. De altfel chiar la începutul acestei şedinţe s'a dat vot pentru punerea în aplicare a Statutelor modificate, cu începere din anul viitor. Nu se poate reveni asupra acestui vot.

D-l I. PETROVICI Vicepreşedinte, zice că votul dela începutul acestei şedinţe s'a dat pentru altceva, iar nu pentru precizarea unui articol din Statute, — şi anume pentru un proiect care tindea la o răsturnare fundamentală a mecanismului de până acum al alegerii de membri.

D-l Secretar General ALEX. LĂPĔDATU crede că nu se poate atribui o importanţă hotărîtoare votului dat la începutul şedinţei, pentrucă nu am votat o modificare de fapt a Statutelor, ci numai o precizare a lor. In adevăr în Statute se zicea că fiecare Secţiune îşi propune candidaţii «cu majoritate de voturi», iar noi am precizat că aceste propuneri se vor face cu majoritatea de voturi din numărul total, efectiv, al membrilor Secţiunii. D-sa este de părere ca să punem în aplicare, în chiar cursul acestei sesiuni, modificarea adoptată.

D-l ANDREI RĂDULESCU arată că este inadmisibil să se dea un alt vot asupra aceleiaşi chestiuni în aceeaşi şedinţă.

— După o discuţie la care mai iau parte d-nii N. Iorga, C. Rădulescu-Motru şi d-l Andrei Rădulescu, se pune la vot dacă propunerea de modificare votată urmează să fie pusă în aplicare cu începere din această sesiune. Drept rezultat al votului se constată că sunt 15 voturi pentru punerea în aplicare a modificării cu începere din această sesiune, — 10 voturi fiind contra.

D-l General R. ROSETTI ceteşte următorul *Raport despre activitatea Bibliotecii Academiei în anul 1938*:

«Raportul de faţă prezintă, ca de obiceiu, atât activitatea cât şi desăvârşirile îndeplinite de Biblioteca Academiei în anul trecut, faţă de problemele nouă de funcţionare şi organizare puse în ultimul timp.

I COLECŢIUNILE

«Colecţiunile bibliotecii Academiei, după felul materialului pe care-l cuprind, sunt împărţite — potrivit Regulamentului modificat în 1936 — în următoarele secţiuni:

«I. SECŢIUNEA IMPRIMATELOR, cu diviziunile:

«a) *Cărţi şi broşuri* româneşti şi străine, din toate timpurile şi în toate limbile, privitoare cu deosebire la ţara noastră şi la neamul românesc. Cărţile româneşti vechi, dinainte de anul 1830, sunt încredinţate —

spre păstrare şi folosire — Secţiunii Manuscriselor şi Documentelor, cu care au mai dese legături de întrebuinţare;

« b) *Publicaţiuni periodice* româneşti şi străine: reviste, ziare, calendare, almanahuri, anuare, dări de seamă, situaţii, statistici, rapoarte anuale, etc.

« II. SECŢIUNEA MANUSCRISELOR în limbile: română, latină, slavă, greacă şi altele. La această secţiune se păstrează şi documentele istorice româneşti (originale, fotografii şi còpii) precum şi foile volante dinainte de anul 1866.

« III. SECŢIUNEA STAMPELOR cuprinzând: portrete, hărţi geografice şi istorice, planuri de oraşe şi cetăţi, etc., originale sau reproduse în diferite chipuri (litografii, fotografii, etc.). La această secţiune se păstrează şi materialul grafic muzical.

« IV. CABINETUL NUMISMATIC cuprinzând colecţiunile de monete antice şi româneşti. Pe lângă Cabinetul Numismatic se mai află şi colecţiile cunoscute sub numele de Muzeul « M. C. Sutzu », precum şi materialul filatelic, a cărui inventariere, clasificare şi catalogare a început în anul trecut.

2. LOCALUL

« Colecţiile Bibliotecii noastre se află astăzi strânse la un loc şi adăpostite, în bune condiţiuni de păstrare şi folosire, în localul construit în anii 1936—1937. Mutarea şi aşezarea colecţiilor şi serviciilor s'au executat în luna Aprilie 1937, după următorul plan:

« La parter au fost aşezate: Cancelaria Bibliotecii, Serviciile de catalogare a Imprimatelor (cărţi şi periodice), Sala de lectură a Imprimatelor, având alăturea o sală rezervată pentru membrii Academiei şi profesorii universitari şi Serviciul Imprumuturilor cu cataloagele alfabetice şi pe materii destinate publicului cititor. La etajul I a fost aşezat Cabinetul Numismatic şi Muzeul M. C. Sutzu, Sala de lucru pentru manuscrise, documente şi cărţi româneşti vechi, precum şi depozitul safe-urilor particulare. La etajul II s'au aşezat: în aripa stângă Cabinetul Stampelor, având alăturea depozitul de materiale respectiv, iar în aripa dreaptă depozitul de manuscrise şi documente cu safe-urile Bibliotecii. La etajul III s'a aşezat depozitul de dublete al Stampelor. In subsolul clădirii s'a orânduit un bufet cu o sală de fumat şi atelierul de legat şi reparat cărţi. In clădirea din 1927, legată prin comunicaţie cu noua construcţie, s'au aşezat, în etajul II, Serviciul Primirilor şi biroul Conservatorului bibliotecii, celelalte etaje rămânând ca depozite pentru colecţiunile imprimate. Au rămas în vechea clădire a Academiei, în fostele depozite de publicaţiuni, colecţiunile de dublete ale bibliotecii.

« La 11 Mai 1937 acest nou local al Bibliotecii noastre a fost dat în folosirea publică.

« Aşezată în fundul grădinii, departe de sgomotul străzii, înzestrată cu mobilier modern, cu serviciile sistematic organizate, noua clădire

aduce reale îmbunătățiri în ceea ce privește atât așezarea și păstrarea colecțiilor cât și folosirea lor de către publicul cercetător.

« Este însă de amintit că soluția la care s'a ajuns prin această clădire alcătuește numai un provizorat și că trebue a se grăbi construcția definitivă a Academiei, în care toate serviciile — al Bibliotecii în primul rând — să se poată desvolta potrivit cu ritmul nou de vieață culturală a poporului românesc întregit

3. SPORUL

« *A)* SECȚIUNEA IMPRIMATELOR a crescut în 1938 cu publicațiuni intrate atât pe temeiul legii din 1904, cât și prin daruri, schimburi și cumpărături. Pentru primirea, înregistrarea și urmărirea publicațiunilor legale, biblioteca și-a organizat, încă cu mulți ani în urmă, un *Serviciu de primire* care are acum 5 funcționari și 2 oameni de serviciu.

« S'au primit și înregistrat în cursul anului, prin acest serviciu, 6.700 cărți și broșuri din țară în 6.773 volume (în câte două exemplare) — față de 6.200 opere intrate în 1937 — și s'a ținut evidența a 2.051 publicațiuni periodice din țară (în câte două exemplare), număr în care se cuprind și 5 ziare românești și în alte limbi, imprimate peste hotare. In numărul celor primite nu se cuprind miile de foi volante, care de mulți ani încoace nu se mai pot înregistra, ci se pun de o parte, în pachete, spre a fi clasificate și catalogate atunci când serviciile vor avea personal îndestulător.

« Spre completarea colecțiunilor cu publicațiunile legale netrimise, s'au urmărit la tipografi și editori 426 opere prin 368 reclamațiuni și în 53 de cazuri s'au făcut forme de dare în judecată pentru 77 opere. Pentru periodice s'au făcut 4.180 reclamațiuni (unele din ele cuprinzând mai multe titluri) și 406 dări în judecată. Față de anul precedent numărul dărilor în judecată este în creștere (dela 213 la 406) din cauza mutării și reorganizării din 1937 a serviciului, cele mai multe rămânând a se face în 1938.

« Reclamațiunile noastre au adus în oarecare măsură rezultate mai bune ca în anii trecuți, concursul autorităților Statului, îndatorate prin lege să susțină interesele Academiei, fiind mai activ. Totuși lipsa de înțelegere și uneori reaua credință a tipografilor și editorilor împiedică în mare măsură aplicarea în condițiuni satisfăcătoare a legii. Sunt imprimerii și edituri, unele cu activitate întinsă și cu frumos trecut în industria cărții, care trimit exemplare din cele mai urîte, cu lipsuri de tot felul, silind prin aceasta Academia la multe intervenții și pierdere de timp spre a obține exemplare în bună stare.

« Nădăjduim ca unele din aceste neajunsuri să fie înlăturate prin punerea în aplicare a legii modificate din 24 Martie 1937 care prevede, printre altele, următoarele măsuri de constrângere pentru proprietarii atelierelor grafice din țară:

« *a)* majorarea amenzilor pentru contravențiunile la legea exemplarelor obligatorii dela 1 000 lei până la 5.000 lei (art. 10);

« *b)* majorarea despăgubirilor civile acordate Academiei Române cu de 10 ori valoarea publicațiunilor executate și netrimise (art. 10);

« *c)* acordarea de cheltueli de judecată pentru bibliotecile care se bucură de avantajul depozitului legal (art. 10);

« *d)* punerea în concordanță a dispozițiunilor nouei legi cu dispozițiile art. 546 din noul cod de procedură penală, în sensul că atât despăgubirile civile cât și cheltuelile de judecată acordate de justiție bibliotecilor să fie executate prin agenții Statului, în conformitate cu legea de urmărire,

« *e)* punerea în concordanță a dispozițiunilor legii celei noi cu noul cod de procedură penală, în materie de prescripție, precizându-se că contravențiile la această lege se prescriu prin doi ani dela aparițiunea lucrărilor, prin derogarea dela dreptul comun (art. 11).

« In legătură cu progresele tiparului în țara noastră, credem că nu este lipsită de interes o comparație cu sporul legal din alte țări ale Continentului. Cifrele de mai jos privesc în genere — afară de câteva cazuri — situația din anii 1936 și 1937:

Bulgaria (1937) .	2.491	opere
Iugoslavia (1932)	3.224	»
Spania (1935) .	3.251	»
Ungaria (1936) .	3.392	»
România (1937)	*6.200*	»
Polonia (1935)	7.460	»
Italia (1936)	10.979	»

« Colaborarea, în ceea ce privește controlul publicațiunilor legale, cu celelalte biblioteci mari din țară (Cluj, Iași și Cernăuți), ne-a fost și în anul trecut de folos.

« Pe lângă aceste lucrări, Serviciul Primirilor pregătește și trimite spre a fi publicate în străinătate — prin Comisiunea Internațională de Cooperare Intelectuală, Almanahul Minerva, The Europa Service, revista Droit d'Auteur, Index Translationum, etc. —, diferite statistici și bibliografii de traduceri străine în limba românească și dă informațiuni presei și altor persoane despre publicațiunile ce apar.

« Biblioteca s'a mai îmbogățit în 1938, pe lângă imprimatele din țară, care se trimit prin obligație legală, atât prin donațiuni cât și prin schimb de publicațiuni cu așezăminte culturale din străinătate. In fruntea donatorilor stă Societatea Națiunilor, care ne trimite toate publicațiile ei oficiale, iar în fruntea publicațiunilor primite în schimb stau cele venite dela instituțiunile științifice ale Americii, atât din Statele Unite cât și din republicele latine sud-americane, precum și cele din Japonia și Rusia Sovietică. Pe lângă acestea, biblioteca a mai primit publicațiuni în schimb dela cele mai multe academii și societăți savante din lumea întreagă.

« Daruri de publicațiuni s'au mai primit dela următoarele instituții și persoane:

« a) *Instituții:* Smithsonian Institution din Washington, Legațiunile din București ale Franței, Japoniei, Cehoslovaciei, Poloniei, Turciei,

Inalta Curte de Casaţie a României, Institutul Francez din România, Institutul de Cultură Italiană, Biblioteca Nacional-Caracas, Bibliothèque Nationale-Paris, Preussische Staatsbibliothek-Berlin, Ministerul Economiei Naţionale-Athena, Institutul Oriental din Varşovia, Hanseatische Varlagsanstalt Aktiengesellschaft-Berlin, Universitatea din Bologna-Italia, The British Council, Ministerul Finanţelor, The American Academy of Arts and Letters-New York, Banca Naţională a României, Liga Argentina contra la Tuberculosis, Fundaţia Culturală Regală Principele Carol, Comisia Istorică a României, Ministerul Afacerilor Străine, Comisia Monumentelor Istorice.

« b) *Persoane:* M. S. Victor Emanual Rege al Italiei şi Impărat al Etiopiei; d-nele: Vera Crăsnaru, Filofteia Nicoleanu, Lucia Reichenberg, Boženа M. Şesan şi Vera Flora Şesan; d-nii Col. G. Băgulescu, G. Baiculescu, Prof. Vlad Bănăţeanu, Prof. Dr. V. Bologa, Prof. C. Brătescu, Prof. C. I. Budeanu, Prof. Constantin C. Buşilă, Prof. E. Cartan-Paris, Mitiţă Constantinescu, Prof. Mircea Djuvara, G. P. Docan, Stephan Gaselee, Monseigneur Vladimir I. Ghika, Prof. Ion Sân-Giorgiu, Ioan P. Hette, Constant Ionescu, C. Karadja-Berlin, Baláš Karel-Cehoslovacia, Prof. Const. Kiriţescu, M. Manoilescu, Prof. C. Marinescu, Arno Mehlan-Sofia, Iuliu Moisil, Prof. C. Motaş, Theodor Nicolau, Octav Păduraru, Prof. Dr. Dem. Paulian, Constantin C. Petrov, Pr. Octavian Popa, D. M. Popovici, General I. Popovici, Prof. Dan Rădulescu, Patrichie Râmneanţu, Prof. Al. Rosetti, General R. Rosetti, General V. Rudeanu, Ing. Manuel Santillan-Mexico, Prof. Seton Watson, G. A. Short-London, Prof. Salvatore Sibilia, Colonel Stelian Sava N. Şoimescu, Prof. Eug. Speranţia, Prof. H. Stahl, Căpitan N. Vlădulescu, Ing. Otto Witting.

« Din numărul imprimatelor primite în dar sau în schimb în cursul anului 1938 s'au înregistrat şi predat serviciilor de catalogare respective 2.985 opere în 4.595 volume cărţi, precum şi 902 publicaţiuni periodice străine în 8.403 numere [1]).

« Colecţiile imprimatelor au sporit de asemenea prin cumpărare, cu 1.570 opere în 2.119 volume cărţi.

« Pe lângă procurarea de cărţi străine necesare studiilor privitoare la ţara şi neamul românesc, a fost şi în anul trecut tot mai vie preocuparea da a procura — prin cumpărare — cărţi şi periodice româneşti vechi, spre completarea tezaurului cultural naţional aflat în colecţiile bibliotecii Academiei.

« *B)* SECŢIUNEA MANUSCRISELOR ŞI DOCUMENTELOR a crescut în 1938 cu următoarele:

« a) *57 volume manuscrise*, cu provenienţa: 11 cumpărate, 44 primite în dar şi 2 prezentate la premiile academice şi neretrase în termen. După

---

[1]) La sfârşitul raportului pe 1937 s'a publicat lista periodicelor străine ce se primesc în mod constant (în abonament, în dar sau în schimb). Dăm la sfârşitul raportului de faţă titlurile periodicelor nouă intrate în 1938.

limba în care sunt scrise, aceste volume se împart în: 52 în limba română, 1 în limba latină, 2 în limba franceză, 1 în limba germană şi 1 în limba slavă.

« b) *87 documente naţionale* — dintre care 69 sunt originale iar 18 în copii fotografice — provenite: 36 primite în dar şi 51 cumpărate;

« c) *4 documente diverse:* 1 litografie şi 3 autografe, dăruite;

« d) *226 scrisori (corespondenţă particulară)*, dintre care 200 dăruite şi 26 cumpărate;

« e) *130 foi volante vechi* (imprimate), 127 cumpărate şi 3 dăruite, a căror păstrare se face deocamdată la Secţiunea Manuscriselor şi Documentelor.

« Instituţiile şi persoanele care au făcut donaţiuni în 1938 pentru această secţiune sunt: d-nele: Aurelia Albini, Adriana Constantinescu, Kiriac, Rozica Ştefănescu, d-nii: M. Beza, St. Bogdan, C. Brăiloiu, Em. Ciuceanu, Dobrotescu, T. Don, C. Karadja, V. Iacob, I. Macurek, C-dor Em. Oprişan, P. P. Panaitescu, O. Păduraru, I. Pelivan, I. Pillat, C. Rădulescu-Motru, G-ral R. Rosetti, V. Rosetti-Filipeni, M. Sadoveanu, I. Simionescu, Alf. Singer, Stelian Şoimescu, H. Stahl, Cat. Teodorian, G-ral Art. Văitoianu, Sir Stephan Gaselee, R. V. Seton Watson şi Liceul Carol II din Bolgrad

Pe lângă Secţiunea Manuscriselor şi Documentelor s'a instituit anul trecut un depozit de documente particulare, în scopul de a pune cât mai multe documente istorice la adăpost de stricăciune şi de a uşura cercetătorilor cunoaşterea a cât mai multe acte privind trecutul nostru depărtat sau apropiat. Depozitarea acestor acte (documente, manuscrise, scrisori, etc.), care rămân proprietatea acelor ce le-au depus, se face în chip gratuit şi pe timp limitat sau nelimitat, în « safe » -urile anume instalate în noul local. Numeroase persoane s'au grăbit să-şi asigure astfel păstrarea documentelor ce posedă depunându-le, în condiţiunile stabilite de Academie, în « safe » -rile de siguranţă ale bibliotecii.

« *C)* SECŢIUNEA STAMPELOR a crescut în 1938 cu: 7 atlase (6 cumpărate, 1 dar); 56 hărţi (20 legale, 8 cumpărate, 28 dăruite); 40 fotografii (36 dăruite, 4 cumpărate); 205 portrete (114 legale, 19 cumpărate, 72 dăruite); 14 albume (8 legale, 5 dăruite, 1 cumpărat); 32 calendare de perete (legale); 123 stampe (15 legale, 19 dăruite, 89 cumpărate) şi 254 note muzicale (240 legale, 7 cumpărate, 7 dăruite).

« Pentru creşterea colecţiunilor acestei secţiuni au făcut daruri în cursul anului 1938 următorii: d-nele: E. Avramescu, Crăsnaru, Dimancea; d-nii: Gr. Avakian, Col. G. Băgulescu, Karel Balaş, M. Beza, Ing. Achil Eftimiu, Radu Fălcoianu, Tr. Ghiţulescu, C. I. Karadja, I. Lupaş, Const. Moisil, G. Oprescu, G-ral Popovici, G-ral R. Rosetti, M. Socolescu, G. Ţiţeica, Henri Stahl şi Geological Survey of England and Wales.

« *D)* CABINETUL NUMISMATIC s'a îmbogăţit în anul trecut cu 74 monete, 24 medalii şi plachete şi 6 sigilii şi ponduri.

« Față de anii anteriori sporul înregistrat în 1938 la toate aceste secțiuni ale Bibliotecii — atât legal cât și provenit din donațiuni, schimburi și cumpărături — este în neîncetată creștere, după cum se poate constata și din tabelele următoare:

TABELA I, arătând sporul legal în anii 1934—1938

Anii	Volume și broșuri	Reviste și ziare	Atlase	Hărți	Stampe și portrete	Albume	Note muzicale	Formulare ilustrate
1934	4 544	2 251	2	8	17	8	51	23
1935	5 480	2 351	6	7	18	9	29	39
1936	6 180	2 295	2	42	42	10	88	20
1937	6 275	2 343	1	31	59	12	110	40
1938	6 773	2 051	1	20	129	8	240	32
Totalul creșterilor în 1934—1938	29 252	11.291	12	108	265	47	518	154

TABELA II, arătând sporul legal din 1938 după felul publicațiunilor și după limba în care sunt scrise

Limba	Volume și broșuri	Reviste	Ziare și gazete	Total
Română	5 954	773	881	7 608
Maghiară	223	91	97	411
Germană	193	37	76	306
Franceză	314	24	11	349
Alte limbi	51	4	31	85
Mixte	38	5	21	64
Total	6 773	934	1.117	8 823
		2 051		

TABELA III, arătând sporul general, la toate secțiunile bibliotecii, în 1938.

Proveniența	Cărți		Periodice				Atlase	Hărți	Stampe și Portrete	Fotografii	Albume	Formulare ilustrate	Note muzicale	Volume manuscrise	Documente	Monete și medalii
			Reviste		Ziare											
	Opere	Volume și broșuri	Din țară	Străine	Din țară	Străin										
Legale	6 700	6 773	934	—	1 112	—	—	20	129	—	8	32	240	—	—	—
Dar și schimb	2 985	4 595	—	766	—	5	1	28	91	36	5	—	7	46	243	39
Cumpărate	1 570	2 119	—	136	—	—	6	8	108	4	1	—	7	11	204	59
Total	11.255	13.487	934	902	1 112	5	7	56	328	40	14	32	254	57	447	98

4 LUCĂRI DE CATALOGARE ŞI ALTELE

« I. SECŢIUNEA IMPRIMATELOR a continuat şi în 1938, pe lângă catalogarea publicaţiunilor curente (legale, daruri, schimburi şi cumpărături), să înregistreze după noul sistem publicaţiuni din vechile biblioteci ale Academiei.

« A) **Serviciul Catalogului Cărţilor.** Dela 1 Ianuarie 1938 acest serviciu a funcţionat cu trei echipe de catalogare: echipele I-a şi a II-a pentru catalogarea alfabetică, echipa a III-a pentru catalogarea pe materii. Echipa I-a (compusă până la 1 August din 5 funcţionari şi apoi din 4) şi echipa II-a (compusă din 5 funcţionari), au lucrat în orele de dimineaţă: 8—13 iar echipa a III-a (compusă din 3 funcţionari) a lucrat în orele de după amiază: 13—18. Câteşi treile echipe au fost ajutate, în lucrările lor, de un om de serviciu.

« *a)* Echipa I-a a înscris în inventar în 1938 un număr de 4.032 opere în 4.303 volume (Nr. 146.441—150.472), cu care s'a încheiat volumul 23 din inventar. S'au catalogat definitiv şi s'au aşezat în rafturile bibliotecii 3.525 opere în 3.718 volume (Nr. 145.551—149.075) pentru care s'au lucrat: 4.873 fişe pentru catalogul alfabetic al autorilor şi 3 525 fişe pentru catalogul pe materii, în total 8.398 fişe.

« Pentru catalogul alfabetic-dublet, destinat sălii de lectură a imprimatelor, s'au lucrat de asemenea 4.873 fişe. S'au lucrat deci în 1938, pentru cele trei cataloage, 13.271 fişe.

« Dintre publicaţiunile în curs de apariţie s'au înscris în inventarul special 197 opere (C. 3.063—3.259), pentru care s'au făcut 197 fişe de control. S'au mai lucrat fişe speciale pentru acestea şi anume: 310 fişe alfabetice şi 199 fişe pe materii, iar pentru catalogul alfabetic-dublet s'au făcut 310 fişe. S'au lucrat în total, pentru publicaţiunile în curs, 819 fişe.

« In rezumat, echipa I-a a lucrat în cursul anului trecut 14.090 fişe.

« *b)* Echipa a II-a a înscris în inventar în 1938 un număr de 3.814 opere (Nr. 142.197—143.273 din vol. 22 de inventar şi Nr. 150.473—153.210 din vol. 24 de inventar) în 4 125 volume. S'au catalogat definitiv şi s'au aşezat în rafturile bibliotecii 2 919 opere (Nr. 142.197—143.272 din volumul 22 de inventar şi Nr. 150.473—152 315 din vol. 24 de inventar) în 3.169 volume, pentru care s'au făcut: 4.124 fişe pentru catalogul alfabetic şi 2.919 fişe pentru catalogul pe materii, în total 7.043 fişe.

(Pe lângă acestea s'a mai desăvârşit catalogarea a 1524 opere în 1657 volume (Nr. 140.673—142.844) ale căror fişe alfabetice (1990) şi pe materii (1794) fuseseră lucrate în 1937 de către echipa a II-a de catalogare, transformată la începutul lui 1938 în echipa a III-a de catalogare pe materii, fişele respective fiind socotite la totalul general din raportul pe anul 1937).

« Pentru catalogul alfabetic dublet s'au lucrat 6.114 fişe. (Nr. 140.673—143.272 din vol. XXII de inventar şi Nr. 150 473—152.315 din vol. XXIV

de inventar). In total echipa a II-a a lucrat în 1938, pentru cele trei cataloage, 13.157 fișe.

« *Cele două echipe de catalogare alfabetică au inventariat, prin urmare, în cursul anului trecut, 7.846 opere în 8.428 volume, au catalogat definitiv 6.444 opere în 6.887 volume și provizoriu (publicații în curs de apariție) 197 opere și au lucrat: 9.307 fișe pentru catalogul alfabetic, 6.643 fișe pentru catalogul pe materii și 11.297 fișe pentru catalogul alfabetic-dublet pus la dispoziția cetitorilor la sala de lectură, în total 27.247 fișe lucrate în 1938.*

« *c)* Echipa a III-a a catalogat pe materii, după sistemul decimal un număr de 3.600 opere (Nr. 135.801—136.072 și Nr. 140.673—144.000). Pentru aceste opere s'au făcut în cursul anului 1.235 fișe pe materii, suplementare.

« In rezumat, până la 31 Decemvrie 1938, catalogul cărților cuprinde: înscrise în inventar 153.210 opere în 178.579 volume; catalogate definitiv și așezate în rafturi 150.918 opere în 176.073 volume.

« Pentru toate aceste 150.918 opere s'au lucrat:

	196.186	fișe alfabetice,
	180.966	fișe metodice,
total . . .	377.152	fișe.

« B) **Serviciul Catalogului Periodicelor** a funcționat în 1938 cu 3 funcționari și 1 om de serviciu. Pe lângă acest serviciu a mai funcționat Cancelaria bibliotecii, serviciul de predare și primire a colecțiunilor date la legat, eliberarea permiselor, precum și comenzile de cărți, periodice și alte materiale.

« Lucrările efectuate la acest serviciu în cursul anului 1938 au fost următoarele:

« 1. S'au catalogat și înscris în inventar 400 colecții nouă, românești și străine (Nr. 15.651—16.050), lucrându-se 464 fișe pentru catalogul de control — dintre care 64 sunt fișe de trimitere — și 928 fișe pentru catalogul alfabetic și pe localități de aparițiune (geografic).

« Aceste publicații nouă, catalogate și inventariate în cursul anului 1938, se împart în:

« a) *românești:* 335 colecții (312 legale, 7 cumpărate și 26 dăruite) și

« b) *străine:* 65 colecții (11 provenite din abonamente și 54 din daruri și schimb).

« 2. La continuări au fost catalogate 2.614 publicații românești și străine, după cum urmează:

« a) *românești:* 1.645 colecții legale și 67 provenite din diverse donațiuni, în total 1.712 și

« b) *străine:* 136 colecții (în 992 numere) cumpărate; 398 colecții (în 4.002 numere) primite în dar și 368 colecții (în 2.409 numere) primite în schimb, în total 902 publicații în 8.403 numere.

« 3. S'a completat volumul II din inventar (Nr. 4 421—8.500), în care s'au înscris în cursul anului 3.300 de titluri: N-rele 5.200—8.500.

« 4. S'a continuat şi sfârşit controlul fişelor destinate catalogului geografic, lucrându-se în 1938 un număr de 375 fişe.

« Catalogul de control al periodicelor, precum şi cel alfabetic pus la dispoziţia publicului, au fiecare câte 35.393 fişe alfabetice, din care 928 au fost lucrate în 1938, iar pentru catalogul geografic există 35.765 fişe (neclasificate încă), 8391 fiind lucrate în cursul anului trecut.

« In Septemvrie 1938, potrivit hotărîrii Delegaţiunii Academiei, serviciul public a fost închis iar personalul superior şi de serviciu a fost concentrat şi folosit la controlul colecţiunilor bibliotecii. Nevoia acestui control se simţea mai ales la Secţiunea Imprimatelor — ale cărei colecţii circulă de obiceiu în mai mare număr — şi cu atât mai mult cu cât o atare lucrare nu se mai făcuse dela mutarea colecţiilor, în 1929.

« Controlul imprimatelor s'a executat după inventarele respective, având drept scop imediat: *a)* constatarea şi îndreptarea greşelilor de aşezare şi a lipsurilor eventuale şi *b)* constatarea stării de conservare a publicaţiilor.

In urma totalizării rezultatelor s'a constatat că în ultimii zece ani, dela controlul din 1929 şi până azi, s'au pierdut 42 opere (cărţi) în 45 volume şi s'au găsit cu stare de conservare rea 967 volume cărţi şi 771 volume periodice, în total 1.638 volume imprimate. Pentru cele dintâi s'au luat măsuri de înlocuire cu exemplare procurate din comerţ iar pentru cele din urmă s'a organizat repararea lor treptată, pe măsura mijloacelor băneşti de care dispunem.

« In aceeaşi perioadă de timp s'a făcut rărirea colecţiunilor de periodice pentru o creştere de aproximativ zece ani, precum şi modificarea formatelor la 80 colecţii în 725 volume

« II. SECŢIUNEA MANUSCRISELOR ŞI DOCUMENTELOR.

La această secţiune serviciul este îndeplinit de 5 funcţionari şi un om de serviciu. Pe lângă supravegherea în sala de lucru, la această secţiune s'au executat în 1938 următoarele lucrări:

« *a)* S'au inventariat 133 manuscrise româneşti şi s'au făcut tot atâtea rezumate ale cuprinsului lor spre a fi publicate în « Creşterea Colecţiunilor ».

« *b)* S'a aşezat, după provenienţă şi conţinut, în 309 mape, o parte din materialul neclasat, primit înainte de 1916.

« *c)* S'a controlat tipărirea în « Creşteri » a rezumatelor la 911 manuscrise şi 577 documente.

« *d)* S'au trecut în inventar şi s'au aşezat în cartoane 4.963 documente din pachetele 136—154.

« *e)* S'au inventariat cărţile, manuscrisele şi documentele dela biserica grecească din Braşov.

« *f)* s'au făcut rezumatele la hârtiile scrise în limbi străine (afară de cele turceşti) aflate în volumele manuscrise româneşti, ce urmează a fi trecute în catalogul manuscriselor româneşti, tomul IV.

« *g)* S'a făcut controlul la 7.932 volume manuscrise, 37.335 documente, 1.178 autografe, 1.528 cărți românești vechi și 492 foi volante tipărite.

« Serviciul special al *Cărților românești vechi*, ce funcționează pe lângă această secțiune, a urmat și în anul trecut lucrarea de completare — prin còpii fotografice — a colecțiunilor de cărți românești vechi, executându-se în 1938 fotografiarea a 26 volume după originale aflate în biblioteci din țară și străinătate. Lucrarea aceasta, foarte importantă prin rezultatele ei, este astăzi în continuare, urmărindu-se cu stăruință — după cataloagele bibliotecilor din țară și străinătate — procurarea de còpii fotografice după toate publicațiile românești din perioada 1508—1830, ce nu se află în biblioteca noastră.

« S'a lucrat și pregătit pentru tipar Suplimentul Bibliografiei Românești Vechi, până la 180 A addenda

« III. SECȚIUNEA STAMPELOR, îngrijită de 1 funcționar ajutat de 1 om de serviciu, a executat în 1938 următoarele lucrări de inventariere și catalogare:

« S'au inventariat 33 atlase (Nr. 661—693), 126 hărți (44 s'au înlocuit cu altele nouă, trecându-se la dublete, și 82 cu Nr. 1.764—1.845), 292 opere muzicale (Nr. 1—292), 66 albume (Nr 879—944) și 3 tablouri (Nr. 230—232).

« S'au lucrat 277 fișe pentru hărți, 1.126 fișe pentru portrete, 66 fișe pentru atlase, 291 fișe pentru albume, 812 fișe pentru muzică, 423 fișe pentru gravuri și 812 fișe pentru « Creșterea Colecțiunilor ».

« In inventarul special de dublete s'au înscris în cursul anului: 36 albume, 20 atlase, 22 hărți și 60 opere muzicale.

« Catalogul pe fișe al întregului material are 30.731 fișe pe autori și pe materii.

IV. CABINETUL NUMISMATIC. Pentru lucrările executate în 1938 la această secțiune, d-l Coleg Corespondent C. Moisil, îngrijitorul colecțiilor numismatice, va prezenta în ședință, ca și în anii trecuți, un raport aparte.

« In scopul organizării cât mai temeinice a serviciilor bibliotecii, s'au început în 1936 și a continuat în anul trecut întocmirea normelor de lucru pentru fiecare secțiune sau serviciu în parte. Azi toate aceste norme de serviciu sunt terminate, alcătuind un corp de instrucțiuni pe care se reazimă întreaga organizare științifică a colecțiilor.

5. PERSONALUL BIBLIOTECII. LUCRĂRI PROIECTATE

« Biblioteca Academiei are azi 32 funcționari și 20 oameni de serviciu, a căror distribuție pe servicii este următoarea:

« *Funcționari:* 25 la secțiunea imprimatelor (13 la Catalogul Cărților, 3 la Catalogul Periodicelor și Cancelaria Bibliotecii, 2 la Sala de lectură,

2 la Imprumuturi și 5 la Serviciul Primirilor), 5 la Secțiunea Manuscriselor și Documentelor, 1 la Secțiunea Stampelor și 1 la Cabinetul Numismatic.

« *Oameni de serviciu:* 12 la Secțiunea Imprimatelor (1 la Catalogul Cărților, 1 la Catalogul Periodicelor, 4 la Sala de lectură, 4 la depozitele cu imprimate și 2 la Serviciul Primirilor); 1 la Secțiunea Manuscriselor și Documentelor, 1 la Secțiunea Stampelor și Cabinetul Numismatic, 1 la Calorifer, 1 portar, 2 la garderobă, 1 în curte și 1 la Cancelaria Bibliotecii îndeplinind serviciul de curier și om de rezervă pentru schimbul personalului în orele dela prânz

« Personalul superior al Bibliotecii este bine pregătit pentru lucrările ce are de făcut și depune sforțări temeinice spre desvoltarea și îmbunătățirea lor. Deși a fost sporit în 1937, dela 27 la 31 și în 1938 la 32, efectivul acestui personal este încă neîndestulător pentru numărul mare de lucrări absolut necesare și care rămân de ani de zile, spre paguba cercetătorilor, numai în stare de proiect. Prin această sporire de personal Secțiunea Imprimatelor de abia poate să țină la zi catalogarea celor curente, dar mai sunt de inventariat și catalogat următoarele:

« a) *Colecții de cărți imprimate* provenite din donațiile: Docan, Vladimirescu, Câmpineanu-Cantemir — în total circa 2 500 volume și broșuri;

« b) *Periodice.* Sunt de inventariat cele mai multe din colecțiile de publicații anuale: dări de seamă, situații, statistici, etc., precum și un mare număr de periodice provenind din daruri, în total circa 20 000 volume; de asemenea sunt de înregistrat, inventariat și catalogat circa 200.000 foi volante moderne și contimporane. Asupra acestora din urmă s'a pus problema, care se află încă în studiu, dacă se pot îngloba între publicațiile periodice sau dacă este cazul să se creeze un serviciu aparte;

« c) *Manuscrise și documente.* Cantități neinventariate: 750 pachete cuprinzând circa 200.000 foi, 300 condici și 150.000 documente ale casei Hagi-Pop din Sibiu, 44 lăzi nedeschise încă, 690 volume manuscrise în limbi străine; 40 cutii de clișee fotografice de documente, 29 cartoane, 90 planuri de moșii.

« Trebue amintit apoi că avem câteva zeci de mii de volume din vechile biblioteci a căror catalogare a fost nesistematic făcută și ale căror fișe, din pricina multei întrebuințări și a hârtiei de rea calitate din care sunt făcute, cad în bucăți.

« Recatalogarea acestor biblioteci trebue deci făcută, lucru ce s'a și început, dar nu mai poate fi sistematic urmat cu actualul personal. De amintit că în 1938 s'au scos dela vechile biblioteci, recatalogându-se, un număr cu totul redus de opere. Spre a nu întrerupe această lucrare, absolut trebuincioasă pentru buna păstrare și ușoara consultare a publicațiunilor, trebue mărit numărul funcționarilor dela Cataloagele Imprimatelor (Cărți și Periodice) în proporție corespunzătoare.

« Bibliotecile vechi conțin, conform inventarelor:

Biblioteca	A	29.486	numere	de	inventar
»	Scheiană . .	7.236	»	»	»
»	Veche . . .	6.535	»	»	»
»	Ghenadie . .	1.719	»	»	»
	Total .	44.976	»	»	»

« De notat că, în inventarele acestor biblioteci, la un număr sunt adeseori înscrise mai multe opere, încât totalul real al operelor este mai mare.

« Dintre acestea, în intervalul de timp dela 1922—1937, s'au scos și s'au catalogat după noul sistem, conform rapoartelor anuale ale bibliotecii, 12.163 opere. Rămân așa dar peste 32.000 opere (în realitate mai multe) care așteaptă să fie recatalogate. Pentru a duce la sfârșit această catalogare o echipă de 3 funcționari ar trebui să lucreze aproximativ 10—12 ani.

« Din cauza personalului redus au mai rămas în stare de proiect și alte lucrări de catalogare trebuincioase. Astfel e catalogarea statutelor diferitelor societăți și instituții comerciale, profesionale, etc., apoi a tezelor de licență și doctorat dela universitățile străine și a publicațiilor în limba engleză primite din America. Singure statutele sunt înregistrate de primire numai. Toate aceste publicațiuni cuprind aproximativ 32.000 volume și broșuri și anume:

Statute .	15.000
Teze . .	11.000
Englezești	6.000

« Statutele fiind primite conform legii și având importanța lor în cadrul bibliografiei naționale românești, trebuesc catalogate. Rămâne de studiat dacă nu e cazul a li se aplica o catalogare simplificată. In ceea ce privește tezele străine și publicațiunile de tot felul în limba engleză, trebue făcută o alegere așa ca să nu fie catalogate — cel puțin deocamdată — decât cele de valoare și care ar putea fi consultate cu folos de către cercetătorii români. Celelalte s'ar înregistra numai de primire în parte sau în grupe și s'ar păstra în depozite, într'o ordine ce urmează a se stabili, spre a fi găsite la nevoie.

« Tot din punctul de vedere al folosinții publicului cititor, este nevoie să se urmeze cu tipărirea unor anumite publicațiuni bibliografice, începute de mult, despre care se vorbește mai pe larg la capitolul respectiv.

6. LUCRĂRI DE CONSERVARE

« I. **Legatul Colecțiunilor.** S'au legat în cursul anului, dela Secțiunea Imprimatelor, 5.391 volume (2340 volume cărți și 3051 volume periodice) și s'au reparat 321 volume cărți și periodice cu legătura stricată prin în-

trebuințare, iar dela Secțiunea Manuscriselor s'au legat 38 volume de cărți din biblioteca uzuală. De asemenea s'au legat 112 cărți românești vechi în 132 volume.

« Lipsa de fonduri ne-a împiedecat să legăm tot materialul, mai ales periodicele, a căror legătură, din cauza formatului, costă mai mult. O treime din colecțiunile bibliotecii fiind nelegate, este trebuință să se găsească fondurile necesare spre grăbirea lucrărilor pentru conservarea acestor colecții, din care unele — cărțile — sunt supuse, prin consultare, deteriorării, iar periodicele stau nefolosite — conform prevederilor regulamentare — atât timp cât nu se pot lega.

« In urma controlului efectuat în Septemvrie trecut la Secțiunea Manuscriselor și Documentelor s'a constatat că trebuesc legate sau reparate de urgență aproximativ 1000 volume de manuscrise și cărți vechi românești și peste 5000 documente. Găsindu-se fondurile necesare, s'au comandat în Anglia materiale de legătorie și reparație speciale, astfel că lucrările de conservare privitoare la aceste colecții sunt acum în curs de executare.

« II. **Curățirea depozitelor** și a colecțiilor s'a făcut în luna Septemvrie trecut, înainte de controlul colecțiilor, prin procedee manuale și mecanice, avându-se în vedere în primul rând îndepărtarea prafului depus în cursul anului peste rafturi și cărți.

« Depozitele și colecțiile de manuscrise, documente și cărți vechi românești au fost radical deparazitate, în timpul vacanței Crăciunului, prin procedeul chimic aplicat de firma « Sterilogaz » din București.

7. FOLOSIREA COLECȚIUNILOR

« I. **Consultarea în sălile de lucru.** Pentru admiterea în sălile de lucru ale bibliotecii — imprimate, manuscrise și documente, stampe — s'au liberat în 1938, prin Serviciul Cancelariei, 994 permise provizorii, pentru cercetări de scurtă durată, limitate la cel mult 6 zile; 980 permise de intrare anuale, din numărul cărora 213 au fost și pentru periodice românești vechi iar 170 și pentru manuscrise și documente și 74 permise permanente care dau dreptul posesorilor să consulte toate colecțiile bibliotecii.

« De câtva timp s'a luat obiceiul ca foarte mulți studenti să fie trimiși să-și facă lucrările de seminar în Biblioteca Academiei. Ori nu aceasta este menirea Bibliotecii noastre, cu atât mai mult cu cât unii studenți sunt cu totul nepregătiți pentru cercetările științifice. Cum sălile de lectură ale Bibliotecii au avut până în 1937 un număr restrâns de locuri: a imprimatelor 65, a manuscriselor și documentelor 8, a stampelor 4, iar numărul cărților de intrare acordat studenților fiind atât de mare încât împiedeca posibilitățile de consultare pentru alte persoane cercetătoare, s'a luat hotărîrea, încă dela 1 Iulie 1933, să nu se mai libereze cărți de intrare în Bibliotecă decât studenților în ultimul an de studii

(anul IV), hotărîre care se păstrează și acum, întrucât numărul locurilor din sălile de lucru din localul nou a crescut într'o proporție puțin întinsă, mai ales pentru consultarea imprimatelor, a căror sală de lectură are azi 90 de locuri.

« Din cauza marelui număr de cereri spre consultare a colecțiilor de ziare și reviste românești și pentru a feri de distrugere aceste colecții, unele unice, care n'ar mai putea fi înlocuite, mai ales cele dinainte de războiu, s'a luat încă de acum câțiva ani hotărîrea ca aceste colecții de reviste și ziare românești, apărute înainte de 1920, să nu se mai dea spre consultare studenților pentru lucrări de exerciții didactice de seminar.

« In legătură cu acestea țin să semnalez, ceea ce am arătat și Delegațiunii noastre, că încă mai sunt cetitori cari nu s'au pătruns de respectul ce trebue dat colecțiilor ce li se pun la îndemână în chip cu totul gratuit. Colecțiile în felul celora ale noastre, pentru înzestrarea și întreținerea cărora Academia și Statul însuși fac sacrificii, trebuesc păstrate cu sfințenie ca un bun național și transmise în viitor, în bună stare, generațiilor ce se vor simți chemate să studieze ființa și manifestările acestui neam. E un adevăr pe care unii nu-l înțeleg, căci numai astfel se explică barbaria cu care sunt tratate unele cărți sau reviste, fie prin sublinieri sau adnotări de tot felul, fie mai ales prin distrugerea lor parțială, smulgându-se sau tăindu-se foi sau fascicole întregi.

* * *

« Sala de lectură a cărților tipărite a fost deschisă în 1938 în 246 zile din 365, ceeace este puțin In 189 zile sala a fost deschisă câte 10 ore pe zi, dela 8—18, iar în 57 zile din lunile de vară, câte 4 ore pe zi (8—12). Dela 1 Septemvrie la 3 Octomvrie sala de lectură a fost închisă pentru public, personalul superior și de serviciu fiind concentrat la lucrarea de control și curățire a colecțiilor Cetitorii cari au frecventat sala imprimatelor în 1938 au fost în număr de 18.177, cărora li s'au comunicat 62.165 volume și broșuri. Se amintește că cetitorii au la liberă dispoziție, în sala de lectură, o bibliotecă de referință alcătuită din 2.280 volume, iar în sala rezervată membrilor Academiei și profesorilor universitari 1.069 volume, în total 3.349 volume. Pe lângă acestea mai sunt expuse 272 reviste, dintre care 170 străine și 102 românești

« Secțiunea Manuscriselor și Documentelor, ale cărei ore de lucru pentru public au fost între orele 8—18, a fost cercetată în 1938 de 214 cetitori, cari au consultat: 4 721 volume manuscrise, 4.295 documente istorice și 493 cărți românești vechi.

« La Secțiunea Stampelor, care este deschisă pentru public între orele 8—13, au lucrat în 1938, 180 cercetători.

« Pentru înlesnirea cercetătorilor Biblioteca are un aparat de fotografiat Letero-Fotokopist (anexat la Serviciul Primirilor), care face bune servicii atât cercetătorilor cât și Academiei. S'au executat astfel pentru Academie 2 773 fotografii, reproduceri de pe colecțiile bibliotecii sau de pe acte și documente puse de particulari la dispoziția Academiei spre

a fi copiate fotografic, precum și reproducerea în întregime a 26 volume de cărți românești vechi dinainte de 1830, împrumutate din afară în acest scop. Pentru cercetători s'au executat 2.029 fotografii pe un preț modest.

« Tot sub îngrijirea Serviciului Primirilor s'a continuat fotografierea manuscriselor lui Eminescu, lucrare începută în anul 1936. S'a fotografiat în anul trecut caietul 2259. In chipul acesta originalul poate fi cruțat, la dispoziția cercetătorilor punându-se spre consultare doar copiile fotografice. Cheltuelile de fotografiere se acopere din costul còpiilor cedate celorlalte biblioteci din țară. Sperăm ca, în chipul acesta, să putem fotografia, în câțiva ani, toate manuscrisele lui Eminescu și să continuăm cu alte colecții prețioase ale bibliotecii. Spre a duce lucrarea mai departe se simte nevoie de o mai bună organizare tehnică și de personal specializat.

« Pentru crearea de dublete la manuscrise și stampe s'a luat măsura de a se păstra câte o copie de pe toate fotografiile, de această natură, din colecțiile Academiei, executate pentru particulari

« II. **Imprumuturi.** In cursul anului 1938 s'au înregistrat 3.828 împrumuturi, eliberându-se 4.896 volume la 2.280 împrumutători. Deși împrumutarea este bine mărginită prin Regulamentul nostru, atât pentru persoane și timp, cât și pentru felul cărților ce pot fi împrumutate, acest serviciu este îngreuiat de abuzul pe care-l fac unele persoane cărora li se face această înlesnire, nerestituind cărțile împrumutate la timp, ci numai după reclamațiuni repetate ce li se adresează în scris și uneori numai după darea lor în judecată. Din această cauză mulți din cercetătorii veniți din provincie nu găsesc totdeauna în Bibliotecă publicațiile ce le sunt necesare.

« Ajutorul ce dă Biblioteca noastră culturii naționale se poate vedea din statistica cetitorilor pe ultimii cinci ani, arătat în tabela de mai jos:

TABELA IV, arătând numărul cercetătorilor bibliotecii în anii 1934—1938

Anii	Cetitori	Volume comunicate în Sala de lectură	Imprumutători	Volume împrumutate acasă
1934	20 918	64 409	2 065	4 378
1935	20 294	65 915	2 142	5 139
1936	21 302	64 414	2 292	4 777
1937	20 021	57.886	2.023	4 280
1938	18 177	62 165	2 280	4 896

« III. **Cancelaria Bibliotecii** a continuat și în 1938 să execute toate lucrările de relație — prin corespondență — ale Bibliotecii, cu instituțiile sau particularii din țară și străinătate, privitoare la împrumuturi de cărți,

daruri și schimburi de publicațiuni, informații bibliografice pentru cercetări și studii științifice, comenzi de cărți și alte materiale necesare serviciilor bibliotecii. Lucrările acestui serviciu, anexat pe lângă Catalogul Periodicelor, cer atât prin importanța și varietatea lor, cât și prin numărul lor din ce în ce mai mare (care în 1938 a fost aproape îndoit față de numărul lucrărilor din 1937), ca Serviciul Cancelariei să fie organizat independent de lucrările de catalogare și cât mai curând

« IV. **Publicațiunile Bibliotecii.** Biblioteca începuse înainte de războiu o serie de publicațiuni bibliografice menite să înlesnească studiile literare, istorice și științifice. Toate aceste publicațiuni au fost oprite din cauza războiului și nu au putut fi continuate decât numai în parte. Aceste publicațiuni sunt:

« a) *Creșterea Colecțiunilor*, începută la 1903, s'a publicat până la 1915. De atunci materialul a stat pregătit fără a se putea tipări. Mulțumită fondurilor puse la dispoziție de d-l Coleg A. Lăpědatu, în anul 1928, această publicațiune a fost continuată cu un volum, cuprinzând creșterile pe anii 1916—1919. Ne mai putând, din lipsă de fonduri, a se urma cu tipărirea ei, s'a hotărît să se tipărească, începând cu anul 1932, un *Buletin lunar*, în care să fie trecute numai cărțile străine — daruri, schimburi și cumpărături — pentru informarea cetitorilor asupra publicațiilor străine intrate în Bibliotecă în cursul anului. S'au tipărit din această publicație 12 numere (5 broșuri) pentru anul 1932, care au fost trimise fără plată tuturor cercetătorilor români, profesori universitari, instituții culturale, biblioteci, etc. Incepând cu anul 1933, această publicație de mare folos a fost și ea oprită din lipsă de fonduri. In 1935 s'a pregătit și s'a dat la tipar o parte din « Creșterile » pentru Documente (anii 1920—1932) și pentru Cabinetul Numismatic, care au și apărut în 1936 Simțindu-se tot mai adânc nevoia unei asemenea publicații bibliografice, s'a hotărît în urma mijloacelor acordate, să se continue această publicație, deocamdată cu creșterile cele mai recente. Anul trecut au apărut *Creșterile* pe anul 1936 și s'au pus sub tipar cele pe 1937;

« b) *Bibliografia românească veche*, având să cuprindă descrierea vechilor cărți românești 1508—1830. Se publicase până acum două tomuri și primele două fascicole din tomul III, cuprinzând descrierea a 950 cărți din anii 1508—1817. In 1934 s'a pus sub tipar celelalte fascicole din tomul III, cuprinzând anii 1817—1830, care au apărut în toamna anului 1936. Se lucrează acum la volumul de *addenda et corrigenda* cu care se va încheia această prețioasă lucrare indispensabilă pentru cunoașterea vieții culturale românești până în secolul al nouăsprezecelea;

« c) *Publicațiile periodice românești* (ziare și reviste). S'a tipărit până acum tomul I, cuprinzând catalogul alfabetic al periodicelor din 1820—1906 cu note bibliografice despre fiecare. Tomul II, la care se lucrează, urmează să cuprindă periodicele dintre anii 1907—1920 precum și indicele cronologice, pe localități, pe limbi, pe materii, și indicele pe nume proprii pentru ambele volume.

« De mare folos ar fi să se facă într'o deosebită lucrare arătarea cuprinsului publicațiilor periodice românești, în ordinea sistematică pe autori și pe materii, pentru articolele și materialele de natură științifică și literară apărute în aceste publicațiuni.

« d) *Catalogul descriptiv al manuscriselor*. Pentru cele românești, care sunt acum în număr de 5.431, s'au publicat înainte de războiu 2 volume de catalog, în care au fost descrise 728 manuscrise; în 1931 s'a publicat tomul III pentru Nr. 729—1061 și este astăzi în pregătire tomul IV. Pentru cele grecești s'a publicat în 1909 un catalog de C. Litzica. Acum se pregătește pentru tipar, al doilea volum din catalogul manuscriselor grecești și s'a început lucrarea celui dintâiu volum al Catalogului manuscriselor slave. Publicarea acestor cataloage va ușura lucrul numeroșilor cercetători ai manuscriselor noastre, cari azi sunt siliți a pierde multă vreme pentru cercetarea lor.

« V. **Expozițiile Bibliotecii.** Materialele cuprinse în colecțiile Bibliotecii au putut fi cunoscute până acum aproape numai de specialiști, spre a face studii asupra lor. Numai pentru puține din ele sunt publicate, cum se arată mai sus, cataloage descriptive, așa că în totalitatea lor au rămas necunoscute marelui public.

« Un bun mijloc pentru înlăturarea acestui rău este organizarea de expoziții, în care să se arate pe rând publicului categoriile mai de seamă de materiale. Din cauza lipsei de local, asemenea expoziții nu s'au putut organiza sistematic.

« Un modest început s'a făcut în 1925

« Seria expozițiilor a început cu « Presa periodică românească din anii 1820—1925 » în luna August 1925, cu ocazia Congresului internațional al presei Micii Ințelegeri.

« A doua expoziție: « Cartea românească veche (1508—1830) și câteva portrete și stampe alese » a fost organizată la 15 Martie 1926, fiind deschisă aproape 3 luni de zile.

« Cu ocazia Congresului Presei Latine, în 1927, s'a organizat din nou « Expoziția retrospectivă a presei române », care a fost deschisă în zilele de 30 Septemvrie—8 Octomvrie

« In anul 1928, cu prilejul comemorării lui Vasile Alecsandri, s'a organizat o expoziție specială de operele, edițiile, manuscrisele, autografele, periodicele, pe care le-a alcătuit, redactat sau la care a colaborat bardul dela Mircești, stampe, fotografii, obiecte de muzeu, etc., în legătură cu viața și activitatea poetului Expoziția a fost deschisă dela 3—10 Iunie

« Această expoziție — a 4-a — a fost urmată de aceea a « Poeților Români », făcută deodată cu Săptămâna Poeziei, din zilele de 7—20 Aprilie 1930, organizată de Direcțiunea Culturii Poporului.

« In 1931 s'a făcut, în luna Octomvrie, o expoziție de stampe cu ocazia vizitei parlamentarilor străini, iar în luna Noemvrie a aceluiași an o expoziție de portrete, vederi, tipuri și costume din țară.

« In anul 1932 s'a organizat, în luna Noemvrie, cu ocazia congresului profesorilor de geografie, o expoziție de hărți geografice.

« In 1933 au fost două expoziții: întâia privind « Cartea românească veche », în luna Mai, pentru Săptămâna Cărții, iar a doua pentru « Pomenirea culturală a lui Constantin Brâncoveanu », în luna Octomvrie

« In 1934, în legătură cu Congresul Asociației Române pentru înaintarea științelor, s'a întocmit în zilele de 29 Aprilie—5 Mai, o expoziție privind « Cartea științifică românească în secolele 17—19 », iar pentru Săptămâna Cărții Biblioteca a organizat o nouă expoziție, referitoare la « Cartea românească ilustrată », care a fost deschisă dela 12 Mai—3 Iunie.

« Din inițiativa d-lui coleg Al. Lapedatu, s'a organizat în anul 1935, cu prilejul împlinirii a 150 ani dela martirul eroilor naționali: Horia, Cloșca și Crișan, o expoziție comemorativă cu materialul dela Academie și dela alte instituții și persoane, după arătarea și cu concursul d-lui Octavian Beu, consilier de legație. Expoziția aceasta a fost deschisă dela 17 Martie—17 Aprilie. Tot în 1935 s'a organizat de către Serviciul Bibliotecii expoziția « Cartea și presa bucureșteană », cu ocazia Lunii Bucureștilor și a Săptămânii Cărții, care a fost deschisă publicului între 9 Mai—9 Iunie 1935.

« In 1936 biblioteca a organizat o expoziție de « Calendare și Almanahuri românești », deschisă pentru public între 10 Mai—9 Iunie, iar în cursul sesiunii noastre generale din 1938 s'a întocmit o expoziție despre « Presa ardeleană până la războiul de întregire », în legătură cu centenarul « Gazetei Transilvaniei » sărbătorit în acel timp.

« Din expunerea lucrărilor executate în anul trecut ați putut observa că s'au adus importante îmbunătățiri în ceea ce privește organizarea bibliotecii noastre, luând totodată cunoștință de piedecile care încă mai stânjenesc desvoltarea ei.

« Suntem însă încredințați că, datorită prețiosului concurs al Domniilor Voastre, se vor înlătura pe rând toate greutățile, dându-se astfel posibilitatea ca acest organ de cultură, în neîncetată creștere, să poată ajunge la desăvârșirea pe care cu toții o dorim

Conservatorul Bibliotecii și al Colecțiilor,
General R. Rosetti

Comisiunea Bibliotecii,
Dr. Gr. Antipa
Th. Capidan
General R. Rosetti

LISTA PERIODICELOR STRĂINE INTRATE ÎN 1938

(Suplement la Raportul pe 1937)

Aarboger for Nordisk Oldkyndighed og Historie. Kobenhavn.
Aarsberetning. Bergens Museum. Bergen
Académiai Ertesitö. Budapest.
Accademie e Biblioteche d'Italia. Roma.
Acta Horti Botanici Universitatis Latviensis. Riga.
Acta Ornithologica Musei Zoologici Polonici. Warszawa.
Acta Societatis Botanicorum Poloniae. Krakow-Warszawa
Annals of Harvard College Observatory. Cambridge, Mass.
Annales Musei Zoologici Polonici. Warszawa.
Annales de la Société Polonaise de Mathématiques. Krakow.
Annuaire de l'Académie des Sciences. Paris
Annuaire de l'Institut de France. Paris.
Annuaire de l'Université d'Aix-Marseille Aix-Marseille.
Archiv fur Urkundenforschung. Leipzig.
Archivos de Medicina e Identificaçao Rio de Janeiro.
L'Arte. Milano.
Asia. New-York.
Atti della R. Accademia dei Fisiocritici Siena.
Beaux-Arts. Paris.
Bergens Museums Aarbok. Bergen.
Berichte des Ohara Instituts für landwirtschaftliche Forschungen Kurashiki.
Bulletin de l'Académie des Sciences et Lettres. Montpellier.
Bulletin of the Bingham Oceanographic Collection. N.-Haven, Conn.
Bulletin. Bureau of American Ethnology, Smithsonian Institution. Washington.
Bulletin of the Department of Labor Washington.
Bulletin. Société Belge d'Etudes et d'Expansion. Liége.
Bulletin de la Société Scientifique de Bretagne. Rennes
Bulletin Trimestrial. Banque Nationale de Yougoslavie Beograd.
Bulletin de la Société Zoologique de France. Paris.
Cahiers Franco-Roumains. Paris.
Circulars. Harvard College Observatory. Cambridge, Mass.
Cirilometodski Vjesnik. Zagreb.
Clarté. Bruxelles.
Current Literature London.
La Doble Cruz. Buenos Aires.
Eeesti W Tartu Ülikooli Isiklik Koosseis. Tartu.
Förhandlingar Kgl Fysiografiska Sallskapets i Lund. Lund.
Il Foro Italiano. Roma.
Geološki Anali Balkanskoga Poluostrva. Beograd.
Illinois Studies in Language and Litterature. Urbana, Ill.
Insured Mortgage Portfolio. Washington.
Journal of Calendar Reform. New-York.

Katalog und Ephemeriden veranderlicher Sterne. Berlin.
Leipziger Vierteljahrsschrift für Sudosteuropa. Leipzig.
Liberty. Washington.
Il Massimario del Foro Italiano. Roma.
Matematikai és Termeszettudomany Ertesitö. Budapest
Matematikai és Fizikai Lapok. Budapest.
Mémoires de l'Académie des Sciences de Toulouse. Toulouse
Mémoires de la Faculté des Sciences de l'Université de Lithuanie Kaunas.
Les Musées Scientifiques. Paris.
Perpekja Shquptare. Tirane.
Proceedings of the Royal Canadian Institute. Toronto
Publications of the Dominion Astrophysical Observatory. Ottawa
Rendiconti del Seminario Matematico della R Università di Roma. Roma.
Revista de la Facultad de Ciencias Quimicas Buenos-Aires.
Revista de la Gobernacion de Distrito Federal. Caracas.
Review of Physical Chemistry of Japan. Kyoto
Revue d'Histoire. Paris-Nancy
Rivista della proprietà intellectuale ed industriale Milano
Slavia. Praha.
Slavische Rundschau. Praha.
Il Strolic Furlan Udin (e).
Transaction of the Royal Canadian Institute. Toronto.
University of California, Publications in Zoölogy. Berkeley.
Vesnik Geološkog Instituta Kr. Jugoslavije. Beograd.
Det. Kong D. Videnskab. Selskabs Skrifter. Hist. og philolog. Afdeling. Kobenhavn.
Det Kong D. Videnskabernes Selskabs Skrifter, Naturvidensk. Afdeling. Kobenhavn
Water Supply and Irrigation Papers. Washington.
K. K. Leopold-Franzens Universitat, *Übersicht der Behorden.* Innsbruck.

— După o discuţie, la care iau parte d-nii N. Iorga, I, Nistor, I. Simionescu, I. Lupaş, D. Caracostea, St. Ciobanu, Em. Racoviţă şi General R. Rosetti, Raportul se ia spre cunoştinţă şi se aprobă.

ŞEDINŢA DELA 17 MAI 1939

Preşedinţia d-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

D-l I. NISTOR aminteşte că, potrivit art. 4 din Regulamentul Premiilor, un membru activ poate cere înscrierea de lucrări la concursul premiilor până a treia zi a sesiunii generale, inclusiv. D-sa întreabă dacă membrul care face propunerea nu este îndreptăţit totdeodată a face şi raportul cu propunerea de premiere

— Se decide că acel membru care cere înscrierea la concurs, poate fi şi raportor asupra lucrării înscrise.

D-l CONST. MOISIL, Membru Corespondent, ceteşte următorul *Raport asupra activităţii Cabinetului Numismatic pe 1938*:

« In cursul anului expirat activitatea Cabinetului Numismatic a urmărit în afară de rezolvirea problemelor fixate încă dela întemeierea lui şi în afară de executarea lucrărilor curente, să realizeze următoarele deziderate

« 1. Intensificarea completării colecţiei de mulaje de monete şi medalii

« 2. Organizarea unei secţiuni filatelice.

« Cât priveşte colecţia de mulaje, ale cărei începuturi datează dinainte de războiul pentru întregirea României, atenţia principală s'a dat monetelor dace, celor din oraşele noastre pontice şi monetelor împăratului Traian. S'a căutat a se procura còpii în gips mai ales după piesele rari şi după cele caracteristice cari lipsesc din colecţiile noastre. De asemenea s'au procurat mulaje după unele medalii româneşti rari.

« Organizarea unei secţii filatelice s'a putut înfăptui pentrucă vechile colecţii filatelice ale Academiei Române, cari fuseseră evacuate la Moscova şi cari ni s'au restituit în anul 1935, conţineau un material destul de bogat şi de important. Acest material aştepta numai să fie selecţionat şi aranjat în mod sistematic, spre a putea fi pus la dispoziţia cercetătorilor specialişti. De altă parte în urma intervenţiei ce s'a făcut de către Academia Română la Direcţiunea generală P.T.T., aceasta din urmă a aprobat să se trimită Cabinetului Numismatic exemplare din toate mărcile postale ce se emit în ţara noastră şi astfel s'a asigurat o creştere normală şi continuă a colecţiei noastre filatelice.

« Pentru determinarea, valorificarea şi aranjarea sistematică a materialului filatelic ne-am asigurat concursul d-lui R. Zosczak, unul dintre cei mai apreciaţi experţi în această specialitate. Astfel sperăm ca în scurt timp să putem pune şi colecţiile noastre filatelice, aranjate în mod sistematic, la dispoziţia publicului interesat.

« In acelaşi timp am căutat, ca şi în trecut, să urmărim de aproape descoperirile monetare ce s'au făcut în cursul anului la noi şi să achiziţionăm, pe cât a fost posibil, piesele ce puteau completa colecţiile noastre monetare.

« Intre tezaurele de monete vechi pe care le-am putut achiziţiona în acest an menţionăm următoarele:

« 1. Un mic tezaur de monete de argint dela Mircea cel Bătrân, găsit în judeţul Dâmboviţa, şi compus exclusiv din piese cari reprezentau pe Domn cu spada în mâna dreaptă şi cu globul cruciger în mâna stângă. Din acest tezaur am putut achiziţiona câteva monete

« 2. Un alt tezaur, acesta de dinari romani imperiali, găsit la Prăjeşti (jud. Bacău) şi care ne-a fost comunicat de preotul Dominic Niculăeş de acolo, dăruind câteva piese pentru Cabinetul Numismatic.

« 3. Un al treilea tezaur de monete bizantine de aur, găsit în apropiere de Constanţa pe moşia d-lui Frangopol; din acesta n'am putut achiziţiona nicio piesă

« 4. Un tezaur mai mare de monete de argint din veacurile XVI și XVII găsit la Sighișoara. Piesele ce conținea erau parte dela împărații austriaci din acel timp, parte dela principii Transilvaniei contemporani. Am reușit să obținem exemplare din toate seriile.

« 5. In sfârșit un tezaur de monete dace descoperit pe domeniul regal Mănăstirea (jud. Ilfov), pentru care vom cere Inalta aprobare a M. S. Regelui spre a fi depus în vederea studiilor — sau chiar în mod definitiv — în Cabinetul Numismatic.

« Dintre monetele găsite izolat merită să menționăm achiziționarea unui medalion de bronz dela împăratul Septimiu Sever, bătut în orașul Acrasus din Lidia și descoperit la Urlați (jud. Prahova); cum și o tetradrahmă dacă de argint, tip Alexandru cel Mare, găsită în Oltenia.

« Intre alte obiecte cari au mai intrat în Cabinetul Numismatic amintim un frumos pond de plumb din Callatis din epoca autonomă și mai multe ponduri de lut ars din același oraș antic.

« Cât privește medaliile, Monetăria Națională ne-a trimis exemplare din produsele sale, iar Liga Navală Română medalia ce a bătut în amintirea atitudinei eroice ce a avut Măria Sa Marele Voevod Mihai în tempesta dela 5—6 Ianuarie 1938. De asemenea pentru completarea colecției de medalii a președinților Republicii Franceze am primit dela d-l Cristian Băiatu, medalia d-lui Albert Lebrun în două exemplare de bronz.

« In sfârșit pentru colecția de antichități atașată Cabinetului Numismatic s'au primit dela d-l ing. K. Ruzicka din Ploești mai multe obiecte antice de bronz și de ceramică de proveniență din Callatis, iar dela d-na Ecaterina Martinescu din București câteva interesante vase antice și obiecte de podoabă moderne.

« Sala de expoziție a Cabinetului Numismatic a fost deschisă publicului în fiecare zi de lucru și a fost vizitată de numeroase persoane, grupuri de străjeri și străjere cu comandanții lor, studenți, profesori și alți intelectuali dornici să cunoască monumentele trecutului nostru.

« In ziua de 8 Decemvrie însuși Măria Sa Marele Voevod Mihai ne-a făcut cinstea de a vizita, împreună cu profesorii Săi, Cabinetul Numismatic și Sala de expoziție, interesându-se de aproape de obiectele, monetele și medaliile din colecții.

« Publicarea materialului monetar din colecțiile Cabinetului Numismatic s'a făcut și anul acesta în cadrul Creșterii Colecțiilor Academiei Române. De astădată s'a publicat ultima parte din colecția M. C. Sutzu, cuprinzând monetele grecești din orașele bazinului răsăritean al Mării Negre, din Grecia peninsulară, din Asia și Africa; monetele romane republicane și imperiale, cele bizantine, medievale și moderne. De asemenea pondurile din numita colecție: grecești, greco-romane, bizantine și egiptene.

« In același timp s'a pregătit pentru publicare materialul din colecția M. S. Ascher· monetele împăratului Traian și se găsește în curs de pregătire publicarea medaliilor românești și străine din colecția St. Capsa.

« Cât privește cercetarea materialului din Cabinetul Numismatic de către publicul interesat constatăm că în cursul anului s'au consultat 2.079

monete și obiecte antice și 61 de cărți de numismatică de către 173 de cercetători și s'au prezentat spre identificare și determinare 1.898 de piese antice, medievale și moderne.

« Dintre instituțiile și persoanele cari au binevoit să facă donațiuni pentru Cabinetul Numismatic, amintim în afară de cele menționate mai sus, pe d-nii Gh. Buzdugan, Dr. A. G. Raicoviceanu, General Radu Rosetti, I. Siruni, I. Țabrea și casa Resch din București»; d-nii Enric Burstyn din Cernăuți și V. Turculeț din Pârteștii-de-jos, cărora le exprimăm și pe această cale cele mai călduroase mulțumiri

— Raportul se ia spre cunoștință și se aprobă.

D-l SEXTIL PUȘCARIU cetește următorul *Raport asupra Dicționarului Limbii Române*

« In redacția definitivă — revăzută de d-nii I A RĂDULESCU-POGONEANU și A. NAUM și, în ceea ce privește partea franceză, Y. Auger — Dicționarul a ajuns la cuvintele CVOTIENT și LEGA; Materialul tipărit în cursul acestui an este de două ori mai mare decât în anii trecuți, redat însă într'o formă mai comprimată. In urma măririi numărului colaboratorilor am putut termina volumul I, partea II-a, cuprinzând litera C, cea mai mare din alfabetul nostru (peste o mie de pagini).

« In prima redacție au lucrat.

« D-l C. LACEA cuvintele. DĂDĂORI-DÂMB și DOBÂNDĂ și DOMN cu derivatele lor

« D-l A. PROCOPOVICI cuvintele LIAN-LIPUN și LOVI

« D-l ST. PAȘCA cuvintele: LENITIV-LOCȘIE.

« D-na LIA MANOILESCU cuvintele· DESCĂRCA-DESPUTERNICI.

« D-l MAZILU pronumele EL.

« D-l I. BREAZU cuvintele: DRAC-DREGE.

« D-l I. COSTEA cuvintele: LUCI-LUNEASCĂ.

« D-l I CHINEZU neologisme începătoare cu D.

« D-l N DRĂGANU și-a reînceput în Februarie, cu redactarea conjuncțiilor *dacă* și *de*, colaborarea la Dicționar

— După o discuție la care iau parte d-nii I. Nistor, Secretar General Alex. Lăpĕdatu și Sextil Pușcariu, raportul se ia spre cunoștință și se aprobă

ŞEDINŢA DELA 19 MAI 1939

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

D-l ANDREI RĂDULESCU referă asupra acceptării legatelor şi donaţiilor făcute Academiei în cursul anului academic expirat, arătând valoarea fiecăruia şi sarcinele ce se impun Academiei. După discutarea fiecărui legat în parte şi a condiţiunilor în care poate fi acceptat fiecare, se decid următoarele:

1. Se acceptă cu unanimitate de voturi legatul lăsat de defuncta Emilia V. Barozzi format din trei imobile în valoare totală aproximativă de 950.000 lei.

2. Se acceptă cu unanimitate de voturi legatul testat de defunctul Marin Vănciulescu, legat în valoare de aproximativ 1.000.000 lei şi compus din două imobile în Roşiorii de Vede.

3. Se acceptă cu unanimitate de voturi legatul lăsat de defunctul Ion Grecescu, în efecte, în valoare de 360 000 lei.

4 Se acceptă cu unanimitate de voturi legatul de 400.000 lei în titluri testat de defuncta Felicia Dr. Raţiu.

5 Se acceptă cu unanimitate de voturi legatul de 800.000 lei în numerar testat Academiei de defunctul Inginer Ion Teodoreanu.

6. Se aprobă în principiu acceptarea donaţiei de 188.170 lei, făcută Academiei de Comitetul de iniţiativă pentru strângerea fondului Secţiunii Române a « Centrului Internaţional de Studii Electro-Radio-Biologice » şi se autoriză Delegaţiunea să accepte donaţia după facerea şi autentificarea actului de donaţiune şi după ce Comitetul va fi lăsat Academiei libertatea să cumuleze venitul la alte premii similare cu cel impus prin actul de danie iar premiul să se dea din 5 în 5 ani

7. Se acceptă cu unanimitate de voturi donaţia făcută Academiei de d-l Arhitect Petre Antonescu, în Scrisuri Urbane Bucureşti în valoare nominală de 600.000 lei.

D-l I. NISTOR ceteşte următorul *Raport al Comisiunii Şcolare asupra Şcoalelor « T. P. Anastassiu » şi « I. C. Agarici »*:

« Şcoalele de Agricultură « Tache P. Anastasiu » dela Ţigăneşti (Tecuci) şi « Ion C. Agarici » dela Moara Grecilor (Vaslui) au funcţionat mulţumitor în cursul anului.

« *Şcoala dela Ţigăneşti* care a fost înfiinţată în anul 1910, se găseşte în al 29-lea an de funcţionare şi a dat până acum un număr de 257 absolvenţi.

« Conform legii de organizare a învăţământului agricol, funcţionează ca şcoală inferioară de agricultură cu trei clase de cursuri şi un an practică. La sfârşitul anului al patrulea se depune examenul de absolvire.

« In anul şcolar 1938/39 urmează:

15	elevi	în	clasa	I-a
13	»	»	»	II-a
13	»	»	»	III-a
9	practicanţi			
50	elevi	în	total	

« Personalul didactic se compune din un Director, doi profesori ingineri agronomi şi un învăţător pentru cultura generală. Cursurile se fac din Octomvrie până în Aprilie când încep lucrările la câmp urmând apoi lucrări practice tot timpul verii cu explicaţiunile necesare pe teren.

« Elevii capătă în această şcoală instrucţiunea menită să formeze buni gospodari pe proprietăţile lor şi viitori conducători de exploatări agricole mijlocii şi mari.

« In urma constatărilor făcute de Comisiunea şcolară şi a recomandărilor cari au urmat s'a început studierea introducerii luminii electrice, a aprovizionării cu apă şi a canalizării localului de şcoală, ceea ce va asigura o funcţionare în condiţiuni de igienă modernă a acestei şcoale

« Şcoala se întreţine din producţiunea moşiei, a pădurii şi din celelalte venituri ale fondului. Venitul fondului s'a mărit în timpul din urmă prin intrarea în exploatare a pădurii, ceea ce va permite să se facă investiţii menite să mărească şi venitul moşiei.

« Anul agricol care alimentează venitul anului curent s'a încheiat în condiţiuni mulţumitoare.

« S'a înregistrat o producţiune medie de 2.100 kg la hectar, grâu de calitate foarte bună. Mazărea a dat 2.000 kg la hectar, iar porumbul a dat 1.000 kg la hectar, cu toată seceta care a distrus aproape complet porumburile din acea regiune. Aceasta mulţumită numai lucrărilor metodice cari s'au aplicat acestei culturi.

« Celelalte culturi de primăvară au suferit de secetă însă nu prezintă mare însemnătate pentrucă au fost semănate pe suprafeţe mici

« Creşterea vitelor se găseşte în progres

« Conform celor hotărîte de Comisiunea şcolară care a vizitat şcoala, s'a început aplicarea măsurilor de introducere a rasei de vaci moldoveneşti, alegându-se numai exemplare bune producătoare de lapte şi cari dau cei mai buni boi de muncă Rasă rezistentă la climatul şi îngrijirea obişnuită în regiune.

« Pentru îmbunătăţirea oilor s'au adus berbeci ţigăi dela oieria Statului Slobozia; iar pentru menţinerea creşterii porcilor la nivelul actual ridicat s'au adus vieri de sânge proaspăt, rasa York mare, dela ferma Academiei de Inalte Studii Agronomice.

« S'a terminat plantarea cu salcâmi a tuturor terenurilor nisipoase şi se va începe în această primăvară plantarea perdelelor de protecţie contra crivăţului pe platoul unde este trupul mare al moşiei.

« *Şcoala de Agricultură « I. C. Agarici » dela Moara Grecilor-Vaslui*, care a fost înfiinţată în anul 1899 se găseşte în al 40-lea an de funcţionare şi a dat până acum un număr de 321 absolvenţi.

« Această şcoală a funcţionat până în anul trecut ca şcoală inferioară In urma propunerilor făcute de Comisiunea şcolară a Academiei Române a fost transformată în şcoală practică de agricultură.

« Această transformare a corespuns şi cu modificarea legii de organizare a învăţământului agricol care prevedea înfiinţarea şcoalelor practice de agricultură. Scopul acestor şcoale este de a da instrucţie practică agricolă

timp de doi ani fiilor de plugari, cari după terminarea şcoalei, trebue să se înapoieze pe ogorul părintesc ca buni gospodari, unde să dea exemple de plugari luminaţi celorlalţi consăteni prin cele învăţate şi deprinse în şcoală.

« Cursurile care se predau până acum au fost reduse la explicaţiuni practice pe teren în timpul executării lucrărilor.

« Elevii iau parte la toate lucrările din atelierele de lemnărie şi fierărie deprinzându-se să-şi facă singuri reparaţiunile mici cari sunt necesare în oricare gospodărie.

« Şcoala funcţionează cu prima serie de elevi cari sunt în număr de şase. Ne izbim şi ne vom izbi încă câţiva ani de greutăţile începutului, până când ideea va prinde.

« Oamenii noştri sunt deprinşi ca în orice şcoală să vadă numai mijlocul de a ajunge la slujbă. Acţiunea de convingere trebue dusă de agronomii regionali la casa părinţilor acestor elevi.

« Elevii primesc acum în această şcoală pe lângă întreţinere şi îmbrăcăminte.

« Exploatarea moşiei a dat în anul încheiat recolte destul de bune, astfel:

« La grâu s'a înregistrat o recoltă medie de 1 800 kg la ha

« La orz 1.200 kg.

« La porumb 1.000 kg.

« Cantităţi cari pentru această regiune şi faţă de seceta ce a bântuit în timpul verii pot fi considerate ca foarte bune.

« Mulţumitor funcţionează şi *Şcoala Primară* « *Tache P. Anastassiu* » dela *Călmăţui*, judeţul Tecuci, care se întreţine dela acel fond.

« *Institutul Ioan Oteteleşanu* dela *Măgurele* (Ilfov) se află în al 18-lea an de funcţionare ca Şcoală Normală de Fete întreţinută de Ministerul Educaţiei Naţionale ».

R. Rosetti, G I Sişeşti, I Nistor.

— Se ia act şi se aprobă.

D-l ŞTEFAN CIOBANU ceteşte următorul *Raport al Comisiunii pentru împărţirea ajutoarelor (cărţi didactice) din Fondul Ion Fětu*·

« Pentru împlinirea prevederilor testamentare ale generosului Ion Fětu, în cursul anului şcolar trecut s'a prevăzut în bugetul expirat al Academiei suma de 37.000 lei, cu destinaţia de a se procura şi distribui cărţi şcolare la elevi săraci, fii de ţărani, din şcoalele primare ale unei regiuni sărace din cuprinsul ţării. Comisiunea, care are onoare să vă prezinte raportul de faţă, chibzuind asupra judeţelor unde s'ar cuveni să se dea aceste ajutoare, a propus şi Domniile-Voastre aţi aprobat în şedinţa dela 19 Mai 1938, ca ajutoarele să fie împărţite în judeţele Gorj şi Maramureş

« Cu procurarea și împărțirea ajutoarelor, Academia a însărcinat pe Revizorii Școlari ai celor două județe. S'au distribuit astfel cărți didactice de curs primar și rechizite școlare în valoare de lei 18.500 la școalele primare ale județului Gorj și pentru o sumă de egală valoare s'au dat cărți în comunele rurale din Maramureș, județul cel mai bântuit de sărăcie și care din această cauză s'a bucurat mai în fiecare an de sprijinul Instituțiunii noastre din veniturile Fondului Ion Fătu.

« Pentru anul școlar 1939—40 Academia a înscris în bugetul său, ca de obiceiu, întreg venitul Fondului Fětu, în sumă totală de lei 37.000, — destinându-l aceluiași scop, ajutorarea comunelor rurale cu cărți didactice pentru fii de țărani lipsiți de mijloace.

« Comisiunea propune ca în acest an școlar, ajutoarele Fondului Ion Fětu să fie împărțite în jud Severin și jud Tutova, comunele sărace din ținutul deluros »

Șt Ciobanu, S Dragomir, Preotul Niculae M Popescu, P Bogdan, I Simionescu.

— După o discuțiune la care iau parte d-nii I. Nistor și Alex. Lăpědatu, se aprobă raportul cu amendamentul d-lui Coleg Nistor ca în locul județului Severin să se acorde în acest an ajutoare în Maramureș,

D-l I. SIMIONESCU cetește următorul *Raport asupra burselor acordate în acest an școlar din veniturile Fondurilor C. G. Vernescu, Leon S. Arié, Inginer Petre și Maria Lucaciu, Ilie Ștefănescu, N. Rătescu și Apostol Papadopol*:

« Pentru bursierii ei din anul școlar care expiră, Academia Română a destinat dela Fondurile C G. Vernescu, Leon S. Arié, Inginer Petre și Maria Lucaciu, Ilie Ștefănescu, N. Rătescu și Apostol Papadopol suma totală de lei 296.108, din care s'au acordat burse precum urmează:

« 1. Din venitul Fondului *C. G Vernescu* s'au acordat burse a câte 3.000 lei lunar studenților Lupu Ștefanache, din anul II al Facultății de Drept din Capitală, și Mitu N. Ion, din anul II al Academiei de Inalte Studii Comerciale din Capitală

« 2. Din venitul donațiilor d-lui *Leon S. Arié* s'au acordat două burse de câte 800 lei lunar, una elevului Dumitru Secară, dela Școala Politehnică din București, înlocuit cu începere dela 1 Martie cu studentul Gâdea N. Dumitru dela aceeași școală, — și una elevului Sulea Paul, dela Școala Politehnică Timișoara Ambii elevi sunt în anul I de studii.

« 3. Bursa de 2.000 lei lunar, din venitul Fondului *Inginer Petre și Maria Lucaciu* s'a acordat elevului dela Școala Politehnică din București, Grossu S Ștefan, care urmează cursurile Secției de Mine, anul II

« 4. Bursa *Ilie Ștefănescu*, de 1.000 lei lunar, acordată în Ianuarie 1937 absolventului Liceului Industrial din Capitală Ogescu Ioan, a devenit vacantă dela 1 Ianuarie 1939, bursierul terminându-și studiile pentru care i se acordase bursa.

« 5 Bursa *N. Rătescu*, de 120 lei lunar, s'a acordat lui Atanasie I. Iosif, elev al Liceului Comercial din Capitală, din anul I

« 6. Din venitul Fondului *Apostol Papadopol* s'au dat ajutoare trimestriale de câte 150 și 120 lei la câte 10 elevi din cursul superior și inferior al Liceului Comercial din Galați.

« Comisiunea propune ca să se continue a se da și în anul viitor burse studenților și elevilor menționați, până la terminarea studiilor, dacă trimet atestate de trecere regulată a examenelor. Pentru bursa *Ilie Ștefănescu*, se institue dela 1 Sept. 1939 o nouă bursă de 1.000 lei la aceeași școală și în aceleași condiții ».

— Se ia act și se aprobă *P Bogdan, I Simionescu.*

D-l I. SIMIONESCU cetește următorul *Raport al Comisiunii pentru administrarea Fondului V Adamachi*, cu privire la bursele acordate în anul 1938—1939:

« Academia Română a destinat pentru bursele V. Adamachi, din anul școlar expirat, suma totală de lei 236.108.

« Din această sumă s'au acordat trei burse pentru studii de specializare în străinătate și anume:

« *a)* O bursă de 5.000 lei lunar d-lui Victor Tufescu, Doctor în Geografie dela Universitatea din Iași, pentru a face studii de specializare în Geografie la Universitatea din Paris sub supravegherea ilustrului geograf francez Em. de Martonne. Bursa îi expiră la 31 August 1939;

« *b)* O bursă de 5 000 lei lunar d-lui M. Botez, pentru a-și desăvârși studiile de Geodezie la Milano, sub conducerea d-lui Profesor Gino Cassinis; bursa i s'a dat dela 1 Iulie 1938 până la 31 Iunie 1939, fără drept de prelungire;

« *c)* O bursă de 5.000 lei lunar d-lui C. Bogdan, pentru a face studii de specializare în Matematică la Universitatea din Roma. Bursa i s'a dat dela 1 Iunie 1938, până la 31 Iunie 1939, fără drept de prelungire.

« *Burse în țară.*

« *d)* O bursă de 3.000 lei lunar d-rei Natalia Melnic, care și-a preparat și trecut doctoratul în Chimie la Facultatea de Științe din Iași. Bursa i-a expirat la 1 Aprilie 1939;

e) O bursă de 3.000 lei lunar d-rei Jana Șoarec, care-și face doctoratul în Zoologie la Facultatea de Științe din Iași. Bursa i s'a acordat pe timp de doi ani, cu începere dela 1 Octomvrie 1937 și până la 31 Septemvrie 1939, când bursa îi expiră;

« *f)* O bursă de 2.000 lei lunar s'a dat elevului Școalei Politehnice din București Rafiroiu Mircea Dorin, din anul I, cu începere din Noemvrie 1938, până la terminarea studiilor;

« *g)* O bursă de 1.500 lei lunar elevului Școalei Politehnice din Iași Dumitru Porumb, în anul preparator. Bursa i s'a acordat cu începere dela 1 Octomvrie 1938, până la terminarea studiilor.

« Pentru împlinirea dispozițiilor testamentare ale generosului V. Adamachi, în cursul anului școlar viitor, Academia Română a prevăzut în

bugetul pe exercițiul 1939—1940, suma de lei 360 000. Comisiunea face următoarele propuneri:

« Să se prelungească încă pe un an (până la 31 Septemvrie 1940) bursa de 3.000 lei lunar, d-rei J. Șoarec, ca să-și termine lucrarea de doctorat în zoologie, începută la colegul nostru d-l Prof C Motaș, membru coresp. al Academiei. Bursa nu se va mai prelungi peste această dată

« Burse în străinătate; în anul acesta, nu se va mai acorda, decât una singură, de 5.000 lei, unui licențiat al Fac de științe din Iași ca să studieze fizica la universitatea din Paris sub conducerea d-lui H. Hulubei membru coresp. al Ac. Rom. Se va acorda una bursă de 3.000 lei lunar pentru doctoratul în științe la facultatea de științe din Iași, pusă la dispoziția facultății, care va hotărî secția la care se va acorda bursa, prin concurs. Se mențin mai departe bursele la Școala Politehnică din București și Iași până la terminarea studiilor.

« Se acordă d-lui Prof. N. Moroșan din Chișinău, fost bursier al fondului Adamachi, ca și acum doi ani, un fond de excursie de 15 000 lei, pentru ca să colecteze mamifere fosile dela Cimișlia (Basarabia) pentru colecția laboratorului de Paleontologie, Universitatea din București, cât și pentru cercetări și colecții din preistoricul Basarabiei. Restul sumei din 360.000 disponibilă din anul acesta se va adăuga la venitul burselor pentru anul viitor ».

P. Bogdan, I Simionescu

— Se ia act și se aprobă propunerile Comisiunii.

După propunerea d-lui Președinte C. Rădulescu-Motru, se completează Comisiunea Fondului Adamachi prin desemnarea d-lui Alex Lăpĕdatu ca membru în comisiune, în calitatea de Secretar General.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU amintește că la ordinea de zi se află și problema uniformelor Membrilor Academiei. Inaintașii noștri încă dela 1867 s'au gândit la înființarea uniformei de academician. N'a putut fi realizată până acum, însă împrejurările de astăzi ne impun să ne gândim cu toată seriozitatea la înființarea uniformelor. Pornind dela această necesitate am luat asentimentul Majestății Sale Regelui; Majestatea Sa a binevoit a ni-l da. Se pune deci chestiunea să hotărîți asupra înființării uniformelor, pe care Delegațiunea le-a fixat într'un desen. După acest desen uniforma se compune dintr'un frac verde cu vestă albă, după modelul uniformelor membrilor Academiei Franceze, însă mult simplificată. D-l Președinte C. Rădulescu-Motru pune la vot hotărîrea de principiu pentru înființarea uniformelor.

Iau cuvântul d-nii I. NISTOR, EM. RACOVIȚĂ, ANDREI RĂDULESCU, General R. ROSETTI și S. PUȘCARIU, care se declară pentru înființarea uniformei, d-l S. Pușcariu ridică și chestiunea portului uniformei, dorind să știe în ce împrejurări trebue să fie îmbrăcată uniforma.

D-l Secretar General ALEX. LĂPĔDATU arată că portul uniformelor va face obiectul unui regulament special.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU pune la vot înfiinţarea uniformelor pentru membri activi ai Academiei

Se decide cu unanimitate de voturi înfiinţarea uniformei.

ŞEDINŢA DELA 20 MAI 1939

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

La şedinţă asistă d-l Georges Ripert, Membru al Institutului Franţei şi Decanul Facultăţii de Drept din Paris

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU întâmpină pe d-l Georges Ripert cu următoarele cuvinte:

« M. Georges Ripert, membre de l'Institut de France, nous fait l'honneur d'une visite, Je le prie de recevoir les salutations les plus chaleureuses, que nous adressons à sa grande personnalité, et pardessus de cela à la noble nation des Français, qu'il represente en ce moment ci parmi nous.

« Permettez, Monsieur le doyen, que je rappelle à mes collègues les fonctions et les ouvrages qui ont consacré votre autorité scientifique.

« M. Georges Ripert, de l'Académie des Sciences Morales et Politiques, Membre permanent du Conseil Supérieur de l'Instruction publique, Membre du Conseil des Universités, Membre du Conseil Supérieur de la recherche scientifique, a été élu Doyen de la Faculté de Droit de Paris en 1937 à la mort de M. le Doyen ALLIX.

« M. Georges Ripert a publié, outre de nombreux articles comme Directeur de la *Revue critique de Législation et de Jurisprudence*, un important traité de Droit Maritime. (M. le Doyen est en effet le grand expert français en fait de droit maritime).

« Une étude, qui fait époque, sur la règle morale dans les obligations civiles, et un ouvrage sur l'abus de la relativité des droits.

« En 1937, M. G. Ripert a été chargé par le Comité de la *Semaine Internationale de Droit de Paris* de rédiger un important ensemble d'études critiques réunies en un volume sous le titre « Le Régime matrimonial de Droit Commun ».

« M. G. Ripert, en collaboration avec M Planiol, a publié un traité de Droit Civil en 12 volumes »

D-l GEORGES RIPERT mulţumeşte pentru bunele cuvinte, cu care este salutat, arată însemnătatea relaţiilor intelectuale între România şi Franţa, îşi exprimă admiraţia faţă de ştiinţa românească şi în deosebi faţă de ştiinţa juri-

dică românească, pe care a avut putința s'o cunoască, — după care d-sa se retrage din ședință

« Dela d-l Prof. Em. Panaitescu, Directorul Școalei Române din Roma, se primește următorul Raport despre activitatea școalei în cursul anului încheiat:

« In acest an Școala Română dela Roma și-a continuat activitatea pe același drum și cu aceeași intensitate ca și în anii trecuți.

« Din publicațiile Școlii a apărut în vara anului 1938 volumul al VIII-lea din *Ephemeris Dacoromana*. Actualmente este tipărit în pagini al IV-lea volum din *Diplomatarium Italicum*, dar nu a putut apărea deoarece doi dintre autori (d-nii Gh. Vinulescu și Fr. Pall) sunt concentrați și nu au putut să dea la timp materialul pentru *Indicele* volumului. Am preferat o întârziere de câteva săptămâni numai ca volumul să apară astfel precum se cuvine și precum am făgăduit la apariția volumului al III-lea din *Diplomatarium Italicum*, adică cu *Indicele* atât de necesar.

« Materialul pentru un nou volum (al IX-lea) din *Ephemeris Dacoromana* este complet și în luna Iunie va merge în tipografie.

« In acest an, ca și în anii trecuți, am avut un program precis de ilustrații de monumente și de muzee cum și de cercetări de cartiere arheologice.

« Programul a cuprins trei zile pe săptămână (c. 2—3 ore) cu participarea tuturor membrilor Școlii.

« Profesorul de topografie romană dela Universitatea din Roma, d-l G. Lugli, a ilustrat monumentele antice, d-l V. Vătășianu, Secretarul Școlii, monumentele medievale, iar cel ce semnează raportul muzeele de sculptură antică. La ilustrarea monumentelor ne-am bucurat și de concursul profesorului A. Bartoli pentru Forul Roman și Palatin și a profesorului Giulio Iacobi pentru Tarquinia etruscă.

« Călătoria de studii din acest an am făcut-o timp de 12 zile în Sicilia, unde am cercetat monumentele și muzeele cele mai importante din Palermo, Segesta, Selinunte, Agrigento, Siracusa și Taormina.

« Această frumoasă și instructivă călătorie ne-a fost mult înlesnită de un ajutor de aproape 4.000 (patru mii) lire it., primit dela vechiul și generosul prieten al Școlii noastre, d-l O. Kiriacescu.

« Specialiști dintre cei mai de seamă au conferențiat în Școala noastră prezentând rezultatele cercetărilor lor personale în domeniile cele mai actuale ale disciplinei arheologice și istorice.

« Profesorii P. Ducati, Biagio Pace, Jérome Carcopino și Einar Gyerstad au ținut conferințe cari au adunat în Școala noastră învățați cu reputație și tineri de viitor, și au dat astfel posibilitatea tinerilor noștri, membri ai Școlii, să cunoască de aproape o serie de probleme științifice în modul cel mai concret.

« Am socotit o datorie să încep seria de conferințe cu un cuvânt de comemorare a Reginei Maria La conferința comemorativă din 7 Fe-

bruarie 1939 au participat un reprezentant al M. S. Regelui Victor Emanuel al III-lea, reprezentanţi ai Vaticanului, ai guvernului italian, ai Academiei Italiei, cum şi mulţi ambasadori, miniştri plenipotenţiari, învăţaţi profesori şi ziarişti. Presa italiană a avut prilejul să scrie, cu acest prilej, pagini calde despre marea Regină a României.

« Conferinţa mi-a fost cerută de către d-l Luigi Federzoni, preşedintele Academiei Italiei, spre a fi publicată în *Nuova Antologia*.

« Biblioteca noastră a sporit dela 1 Mai 1938 până la 1 Mai 1939 cu 1361 volume. Este o bibliotecă bine organizată, deschisă, conform cu normele tuturor bibliotecilor similare, cercetătorilor. Am avut prilejul să constat în acest an că anume cărţi privitoare la ţările dunărene şi balcanice cerute de către diferiţi învăţaţi nu se pot afla în Roma decât în biblioteca noastră. Ne îndeplinim astfel rostul pentru care ne-am dat multă osteneală la crearea bibliotecii.

« Ştirea însă cea mai îmbucurătoare pe care îmi iau voia să vă o aduc la cunoştinţă este aceea că am avut în luna Aprilie suma necesară pentru reproducerea completă a tuturor reliefurilor şi a bazei Coloanei Traiane, şi în Mai s'a început executarea lucrării. Chestiunea mă preocupa de mulţi ani şi mai ales de când Papa Pius al XI-lea a decis o reproducere nouă şi completă a reliefurilor coloanei.

« Din 1935 am făcut un raport pe care onorata Academie l-a înaintat Ministerului de Culte cu cea mai caldă recomandare. Diferiţi miniştri cărora le-am expus chestiunea au arătat simpatie şi chiar entuziasm în a sprijini propunerea. Ţin să amintesc în deosebi pe fostul Ministru de Finanţe, d-l M. Cancicov şi pe actualul titular al departamentului Finanţelor, d-l D. Constantinescu.

« Dar şi în această împrejurare, cuvântul hotărîtor a fost al M. S. Regelui Carol al II-lea, care a voit ca visul patrioţilor entusiaşti din alte generaţii şi aspiraţia atât de vie şi imperioasă din zilele noastre de a avea, în capitala României, Coloana Traiană, să devină cât mai grabnic o realitate.

« Nu pot, la sfârşitul acestui raport, să nu amintesc cu un sentiment de gratitudine, sprijinul călduros şi entusiast pe care l-am aflat la d-l Al. D. Zamfirescu, Ministrul României la Roma, pentru rezolvarea chestiunilor în legătură cu reproducerea Coloanei Traiane.

« Pentru o documentare mai precisă, îmi permit să alătur în copie raportul meu din 2 Februarie 1939, înaintat Ministerului de Finanţe, pe temeiul căruia au fost aprobate sumele necesare pentru executarea reproducerilor Coloanei Traiane ».

Intrându-se în ordinea de zi, se procede la alegerea d-lui Victor Slăvescu ca membru activ al Academiei Române, la Secţiunea Istorică.

D-l A. C. CUZA ceteşte următoarea propunere.

« Născut în 1891, după studii liceale făcute în ţară, d-l Victor Slăvescu a frecventat Universităţile din Göttingen, Munchen şi Halle, unde şi-a luat doctoratul în ştiinţele economice.

« Cunoștințele astfel căpătate le-a pus în practică, atât la Banca Românească, între anii 1915—1924, cât și ca director al Societății de Credit Industrial, dela 1924 până astăzi.

« Ministru de Finanțe și acum în urmă Ministru al Inzestrării Armatei, membru în diferite consilii economice și în consiliul superior bancar, d-sa profesează cursul de finanțe la Academia de Inalte Studii Comerciale din București, din 1925

« In afară de această activitate, în care a dovedit deosebite însușiri pe terenul practic, d-l Victor Slăvescu a desvoltat și o deosebită activitate literaro-economică, după cum se poate constata și din monografia Nr. 142 a Institutului Economic Românesc.

« Lucrările sale cuprind, în primul rând, cercetări asupra problemelor financiare românești, despre care a tratat în numeroase monografii. In al doilea rând, d-sa a întreprins o cercetare tot așa de prețioasă asupra unor categorii colective de întreprinderi și de fenomene financiare.

« Toată această activitate a făcut ca Academia, pe baza recomandării secțiunii noastre, să-l aleagă, în ședința din 23 Mai 1936, ca membru corespondent.

« Dela chemarea d-sale în mijlocul nostru, d-l V. Slăvescu a continuat lucrările sale științifice, între care semnalăm studiul așa de cuprinzător asupra lui Ion Ghika cât și interesanta sa comunicare asupra lui Petre Mavrogheni, pe care a citit-o în cursul acestei ierni într'o ședință a secțiunii noastre istorice; iar pe de altă parte a pus cu mult interes în serviciul Instituțiunii noastre cunoștințele sale practice, ajutând Delegația a da o formă științifică și a aplica conform cu principiile financiare moderne bugetul său.

« Pe aceste temeiuri, secția d-voastre istorică a hotărît, în ședința sa din 17 cor., cu 10 voturi din 11, să vă recomande alegerea d-sale ca membru activ al Academiei Române ».

— Procedându-se la votul cu bile, d-l Victor Slăvescu întrunește 30 voturi, din 32 voturi exprimate, 2 voturi fiind contra

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU arată că d-l Victor Slăvescu a întrunit cele două treimi de voturi cerute de statute și îl proclamă ales Membru activ al Academiei Române la Secțiunea Istorică

Se procede și la alegerea d-lui Nichifor Crainic ca membru activ, la Secțiunea Literară, în locul regretatului Octavian Goga

D-l I. PETROVICI cetește următoarea propunere:

« Profesorul universitar Nichifor Crainic este astăzi, fără contestare, pentru oricine îl judecă cu obiectivitate, una din figurile cele mai proeminente ale literaturii și culturii românești. Poet plin de elan și de coloare, dar păstrând tradiția sănătoasă a clarității și a expresiei naturale; prozator viguros, deopotrivă de meșter în eseuri, în considerații doctrinare sau polemici; îndrumător cultural cu direcție naționalistă și ortodoxă; conferențiar bogat în gânduri și elocvent în cuvinte, — fațete multiple ale unei

personalități complexe, ale unei firi luptătoare, servită de un talent proteic, ce se ridică pe remarcabile înălțimi.

« Opera scriitorului Nichifor Crainic e și variată, e și întinsă E suficient să enumer titlurile volumelor sale, grupându-le după gen.

« Versuri:

« Volumul *Șesuri natale* (editat în 1916), volum de unde poetul Vlahuță a extras un mănunchiu de bucăți alese pentru colecția « Scriitorii români », colecție de caracter antologic, în care introducerea unui poet tânăr era o greutate, iar pentru el o cinste deosebită.

« *Darurile Pământului* culegere din 1920

« In sfârșit alte două titluri evocatoare, desemnând colecții de versuri dintre cele mai prețioase: *Cântecele Patriei* și *Țara de peste veac* (1931) osebit de această operă poetică, ce fără a i se pune în discuție originalitatea, are atașe netăgăduite cu acea mișcare literară luminoasă și robustă, care a fost curentul « semănătorist », d-l Crainic mai enumeră la activul său literar un șirag sclipitor de scrieri în proză:

« *Icoanele Vremii* (schițe și articole din Vremea Războiului)

« *Icoane fugare* (descrieri din noile ținuturi ale României).

« In sfârșit următoarele lucrări de ideologie naționalistă și tradiționalistă:

« *Puncte Cardinale în haos*, *Ortodoxia*, *Concepția noastră de viață*, *Programul Statului etnocratic*, *Ortodoxie și Etnocrație* (titlul unei lucrări apărute anul trecut).

« Concepția de filosofie culturală a d-lui N. Crainic se poate firește discuta; însă nimeni nu poate să conteste seriozitatea fundamentelor ei precum și caracterul simpatic al unei ideologii care preconizează în vârtejul și nesiguranța actualității, o atașare solidă de datinele trecutului, a căror forță a fost de atâtea ori verificată și de atâtea generațiuni. După cum doctrina d-lui Crainic se împletește cu trecutul nostru național, tot așa vieața sa literară e rând pe rând legată de cele mai caracteristice organe de publicitate ale mai tuturor provinciilor românești

« Ii găsim succesiv numele său, în coloanele revistelor ardelene: *Cosânzeana* din Orăștie, *Revista politică și literară* din Blaj, *Luceafărul* din Sibiu, revistă pe care a și condus-o în timpul mutării ei la București. De asemeni numele său mai apare în *Ramuri* și *Drum drept* în *Flacăra* și *Viața Românească* dela Iași. In sfârșit conduce doi ani revista *Lamura*, iar de 17 ani revista *Gândirea*, unde a lansat majoritatea poeților, prozatorilor și eseiștilor tineri, cari scriu în spiritul tradiționalist.

« Trec peste activitatea sa ziaristică fecundă și călăuzită de aceleași principii naționaliste, fie la *Neamul Românesc* al d-lui Iorga, fie la *Dacia* d-lui Brătescu-Voinești, la *Cuvântul*, *Curentul*, sau la *Calendarul* pe care l-a fundat și unde a fost director.

« Fiindcă n'ași vrea să uit un fapt de primă importanță, acela că numele lui Nichifor Crainic a răzbătut și peste hotare, fie ca poet tradus în reviste germane, maghiare, rusești, poloneze și italienești, ba chiar trecut și în unele antologii europene, fie ca temă de studii critice în aceleași periodice străine

« In publicistica franceză d-l Crainic s'a bucurat de elogiile repetate ale lui Charles Maurras în « Action française », iar în anul 1929 participând la serbările centenarului lui Mistral, a rostit o cuvântare atât de inspirată, încât presa franceză a calificat-o ca una dintre cele mai reuşite. Acest premiu de elocinţă câştigat sub soarele Franţei de Sud, calcă pe urmele izbândei cu « Ginta latină » a marelui Vasile Alecsandri.

« Alegerea d-lui N. Crainic, ca membru activ al Academiei Române, n'ar fi decât răsplata meritată a unei activităţi literare de primul rang, încoronarea unei serii de distincţii dobândite, cum ar fi diverse ordine culturale şi mai ales premiul Naţional de Poezie în 1930. Convinsă că în locul ilustrului Octavian Goga — căruia Crainic i-a închinat dăunăzi un lung elogiu vibrant — era cu deosebire indicată o personalitate multilaterală, cu străluciri intense în variate domenii de creaţie, secţia literară a Academiei care s'a oprit cu unanimitatea voturilor asupra numelui d-lui Crainic, vă roagă prin mine să ratificaţi chemarea sa în mijlocul instituţiei noastre ».

— Propunerea, prin votul dat în şedinţa de azi şi în şedinţele următoare dela 23 şi 24 Mai curent, nu a putut fi luată în considerare şi a fost declarată căzută.

Se procede la alegerea d-lui Prof. N. Drăganu ca membru activ al Academiei la Secţiunea Literară.

D-l SEXTIL PUŞCARIU ceteşte următoarea propunere.

« Activitatea ştiinţifică a d-lui Nicolae Drăganu, profesor de limba şi literatura veche românească la Universitatea din Cluj, cuprinde două domenii: istoria literară şi filologia.

« In amândouă aceste direcţii ea se caracterizează printr'o mare erudiţie. Neobositul cercetător merge totdeauna până la izvor, nu dispreţueşte nici cel mai mic amănunt spre a-şi completa documentarea şi utilizează o bibliografie din care nimic nu-i scapă.

« Lucrările sale de editor de texte vechi sunt numeroase, ca şi contribuţiile sale asupra literaturii noastre din veacurile trecute. Un critic străin, d-l Tagliavini, îl numeşte « il miglior conoscitore di letteratura transilvana del Seicento « iar opera sa despre Mihail Halici o caracterizează printr'o « esattezza e una perfezione proprie di poche opere consimili »

« Incă în 1914 Academia noastră a publicat scrierea sa intitulată « *Două manuscripte vechi: Codicele Todorescu şi Codicele Marţian* ». De atunci încoace a apărut o serie întreagă de alte ediţii de texte vechi, întovărăşite de expuneri metodice gramaticale şi de glosare amănunţite despre *Cea mai veche carte Rákoczyană* (1922), despre *Un fragment din cel mai vechiu molitvelnic românesc* (1922), despre *Manuscrisul liceului G. Coşbuc din Năsăud*, în care se studiază pe larg mişcarea religioasă husită şi se susţine teoria copiştilor saşi pentru unele din cele mai vechi manuscrise româneşti, despre *Codicele pribeagului Gheorghe Ştefan*, Voevodul Moldovei (1926) precum şi amănunţitul studiu despre *Mihail Halici* (1927), care este o foarte documentată expunere despre mişcările calvine şi despre cele mai

vechi încercări lexicografice din Ardeal. In nenumărate recensii și notițe, d-l Drăganu a adus contribuții de amănunt la vechea noastră istorie literară și a găsit prilejul să rectifice multe păreri și teorii eronate. In câteva studii și articole tratează despre activitatea poetică inedită a lui G. Coșbuc din epoca tinereții poetului.

« Ca filolog, d-l Drăganu e preocupat încă din tinerețe, din vremea când își publica *Asperitățile sintactice*, de cea mai neglijată parte a gramaticei noastre, de sintaxă. La curent cu cele mai nouă lucrări din străinătate, adesea revoluționare, el ne-a dat câteva studii de fină și adâncă pătrundere în domeniul sintactic. Perspicacitatea sa se vădește și din unele etimologii din lunga serie de contribuții la aflarea originii cuvintelor noastre.

« Cu o pasiune din ce în ce mai mare, urmărește, de o vreme, toponimia noastră. După o amănunțită monografie privitoare la regiunea nord-estică ardeleană, el și-a lărgit cercul preocupărilor chiar dincolo de hotarele României și descoperind nume vechi de așezări românești în Ungaria vestică și nordică și în Cehoslovacia. Acestea, la rândul lor, l-au dus la investigații istorice.

« Lucrarea sa, *Românii în veacurile IX—XIV pe baza toponimiei și onomasticei*, un volum de 682 pagini, publicat de Academia noastră, e un respectabil document de erudiție, clădit cu un aparat științific de o bogăție puțin obișnuită. Urmărind în documente numirile satelor și orașelor noastre, el izbutește de cele mai multe ori să le explice originea, stabilind și câteva linii generale de mare importanță pentru înțelegerea sistemului nostru onomastic. Din mulțimea aceasta de explicări de amănunt se lămurește acum una din cele mai întunecate epoci din istoria noastră, din veacurile de dinainte de apariția întâielor documente istorice în nordul Dunării și se lămurește în mod incontestabil preexistența neamului nostru în regiunile în care mai târziu au venit Ungurii. Lucrarea aceasta e binevenită mai ales acum, când revizionismul maghiar încearcă să reînvie perimata teorie a lui Roesler.

« De curând d-l N. Drăganu a publicat în franțuzește, în volumul « La Transylvanie » o expunere clară despre *Literatura română din Transilvania dela începuturile ei până la sfârșitul secolului al XVIII-lea*. Intemeiat pe numeroase cercetări personale, făcute cu un ascuțit spirit critic, el izbutește să aducă în această sinteză condensată multe contribuțiuni nouă.

« Chemând pe d-l N. Drăganu în locul ilustrat de regretatul Ovid Densusianu, Academia Română va avea în sânul ei pe un savant de o mare putere de muncă și de o rară probitate științifică ».

— Procedându-se la votul cu bile se constată că d-l N. Drăganu a întrunit 28 de voturi pentru, din 31 de voturi exprimate, 3 voturi fiind contra.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU proclamă pe d-l N. Drăganu ales membru activ al Academiei Române la Secțiunea Literară, întru cât a întrunit cele 2/3 din voturile exprimate.

Trecându-se la alegerile de membri corespondenţi la Secţiunea Istorică, d-l I. NISTOR citeşte următoarea propunere:

« Locul rămas vacant pe urma morţii regretatului nostru coleg corespondent G. Ghibănescu, nu putea fi împlinit mai bine şi mai fericit, decât prin recomandarea d-lui Mihai Costăchescu, profesor la Liceul Internat din Iaşi. D-l Costăchescu este bine cunoscut Academiei prin cele 2 volume de « *Documente Interne* », apărute la Iaşi în 1931—1932 şi premiate de Academie cu o parte din Premiul Statului Gheorghe Asachi. De atunci d-l Costăchescu a publicat un volum de documente dela Ştefan cel-Mare drept completare a documentelor lui Ştefan cel Mare publicate de Ioan Bogdan. De prezent d-l Costăchescu pregăteşte un nou volum de documente interne dela 1504 încoace.

« Colecţiile de documente ale d-lui M. Costăchescu cuprind câteva sute de acte interne şi anume urice, ispisoace, surete, regeste şi traduceri, precum şi peste o sută de acte externe, dela domnitorii moldoveni înainte de Ştefan cel Mare, pe care le-a adunat din arhive şi publicaţiuni răspândite prin toate bibliotecile din ţară şi străinătate, ceea ce a reclamat o muncă îndelungată şi stăruitoare. Lucrările acestea dovedesc, că d-l Costăchescu este un îndrăgostit al trecutului nostru, căruia îi închină, în mod cu totul desinteresat, timpul liber al vieţii sale.

« Având deci în vedere atât munca ştiinţifică a d-lui M. Costăchescu în domeniul istoriei române, cât şi valoarea incontestabilă a acestor publicaţiuni de documente, credem că harnicul culegător al urmelor trecutului moldovenesc merită să fie chemat în mijlocul Academiei Române, ca membru corespondent, în locul regretatului G. Ghibănescu, al cărui vrednic continuator este ».

— La despuierea scrutinului se constată că d-l Prof. Mihai Costăchescu a întrunit 30 de voturi din 31 exprimate, 1 vot fiind contra.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU proclamă pe d-l Mihai Costăchescu ales membru corespondent al Academiei Române, la Secţiunea Istorică.

D-l S. MEHEDINŢI citeşte următoarea propunere:

« Literatura geografică e în creştere simţitoare. E destul să urmărească cineva Buletinul Societăţii regale de Geografie spre a vedea numărul tot mai mare al colaboratorilor şi însemnătatea studiilor în această specialitate. O altă dovadă publică sunt marile lucrări colective, apărute când s'au împlinit 50 de ani dela alipirea Dobrogei şi 10 ani dela întregirea hotarelor. Mai amintim şi preţuirea deosebită de care se bucură tinerii geografi românii în Universităţile străine, din partea unor savanţi care cunosc de aproape pământul ţării noastre.

« Munca celor patru universităţi româneşti s'a afirmat aşa dar şi pe tărâmul geografiei.

« Unul dintre cei care au contribuit şi contribue în chip mai vădit la munca geografică în România este şi d-l Vintilă Mihăilescu,

profesor de geografie la Universitatea din Bucureşti. Pe lângă lucrări mai mărunte, d-sa a tipărit în anii din urmă şi o sinteză asupra pământului românesc, sub titlul Romania, prețuită de toți specialiştii.

« Astfel stând lucrurile, socotim că Academia Română va face un act de dreptate, chemând pe d-l Mihăilescu între membrii corespondenți ai Instituției noastre, potrivit cu propunerea secțiunii noastre ».

— Procedându-se la votul cu bile şi despuindu-se scrutinul, se constată că d-l Prof. Vintilă Mihăilescu a întrunit 23 de voturi din 30 voturi exprimate, 7 voturi fiind contra

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU constată că d-l Vintilă Mihăilescu a întrunit două treimi din totalul voturilor exprimate şi îl proclamă ales membru corespondent la Secțiunea Istorică

« D-l Secretar General ALEX. LĂPĔDATU propune şi plenul aprobă ca în ziua în care se va ținea la Academie şedința solemnă pentru comemorarea Regelui Carol I, o delegație dintre membrii Academiei să meargă să depună în numele Instituțiunii noastre, o coroană la statuia primului Rege al neamului nostru.

ȘEDINȚA DELA 22 MAI 1939

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU, semnalând prezența d-lui Coleg Victor Slăvescu, venind în Academie pentru întâia oară, după alegerea d-sale ca membru activ al Academiei, îl salută şi arătând că nu mai este nevoie să expună meritele ştiințifice ale noului coleg, atât de bine cunoscute, se restrânge a semnala că d-l Coleg Slăvescu a adus mari şi însemnate servicii Statului şi că de asemenea d-sa ne-a adus şi ne aduce reale servicii pentru Instituțiunea noastră, fiind de mai multă vreme sfătuitorul competent şi colaboratorul nostru activ la munca grea a administrației financiare a Academiei. D-sa urează noului coleg bun venit şi spor la munca noastră.

D-l VICTOR SLĂVESCU zice:

« Cu sinceră şi adâncă emoțiune, dar şi cu o inalterabilă recunoştință vin să vă aduc sincerele mele mulțumiri pentru cinstea de a fi fost ales Membru al Academiei Române. Ziua de astăzi este de sigur cea mai frumoasă din vieața mea.

« Oricâte satisfacțiuni morale mi-a rezervat vieața mea de până acum şi oricâte mi-ar mai putea rezerva, în viitor, niciuna nu poate egala pe aceea de a fi ales membru al acestei înalte Instituții.

« Inţeleg pe deplin că alegerea mea ca membru activ al Academiei Române impune mari hipoteci morale pe umerii mei. Indiferent de orice merite aş fi avut, până acum, în domeniul ştiinţific, înţeleg că de azi înainte să lucrez cu şi mai neînfricată energie pentru propăşirea ştiinţelor economice în ţara noastră şi pentru ridicarea şi afirmarea Academiei Române.

« Fiind informat că raportul de recomandare poartă semnătura d-lui A. C. Cuza, decanul economiştilor din România, ţin să-i prezint aci, în faţa Domnilor-Voastre, respectuoasa mea mulţumire şi toată admiraţia mea pentru opera sa ştiinţifică.

« Incă odată toate adâncile şi recunoscătoarele mele mulţumiri, pentru alegerea de membru activ al Academiei Române »

Intrându-se în ordinea de zi, se procede la alegerea d-lui Gh Macovei ca Membru activ.

D-l L. MRAZEC ceteşte următoarea propunere:

« Activitatea sa ştiinţifică în timp de peste 30 ani, s'a desfăşurat în *domeniul geologiei generale şi mai ales în ramura ei de stratigrafie*, în care a adus contribuţiuni din cele mai preţioase pentru cunoaşterea şi limpezirea elementului stratigrafic al terenurilor geologice care constituesc Carpaţii orientali şi Dobrogea.

« Prin chemarea la Decţiair Institutului Geologic al României a venit în contact cu problemele aşa de variate al Geologiei economice, în a căror rezolvare institutul are un rol bine definit, şi uneori chiar hotărîtor, prin legea minelor. Cu acelaşi zel şi competenţă a îmbrăţişat şi ramura aceasta a ştiinţei geologice, oprindu-se în special, în ultimii ani, asupra problemei zăcămintelor de petrol din ţară şi evaluarea rezervelor lor presupuse, unind, în publicaţiuni următoare, cunoştinţele actuale ştiinţifice cu privire la ocurenţa generală al petrolului.

« Ca director al Institutului Geologic, apărând independenţa lui, a ştiut să menţină prestigiul acestei instituţiuni în ţară şi mai ales faţă de străinătate.

« Completând lipsurile hărţii geologice a României pe scara 1: 500.000, izvorîte mai ales prin alipirea ţinuturilor româneşti de peste hotare, el a reuşit cu toate greutăţile inerente desinteresării oficiale până în ultimele zile, să treacă la editarea ei publicând trei din cele 12 foi ce o constituesc.

« In activitatea sa didactică s'a distins prin claritatea expunerii şi îmbrăţişarea cuprinzătoare a subiectului. Cursul său general de geologie cât şi cursul de zăcăminte de petrol, cărbuni şi sare sunt remarcabile din acest punct de vedere. Amintesc că a organizat, cu mult succes, Congresul Asociaţiei Carpatice de geologi, care s'a ţinut în Bucureşti în 1927, de altfel primul şi singurul Congres geologic cu caracter internaţional pe care l-a găzduit ţara.

« Aş depăşi cu mult cadrul acestei expuneri dacă aş atinge chiar numai în treacăt cele peste 60 de lucrări ale Profesorului Macovei din domeniul

Geologiei generale și aplicate, foarte variate și unele de o mare și netăgăduită valoare.

« Din ansamblul activității sale științifice și didactice, din activitatea sa ca director al Institutului Geologic al României, ca conducător și îndrumător, se desprinde personalitatea sa ca un factor important în mișcarea științifică din țară.

« El ocupă astăzi un loc de frunte în această mișcare și în deosebi în progresul științei geologice în ultimii ani.

« Profesorul Gh. Macovei a fost ales Membru corespondent al Academiei în 1931.

« Propunându-l pentru unul din locurile vacante de membru activ al Secțiunii științifice din Academia Română, recunoaștem meritele sale în propășirea științei românești ».

« Ceea ce trebue însă să intereseze instituțiunea noastră în primul rând este personalitatea științifică a d-lui Macovei.

« Profesorul Macovei aduce în toate lucrările sale o notă caracteristică: acea de rigurozitate și preciziune științifică a omului de știință, ce dă multor din aceste lucrări o valoare de documentare, de immuabilitate deosebită.

— Procedându-se la votul cu bile, se constată că d-l Gh. Macovei a întrunit, din 30 voturi exprimate, 29 voturi pentru, 1 vot fiind contra.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU proclamă pe d-l Prof. Gh. Macovei ales Membru activ al Academiei Române la Secțiunea Științifică în locul regretatului coleg G. Țițeica.

Se procede la alegerea ca membru activ a d-lui Dr C. I. Parhon.

D-l N. VASILESCU KARPEN citește următoarea propunere, întocmită de d-l Coleg D. Voinov:

« Profesorul Dr. C. I. Parhon, Directorul *Institutului pentru boalele nervoase, mentale și endocrinologice*, din București, și Profesor de Psihiatrie la *Institutul superior de științe penale*, are, pe tărâmul medical, o activitate științifică, îndreptată în diferite direcții. Această activitate privește, atât structura diferitelor organe, mai ales nervoase, cât și fiziologia și patologia lor. Mai toate lucrările sale sunt caracterizate prin aceea că ele asociază, observațiilor clinice, cercetările de laborator, pentru a putea da o caracterizare cât mai precisă diferitelor cazuri pe care le prezintă.

« Munca și meritele științifice ale Profesorului Parhon au fost considerate și prețuite, acum 11 ani, când a fost ales membru corespondent al Academiei Române și trebue să constatăm că, dela această epocă d-sa a continuat, cu aceeași îndârjire, explorarea tărâmului științific medical. Numeroasele sale cercetări s'au întins în domeniul neurologiei propriu zise; în acela al psihiatriei, arătând în special ce mare însemnătate au glandele cu secreție internă în patogenia boalelor mentale. Și, în sfârșit, contribue în o măsură importantă, la constituirea noii științe endocrinologice D-sa demonstrează nu numai, partea, aproape covârșitoare, pe

care secreţiile interne o au în vieaţa normală şi în diferitele boale, dar stabileşte o metodă de cercetare: studierea amănunţită a morfologiei, chimiei, fiziologiei şi patologiei glandelor, pentru a se putea stabili formula endocrinologică a fiecărei persoane şi care-i fixează temperamentul.

« Deşi este foarte greu în această scurtă examinare să putem da o analiză completă a fecundei activităţi cu care ne ocupăm, găsim totuşi că e de a noastră datorie să amintim ţelurile generale urmărite şi rezultatele dobândite.

« Rând pe rând, Prof. Parhon studiază, diferitele manii, melancolia, feluritele psihopatii, căutând să dezvălue rolul, probabil, al glandei tiroide în patogenia lor [1]).

« Alt şir de lucrări cercetează acţiunea pe care o au glandele paratiroide în diferitele stări, fiziologice şi experimentale. De asemenea, cantitatea calciului din sânge şi sucul gastric; aceea a lipizilor, acizilor graşi, colesterolului din sânge, precum şi a constituenţilor chimici: Ca, K, colesterolul, Fosforul mineral şi fosforul total [2]).

.« Se cercetează acţiunea paratormonei Collip, asupra hidratării deosebitelor ţesuturi, muscular, glandular şi a creerului; cercetări despre greutatea corpului, a lui pH şi rezerva alcalină din sânge [3]).

« Se studiază în câteva lucrări, acţiunea glandei de o importanţă covârşitoare, cum este ipofiza, asupra secreţiunii lacrimare, a microcefaliei; raporturile ei cu nanizmul, cu psicopatologia, şi cu patogenia epilepsiei. Raporturile ei cu întârzierea desvoltării individuale, justificând astfel concepţia unui *infantilism « ipofizai »* şi a unei posibile disocieri între desvoltarea psihică şi somatică [4]).

---

[1]) *C. I Parhon, Popa Radu* şi *Blinov* 1932 Sydrome onirique chez une malade acromicrique et pellagreuse *Soc. r. de N P P E 29 Ianuarie.* — *C I. Parhon, D-na* şi *M. Cahane*, Studiu anatomo-clinic asupra unui caz de sindrom catalonic la un tuboparalitic *XI-a Congres al Soc. r N P P E 5 Oct, 1931* — *C I Parhon, L Ballif* şi *I Lunewski* 1931, Contribution à l'étude du syndrome de Korşakoff *Revue v. Neurologii a phychiatrii*, XXVIII

[2]) *C. I Parhon* 1932, Ueber den gegenwartigen Stand der Schildrusenforschung *Schweizerischen med Woch* 62 Iahg Nr 4, *C. I Parhon* şi *M. Briese*, Rech. sur les variations structurales des parathyroides en rapport avec différentes conditions physiologiques ou expérimentales *C R. Soc. Biol* T CIX — *C I Parhon* şi *Cernăuţeanu-Ornstein* 1932 Influence de l'extirpation d'une parathyroide externe sur la teneur en lipoides de la glande symétrique restée en place *Idem* CX — *C. I. Parhon, Lavrenenko* şi *Ştirbu* 1932. Rech. histol sur les lipoides des parathyroïdes chez les animaux porteurs de fractures expérimentales. *Idem* — *C. I. Parhon, G. Marinescu, Kreindler* 1930 Cataracte juvénile Tétanie, alopécie, altérations dentaires *Bull Soc otoneuro-oculistique*, etc

[3]) *C I Parhon, Derevici* 1931 Modifications du poids, de la fréquence du pouls, du nombres des respirations, du ph et de la réserve alcaline du sang chez les animaux hyperthyroïdisés, thyroximisés, traités par des injections de parathormone ou soumis à un traitement combiné thyroparathyroidien *C. R Soc. Biol* CVII — *C. I Parhon, Derevici* 1931 Variations de la glycémie, de la cholestérinémie, de la calcémie, de la kaliemie et de la phosphorémie sous l'influence du traitement thyroidien ou thyroximique, des injections de parathormones ou de ces traitements combinés *Idem* CVII, etc

[4]) *C. I. Parhon* 1930 Hypersecretion des deux glandes lacrymales d'origine non inflammatoire chez un hyperhypophysaire *Bull Soc d'otoneuro-oculistique*, 25 Juin,

« Din cercetările Profesorului Parhon rezultă că și starea numită « virilism » la femeie, — adică desvoltarea caracterelor sexuale mascule, în organismul femel, — trebue considerată ca fiind tot un sindrom ipofizar sau cel puțin, infundibulo-ipofizar. In multe cazuri de virilism el găsește, în adevăr, modificări structurale ale ipofizei și a regiunii cerebrale infundibulare [1]).

« Se caută apoi să se determine patogenia sindromului adiposo-genital și raporturile care există între această distrofie și ipofiză

« Urmărește cazurile de gigantism — acromegalic, cercetând starea schimburilor nutritive în asemenea cazuri, fenomenele care se petrec în aceste organisme și constată mai ales, micșorarea foarte pronunțată a acidului fosforic și a calciului, față de starea normală. Conchide că reținerea fosfaților de organism explică excesul de desvoltare a deosebitelor țesuturi și mai ales osos, și ajunge la o interpretare poliglandulară a acestei boale [2]).

« Problema tratamentului bătrâneței este de asemenea obiectul cercetărilor sale. D-sa examinează chestiunea dacă bătrânețea este o stare, normală sau patologică și analizează mecanismul ei [3]).

« Profesorul Parhon arată, pentru întâiași dată, în țara noastră, însemnătatea endocrinologiei, a științei care se ocupă cu studiul funcțiunii glandelor cu secreție internă, care au un rol atât de mare în morfologia, desvoltarea și funcționarea organismelor viețuitoare și a celui omenesc. El pune în evidență existența a numeroase legături între diferitele secreții interne, precum și între acestea și funcționarea principalelor sisteme de organe (respirator, nervos, circulator, etc.). Obiectul și tendințele acestei științe sunt expuse în două tratate publicate în epoci diferite, în limba franceză: « *Les sécrétions internes* » (Paris, 1909) în care, pe de o parte, sunt prezentate sindromele care sunt datorite diferitelor secreții interne; iar, pe de altă parte, prin expunerea cercetărilor experimentale ale diferiților autori și acelea proprii, se stabilește rolul glandelor cu secreție internă, în fiziologia și patologia umană.

Bucarest. — *C. I Parhon, Cahane* 1929 Nanisme et acromicrie hypophysaires avec syndrome schizophrénique. *Bull. Soc. de Morphologie* 929, Nr. 3—4. — *C. I. Parhon, Briese* 1927. Syndrome adiposo-génital *Bull Soc. r. de N.P P E.* 15 Mars, etc.

[1]) *C. I. Parhon* 1929. Sobre un caso de virilismo, en relacion con un ovario poliquistico con pediculo torosionado *Libro Homenaje a Maranon.* — *C. I. Parhon, Briese* 1931. Présence de substances virilisantes dans l'urine d'une fille atteinte de virilisme, *C. R. Soc. Biol*, CVII. — *C. I Parhon* 1933. Considérations sur le traitement des syndromes hétéro-sexuels. *Knoll, 4e Année,* No. 10, Février, etc.

[2]) *C. I. Parhon* 1903. Contribuțiuni la studiul schimburilor nutritive în acromegalie. Memoriu pentru docență. — *C. I Parhon, Zalplachta* 1907. Sur un cas de gigantisme précoce avec polysarcie excessive. Nouvelle *Iconographie de la Salpêtrière* No. 1. — *C. I. Parhon, Stocker* 1921. Étude anatomo-clinique sur un cas d'acromégalo-gigantisme. *Journal de Neurologie* — *C. I. Parhon, Briese* 1927. Acromégalie infantile familiale. *Soc. roum. Neurologie, Psychiatrie et Endocrinologie,* Février.

[3]) *C. I. Parhon* 1926. Quelques essais d'actinothérapie ultraviolette dans le traitement de la vieillesse. *Bull. Soc. roum. de Neurol.* Avril. — *C. I Parhon.* Sur le traitement de la vieillesse. *L'Année médicale pratique* 6-e Année. *C. I. Parhon, Dragomireanu* 1930 Sur les rapports de la cachéxie sénile avec les cachéxies endocriniennes. *Vol jubilaire pour le Prof Ruzicka,* etc.

«Iar în «*Traité d'Endocrinologie*» se studiază morfologia și chimia glandei tiroide, insuficiența ei și ipertiroidia; sindromul lui Basedow, al gușei endemice și a diferitelor raporturi pe care le are această glandă cu patologia diferitelor sisteme de organe Ambele aceste tratate generale au fost deosebit de bine primite de lumea științifică. Despre întâiul, Profesorul J. Lépine se exprimă astfel (*Revue de Médecine*, 1909, p. 758): «Elle a, de plus, le mérite de réunir la plus grande somme peut-être de recherches qui aient été poursuivies parallèlement, dans ces dernières années... cette partie expérimentale fait honneur aux auteurs et au laboratoire d'où elle est sortie». Iar pe celălalt tratat, *H. Claude*, profesor de psihiatrie la Facultatea de medicină din Paris, îl apreciază astfel. «Lucrarea aceasta publicată în limba franceză, e cu totul remarcabilă prin bogăția documentației ca și prin originalitatea unor concepțiuni endocrinologice» spune profesorul francez.

«Activitatea științifică a Prof. Parhon se vede că este îndelungată, neîntreruptă și rodnică. El este membru corespondent al mai multor Societăți medicale străine (*Soc. de neurologie*, Paris; *Soc. médico-psychologique*, Paris; *Soc. médicale des Hopitaux*, Paris, etc.). A fost numit membru corespondent al Academiei Române în 1928. D-sa a fost un harnic colaborator al regretatului coleg G. Marinescu. Este socotit în fine de învățații străini ca un fruntaș în specialitatea sa.

«Toate aceste calități vorbesc în favoarea așezării d-sale printre membrii activi ai Academiei Române».

— Procedându-se la votul cu bile, la despuierea scrutinului se constată că d-l Dr. C. I. Parhon, din 30 de voturi exprimate, a întrunit 22 voturi, 8 voturi fiind contra.

D-l Președinte C RĂDULESCU-MOTRU proclamă ales pe d-l Dr. C. I. Parhon membru activ al Academiei, la Secțiunea Științifică.

Părintele N. M. POPESCU arată că în acest an Academia Română are de acordat *Premiul de Virtute Mavroyeni în București*, de 100 000 lei.

«Comisiunea numită de Domniile-Voastre a luat, cu privire la acordarea premiului, hotărîrea consemnată în următoarea încheiere:

«Subsemnații membri în Comisiunea pentru acordarea *Premiului de Virtute Mavroyeni* din acest an, de 100.000 lei, întrunindu-ne în ședință, am luat cunoștință de referatul alăturat, pe care ni l-a prezentat colegul nostru Preotul N. M. Popescu;

«Având în vedere că referatul conchide ca premiul să se acorde *Leagănului Sf. Ecaterina*, din Capitală;

«Ținând seamă că, potrivit art. 4 din Regulamentul Fundațiunii Mavroyeni, Premiul poate fi acordat, odată la 6 ani, unei instituțiuni de binefacere de o serioasă importanță și de un mare folos social;

«Că Leagănul Sf Ecaterina îndeplinește în totul aceste condițiuni, astfel cum se constată din raportul colegului Preot N. M. Popescu.

« Comisiunea decide a propune plenului să se acorde Premiul Mavroyeni, din acest an, Leagănului Sf. Ecaterina ».

C. Rădulescu-Motru, I Nistor, Preotul Niculae M Popescu, I. Simionescu, L. Mrazec.

« Această hotărîre Comisiunea a luat-o întemeindu-se pe următorul referat cu a cărui întocmire am fost însărcinat, după cercetări făcute asupra realizărilor Societății « Leagănul S-ta Ecaterina »:

« Fiind delegat de Comisiune să cercetez cererea instituției Leagănul Sf. Ecaterina, care concurează la premiul de virtute Mavroyeni, am procedat în felul următor:

« Am cetit darea de seamă publicată la jubileul de 25 ani al acestei instituții (1897—1922), precum și mai multe dări de seamă anuale, ultima fiind cea tipărită în anul 1938.

« Am cercetat cu amănuntul instituția Leagănului din Piața Arcul de Triumf-Bucureşti, precum şi Aşezământul acestei instituții din comuna Nedelea-Prahova, împreună cu gimnaziul industrial din Filipeştii-de-Târg.

« Am luat informații orale dela diferite persoane. Pe temeiul acestui material, îmi îngăduiu să vă supun referatul ce urmează.

« Acum 42 de ani, la 25 Noemvrie 1897, în ziua de Sf. Ecaterina, mai multe doamne înființează în Bucureşti *Leagănul Sf. Ecaterina* pentru creșterea copiilor găsiți și orfani. Instituția având în frunte pe energica și chibzuita doamnă Ecaterina Gh. Cantacuzino († 1922), — ajutată fiind de fiica sa Irina († 1906), din a cărei durere de mamă pentru o copilă a sa furată și găsită numai după moartea-i (1908) a pornit gândul instituției și multa dragoste pentru copiii nimănui —, a progresat an de an spre folosul neamului înlăuntru și spre cinstea țării în afară.

« Instituția are astăzi două ramuri de activitate: Leagănul din Bucureşti și așezământul din județul Prahova cu sediul în comuna Nedelea.

« *Leagănul.* In Piața Arcul de Triumf se află clădirile Leagănului: 6 (șase) pavilioane pentru copiii mici cu două servicii medicale, trei pavilioane de administrație și toate clădirile necesare unei instituții atât de întinse. Relev paraclisul acestei instituții, cuprinzător cât o biserică din cele mijlocii, cu slujbă rânduită și cu preot slujitor. In acest Leagăn se primesc 7 categorii de copilași (de țâță) sugari. 1) *Găsiți* pe ulițe, fără nume; 2) *părăsiți*· dați de mame la femei în mahala și apoi ne mai știind de ei; 3) *orfani* de tată și de mamă; 4) *copii cu părinți bolnavi* (tuberculoși, nebuni, etc); 5) *copii născuți în penitenciare*; 6) *copii fără mamă*, cu tată sub drapel; 7) *copii din flori*, de lucrătoare sau funcționare. Pentru toate aceste categorii de copii sunt astăzi 360 de locuri la Leagăn

« Aici copiii sunt crescuți până la doi ani în condițiuni deosebit de bune. Pavilioanele sunt construite după cele mai nouă dispoziții higienice. Fiecare copil își are patul lui. Doicile sunt cu grijă alese. Doctorii și internii stau mereu printre copii. Curățenia îți impune. Te impresionează sutele de copilași frumușei și dolofani, unii dormind, alții alintându-și mânuțele; cei înțărcați, mai măricei, învârtindu-se în scăunele, la măsuțe ingenios alcătuite.

« *Așezământul.* Când copiii au împlinit doi ani, atunci sunt duşi în aşezământul din județul Prahova cu sediul în comuna Nedelea. Aici ei sunt dați la case de săteni cu copii ca să fie crescuți în atmosferă familiară. Casele de săteni sunt cu grijă alese. S'a dovedit că sătenii mai puțin înstăriți sunt mai buni crescători decât cei bine înstăriți. Copiii sunt împărțiți în zece sate din jur şi se observă că aceste sate se înalță și material şi moral de pe urma creşterii acestor copii. De fiecare copil se plătește începând cu 800 lei lunar; li se dau doctorii, haine și tot ce trebue. Zilnic sunt controlați în privința sănătății. Lucru bun este că acești copii ai nimănui ajung să fie socotiți de crescătorii lor săteni ca ai lor copii, iar ei se simt ai casei în care s'au pomenit.

« Copilașii când ajung mai mărişori sunt duşi la grădinițe. Iar învățământul primar îl primesc în şcolile Statului din satele unde sunt crescuți.

« După cursul primar, elevii trec în gimnaziul industrial al Aşezământului din Filipeştii-de-Târg, pentru băieți şi fete. Este aici clădire proprie cu ateliere bine înzestrate, cu bucătărie şi prânzitor, cu expoziție de lucrări ale elevilor. In anul acesta gimnaziul are 140 de băieți și 80 de fete. Iar peste tot, în Aşezământul din Prahova cresc în acest an 1.300 de copii.

« După terminarea gimnaziului spre 16—18 ani, lucrătoarele şi lucrătorii sunt plasați în fabrici şi la ateliere particulare. Și atât se simt legați de această instituție ce i-a crescut şi învățat, că-i cer sfaturi la orice cotitură a vieții. Instituția chiar plănueşte acum să organizeze un serviciu de supraveghere a lor până la majorat. Gândul merge chiar până acolo ca şi după majorat acești copii ai lor să fie cercetați şi la nevoie îndrumați.

« Mai adaog o categorie de copii ajutați de această instituție. Anume copiii crescuți de mamele lor la ele acasă, dar cărora instituția le trimite haine şi bani. Sunt din aceştia acum aproape 400.

« Dela înființare (1897) și până la 1 Aprilie 1939, Leagănul Sf. Ecaterina a crescut 6.080 copii găsiți și 5.400 copii cu mame. *Peste tot 11.480 suflete.*

« Și această instituție cu atâtea cerințe se întreține din donații, din cotizații şi din daruri în natură. Lumea noastră românească este miloasă și darnică. Dela donația mărinimoasă a răposatei președintă şi până la cotizația de 50 lei a unei biete funcționare; dela darurile numeroase ale M. S. Marelui Voevod Mihai și până la flanelutele lucrate de școlărițe, multă lume ajută această instituție de binefacere.

« Leagănul Sf. Ecaterina este de mult prețuit pentru rostul lui înalt. Incă din anul 1903 răposatul părinte patriarh Miron Cristea, când era numai consilier la mitropolia din Sibiu, l-a vizitat şi impresiile sale scrise în cartea de aur a Leagănului sunt următoarele:

« Nu există misiune mai frumoasă, mai nobilă, și totodată mai patriotică decât îngrijirea de cei sărmani și lipsiți, și în deosebi de copilașii nevinovați. Ferice de glorioasele întemeietoare ale acestui românesc Leagăn şi de toate nobilele femei române care susțin şi conduc acest institut creştinesc şi ortodox. Recunoștința neamului întreg fie-le răsplata şi laurii ce-i merită pentru sublima lor misiune ».

« Pe temeiul celor de sus propun să se acorde de astădată Leagănului Sf Ecaterina premiul de virtute Mavroyeni »

Preotul Niculae M Popescu, I Simionescu

D-l ANDREI RĂDULESCU, cu privire la acest premiu, face următoarele propuneri:

1 Să se primească hotărîrea Comisiunii de a se acorda în acest an premiul Societății « Leagănul Sf. Ecaterina ».

2 Să se hotărască publicarea premiului, în aceeași valoare de 100.000 lei, pentru anul 1940.

3. Să se numească Comisiunea pentru premiul din 1940, în următoarea compunere: din partea Secțiunii Literare d-nii *Șt. Ciobanu* și *I. Al. Brătescu-Voinești;* din partea Secțiunii Istorice Preotul *N. M. Popescu* și *N. Bănescu;* din partea Secțiunii Științifice d-nii *Dim. Pompeiu* și Dr. *Gr. Antipa.*

— Propunerea 1-a se votează cu unanimitate, mai puțin o abținere. Celelalte două propuneri se adoptă cu unanimitate de voturi.

D-l Secretar General ALEX LĂPĔDATU citește următorul *Raport asupra activității Fundațiunii « Ioan I. Dalles » în 1938—39*:

« Fundațiunea « *Ioan I. Dalles* », în al 7-lea an de existență, răspunde unei necesități culturale de primul ordin nu numai în Capitală, ci în întreg cuprinsul țării. Datorită organizării pe care regretatul nostru Coleg G. Țițeica a dat-o Fundațiunii și mai ales grijei pe care o punea în alegerea persoanelor care cereau a fi admise să expună lucrări de artă, să dea concerte sau să țină conferințe în Sălile Fundațiunii, această instituție și-a căpătat un prestigiu care o face vrednică de patronarea pe care i-o dă Academia Română.

« Mulțumită acestui prestigiu ca și cadrului minunat în care se pot expune operele artistice, Fundațiunea este astăzi căutată nu numai de artiștii români, ci și de artiștii străini, apoi de conferențiari români și străini, ca și de publicul cel mare, care vine aci spre a-și forma gustul pentru artă — mai ales plastică și muzicală.

« Academia Română va păstra memoriei regretatului coleg Țițeica o pioasă recunoștință pentru dragostea pe care a arătat-o Fundațiunii și pentru râvna ce a depus pentru înălțarea ei.

« In cursul anului încheiat s'au ținut 122 conferințe, 96 concerte, 25 expoziții de pictură, sculptură, artă decorativă în piele și de covoare.

Din închirierea sălilor s'au încasat	922.950 lei
Cheltuelile s'au ridicat la suma de	790.533 »
Rămâne un venit net de	132.417 lei

din care Academia ia, ca prelevări, suma de 33.100 lei, venitul net pe acest an fiind deci de *lei 99.303* ».

— După propunerea d-lui Coleg I. Nistor, raportul se va multiplica, se va distribui între d-nii colegi și se va supune discuției în ședința de mâine.

ŞEDINŢA DELA 23 MAI 1939

D-l *Vicepreşedinte* I PETROVICI zice că are plăcuta sarcină să salute pe noii doi domni colegi Dr. C. Parhon şi Gh. Macovei, care vin pentru întâia oară ca membri activi ai Academiei în această incintă. Nu este o simplă formulă protocolară dacă ne exprimăm satisfacţia că printre noi au intrat doi domni colegi de o înaltă valoare ştiinţifică. Căci d-l Coleg Dr. C. I. Parhon este un specialist reputat şi apreciat nu numai la noi în ţară, dar şi de lumea ştiinţifică din străinătate. D-sa este cel mai admirabil şi vrednic urmaş al regretatului coleg Dr. G. Marinescu în specialitatea neurologiei — regretat coleg care a fost înlocuit de un învăţat de mâna întâia ca d-l Coleg Ciucă din anul trecut, iar acum este înlocuit în specialitatea sa şi prin noul coleg Dr. Parhon. D-l Vice-preşedinte I. Petrovici urează d-lui coleg Parhon să continue munca spornică pe care a afirmat-o prin diferite comunicări în şedinţele noastre, ca Membru corespondent.

D-sa salută pe d-l Coleg Gh. Macovei, reputat geolog şi în cuprinsul ţării noastre şi peste hotare, arătând că d-l Macovei a îmbogăţit literatura noastră ştiinţifică cu lucrări de mare valoare cari, dacă nu au uimit prin abondenţa lor, au stârnit admiraţie prin calitatea lor. D-sa are meritul foarte important de a fi făcut din studiile sale geologice un instrument de explorare a solului nostru, făcând astfel cunoscută ţara pe această cale în afară de hotarele ei.

D-l Vice-preşedinte Ion Petrovici îi urează muncă spornică şi adresându-se ambilor noi colegi le doreşte să fie în cuprinsul Academiei elemente de muncă în aceeaşi măsură în care sunt podoabele acestei înalte Instituţiuni.

D-l Dr. C. PARHON arată emoţiunea de care este stăpânit astăzi când pătrunde ca Membru titular în acest templu al culturii româneşti. Primul său cuvânt este un cuvânt de pioasă amintire pentru regretatul coleg Dr. Marinescu care încă de atâta vreme l-a propus Membru corespondent al Academiei Române şi care de atâtea ori, înaintea morţii sale, şi-a mărturisit intenţia de a-l propune ca Membru activ al acestei instituţiuni. Mulţumirile sale se adresează apoi pe rând Secţiunii Ştiinţifice, în special d-lui N. Vasilescu-Karpen care a propus alegerea sa ca Membru activ şi d-lui Dim. Voinov care a întocmit propunerea de alegere; mulţumirile sale se adresează apoi tuturor d-lor colegi care au binevoit a-şi exprima un vot favorabil faţă de d-sa, cât şi a celor d-ni colegi care nu l-au putut vota, pentrucă au înţeles să-şi dea concursul d-lui Dr. Danielopol, eminentul medic şi profesor. D-l Dr. C. Parhon făgădueşte să continue a lucra cu aceeaşi râvnă pentru a face cinste Corpului select în mijlocul căruia a intrat de astăzi înainte.

D-l GH. MACOVEI mulţumeşte emoţionat şi îşi exprimă adânca sa recunoştinţă către toţi d-nii colegi care l-au onorat cu votul domniilor-lor. Prin acest vot Academia Română a socotit că munca mea modestă de până astăzi mă poate face vrednic de locul la care am fost chemat lângă cei mai de seamă oameni de ştiinţă ai ţării noastre Această încredere va fi, fireşte, un puternic îndemn pentru mine în munca mea, dar eu socotesc că votul

dat depășește persoana mea și se adresează în mai multă măsură instituției pe care o conduc de atâția ani de zile, anume Institutului Geologic Român.

D-l MIHAIL SADOVEANU cetește următoarea propunere pentru alegerea ca Membru activ la Secțiunea Literară a d-lui Liviu Rebreanu:

« Sunt ani destui de când Academia Română a acordat d-lui Liviu Rebreanu, pentru romanul « Ion », marele premiu Năsturel Herescu, cea mai mare răsplată pe care o putea acorda la acea epocă. Atunci instituția noastră a așezat pe un tânăr scriitor între valorile neamului românesc, apreciind pe de o parte talentul și pe de altă parte preocupările sale. « Ion » e izvorît din frământările și aspirațiile păturii celei mai largi și mai interesante a poporului nostru.

« Votul de atunci al Academiei a fost o înaltă consacrare și o fericită înțelegere. Scriitorul a răspuns acestei distincții adăogând la opera sa, necontenit de atunci și până astăzi, o serie de cărți dintre care unele au interesat și cercurile mai largi ale cetitorilor europeni. « Pădurea Spânzuraților », « Ciuleandra », « Adam și Eva », « Jar », « Răscoala », « Gorila » au sporit atât orizontul de preocupări cât și calitățile acestui observator aspru și neînduplecat al pasiunilor și rătăcirilor omenești. Realismul său, luciditatea sa purced dintr'o inimă dreaptă și blândă; de aceea oricât de impersonal ar părea artistul, simțim vibrând, în ceea ce trece dela el la noi, acel suflu de milă și de dorință de mai bine care constitue însușirea scriitorilor de rasă și, dacă voiți, datoria scriitorilor timpului nostru.

« Nu am nici datoria și nu simțesc nici nevoia de a desvolta interpretarea mea personală asupra operei foarte însemnate a d-lui Liviu Rebreanu. Domniile-Voastre sunteți în curent cu producțiile literare ale vremii, și ați dat de sigur operei acestui scriitor asentimentul și prețuirea la care are dreptul. Domniile-Voastre cunoașteți de asemeni că cetitorii au deschis romancierului, încă dela apariția lui « Ion », un cerc larg de simpatie care a sporit pe măsură ce opera sa creștea Astăzi d-l Liviu Rebreanu face parte dintre cei mai iubiți și mai citiți scriitori ai noștri. De câțiva ani intelectualitatea noastră a început să-și puie întrebarea dacă Academia Română nu trebue să adauge bunei ei prețuiri de odinioară o consacrare definitivă.

« Socot, Domnilor Colegi, că acest moment a sosit. Secțiunea Literară, propunând pentru un loc vacant de Membru activ pe romancierul Liviu Rebreanu, își face o datorie și față de scriitor, acordându-i răsplătire pentru o operă considerabilă și de mare valoare, dar își face datoria mai ales față de Instituție, chemând în forul ei pe unul dintre fiii cei mai distinși ai neamului.

« S'a întâmplat uneori ca Academia să înlăture dela recunoașterea ei pe unii bărbați însemnați ai intelectualității noastre. Nu-mi permit să socotesc drept greșeli asemenea împrejurări; argumentele Academiei trebue să rămână totdeauna bune Dar simt că Secția Literară a lucrat de data

aceasta pentru a spori prestigiul Instituției. Socotința Secției a fost că nu mai poate întârzia o recunoaștere și o înaltă consacrare ca aceea care se propune acum. Dacă Secțiunea Literară ar mai fi pregetat, și-ar fi creat o răspundere față de viitorime.

« Cu acest sentiment și siguranță că face bine, Secția Literară are onoarea să propuie pe romancierul Liviu Rebreanu ca Membru activ în unul din locurile vacante ».

— Procedându-se la votul cu bile, la despuierea scrutinului se constată că d-l Liviu Rebreanu a întrunit din 32 voturi exprimate 20 voturi pentru, 12 voturi fiind contra.

Neîntrunind 2/3 din totalul voturilor exprimate, votul se va repeta în ședința de mâine.

Se ia în discuție Raportul asupra mersului Fundațiunii « Ioan I. Dalles » în anul încheiat. Iau parte la discuție d-nii: I. Nistor, I Simionescu, Andrei Rădulescu, General R. Rosetti, Alex. Lăpědatu, Dr. Gr Antipa, G. Murnu și I. Petrovici, aducând, cu toții, omagii regretatului coleg G. Țițeica, pentru devotamentul cu care a administrat această Fundațiune D-l Secretar General Alex. Lăpědatu a dat explicații cu privire la micșorarea veniturilor, după care raportul s'a luat spre cunoștință și s'a aprobat în unanimitate.

ȘEDINȚA DELA 24 MAI 1939

Președinția D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU

Trecându-se la alegerile de membri corespondenți în Secțiunea Științifică, d-l DIM. POMPEIU cetește următoarea propunere:

« Secțiunea Științifică a Academiei Române în ședința ei din 20 Mai a hotărît prin vot să propuie, pentru unul din locurile vacante de Membru corespondent—pe d-rul N. Ionescu-Șișești, profesor la Facultatea de Medicină.

« A revenit Vice-președintelui Secțiunii Științifice sarcina de a arăta plenului Academiei considerentele care au determinat Secțiunea să facă propunerea cu care venim acum înaintea d-voastre.

« Doctorul Nicolae Ionescu-Sisești a studiat medicina la Paris, unde și-a luat și doctoratul.

« A fost intern al spitalelor din Paris.

« A obținut, prin concurs, postul de șef de clinică la Facultatea de Medicină din Paris și în această calitate a avut și cinstea să facă, 2 ani, cursuri în Facultate — cinste rar acordată.

« Tot în această calitate a primit și însărcinarea unor cursuri de perfecționare pentru medicii francezi și străini, care voiau să se specializeze în neurologie

« Cariera, începută sub aşa de frumoase auspicii — a continuat-o doctorul Siseşti prin lucrări importante şi elogios apreciate.

« Medaliat de Facultatea de Medicină din Paris, pentru un volum asupra *tumorilor medulare* (publicat la Masson, 1929); Premiat de Academia de Medicină din Paris, pentru volumul său, asupra syringobulbiei (publicat la Masson, 1932); Doctorul Siseşti a fost, în anii din urmă, lângă regretatul nostru coleg, prof Marinescu, un colaborator preţios şi preţuit

« Lucrările ieşite, în ultimii ani, din clinica neurologică a profesorului Marinescu, poartă semnul vădit al colaborării d-rului Siseşti.

« Om de ştiinţă, în adevăratul înţeles al cuvântului, pasionat pentru Clinică şi pentru Laborator, d-rul Siseşti a pus toate stăruinţele ca localul clinicei neurologice să fie odată terminat după ce de 24 ani, rămăsese început şi mereu tărăgănat.

« Laboratorul clinicei a fost şi el organizat, tot prin sforţările d-rului Siseşti.

« Este omul de ştiinţă care îşi închină exclusiv timpul şi munca: clinicei, laboratorului şi lucrărilor

« Iată aci anexată o listă întreagă de lucrări ştiinţifice originale, pe baza cărora d-rul Siseşti şi-a creat în străinătate, şi în ţară, un nume şi o autoritate.

« Raportor, de atâtea ori, în congresele internaţionale de specialitate el este astăzi cunoscut şi recunoscut în domeniul în care a adus atât de importante contribuţii.

« Domnilor Colegi, iată în rezumat ce considerente au determinat Secţiunea Ştiinţifică să propună plenului Academiei pe d-rul Siseşti, ca Membru corespondent.

Lucrări ştiinţifice originale:

« 1. *N. Ionescu-Siseşti*, Tumeurs médullaires associées à un Processus syringomyélique. Travail de la Clinique Neurologique de la Salpêtrière, Prof. G. Guillain. Paris, 1929, Masson & Co., Editeurs.

« 2. *N. Ionescu-Siseşti*, La syringobulbie. Contribution à la Physiopathologie du tronc cérébral. Préface du Professeur Georges Guillain. Masson & Co., Edit., Paris, 1932.

« 3. *G. Marinescu, N. Ionesco-Siseşti* ş. a., Le Tonus des Muscles striés. Etude expérimentale et clinique. Préface de Ch. S Sherrington, Lauréat du prix Nobel. Tome VIII, Etudes et recherches, Académie Roumaine, Bucarest, 1937.

« 4. *N. Ionescu-Siseşti*, Anatoxina. Revista Ştiinţelor Medicale, Extras Nr. 3, Tip. Cultura. Bucureşti, 1927.

« 5. *Prof. N. Metzianu, Agreg. N. Ionescu-Siseşti* ş. a., Hypertension intra-cranienne et nerf acoustique en dehors des tumeurs cérébrales. (Extrait de « Revue d'Oto-Neuro-Ophtalmologie », Tome XI, No. 10, Déc. 1933).

« 6. *N. Ionesco-Siseşti*, Les caractères cliniques et la pathogénie du nystagmus par lésion non cérébelleuse du tronc cérébral Extrait du vo-

lume jubiliaire en l'honneur du Prof G. Marinesco publié par la Société roumaine de Neurologie, Psychiatrie et Endocrinologie. Bucarest, 1933.

« 7. *N. Ionescu Siseşti* ş. a., Essai de regroupement des maladies familiales de la moelle A propos d'un cas particulier de paraplégie spasmodique chez trois soeurs. Revue Neurologique. Extrait, Masson & Co, Edit. Paris, 1934

« 8. *G. Marinescu, N. Ionescu-Siseşti* ş. a, Sur les rayons mitogénétiques. Estratto dagli Atti I° Congresso Internazionale di Elettro-radiobiologia, Volume II, Venezia, 1934. Bologna, Licinio Capelli, edit., 1935.

« 9. *Dr. Ionesco-Siseşti*, Contribution à la pathogénie de l'hémiatrophie faciale. Journal Belge de Néurologie et de Psychiatrie. Extrait, dec. 1934.

« 10. *N. Ionesco-Siseşti* ş. a, Recherches sur les radiations mitogénétiques Acad. Roumaine, Bull. de la Section Scientifique, Extrait, Tome XVI Bucarest, 1934.

« 11. *N. Ionesco-Siseşti* ş. a, Les Rayons de Gurwitsch (Rayons mitogénétiques). Extrait de la Presse Médicale No. 65/1935, Masson & Co, edit. Paris.

« 12. *N. Ionescu-Siseşti* ş. a., Considérations sur les relations entre le gigantisme et l'acromégalie. Acad. Roum., Bull. de la Sect. Scientifique, Tome XVIII, Nr. 3—5, Buc. 1936.

« 13. *N. Ionesco-Siseşti* ş. a., Nystagmus vélo-palatin a la suite d'une lésion récente du faisceau central de la calotte (étude anatomo-clinique). Extrait de la Revue Neurologique, Nov., 1936.

« 14 *N. Ionesco-Siseşti*, ş. a., L'Encephalite Pneumococcique, Extrait du Bull. de l'Académie de Médecine, mai 1938, Masson & Co, Paris.

— La despoierea scrutinului se constată că d-l Dr. N. Ionescu-Siseşti a întrunit 25 voturi, din 27 exprimate, 2 voturi fiind contra.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU proclamă ales Membru corespondent la Secţiunea Ştiinţifică pe d-l Dr N. Ionescu-Siseşti.

D-l PETRE BOGDAN ceteşte următoarea propunere:

« Elev al Universităţii din Bucureşti, unde a trecut licenţa în Ştiinţe fisico-chimice, d-l E. Angelescu, a continuat studiile la Roma, unde a trecut doctoratul în chimie (1921). Trecând prin diferitele grade universitare de asistent, conferenţiar suplinitor şi apoi definitiv, d-sa a fost recomandat profesor de chimie organică la Facultatea de Ştiinţe din Bucureşti, catedră ocupată până atunci de regretatul profesor Şt. Minovici.

« Bun cunoscător al metodelor fizico-chimice, d-sa a întreprins cercetări în diferite direcţiuni, reuşind nu numai să clarifice din punct de vedere teoretic, fenomenele de cari s'a ocupat, ci să stabilească şi aplicaţii practice Cităm câteva din ideile cari au călăuzit pe d-l profesor Eug Angelescu în numeroasele sale cercetări:

« 1. *Fenomene de adsorbţie*. Rezultate publicate în Bulet Soc Şt. Bucureşti, *26*, 26; Kolloid-Zeitschr., *44*, 288 şi *50*, 114, Bull Soc Chim.

Roumanie, XVII 151 și 229; Bulet. Soc. Șt. Bucureștı, 27, 36. O comunıcare prezentată la al XIII-lea Congres de Chimie industrială dela Lille (1933), Bull. Soc. Chimique de Roumanie, *61*, 75; Bull. de l'Association des Chimistes de France 53, No. 3. Bull. Soc. Chim. Roumanie X 170. XIX, 43. In toate aceste lucrări, caută să vadă dacă se verifică teoriile relative la *adsorbțiune* și în ce măsură.

« 2. Solubılitatea în amestecuri de dısolvanți. Arată că în unele cazuri se formează combinații între corpul dısolvit și unul din disolvanți. Gazetta Chimica italıana *52* b. 61; Bull. Soc. Științe București *26*, 71, Zeit f. physik. Chemie *132*, 217; *138*, 300.

« 3. Natura combinațiunilor Zaharosei cu metalele.

« 4. Mecanismul oxidărilor idometrice

« 5. Hidratarea ionilor.

« 6. Studii relative la combinațiile moleculare ale aminelor aromatice și alifatice cu acizii alifatici, studii expuse în numeroase și variate publicațiuni.

« 7. Studiile d-sale relative la relațiunile dintre proprietățile fizicochimice și gradul de dispersiune a sistemelor coloidale, fac dovada iscusinței experimentale și a bogatelor cunoștințe ale neobositului cercetător. Rezultatele se găsesc în diferite reviste din țară și străinătate: Journal de Chimie physique *25*, 327; Bull. Soc. Chimie Roumanie XI, 81 și 99; Kolloid. Zeitschrift, *47*, 207; 51, 247; *82*, 164 și 304. Atti del X Congresso di Chimica, Roma, vol. II, 77; Trabajos del IX Congreso International di Quimica, Madrid, vol. II.

« Această vie activitate în domeniul chimiei constitue un titlu suficient, pentru ca Secțiunea Științifică să propună călduros pe d-l Prof. Eug. Angelescu ca Membru corespondent al Academiei Române ».

— La despoierea scrutinului se constată că d-l Prof. Eugen Angelescu a întrunit 25 voturi, din 27 exprimate, 2 voturi fiind contra.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU proclamă ales Membru corespondent al Academiei Române la Secțiunea Științifică pe d-l Prof. Eugen Angelescu.

— Se repetă pentru a doua oară votul pentru alegerea ca Membru activ la Secțiunea Literară a d-lui Liviu Rebreanu.

— Drept rezultat al votului se constată că din 36 voturi exprimate, d-l Liviu Rebreanu a întrunit 21 voturi pentru, 16 voturi fiind contra.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU constată că d-l Liviu Rebreanu n'a întrunit 2/3 din numărul voturilor exprimate cerute la a doua votare și arată că votul se va repeta în ședința de mâine.

La ordinea de zi fiind gestiunea Fundațiunii Familiei « Menachem H. Elias » pe anul 1938, d-l I. NISTOR arată că Comisiunea Financiară a cercetat această gestiune în ședință azi dimineață, a găsit-o întemeiată și ca atare d-sa — în numele Comisiunii — o recomandă ca să fie primită de plen, pe baza următorului raport al Comisiunii:

« Comitetul Fundațiunii Elias, a depus Darea de seamă asupra exercițiului 1938, întocmită de d-nii D. Emmanuel și D Pompeiu, însărcinați cu verificarea gestiunii financiare

« Bilanțul de venituri și cheltueli este însoțit de tablouri cari cuprind situația patrimoniului și operațiunilor ce s'au făcut.

« Averea Fundațiunii se ridică la suma de 414.042.012,79 Lei, formată din numerar în casă, depozitat la bănci, efecte publice și acțiuni imobile, construcția Spitalului Elias, etc.

« Veniturile au fost de Lei 17.218.856,20 iar cheltuelile de Lei 6.773.463, deci a rezultat un excedent de Lei 10.445 393,20 care s'a trecut la Fondul pentru executarea dispozițiunilor testamentare (spital, școli).

« Acest fond la 31 Decemvrie 1938 a fost de Lei 134.047.637, 86.

« Fondul de prevedere și investiții a fost, Lei 4 487.484,82.

« Din suma acordată mai sus ca cheltuită, Academia a primit drept prelevări suma de Lei 2.000.000,— iar diverse instituțiuni de cultură și binefacere Lei 2.046.001,—, în total Lei 4 046,001,—.

« Cheltuelile de contencios, întreținerea localului Fundațiunii, salarii, etc., au fost de Lei 2.727.462,—.

« Cheltuelile pentru construcția Spitalului dela 1932—1938 au fost de Lei 125.656.259,—.

« Suntem de părere ca să se aprobe gestiunea financiară a Fundațiunii Elias, așa după cum este prezentată, dându-se descărcarea cuvenită.

Membrii Comisiunii Financiare,
I Nistor, Preot N M. Popescu, Dim Pompeiu,
N Vasilescu Karpen.

— După o discuțiune la care iau parte d-nii I. Nistor, Andrei Rădulescu, General R. Rosetti, Dim. Pompeiu, Dr. Gr. Antipa și I. Inculeț, d-l Președinte pune la vot gestiunea Fundațiunii Familiei « Menachem H. Elias » pe anul 1938 și se votează în unanimitate, dându-se descărcare asupra ei.

« La ordinea de zi fiind gestiunea Academiei pentru anul bugetar Iulie 1937 — Iunie 1938, — d-l I. NISTOR citește următorul Raport al Comisiunii Financiare, pentru cercetarea conturilor pe exercițiul arătat:

« Subsemnații, membri ai Comisiunii Financiare, am cercetat gestiunea patrimoniului Academiei, pe anul bugetar 1 Iulie 1937 — 30 Iunie 1938 și am constatat că din veniturile prevăzute în buget de Lei 23.782,046,— s'a încasat suma de Lei 22 285.879,— rămânând de încasat suma de Lei 1.496.167,— din produsele dela moșii, păduri, dividende dela Societățile care plătesc cu întârziere, etc.

« In schimb s'a încasat suma de Lei 18.033.770,— peste prevederile bugetare, restanțe din anul precedent, efecte ieșite la sorți, fonduri noi venite, etc.

« *Cheltuelile*, atât cele făcute în conformitate cu prevederile bugetare, cât şi cele neprevăzute, au fost efectuate pe baza mandatelor emise şi aprobate de Delegaţiunea Academiei.

« Veniturile şi cheltuelile pe anul bugetar 1937/8, după cum rezultă din registre și din rapoartele Contabilității, se prezintă astfel:

« *La venituri*

« S'au făcut încasări bugetare și extrabugetare în sumă de	Lei 40.319.649,—	
« Numerariul din anii precedenți	» 26.903.453,—	Lei 67.223.102,—

« *La cheltueli*:

« S'au făcut cheltueli în cursul anului de	Lei 30 301 583,—	
« Se adaogă surplusul de cheltueli din anii trecuți dela Fondul Tache P. Anastassiu . .	» 2 468 123,—	» 32.769.706,—
« A rezultat un sold la numerar la 30 Iunie 1938 .		Lei 34.453.396,—

care se află depus parte la Banca Națională, parte la Banca Românească și parte în casa Academiei

« In acest numerar se află și suma disponibilă a Fondului Dalles de Lei 2.757 874,—

« Se specifică că pe lângă cheltuelile făcute în limita creditelor bugetare, s'au mai făcut cheltueli peste buget de Lei 13.440.474,— din saldurile rămase de cheltuit din anii precedenți pentru tipăriturile secțiilor, capitalizări la diverse fonduri, cumpărare de efecte în locul celor ieșite la sorți, etc.

« Bugetul propriu al Academiei, s'a încheiat la 30 Iunie 1938 cu un excedent de Lei 1 312 172,—

SITUAȚIA DEFICITELOR RĂMASE DIN ANII PRECEDENȚI

« *Fondul Agarici* pentru școala dela Moara Grecilor,

a avut un deficit de	Lei 932.641,—
S'a amortizat în a. c.	» 206 021,—
A rămas de amortizat pe viitor . . .	Lei 726.620,—

« *Fondul Dr. Păcuraru-Bianu*

Deficitul a fost de	Lei 44.180,—	
S'a mărit în cursul anului cu . .	» 4.731,—	
Avem deficit pe viitor de		» 48.911,—

« *Fondul Dr. Aurel Cosma*

Deficitul este același din anul trecut de	» 93.112,—

« *Fondul General H Berthelot*

A avut un deficit de . . .	Lei 221.643,—	
A crescut în anul curent cu . . .	» 132.829,—	
Deficit pe viitor de	.	Lei 354.472,—

« *Fondul Tache P. Anastassiu*

Din anii trecuţi a avut un deficit de	Lei 2.380.156,—	
S'a amortizat în cursul anului . . .	» 914.156,—	
Au rămas de amortizat	.	» 1.466.000,—
Totalul deficitului		Lei 2.689.115,—

« Surplusul acesta de cheltueli, la fondurile respective, s'a făcut cu numerar luat dela fondurile generale ale Academiei.

« Biblioteca nu mai are deficit, fiind amortizat în anul curent.

« Faţă de anul precedent deficitul s'a micşorat cu lei 1.083.682,—.

« Efectele Academiei au o valoare nominală de Lei 353.158.715,— şi sunt depuse la Banca Naţională.

« Imprumutul făcut la Banca Naţională pentru plata datoriilor. Fondurilor I. Em Pallady şi N. Docan este tot cel din anul trecut de Lei 3.618.000,—.

« Subvenţiile dela Stat s'au încasat în întregime în rate lunare.

« Acesta fiind rezultatul cercetărilor noastre, vă rugăm să daţi descărcarea cuvenită pentru gestiunea anului bugetar 1 Iulie 1937 — 30 Iunie 1938

Membrii Comisiunii Financiare,
I Nistor, Preotul Niculae M. Popescu,
N Vasilescu Karpen, D Pompeiu

— Punându-se la vot Raportul Comisiunii Financiare, se votează cu unanimitate descărcarea gestiunii Academiei Române pentru exerciţiul Iulie 1937 — Iunie 1938.

D-l I. NISTOR prezintă şi următorul Raport al d-lui Coleg Victor Slăvescu către Delegaţiunea Academiei Române, *asupra executării bugetului Academiei, pe exerciţiul 1 Iulie 1938 — 30 Aprilie 1939* :

« Potrivit delegaţiunii ce aţi binevoit a-mi da de a mă ocupa cu supravegherea gestiunii bugetare şi contabile a Academiei Române, am onoarea a vă referi, în cele ce urmează, care este situaţiunea executării bugetului pe exerciţiul 1938—1939, în cele 10 luni de aplicare (1 Iulie 1938—30 Aprilie 1939).

« Această dare de seamă este utilă nu numai pentru informarea Delegaţiunii Academiei, în ce priveşte situaţiunea bugetară actuală, dar şi în vederea alcătuirii bugetului pe exerciţiul viitor 1939—1940.

BUGETUL SPECIAL

« Acest buget este compus din 99 fonduri create de diferiții donatori și însumează un total de Lei 24 117.636,— atât la venituri cât și la cheltueli.

« Până la 30 Aprilie a. c. situațiunea acestui buget se prezenta după cum urmează:

« Venituri încasate efectiv .	Lei	18.325 105,05
« Cheltueli efectiv făcute .	»	8 609 264,—
Excedent .	Lei	9 715.841,05

« Veniturile de 18.325.105,05 lei efectiv încasate, față de prevederile bugetare de 24 117.636,— lei provin în cea mai bună parte din cupoanele diferitelor titluri aparținând acestor fonduri speciale. Diferența rămasă neîncasată, la 30 Aprilie a. c. va intra cu siguranță în cursul lunei Mai, dat fiind faptul că foarte multe din titlurile acestor fonduri (rente de Stat) au cupoane exigibile tocmai la 1 Mai. Așa dar, se poate face afirmațiunea că prevederile de venituri, din aceste titluri vor intra exact după cum au fost evaluate.

« Veniturile unor fonduri provenind din exploatarea diferitelor bunuri economice (moșii, păduri, imobile, etc.) sunt astăzi sub evaluări. Mi se spune că Academia Română posedă la diferitele exploatări ale sale, produse nevândute, așa încât prin realizarea lor, se va putea eventual ajunge prevederile Rămâne să se controleze această afirmațiune de cei în drept

« De asemenea unele chirii de imobile urmează să intre, — cu o mică întârziere, — în cursul lunei Mai, deși erau exigibile dela 23 Aprilie a. c.

« Cheltuelile de 8 609.264,— lei, efectuate până astăzi, urmează a se mai spori cu cele imediat viitoare, ce se fac de obiceiu după sesiunea generală din Mai, când se acordă premiile și se împlinesc dispozițiunile testatorilor Numai la sfârșitul lunei Iunie, odată cu executarea integrală a bugetului se va cunoaște care este situațiunea definitivă a cheltuelilor. Voiu aduce la cunoștința Delegațiunii Academiei această situațiune, în primele zile ale lunei Iulie.

BUGETUL GENERAL

« Acest buget este alcătuit din 32 de articole și însumează un total de: Lei 13.878.758,— atât la venituri cât și la cheltueli

« Până la 30 Aprilie a. c. situațiunea acestui buget se prezintă după cum urmează·

« Venituri încasate efectiv	Lei	10 452.843,50
« Cheltueli efectiv făcute	»	9 973 627,—
Excedent	Lei	479.216,50

« Rezultă deci, la prima vedere, că veniturile bugetare au acoperit toate cheltuelile curente, lăsând şi un surplus de 479.216,50 Lei.

« Diferenţa între prevederi — 13,8 mil. lei — şi încasări efective — 10,4 mil. lei — la venituri, pentru aceste 10 luni de executare bugetară, nu trebue să inspire nicio îngrijorare.

« In cursul ultimelor 2 luni din exerciţiul bugetar în curs (Mai şi Iunie), vor intra cu siguranţă restul de subvenţii ale Statului (art. 119) şi rest de subvenţie a Statului pentru bibliotecă (art. 121) căci aceste subvenţii se plătesc prin cote bugetare lunare. De asemenea prelevările de 2%, 5% şi 18% prevăzute în art. 100, precum şi cele prevăzute la art. 130, vor fi operate la timpul potrivit, aşa încât se poate afirma în toată liniştea că prevederile de venituri vor fi împlinite şi chiar eventual depăşite.

« In ceea ce priveşte cheltuelile, ele se ridică la suma de 9,9 milioane lei, pentru 10 luni de executare bugetară, faţă de 13,8 milioane lei, evaluări de cheltueli pentru întregul an.

« In următoarele 2 luni ce au mai rămas din exerciţiul în curs, se vor mai face încă o bună parte din cheltuelile bugetare prevăzute, aşa încât până la expirarea exerciţiului (30 Iunie), totalul cheltuelilor se vor apropia sensibil de suma generală prevăzută.

« In ceea ce priveşte cheltuelile bugetului general, aşa cum ele s'au efectuat în cele 10 luni ale exerciţiului 1938—1939, am onoare a supune Delegaţiunii Academiei Române, câteva observaţiuni şi constatări urmate de câteva propuneri precise ce stau în legătură şi cu viitorul buget în curs de pregătire

« Astfel:

« *a)* Unele cheltueli au depăşit prevederile bugetare după cum urmează.

« Art 139 *Combustibil şi lumină*

Prevederi		78.000 lei
Chelt. 10 luni . .		156.892 »
	Plus de chelt	78.892 lei

« Art 144. *Expediţie*

Prevederi.		20 000 lei
Chelt. 10 luni		37.691 »
	Plus de chelt. . .	17 691 lei

« Art. 149 *Taxe B.N.R*

Prevederi		147.124 lei
Chelt. 10 luni . .		170.124 »
	Plus de chelt . .	23.000 lei

« Cele trei articole depăşite (art. 139, 144, 149) dovedesc numai că prevederile au fost insuficiente. Plusurile de cheltueli nu sunt regularizate

ci se găsesc în stare de plăți, « dela portofoliu », ele trebuesc aprobate în forme bugetare normale.

« *b)* Deosebit de aceste depășiri de articole bugetare se mai constată că din «*fondul de deschidere de credite*» de 600 000 lei, s'au cheltuit până la 30 Aprilie 1939, suma de lei 447.084 în chipul următor·

« 1	Pentru bustul lui Șerban Cantacuzino . .	25.000 lei
« 2.	Doamnei Buicliu, rentă semestrul Octomvrie 1939	4.000 »
« 3.	Inspector Dobrescu, indemnizație până la 31 Martie	74.065 »
« 4.	Doamnei C. Hodoș, ajutor pe 1 an . . .	24.000 »
« 5.	Reparațiunea gardului Academiei . .	23.508 »
« 6.	Desinsectizarea localului.	54.945 »
« 7.	Monumentul Dr. A. Bunea, Blaj . . .	5.000 »
« 8.	Cheltueli repar. localului ad-tiv	98.073 »
« 9.	Art. 139. Combustibil, lumină .	90.000 »
« 10.	Asigurarea imob. Bellu, Urlați	9 306 »
« 11.	Colonel Potoki, pentru schițe de uniforme . . .	2.000 »
« 12.	Construcția lăzilor pentru evacuare	27.186 »
« 13.	Transportul și tăiatul lemnelor	10 001 »
	Total	447 084 lei

« Toate aceste sume au fost aprobate în prealabil de Delegațiune și plătite de casierie Contabilitatea, neavând pentru toate aceste categorii de cheltueli, articole bugetare, iar în unele cazuri chiar dacă existau articole bugetare, ele fiind depășite, a făcut aceste plăți, dela portofoliu, adică fără imputare bugetară normală, ceea ce constitue o neregularitate bugetară și contabilă.

« Normal ar fi fost ca serviciul contabilității dacă se găsea în fața unor ordine de plată dată de Delegație, fără acoperire bugetară, să ceară suplimentări de credite, prin «*fondul de deschidere de credite*» și apoi să facă plata bugetară din articolele suplimentare, cu o contabilizare regulată și imediată.

« Am atras atenția serviciului contabilității în acest sens pentru a se conforma în viitor

« *c)* Spre bună regulă, supun Delegației Academiei Române, următoarele operațiuni de viramente bugetare, pentru a readuce bugetul și executarea lui, în cadrul normal

« Unele din articolele bugetare actuale *pot fi anulate* precum urmează:

« Art 135.	Diurna secretarului general prin moartea d-lui Țițeica.	30 000 lei
« Art 137	Diurna secretarului de ședință întru cât s'a plătit dela art. 136 salarii	12.000 »
	Total . .	42.000 lei

« Cu această sumă se va alimenta art 151 «*fond de deschidere de credite*», sporit dela 600 000 lei la 662 000 lei

« Din acest «*fond de deschidere de credite*» se vor alimenta următoarele articole cu sumele mai jos indicate.

« Art. 139.	Combustibil și lumină	112.000 lei
« Art. 144.	Expediție.	25 000 »
« Art 149	Taxe B N.R	45.000 »
« Art. 133.	Diurne ședințe ordinare . . .	25.000 »
« Art 142	Diverse	357.084 »
		564.084 lei

« In chipul acesta cheltuelile dela portofoliu pot fi regulat contabilizate și bugetul intră într'o situație de normală executare.

« Aștept dispozițiunile Delegațiunii în această privință spre a proceda în consecință.

« Am ținut de datoria mea să aduc la cunoștința Onor. Delegațiunii Academiei cele de mai sus, pentru a obține cuvenita aprobare absolut necesară atât pentru aducerea în ordine a scriptelor contabilității, cât și pentru pregătirea viitorului buget pe exercițiul 1939—1940 ».

Victor Slăvescu, I Nistor, Vasilescu Karpen, D. Pompeiu, Pr. N Popescu

D-l I NISTOR exprimă mulțumiri călduroase d-lui Victor Slăvescu pentru devotamentul cu care ne-a înlesnit lucrările noastre de ordin financiar și propune să se voteze și gestiunea Academiei pentru perioada de timp expusă în raportul d-lui coleg Slăvescu.

— Raportul d-lui Coleg Victor Slăvescu se ia spre cunoștință și se votează în unanimitate

---

ȘEDINȚA DELA 25 MAI 1939

Președinția d-lui C RĂDULESCU-MOTRU

D-l Secretar General ALEX. LĂPĔDATU roagă pe toți d-nii colegi să participe mâine dimineață la depunerea coroanei la statuia Regelui Carol I, în semn de omagiu din partea Academiei; depunerea se va face la ora 11 ½, iar d-nii colegi se vor întruni la ora 11, în localul Academiei, de unde se va face plecarea.

In urma referatului d-lui Coleg General R Rosetti, se decide în unanimitate ca uniformele de academician să fie comandate de toți membri la același croitor.

Se repetă pentru a treia și ultima oară votul pentru alegerea d-lui Liviu Rebreanu ca Membru activ al Academiei la Secțiunea Literară.

— Drept rezultat al votului se constată că d-l Liviu Rebreanu a întrunit, din 33 voturi exprimate, 19 voturi pentru, 14 voturi fiind contra.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU constată că d-l Liviu Rebreanu a întrunit la a treia votare majoritatea absolută de voturi din totalul celor exprimate și îl proclamă ales membru al Academiei Române la Secțiunea Literară.

— Se procede la alegerea de Membri corespondenți la Secțiunea Literară.

D-l LUCIAN BLAGA cetește următoarea propunere:

«Ca poet și funcționar al Academiei Române, d-l Basil Munteanu a plecat acu vreo 15 ani pe drumurile Apusului, cu ambiția de a-și asimila, chiar la izvoarele ei, cultura europeană. Il interesau în deosebi cercetările de literatură comparată. Astăzi Basil Munteanu este unul dintre colaboratorii cei mai apreciați ai marei publicații « Revue de littérature comparée », care apare în capitala Franței sub conducerea d-lor Baldensperger, Paul Hazard, Jean Marie Carré. Activitatea literară-științifică a d-lui Munteanu, variată și de înaltă calitate, este în același timp și de-o netăgăduită utilitate pentru țara noastră. In afară de studiile de erudiție și de sinteză, pe cari le-a publicat în pomenita revistă pentru *literatură comparată*, și printre cari menționez lucrarea despre influența lui Kant în Franța și aceea cu privire la problema întoarcerii la natură în primele opere ale lui Senancour, trebue să amintesc și articolele atât de frumoase, scrise pentru revista « Europe Centrale », prin care d-l Munteanu și-a făcut în chip strălucit datoria de *propagandist al culturii românești* peste hotare. Citez câteva titluri de articole: « Tradiție și modernism în România », « Călători francezi în răsăritul european », « Vasile Alecsandri cântăreț al renașterii române », « Psihologia muzicală a țăranului român », « Neliniști moderne », « Edgar Quinet și România », « Studii italo-române », și altele. Dar cea mai importantă lucrare pe care a dat-o la lumină, d-l B. Munteanu, este « Littérature roumaine contemporaine », apărută în ciclul literaturilor contemporane în editura Sagittaire dela Paris. Literatura românească, dela Alecsandri până în zilele noastre, nu a fost niciodată mai demn și mai fermecător prezentată străinătății ca în acest studiu de-o remarcabilă densitate a gândului și de-o singulară eleganță stilistică. In străinătate am avut de multe ori prilejul să stau de vorbă cu oameni de litere, cari au citit această carte, și cari mi-au mărturisit că literatura românească, așa cum este înfățișată în cartea d-lui Munteanu, echivalează cu o revelație. Am convingerea că studiul d-lui Munteanu este pârghia decisivă pentru punerea în circulație europeană a literaturii noastre. Recensiile, pe cari le-a stârnit, constituesc o dovadă. D-l Paul Hazard, profesor la Collége de France, recensând în revista sa, cartea d-lui Munteanu, o declară « excelentă din toate punctele de vedere » și vorbește în chipul cel mai elogios cu putință despre pasiunea stăpânită cu care d-l Munteanu a știut să dea paginilor sale « o vigoare și o noblețe fără pereche ». Răsunetul, pe deplin meritat, al studiului d-lui Munteanu, în toate cercurile culturale din apus,

ne dă — tuturor celor care stăm strajă lângă destinul culturii românești, o mare satisfacție și o mare încredere în viitor. Mă simt dator să adaog că actualmente preocupările d-lui Munteanu se îndreaptă tot mai mult spre o filosofie a istoriei în general și a istoriei noastre în special. Mai țin de asemenea să informez că în curând va apare un nou studiu al d-lui Munteanu, un studiu de sinteză și amplă erudiție, în legătură cu ideologiile, ce s'au încrucișat în timpul imperiului napoleonian.

« Ca o recunoaștere a meritelor sale și în năzuința de a da activității d-lui Basil Munteanu un nou imbold și un spor de prestigiu, Secțiunea literară are onoarea de a-l propune Membru corespondent

— La despoierea scutinului, se constată că d-l Basil Munteanu a întrunit 26 voturi, din 33 voturi exprimate, 7 voturi fiind contra.

D-l Președinte îl proclamă Membru corespondent la Secțiunea Literară.

D-l Președinte C RĂDULESCU-MOTRU citește următoarea propunere:

« Membrii Secțiunii Literare, având convingerea că prin alegerea de membri corespondenți străini se poate contribui la o cunoaștere mai largă a literaturii, filologiei și filosofiei românești în străinătate, s'au hotărît de data aceasta să dea preferință persoanelor tinere, care sunt mai în măsură să lucreze pentru cauza noastră națională, de cum o pot face persoanele mai în vârstă cu toată marea lor reputație. Secțiunea a rezervat persoanelor mai în vârstă, și cu mare autoritate, locurile de membri onorari.

« Potrivit acestei hotărîri, avem onoare a face propunerea pentru alegerea la un loc de corespondent străin pe d-l Pierre Mesnard.

« D-l Pierre Mesnard, profesor de filosofie la Universitatea din Alger, este o forță dintre cele mai promițătoare ale cugetării franceze contemporane, reîntoarsă la tradițiile ei carteziene. In plină maturitate a mijloacelor sale de investigație, d-l Mesnard a dăruit până astăzi publicisticei filosofice o serie de lucrări de primul ordin, dintre care cităm următoarele: *Essai sur la Morale de Descartes*, operă constructivă plină de vigoare și ingeniozitate, cu atât mai meritorie, cu cât gloriosul filosof naționalist nu și-a închegat într'o lucrare sistematică reflecțiunile sale asupra moralei, ci și le-a risipit prin diversele sale scrieri, și mai ales în bogata și variata sa corespondență

« Tot d-l Mesnard a fost însărcinat să publice și să adnoteze — ca unul dintre cei mai emeriți cunoscători ai lui Descartes — faimosul tratat al acestuia: *Les Passions de l'âme*, pe care l-a precedat de-o introducere savantă și comprehensivă, osebit de notele erudite care luminează textul la tot pasul.

« O altă lucrare însemnată și de vastă erudițiune (încununată cu un mare premiu de Academia de științe morale) este: *L'Essor de la Philosophie politique au XVI-e siècle*, în care autorul reușește să spună lucruri noi despre autori foarte studiați (ca Machiavel, Thomas Morus, Erasm, Bodin Sucrèz

și mulți alții) și să prezinte întreaga epocă într'o luminoasă sinteză, de care istoricii viitorului vor trebui neapărat să țină seamă.

« In ochii noștri însă persoana d-lui Mesnard mai prezintă și altă însemnătate: D-sa este un entuziast filoromân, profund atașat țării noastre, pe care a avut prilejul s'o cunoască de aproape. Trimis în misiune științifică în România, la începutul carierei sale, în calitate de lector de franceză pe lângă Universitatea din Iași, d-l Pierre Mesnard a învățat temeinic limba noastră, îi place să citească scrieri românești și ne-a rămas în orice împrejurare prieten credincios. Așa cum obișnuește să se intituleze singur: « un français très roumanisé », d-l Mesnard, în dorința de-a face cât mai cunoscută, în cercurile franceze, țara românească, a tradus, în ultimele luni, unul dintre cele mai puternice romane românești, care este actualmente în curs de aparițiune la o editură din Paris.

« Iată considerentele multiple, care au determinat Secția noastră literară să vă propună cu unanimitatea voturilor pe d-l Mesnard, ca Membru corespondent străin, rugându-vă să rectificați această alegere ».

— La despoierea scrutinului, se constată că d-l Pierre Mesnard a întrunit unanimitatea de 33 voturi.

D-l Președinte proclamă pe d-l Pierre Mesnard membru corespondent al Academiei Române la Secțiunea Literară.

La ordinea de zi fiind votarea *Proiectului de buget al Fundațiunii Elias* pe 1940, d-l Dr. GR. ANTIPA arată că, în ce privește bugetul Spitalului Elias pe anul în curs, el a fost aprobat de Delegațiunea Academiei; că, de asemenea, Regulamentul pentru funcționarea Spitalului întocmit de membrii Consiliului Elias împreună cu toți medicii membri ai Academiei, a fost la timp trimis spre aprobare Delegațiunii, iar Delegațiunea Academiei l-a aprobat și a comunicat aprobarea sa Fundațiunii.

In ce privește Regulamentul pentru Casa de pensiuni a personalului Fundațiunii, acesta va fi supus aprobării Domniilor-Voastre în această sesiune, neputând fi aprobat numai de Delegațiune, întru cât prin proiectul acestui Regulament se afectează din partea Fundațiunii o sumă de două milioane asupra casei de pensiuni, cu titlu de împrumut, pe termen de zece ani.

D-l I. NISTOR a făcut un referat în numele Comisiunii Financiare a Academiei asupra întocmirii bugetului Fundațiunii Elias pe anul 1940, cu observarea că lefurile personalului Fundațiunii nu s'au egalat cu cele ale funcționarilor Academiei și cu arătarea că bugetul a fost lucrat în ordine, pentru care aduce mulțumiri d-lor colegi din Consiliul Elias. D-sa propune, în numele Comisiunii Financiare a Academiei, să se aprobe bugetul în forma în care s'a prezentat Academiei.

— Proiectul de buget al Fundațiunii Elias, pentru exercițiul bugetar 1940, se votează în unanimitate.

După propunerea d-lui Victor Slăvescu, Consiliul Fundațiunii Elias este rugat să adopte același an bugetar ca al Academiei, adică dela 1 Iulie la 30 Iunie următor, iar nu dela 1 Ianuarie la 31 Decemvrie, cum îl are în prezent.

Trecându-se la votarea bugetului în curs al Spitalului Fundațiunii Elias, d-l I. NISTOR zice că nu putem da un vot mai înainte de a aproba Regulamentul pentru funcționarea Spitalului.

D-l I. SIMIONESCU arată că Regulamentul pentru funcționarea Spitalului a fost aprobat de Delegațiunea Academiei

D-l I. NISTOR zice că acest Regulament nu poate lua ființă fără să fie votat de plen în sesiune generală. Propune să fie votat acum, după o discuție pe articole, întru cât așa cer și Actul de fundație și Statutele Fundațiunii Elias.

— După o discuție la care iau parte d-nii Dr. D. Danielopol, Membru de Onoare, Alex. Lăpědatu și Andrei Rădulescu, d-l Vicepreședinte GH. IONESCU-SISEȘTI, ocupând fotoliul prezidențial, e de părere să se ratifice fără discuție pe articole, Regulamentul în chestiune.

D-l I. NISTOR se opune, propunând votarea Regulamentului articol cu articol.

D-l Vicepreședinte GH. IONESCU-SISEȘTI pune la vot, pe rând, următoarele două propuneri:

Intâia propunere de a face credit Comisiunii de medici care a întocmit Regulamentul și Delegațiunii care l-a aprobat, votându-se în total Regulamentul.

A doua propunere, de a se lua în discuție și vota, articol cu articol, Regulamentul.

— Votul se dă prin ridicare de mână și se constată că întâia propunere a întrunit 17 voturi, iar a doua a întrunit 7 voturi.

D-l Vicepreședinte, GH. IONESCU-SISEȘTI proclamă, drept rezultat al votului, că Regulamentul pentru funcționarea Spitalului Elias s'a ratificat în forma în care l-a întocmit Comisiunea specială de medici și a fost aprobat de Delegațiunea Academiei.

D-l I. NISTOR prezintă și analizează Proiectul de buget pe anul 1939, al Spitalului Fundațiunii Elias

După o discuție la care iau parte d-nii Dr. D Danielopol și I. Nistor, bugetul se votează în unanimitate.

După propunerea d-lui Secretar General ALEX. LĂPĚDATU, se alege o Comisiune din d-nii colegi Dim. Caracostea, G Spacu și I. Nistor, care este însărcinată să examineze Regulamentul pentru înființarea casei de pensiuni a personalului Fundațiunii Elias, să facă asupra lui propuneri concrete, supunându-l votului plenului

Se procede la alegerea delegaților titulari și supleanți ai Academiei Române în Consiliul de Conducere și Administrație al Fundațiunii Familiei « Menachem H. Elias », și se realeg ca membri titulari d-nii Dr. *Gr. Antipa*, *I. Simionescu*, *Dim. Pompeiu* și *Th. Capidan*; iar ca membri supleanți d-nii *G Murnu*, *S. Mehedinți*, *Sextil Pușcariu* și *N Vasilescu-Karpen*

ȘEDINȚA SOLEMNĂ

DELA 26 MAI 1939

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU zice.

Sire,

« Academia Română Vă mulțumește, cu adâncă recunoștință, pentru marea cinste pe care i-o faceți prezidând ședința solemnă de comemorare a 100 ani dela nașterea Regelui Carol I, precum și pentru mișcătoarea atenție pe care i-o arătați, aducând în mijlocul membrilor săi pe Măria Sa Marele Voevod Mihai mândru vlăstar regesc, străjuitorul de mâine al vieții noastre naționale.

« Noi, academicienii, avem toată nădejdea că Măria Sa va duce cu sine o frumoasă amintire dela această primă vizită, pe care ne-o face, și că felul nostru de ocupație îl va atrage și îi va da curiozitate să revină în mijlocul nostru.

Sire,

« Comemorarea de astăzi va fi întregită, în cursul anului acesta și a celui viitor, prin lucrări de cercetări istorice și de documentare biografică, din care parte s'au și tipărit zilele acestea în editura Fundațiilor Regale, iar parte se vor mai tipări, la vremea și după planul pe care Majestatea Voastră le va hotărî.

« Academia Română, prin membrii săi de specialitate, stă la dispoziția Majestății Voastre pentru aceste lucrări. Căci în sufletul nostru nu este dorință mai imperioasă, decât aceea de a colabora la o cât mai vrednică prețuire a rolului avut în istoria poporului român de primul Rege al Românilor, în același timp Fondatorul Instituției noastre.

« Să trăiți, Sire, trăiască Măria Sa Marele Voevod Mihai ! ».

Apoi D-sa rostește următoarea *Cuvântare comemorativă cu ocazia împlinirii a o sută de ani dela nașterea Regelui Carol I :*

Sire,

« Anul, acesta, 1939 s'au împlinit una sută de ani dela nașterea primului nostru rege, întemeietorul dinastiei, Regele Carol I.

« Academia Română găsește în această împrejurare un motiv binevenit pentru a-și arăta, odată mai mult, admirația și nețărmurita iubire Aceluia, care într'o vieață de aproape cincizeci de ani, aflându-se pe tron, încărcat de marile grijî, pe care i le da apărarea intereselor de Stat, a găsit totuși timpul să-i fie un neprețuit sfătuitor și protector. Cincizeci de ani aproape Academia Română a fost într'o strânsă legătură sufletească

cu Regele Carol I Câțiva dintre sfetnicii Lui erau și membri ai Academiei. Cel mai intim, *Dimitrie A. Sturdza*, era chiar secretarul perpetuu al Academiei. Pe faptele glorioase ale Regelui își ridică și își consolidează Academia viitorul său. Dintr'o modestă societate literară, al cărei scop era mai mult să afirme în mod virtual dreptul Românilor la unitatea lor culturală, ea se transformă în anul suirii pe tron, în 1866, în *Societate Academică română;* apoi la 1879, în urma războiului glorios care a adus independența Țării, Academia Română își ia numele pe care îl are astăzi. In același an, în 1879, la 8 Iunie, Regele Carol I, pe atunci numai Domnitor al Țării, face Academiei Române marea cinste de a primi să-i fie președinte de onoare, prin următorul răspuns: « Sunt mândru că sub Domnia Mea s'a fundat Societatea, care astăzi devine Academia Română Urez din toată inima ca această frumoasă instituție să fie un izvor pentru știință, pentru limbă și istoria noastră națională.

« Primesc cu o vie satisfacție a fi președintele onorar al acestui doct corp, precum am fost fericit de a fi, chiar dela fundarea ei, președintele Societății academice ».

« Și înainte de 1879, în câteva rânduri, Măria Sa Domnitorul Carol I a venit în mijlocul membrilor Academiei, interesându-se de lucrările lor Constatând, în primul an al domniei Sale, că din cauza situației precare a finanțelor Statului, publicațiile Academiei nu pot fi tipărite, ia asupra Sa Insuși cheltuelile urgente. Astfel, în 1867, scrie ministrului de Instrucție Publică de atunci: «Trebue ca *neapărat* și *numaidecât* să puneți la dispoziția Academiei o mie de galbeni; lipsa de bani a oprit azi toate lucrările. De nu puteți dispune de această sumă, o veți lua din lista Mea civilă ».

« In 1868, președintele de atunci al Academiei, *Ion Heliade Rădulescu*, profitând de prezența Domnitorului, la deschiderea sesiunii din 15 Septemvrie, îi mulțumește cu recunoștință pentru numeroasele Sale acte de generozitate, în urma cărora se răspândeau pentru prima oară, în școalele primare, atlasuri geografice în limba română.

« Insă, după 1879 și mai ales după anul 1881, când pe capul Domnitorului de până aici a fost așezată coroana de Rege, interesul Regelui Carol I pentru Academie devine și mai viu In 1884, El ia parte la lucrările Academiei, făcând propunerea de a se edita un « Etymologicum Magnum Romaniae », dicționarul care este și astăzi în curs de publicațiune, sprijinindu-și propunerea pe următoarele considerațiuni: « Trebue să ne îngrijim de limba noastră, care s'a păstrat neatinsă în câmpiile roditoare ale Dunării, în plaiurile mărețe ale Carpaților... Ce sarcină mai dulce poate avea Academia decât a lua sub paza sa această limbă veche, pe care poporul o înțelege și iubește? ». Pentru ca propunerea să ia cât mai repede un început de realizare, Majestatea Sa se înscrie printre primii subscriitori platnici. In anul 1890, în sesiunea de Martie, în ajunul împlinirii a 25 ani de existență, Academia Română are plăcuta surprindere să asculte conferința M S Reginei Elisabeta, pe care o prezidează M. S. Regele Carol I. « Academia Română, zice M S. Regele Carol I luând președinția, are astăzi o ședință, care va rămâne memorabilă în analele sale: Regina

va lua cuvântul. Nu s'a întâmplat niciodată ca o Regină să vorbească înaintea unui corp științific. Sunt mândru că tocmai Academia Română poate înscrie în *curriculum vitae suae*, încă în ajunul nunții sale de argint, acest fapt unic, pe care îl salutăm noi toți cu vie mulțumire ».

« Acest fapt unic a anticipat alte fapte tot atât de remarcabile. Chiar în primăvara următoare, când Academia a sărbătorit jubileul său de 25 ani, într'o alocuțiune ceva mai lungă, M. S. Regele Carol I trece în revistă întreg trecutul de activitate al Academiei, din care alocuțiune se simte că nu fusese grijă și năzuință în sufletul acestei instituții, care să nu fi fost și în sufletul Său. Cu o vădită mulțumire, M. S. enumeră publicațiile făcute în ramura literaturii bisericești, în istorie și poezia populară și termină cu urarea ca « Academia să strălucească și mai departe prin lucrările sale, să încălzească toate inimile românești și ca ușile sale să fie deschise pentru întâlniri pașnice și lupte științifice, un teren pe care toți Românii pot să-și întindă o mână frățească ».

« In ședința din 25 Martie 1900, în sfârșit, dorința Sa de a lua o parte activă la lucrările Academiei, este exprimată fără ocol prin prezentarea unui manuscript inedit din timpul lui *Alexandru Ipsilanti* din Moldova, scris de abatele *Comite d'Hauterive*, și al cărui cuprins Dânsul îl analizează cu amănuntul, așa cum ar face și colegii noștri din secția istorică. In anul următor, ca o continuare la contribuția de documentare istorică începută, M. S. atrage atenția asupra scrisorilor care interesează istoria Românilor, din corespondența lui *Frederic cel Mare*, Regele Prusiei.

« După aceste comunicări ocazionale, urmează, în anul 1904, comunicarea istorică despre « Nicopole, 1396—1877—1902 », cetită de M. S. Regele Carol I, în ședința din 3 Aprilie, și care va rămâne pentru toate timpurile cea mai luminoasă contribuție la explicarea destinului românesc.

« Astfel, an cu an, legătura sufletească dintre fostul Suveran și Academia Română a ajuns să fie din ce în ce mai strânsă. Cuvintele pe care Suveranul le pronunța oridecâteori venea în incinta Academiei, « că se simte fericit aici », nu sunt o simplă formulă de politeță, ci expresia sinceră a celor ce El simțea. De asemenea și marele bărbat de Stat și editor al vechilor cronici, *Mihail Kogălniceanu*, nu ca să pună un titlu deșert de glorie pe numele Academiei, ci ca să constate, la avutul sufletesc al acesteia, un adevăr istoric, salută în calitate de președinte, la 28 Martie 1890, pe Regele Carol I, cu cuvintele: « Sire, Academia și-a luat începutul sub glorioasa Domnie a Majestății Voastre. De aici datează nașterea ei, întemeierea ei, creșterea ei ».

« Această strânsă legătură dintre fostul Suveran și Academie atrage asupra acesteia o îndatorire de înalt ordin moral, pe care tot marele bărbat de Stat și editor de cronici bătrâne, *Mihail Kogălniceanu*, o aduce la cunoștința Țării, în aceeași ședință dela 28 Martie 1890, prin următoarele memorabile cuvinte, pe care le spune la sfârșitul cuvântării cu care salută pe Regele Carol I.

« Mă opresc aici; însă nu pot să nu aduc aminte că o răsplătire frumoasă Vă așteaptă, Sire, precum și pe prea glorioasa noastră Regină și pe Nepotul

Vostru, Moștenitor al Tronului, pentru protecțiunea ce dați Academiei; este știut că știința, literele și artele nu au fost niciodată ingrate pentru Suveranii care le-au îmbrățișat ».

« Iată îndatorirea de înalt ordin moral, pe care o are Academia Română de îndeplinit.

« Acei care, astăzi și în tot timpul de aici înainte, vor avea să reprezinte știința, literele și arta în instituția Academiei Române, să ție de a lor datorie sfântă, că niciodată pe viitor, ingratitudinea către Suveranul Țării să le păteze conștiința !

* * *

« Suntem astăzi, la sărbătorirea centenarului dela nașterea Regelui Carol I, într'un moment în care, mai mult decât oricând, Academia Română este datoare să-și arate gratitudinea față de memoria fostului ei mare protector. Cum să și-o arate ea mai bine această gratitudine, decât intrând pe de-a'ntregul în deprinderile minții și inimii Aceluia care a fost Carol I, primul Rege al Românilor, adică· vorbind, deschis și cinstit, adevărul și numai adevărul asupra destinului, care a unit pe veci pe prințul Carol de Hohenzollern Sigmaringen și pe familia Sa de neamul românesc. Este așa de frumos și mare acest adevăr, că nu mai este nevoie să fie îmbrăcat într'o haină de paradă.

« Despre nepătrunsa putere a destinului, care a făcut ca un prinț din Casa de Hohenzollern să fie primul Rege al poporului descendent din Daco-Romani, prima clară viziune a avut-o El însuși, Regele Carol I. Contribuția Sa la cunoașterea istorică a trecutului· Nicopole, 1396—1877—1902, dovedește aceasta în deajuns. La 1396, sub zidurile cetății Nicopole, a luptat pentru desrobirea creștinătății de sub semiluna otomană, alături de Mircea cel Bătrân, Comitele Frederic VI de Zollern, întemeietorul Casei de Hohenzollern; la 1877, sub zidurile aceleiași cetăți, prințul Carol I de Hohenzollern, Domnitorul Românilor, pe locul în care se desfășurase bătălia dela 1396, trece în revistă trupele aliate ruso-române, care aveau să ducă războiu în contra aceleiași semilune; iar la 1902 vederea din nou a cetății Nicopole, dar de astădată nu ca războinic, ci ca Suveran sărbătorit de locuitorii unei țări, la a cărei independență el contribuise cu jertfele armatei sale române.

« Puterea destinului, din cele mai vechi timpuri ale culturii omenești, este socotită ca o putere stăpânitoare a lumei. Calea ei este nepătrunsă. Totuși, dacă ea ține o ordine, fără cotituri de capriciu, calea ei nu poate să rămână în vecii vecilor nepătrunsă. Căci rațiunea omului, ce este ea altceva oare, decât darul de a inventa toate posibilitățile, care se pot realiza într'o ordine fără cotituri de capriciu? Calea rațiunii și calea destinului trebue să ajungă la o suprapunere, întru cât destinul nu poate fi decât una din posibilitățile rațiunii.

« La această suprapunere, lucrează toți oamenii noștri de știință, în special istoricii și filosofii

« Ce a dus sub zidurile cetății Nicopole, de pe malul Dunării, pe viteazul întemeietor al Casei de Hohenzollern? Liberarea creștinătății de sub amenințarea semilunei. De sigur. Aceasta este una din posibilitățile indicate de rațiune Este, în orice caz, posibilitatea întrevăzută de rațiunea oamenilor din anul 1939. Dar aceasta nu este singura posibilitate, pentru a reveni sub zidurile aceleiași cetăți în viitor.

« Când Prințul Carol de Hohenzollern Sigmaringen a primit în 1866 propunerea, ca să se sue pe tronul Principatelor Dunărene, un tron înconjurat numai de riscuri primejdioase, în sufletul Lui s'a produs o stare asemănătoare aceleia, prin care a trecut, cu cinci secole mai înainte, ascendentul său Frederic VI de Zollern. Posibilități diferite, dar aceeași cale a destinului. Ce a urmărit Frederic de Zollern? Să sară în apărarea celui mai sfânt bun, pe care îl avea atunci de apărat Europa apuseană: prestigiul bisericii creștine. După cinci secole, un alt Hohenzollern se hotărăște să ia calea spre Dunăre; oare era și acum un bun sfânt al Europei apusene de apărat? Era. Unul tot așa de sfânt, fiindcă și el era izvorît din spiritul creștinismului

« In Apusul Europei, mai mult decât în partea orientală a acesteia, prin adoptarea moralei creștine s'a trezit conștiința unei misiuni culturale. Popoarele Europei apusene se credeau predestinate, din datorie creștinească, de a libera lumea de sub mizeria morală și materială, în care fusese ținută de păgânism In aprecierea unui bun creștin din Apusul Europei, de acum o sută de ani, a primi un rol de organizator într'o țară încă neorganizată era o misiune tot așa de sfântă ca și aceea de a fi apărătorul bisericii creștine. Prințul Carol de Hohenzollern Sigmaringen, primind oferta tronului românesc a continuat sub o nouă formă calea destinului, pe care mersese odinioară străbunul său. De aceea și hotărîrea sa a fost repede; fără ezitare și fără calcul. Dacă e să salveze vieața unui popor, cavalerul creștin, orice s'ar întâmpla, primește. Aceasta a și hotărît pe Prințul crescut într'o rigidă tradiție creștină.

« In ziua de 8 Aprilie, stil vechiu, se pronunță plebiscitul Principatelor Unite Române pentru alegerea Principelui Carol de Hohenzollern ca Domn al Românilor, iar la o lună după aceea Principele pune piciorul pe pământul României la T.-Severin.

« Repeziciunea cu care s'a petrecut suirea pe tron, votarea primei Constituții, în care se institue domnia ereditară pentru familia Principelui; dobândirea firmanului de învestire din partea Porții; consimțimântul tacit dat, rând pe rând, de diferitele mari puteri europene la noua stare de lucruri în Principatele Române, sunt explicate de unii ca fiind rezultatul unei abilități politice, pentru care s'a găsit numele de politica faptului împlinit Insuși conștiinciosul nostru bărbat de Stat, Dimitrie A. Sturdza, fostul secretar general al Academiei Române, este de această părere. Scrierea sa, cetită în ședința Academiei Române, dela 4 Mai 1912, are ca titlu următoarea afirmare, cu înțeles dubios: *Autoritatea faptului împlinit, executat în 1866 de cei îndreptățiți.* Adică în 1866, un fapt a căpătat autoritate prin simpla lui împlinire; dar el totuși a fost executat de cei îndreptățiți. Dacă,

însă acei care l-au executat, au fost îndreptățiți, autoritatea faptului nu vine ea oare dela această îndreptățire?

« Adevărul adevărat este cu totul altul. Autoritatea faptului îndeplinit în anul 1866 vine dela împrejurarea, că acei care ar fi putut să împiedece faptul n'au voit-o sau n'au putut-o face. Aşa este totdeauna cazul faptului împlinit în istorie, ca şi în vieața omenească în genere. Aceea ce se voieşte şi nu se împiedecă, se împlineşte. Suirea şi legalizarea pe tron a Principelui Carol, voită de reprezentanții poporului român din Principatele Dunărene s'au îndeplinit, fiindcă acei care ar fi avut interes să le împiedece n'au avut puterea să le împiedece. Care avea interes să le împiedece? Găsim denunțarea acestora în istoria adevărată, adică în istoria nefalsificată de subiectivism. Aveau interes: vreuna poate dintre Puterile europene; în primul rând Puterea otomană; şi în al doilea rând, pretendenții la tronul Principatelor. Nu s'a produs împiedecarea, nici dintr'o parte, nici din alta; de ce? Fiindcă hotărîrile reprezentanților poporului românesc s'au luat repede şi cu abilitate? Aceasta au putut-o crede entuziaştii patrioți români, chiar acei de talia unui Dimitrie A. Sturdza, dar adevărul, care iese din consultarea documentelor vremei, nu este acesta. Documentele vremii vorbesc în mod clar de slăbiciunea Statului otoman şi de suspiciunea reciprocă dintre celelalte Puteri europene. Turcia nu avea o armată bine organizată. Celelalte Puteri europene îşi țineau armatele pentru alte scopuri. Totuşi, oricât de slab organizată ar fi fost armata turcească, ea ar fi putut ocupa Principatele sau măcar o parte din principate. De ce n'a primit ordinul să treacă Dunărea? Fiindcă Turcia primea informații dela Puterile prietene, că ocuparea Principatelor n'ar fi tocmai fără risc. I se şoptea că armata poate fi silită să lupte; ceva mai mult: poate să sufere o parțială înfrângere, şi atunci această înfrângere ar fi adus o ştirbire de prestigiu, care s'ar fi propagat în toată lumea balcanică. Şi să nu se uite, adăogau binevoitorii informatori ai Turciei, că pe tronul Principatelor române se găseşte un Principe de Hohenzollern, militar de tradiție şi care, ceva mai grav, de cum a luat în mâini frânele Statului român a început să organizeze o armată. In aceste condiții, nu era mai bine pentru Turcia, ca ea să aştepte şi să se mulțumească în cele din urmă cu o satisfacție formală? Rămâneau pretendenții. Aceştia constituiau o piedecă formidabilă, care putea să se ivească la fiece moment, cu toate aparențele contrare. De ce nu s'au ivit? In pătura conducătoare a poporului românesc erau destule elemente, care aveau în sângele lor aviditatea de a stăpâni tronul țării, aviditate care crescuse la paroxism, pe timpul guvernării fanariote. In această privință, starea din Principatele Române era la fel cu aceea dela celelalte popoare creştine din Balcani. Pretendenții la tron constituiau aici peste tot o cauză de instabilitate politică. De astădată însă, pretendenții la tron îşi măsoară aviditatea; cumpănesc împrejurările; ezită. Bine înțeles, pentru moment, nu pentru totdeauna. Cine i-a făcut ca de astădată să se cumpănească şi să ezite? Din documentele vremii se vede clar. Prestigiul personal al Prințului. Din momentul când acesta s'a prezentat în fața reprezentanților poporului pentru a presta jurământul pe Constituție, în

sufletul păturii noastre conducătoare s'a simțit că de astă dată nu mai este ca pe vremurile de până aci. De astă dată era un adevărat conducător pe tronul Țării.

« Autoritatea faptului împlinit nu venea, așa dar, din repezeala cu care s'au împlinit formele instaurării pe tron a Prințului, ci din însușirile înnăscute ale acestuia. Faptul s'a împlinit, fiindcă Prințul Carol I a fost bărbatul potrivit împrejurărilor, prin care trecea neamul românesc la 1866.

« Insușirile înnăscute și tradiția de Hohenzollern ale Prințului au constituit în 1866 și de aici înainte în tot cursul lungei sale Domnii, zidul de apărare, de care s'au izbit și în care s'au frânt toate atacurile îndreptate contra Statului român. Un Principe de Hohenzollern, cu caracterul pe care l-a avut Regele Carol I, era singurul care putea reuși în misiunea de a readuce neamul românesc la destinul său istoric.

« Și trebue mărturisit astăzi, că misiunea aceasta a fost așa de grea, că numai prin voința Celui de Sus, se poate explica desăvârșirea sa.

« Neamul românesc a fost scos din orbita destinului său prin năprasnicile cuceriri făcute în Sud-Estul european de Impărăția otomană. In urma acestor cuceriri, centrul de gravitație al vieții sale politice se mută din spre Europa centrală, spre colțul Europei ocupat de puterea turcească. In secolul al XIX-lea, Românii, alături de celelalte popoare creștine din Balcani, sunt cunoscuți în Apusul Europei numai ca unul din numeroasele puncte de întrebare, pe care le punea așa numita chestiune orientală; sau, mai bine zis, ca unul din bunurile care aveau să se împartă, atunci când va fi deschisă moștenirea bolnavului din Constantinopole.

« Prima parte a misiunii Principelui Carol I de Hohenzollern, ales Domnitor al Țării, era astfel dela sine indicată. Țările române trebuiau să fie liberate de sub Impărăția otomană. Pentru a fi eliberate însă, nu le sta înainte o singură cale. Ci mai multe; în orice caz două. Calea obișnuită balcanicilor: eliberarea prin intervenția unei Puteri străine, care Puteri dintr'un interes direct sau indirect să fie aduse a face războiu Turciei, și calea obișnuită popoarelor occidentale: pregătirea unui războiu direct cu Turcia, organizând o armată proprie. Nu este greu de ghicit, care dintre aceste două era pe placul Principelui Carol I de Hohenzollern. Descendent al unei familii, la care disciplina militară era intrată în sânge; el însuși crescut de mic în cultul lui Frederic cel Mare de Prusia, ar fi greu de admis, că schimbând locul, el și-a schimbat dintr'odată și caracterul; că în loc de a se încrede în spada sa proprie, să se încreadă în dibăcia diplomației balcanice. A doua zi, cum cetim în notele zilnice ale unui martor al vieții sale, instalat la conducerea Țării, el ia în deaproape cercetare situația armatei, pe care încearcă s'o organizeze, nu numai după modelul, dar și cu instructori prusieni. Bine înțeles, intențiunile lui nu sunt înțelese. Educația păturii conducătoare românești, din mijlocul căreia Domnitorul avea să-și aleagă sfetnici, cultivase în aceștia mai mult încrederea în magia

frumoaselor formulări de principii, decât în organizarea trupelor militare. Domnitorul a trebuit să cedeze, pentru a nu trece drept un agent al Prusiei. Armata română s'a organizat totuși, cu încetul. La zece ani după venirea Prințului în țară, armata nu mai era aceea, pe care el o găsise în 1866. Când se produse declarația de războiu dintre Rusia și Turcia în 1877, el avea lângă el o armată modestă, dar avea totuși o armată și mai presus de toate avea în el conștiința că numai prin puterea armatei va ajunge să-și aibă independența Tronului. Această conștiință explică întreaga sa purtare dela începutul războiului. Atotputernicului Impărat al tuturor Rusiilor i s'a părut, din cale afară de pretențios că Domnitorul Românilor vrea să-și păstreze comanda asupra armatei sale Ce însemnătate putea oare să aibă o armată așa de mică? Insă Domnitorul nu intră în războiu, câtă vreme nu i se încredințează o zonă separată de comandă. Când apoi este chemat să vină grabnic în ajutor, pretenția lui crește; intrarea în războiu o condiționează, după tratative în toată regula, de comanda supremă asupra tuturor trupelor ruso-române, care luptă în sectorul Plevnei. Această purtare pretențioasă putea să aibă consecințe periculoase, în cazul când armata rusească izbutea să invingă fără ajutorul Românilor la Plevna, dar ea era singura consecventă cu conștiința unui militar de rasă. Domnitorul Carol, deodată cu afirmarea tradiției sale de familie, reînvia astfel vechea atitudine a voevozilor Țării, care duceau războiul numai pe propriul lor risc

« Independența obținută în urma războiului din 1877 înlesni neamului românesc din nou gravitarea lui spre Europa centrală și cu aceasta cristalizarea idealului său național. Aspirațiunile de până aici luară, după proclamarea Regatului în 1881, o orientare politică precisă. Unitatea națională a tuturor Românilor se impuse ca o a doua parte a misiunii așteptându-și realizarea. La aceasta a doua parte a misiunii sale, primul Rege al Românilor a avut din partea păturii conducătoare un concurs ceva mai eficace. Idealul unității naționale era în sufletul tuturora acelora care aparțineau acesteia: fie că ei aveau influență, fie că nu aveau influență în afacerile de Stat. Idealul unității naționale era pe deasupra oricărui interes de partid politic. După proclamarea Regatului, nu mai existau separatiști, nici față de idealul țării, nici față de prestigiul Aceluia care ocupa Tronul. Cu toate acestea, erau deosebiri de metode în aceea ce privește realizarea unității naționale.

« Potrivit educației verbaliste, care era la modă, mulți dintre așa numiții oameni politici sperau să obțină realizarea idealului dela frumusețea arhitectonică a principiilor afirmate de sus cu pompă și ostentație. Regele Carol I, dimpotrivă, avea puțină încredere în frazeologie. Intregirea neamului, care își pusese soarta în mâna lui, pentru el nu era o problemă de rezolvit prin inspirații improvizate, ci o problemă de politică practică, a cărei rezolvire o indica experiența de până aci a popoarelor; experiență pe care el nu avea să o caute prea departe, căci o învățase în casa sa părintească și își formase sufletul în ea; experiența întregirii Prusiei, la care contribuise în mod atât de nobil, strămoșii săi.

« Intr'o comunicare făcută la Academia Română în 1901 și de care am amintit mai înainte, Regele Carol I, vorbind de Frederic cel Mare, întregitorul Prusiei, îl caracterizează ca pe bărbatul de Stat· « cu iscusită judecată și minunată prevedere; cu o atenție, căreia nimic nu-i scapă, chiar din lucrurile cele mai mici ». Cu aceste cuvinte, Regele Carol I caracterizează și metoda prin care el urmărește întregirea neamului, idealul național. Iscusită judecată și minunată prevedere. Prin aceste însușiri și-a meritat el gloriosul titlu de Carol I cel Înțelept, pe care i-l dă astăzi istoria

« In adevăr, o iscusită judecată a dovedit el, punând independența Țării la adăpost de orice atac din partea Rusiei, prin alianța cu Puterile Centrale, Germania, Austro-Ungaria și Italia; alianță care a durat până la războiul din 1916 și care a dat țării putința să se desvolte în mod liniștit pe terenul economic și cultural. Minunată prevedere a dovedit el mai ales refuzând coroana Bulgariei, care i se oferea după detronarea Prințului Alexandru de Battemberg în 1886 Unirea cu Bulgaria ar fi adus o complicație primejdioasă în calea revendicării provinciilor locuite de Români din Imperiul Austro-Ungar și Imperiul rusesc. Iscusită judecată și minunată prevedere, la un loc reunite, a dovedit el în timpul ultimului războiu dintre popoarele balcanice, din 1913, când el se ridică până la rolul de arbitru al situației politice Sud-Est europene

« Intregirea de fapt a neamului el n'a văzut-o Voia Celui de Sus a dat această nobilă misiune urmașului său, Ferdinand I cel Leal. Nici înlăturarea cauzelor de slăbiciune internă, cu care el a avut atât de luptat și care l-au împiedecat dela consolidarea Statului, așa cum a fost dorită de el, nici pe aceasta n'a văzut-o In voia Celui de Sus stă ca și misiunea aceasta din urmă să se desăvârșească sub domnia Celui de al doilea urmaș al său, sub Regele Carol II, Voievodul Culturii.

Sire,

« Sunt câteva zile numai, de când s'a ridicat în piața din fața Palatului regal din București, statuia de bronz a Aceluia, care a purtat războiul de independență a Țării. Ceva cam întârziat a venit această statuie. Amintirea înțeleptului Rege n'a suferit însă cu nimic din aceasta. Intârzierea nu atacă decât amintirea celor care nu merită să aibă statuie. In schimbul întârzierii, înțeleptul Rege a avut, cu ocazia desvelirii statuii sale, o apoteozare, nu numai așa cum s'a cuvenit să fie din partea unui popor recunoscător, ci așa cum și-ar fi dorit-o el însuși, din tot adâncul sufletului său !

« Pe strada, pe care el venise în 1866, ca să-și ia în primire Palatul în care avea să locuiască, pe fostul pod al Mogoșoaiei, pe care se găseau, la venirea lui, înșirați în spalier, de o parte și de alta, bărbații care nu aveau în aspectul lor nimic milităresc, deosebindu-se de restul populației numai prin aceea că țineau pe umăr o pușcă și erau încinși cu cartușiere, defilau acum, în ziua de 9 Mai 1939, în fața statuei lui, nu numai trupe de armată regulată, dar și echipe din rândurile populației civile, compuse din tineri

şi bătrâni, băieţi şi fete, formate în spiritul de disciplină militară, aşa cum dorise şi el atât de mult

« Apoi a doua zi, la 10 Mai, pe platoul Cotrocenilor defilarea măreaţă a armatei regulate · continuarea apoteozei ! Statuia, în adevăr, a întârziat, dar spiritualitatea misiunii, pe care descendenţii familiei de Hohenzollern o au de îndeplinit în istoria neamului românesc, aceasta n'a întârziat, dimpotrivă a continuat să-şi sporească şi să-şi întărească roadele. Zecile de mii de soldaţi cari au defilat pe platoul Cotrocenilor, disciplinaţi milităreşte, la suflet şi la corp, echipaţi cu tot ce tehnica războiului a dat până acum mai perfect, sunt întrupările, aşteptate cu atâta dor, zeci de ani în şir, de sufletul Aceluia care a fost cârmuitorul de ieri al destinului românesc. Pe platoul Cotrocenilor, în zilele trecute, Invingătorul dela Plevna, Inţeleptul Rege Carol I, din lumea lui de fericită existenţă şi-a revăzut cele mai intime gânduri în realizările Nepotului Său, Carol II.

« I-a fost dat astfel destinului românesc să-şi regăsească, până în cele din urmă, în mijlocul unei Europe întinerite, calea sa de glorie străbună ».

MAJESTATEA SA REGELE CAROL II binevoieşte a zice:

Domnilor,

« In acest an comemorativ, în care toată suflarea românească serbează cu adâncă evlavie o sută de ani dela naşterea primului Rege al României, această şedinţă solemnă a Academiei Române are un tâlc deosebit.

« Vieaţa Academiei nu este ea oare strâns legată de domnia Regelui Carol I?

« Renăscută în forma Societăţii Academice Române odată cu suirea Sa pe Scaunul Domnesc, fiecare fapt însemnat al acestei domnii a însemnat un spor de prestigiu şi o întărire a celui mai înalt aşezământ de cultură naţională.

« Sărbătorirea acestui centenar de către Cenaclul Academic era o elementară datorie a ei ; dar ştiu prea bine că şedinţa de astăzi nu este izvorîtă din acest simţ al datoriei, ci dintr'un avânt al inimii fiecărui dintre Domniile-Voastre, către acela care v'a purtat atâta grijă şi care credea cu atâta tărie în înalta menire a Academiei Române.

« Aci nu este locul ca în această clipă să amintesc înaltele însuşiri de om politic şi de general al acestui mare Suveran, cu toate că la acest bărbat politica era însuşirea de căpetenie, totuşi interesul ce-l arăta culturii era o ramură a înaltelor Sale grijí pentru propăşirea Statului.

« Grija culturală, dar şi grija politică.

« Carol I a crezut ferm că în calea înălţătoare a desvoltării României, opera culturală a Academiei avea un loc de frunte, căci iată cum se rosteşte în 1870 către ea:

— « Chemaţi a fi păzitorii tezaurelor intelectuale ale României, sunteţi meniţi a desvolta, departe de agitaţiunile febrile ale unor aspiraţiuni necoapte, adevăratele forţe ale naţiunii şi a răspândi în popor, prin exemplul ce-l daţi,

convincțiunea că în timpurile moderne o muncă conștiincioasă și cugetări serioase sunt singure în stare a da unui Stat putere și vieață».

«Din nou în 1890, când vine împreună cu scumpul Meu Părinte în mijlocul Domnilor-Voastre, spune, răspunzând întâmpinării lui Mihail Kogălniceanu:

— «Având acum pe Moștenitorul Meu lângă Mine, voiu deștepta și voiu încălzi necontenit în inima Sa simțimântul datoriei către Țară și al iubirii de patrie, pentru ca la timpul Său să poată ocupa cu vrednicie locul înalt, de unde e chemat să fie un apărător convins al instituțiunilor Țării, un sprijinitor plin de râvnă și înfocat al limbii și al literaturii românești pe care am îmbrățișat-o cu atâta statornicie și dragoste din ziua când numele Meu a fost înscris în fruntea Academiei

«Această onoare o pot răsplăti numai prin o voință hotărîtă de a face ce este în puterea Mea, ocrotind științele și împodobind istoria națională prin fapte vrednice ale neamului românesc».

«Din aceste vorbe reiese și mai lămurit felul în care vedea menirea de frunte a Academiei în întregul organizării Regatului.

«El a crezut în Academia Română, a crezut hotărît în rolul ei, în desvoltarea politică a Țării, lucru pe care-l afirma din nou cu prilejul jubileului de 25 ani al Academiei Române:

— «Renumele Academiei noastre, încă tânără. trebue să aibă un răsunet departe peste hotarele Țării spre a atrage în Capitala României bărbații însemnați, cari să se încredințeze că vechile Principate Dunărene s'au transformat în un centru de civilizațiune și de propășire și au devenit prin vitejia armatei, ce a uimit lumea, prin avântul său și tăria sa,— un Stat puternic și neatârnat, stabilit pe temelii așa de tari, încât nicio sguduire nu-l mai poate sdruncina».

«Iată, după cum am zis, concepția politică care a avut-o Regele Carol I în rostul Academiei

«Dar acest rol al ei nu se mărginea pentru El numai la o politică culturală, ci avea unul hotărît în politica națională.

«Legăturile noastre internaționale de atunci împiedicau pe Suveranul Țării să se rostească hotărît asupra aspirațiunilor de unire a tuturor Românilor

«Aceste aspirațiuni erau o parte vie a inimii fiecărui Român și deci și a inimii lui Carol I

«In Academia Română putea El găsi un refugiu pentru aceste aspirațiuni firești ale întregului Său neam, căci ea a fost cu mult înainte de unificarea politică și teritorială a României, unificarea de suflet a întregului Românism.

«Academia Română, chiar dela întemeierea ei, necunoscând hotarele politice, n'a vrut pentru Români să cunoască decât un singur hotar, acel firesc al neamului

«Această credință, stăpânită din rațiune diplomatică, a svâcnit totuși odată din sufletul Său în fața acestui cenaclu, cu prilejul ședinței festive din 13 Mai 1906

— « *Infuntată sub numele de Societate Literară, începuturile ei au fost modeste; munca însă, pe care a desfășurat-o în acele patru decenii — unind într'un suflet pe reprezentanții culturii tuturor Românilor — a fost din ce în ce mai mare, așa că puteți privi cu mândrie calea străbătută și roadele dobândite* ».

« *Dar dragostea cea mai mare care o purta Academia, era izvorîtă totuși, dintr'o convingere filosofică mult mai adâncă*

« *Limba!*

« *A crezut și bine a crezut că limba este darul cel mai scump ce-l poate avea o națiune; limba e asemenea unor moaște sfinte, care trebuesc păstrate cu o grijă religioasă, căci ea este afirmațiunea cea mai vie a continuității, a unității și a vieții unui neam Ce frumos sunt exprimate aceste convingeri în alocuțiunea din 7 Aprilie 1897.*

— « *Iubirea Mea pentru frumoasa noastră limbă crește din an în an* »

« *Cu atât mai mare este dar nerăbdarea Mea ca bogatul tezaur de cuvinte să fie alcătuit cât mai curând* ».

« *Din mai toate cuvântările Sale ținute aci, reiese această grijă, aș putea zice părintească, pentru limba noastră*

« *Ca părinte, se temea de influențe otrăvitoare venite dintr'un mediu necorespunzător tradiției naționale.*

« *El a avut credința justificată, că Academiei îi revine datoria de a priveghia la menținerea limbii în cadrul cât mai tradițional, a frâna unele tendințe nepremise de a invada această comoară națională cu cuvinte ce n'au niciun rost*

« *La noi, literatura mai înaltă desvoltându-se mai târziu, opera nu era greu de îndeplinit și totuși, fără a cădea într'o exagerare nerațională, prea puțin s'a pus stavilă, prea s'au deschis larg porțile unor cuvinte care n'au nimic de împărtășit cu sufletul românesc.*

« *Iată cum se rostește Regele Carol I în această privință în 1884:*

— « *Nu mai puțin trebue să ne ocupăm și de viitor. . de limba noastră care s'a păstrat neatinsă în câmpiile roditoare ale Dunării, în plaiurile mărețe ale Carpaților, aceste ținuturi încântătoare, descrise cu măestrie și în o limbă așa de curată de poetul nostru Vasile Alecsandri*

« *Ce sarcină mai dulce poate avea Academia, decât a lua sub paza sa această limbă veche pe care poporul o înțelege și iubește!*

« *Menținem dar aceste frumoase expresiuni întrebuințate de străbuni și nu ne temem de cuvinte care au căpătat de veacuri împământenirea*

« *Superflua non nocent* ».

« *Ce limbă are norocul de a dispune de patru cuvinte pentru o însușire, care trebue să fie mândria fiecărui popor, care trebue să fie scrise pe steagul fiecărei armate: voinicie, vitejie, bravură, eroism?*

« *Să ne ferim însă de o îmbelșugare de expresiuni moderne care ne punând o stavilă la timp, vor înstrăina poporului limba sa.*

« *Am fost îndemnat a rosti aceste câteva cuvinte prin dragostea ce am pentru frumoasa și bogata limbă română*. . .».

« Izvoarele curate, din care fiecare trebuia să se adape, erau poezia populară şi vechile cărţi bisericeşti; El care fusese iniţiat în limba română de exponenţii şcoalei latineşti, El care aprecia la justa lor valoare pe un Massim, pe un August Treboniu Laurian, nu fugea de vorbe de obârşie slavonă, căci ele fuseseră încetăţenite în limba noastră prin valurile vremurilor şi întru nimica nu scădeau temelia latină a culturii noastre.

« Iată ce duios şi cu câtă adâncă pricepere se glăsueşte la 1 Aprilie 1891 asupra acestei probleme aşa de arzătoare în concepţia Sa:

— « Frumoasa limbă română în al cărui geniu M'am silit a pătrunde şi pe care am îmbrăţişat-o cu atâta căldură şi dragoste, s'a întărit pe temelie trainică şi a reînviat în vechea sa strălucire; însă, cu toate perturbaţiunile, dânsa n'ar fi putut niciodată să fie primejduită, având rădăcini prea adânci şi un razim prea puternic în cărţile bisericeşti, în cronice şi în poezia populară.

« Literatura bisericească cu toate înrâuririle slavone şi greceşti, este un izvor bogat al limbii vechi, păstrând unitatea în scriere şi vorbire, şi a fost astfel adevărata legătură între toţi Românii din diferitele ţări.

« Cetirea acestor cărţi vechi, care înalţă sufletul şi care sunt o mângâiere în ceasul de suferinţă, deschide scriitorilor noştri un câmp întins, şi arată că limba strămoşească este limba noastră clasică — având pentru popor un sunet aşa de atrăgător ».

« Cronicarii noştri ne grăiesc în această frumoasă limbă trecutul şi zugrăvesc într'un mod cumpătat, însă în coloare aşa de vie, furtunile şi luptele crâncene înfruntate de Români, încât fiecare trebue să fie cuprins de mirare cum neamul românesc a putut să biruiască atâtea greutăţi şi să stăpânească atâtea primejdii, care o aduceau adesea la marginea prăpastiei, fără a fi fost înghiţit de valurile îngrozitoare ale vremurilor tulburate şi întunecoase de pe atunci ».

« Am reamintit această pagină din cuvântarea ţinută pentru jubileul Academiei, pagină, care n'ar trebui să lipsească din nicio antologie a limbii româneşti, căci ea exprimă aşa de lămurit dragostea ce avea primul Rege al României pentru limba poporului Său şi pentru acea duioasă şi fermă convingere în destinul nepieritor al neamului Său. E o bucată literară plină de cea mai delicată nobleţă şi de un stil de o perfecţie rar atinsă. Mai departe în această cuvântare Regele Carol I mai zice:

— « Poezia populară răsfrânge într'un chip minunat aceste vremuri grele ale unui trecut plin de nesiguranţă şi de durere.

« Pe când munca intelectuală, dorinţa şi trebuinţa de a învăţa şi de a-şi ascuţi mintea s'au deşteptat şi au luat o desvoltare însemnată cu vieaţa politică, poezia era de veacuri adânc sădită în inima Românului, şi orice popor s'ar putea făli cu cugetările — unele măreţe, altele drăgălaşe şi atrăgătoare,— adunate în această comoară bogată a limbii noastre ».

« Simţimintele înalte, spiritul războinic, durerea şi nădejdea, tânguirea şi mângâierea, care răsuflă în acest frunziş poetic, sunt tocmai oglinda unui trecut plin de bogăţie, de încercare şi de necazuri, un învăţământ puternic pentru generaţiile prezente şi viitoare.

« Mândru poate fi dar poporul român de geniul său poetic, pe aripile căruia s'a ridicat la o înălțime care l-a ferit de înrâuriri străine și nepriincioase, ocrotind chiar credința și naționalitatea sa.

« Poezia a devenit astfel cea dintâi temelie a limbii...».

« Acest gând neîncetat de a nu pierde comorile limbii noastre, a făcut ca stăruitor să ceară Academiei să făurească acel scrin scump în care să se păstreze neștirbit acest bun atât de neprețuit al trecutului, ca să ne fie întărire sufletească, în orice clipă și pildă vie pentru toți mânuitorii penei.

« De aceea în 1884 spune:

— « Supun dar la chibzuirea Domniilor-Voastre, dacă nu ar fi folositor de a face un fel de « Etymologicum magnum Romaniae », conținând toate cuvintele vechi, care altmintrelea vor fi pierdute pentru generațiile viitoare...».

« Până la sfârșitul vieții Sale a tot sfătuit să se grăbească terminarea acestei lucrări, care transformându-se în Dicționarul limbii Române, nici până astăzi n'a fost completat.

« Iată ultimul îndemn ce-l da în 1912 insistând încă odată pentru desăvârșirea acestei lucrări în care credea așa de mult:

— « Marea Mea dorință ar fi fost ca lucrarea Dicționarului limbii Române să se grăbească cât mai mult spre a putea avea mulțumirea sufletească de a-l vedea dus la bun capăt încă în zilele Mele ».

« Ce frumos ar fi dacă, drept suprem omagiu adus marelui Rege, Academia ar putea desăvârși această operă, în acest an al centenarului Său.

« Grija ce o purta lucrărilor Domniilor-Voastre nu se mărginea numai la studiul limbii și nu rareori îndemna la studiul istoriei și al științelor cum de pildă în cuvântarea din 22 Martie 1888:

— « Neîncetat urmărim lucrările Domniei-Voastre și constatăm cu vie plăcere că prin sârguința și munca membrilor Academiei, știința și istoria noastră au fost înzestrate cu un material prețios și însemnat.

« Academia a deschis astfel un izvor bogat, care ne-a desvăluit trecutul și care este menit a servi generațiilor viitoare ca să aprecieze împrejurările grele pe care Țara le-a străbătut pentru a ajunge la înălțimea de azi »

« Apăsând mai tare asupra nevoii studiului istoriei la 13 Martie 1900, spune aceste cuvinte:

— « Necurmatul interes care Mă însuflețește pentru Academie M'a îndemnat să urmez tot mai de aproape lucrările sale, mai ales acelea care au de scop a lămuri epocele depărtate ale istoriei noastre naționale prin cercetarea autorilor vechi și a bogatelor izvoare, care ne dau adevărata icoană a vremurilor trecute și ne arată datinile și moravurile poporului român.

« O judecată sigură asupra condițiunilor de traiu și de desvoltare ale unui popor, neputându-se dobândi fără o adâncă cunoștință a întregii sale istorii, privesc ca o datorie de a studia cu de-a-mănuntul și trecutul neamului românesc — care se coboară din o așa mândră obârșie — spre a putea înțelege mai bine firea lui și însușirile proprii pe care le-au îmboldit pas cu pas, prin greutăți și lupte seculare, spre a-l aduce acolo unde se află astăzi »

Domnilor,

« *Acest interes așa de viu ce-l purta Regele Carol I lucrărilor Academiei, a fost urmat cu aceeași grijă de Regele Ferdinand, intrând astfel în tradiția Suveranilor României.*

« *Gândul de a sprijini, de a urmări cu viu interes opera așa de vastă a acestui înalt cenaclu intelectual, n'a fost numai o cerință și o grijă pentru orice activitate românească a conducătorului Statului, ci și un imbold izvorît din sufletul nostru.*

« *Deși grija de căpetenie a Regilor României este și a fost întărirea oștirii, niciodată n'am uitat că adevărata putere a unei națiuni nu stă exclusiv în forța ei armată, ci și în calitatea producției ei intelectuale.*

« *Privind la desvoltarea culturală a Țării noastre, de când există Academia, putem fi mândri de progresele desăvârșite și putem spune, că dorințele primului Rege al României au început a se îndeplini.*

Domnilor,

« *Această comemorare ce o sărbătorim astăzi nu poate decât să întărească legăturile ce dăinuiesc între Academie, dela înființarea ei și Dinastia Română.*

« *Am ținut deci, ca la această serbare să participe și iubitul Meu Fiu Marele Voievod de Alba Iulia ca astfel să intre și El în tradiția Inaintașilor Săi și să înceapă de acum să se intereseze de lucrările Domniei-Voastre.*

« *Mulțumindu-vă, d-le Președinte, pentru cuvântarea ce ați ținut-o și pentru cuvintele ce Mi le-ați rostit, țin să asigur din nou Academia de tot interesul ce port lucrărilor sale și de toată credința Mea, că această înaltă instituțiune culturală, lucrează și va lucra întotdeauna pentru întărirea și prestigiul culturii Românești* ».

După ridicarea ședinței publice, Majestatea Sa Regele se întreține îndelung cu d-nii membri prezenți.

Ședința intimă

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU salută pe d-nii colegi N. Drăganu și Liviu Rebreanu, care vin pentru întâia oară să ia parte la ședințele noastre, după recenta lor alegere ca membri ai Academiei. D-sa zice că a expune meritele celor doi colegi este de prisos, fiind cunoscute de întreaga lume și alegerea Domnilor-lor fiind prea recentă. D-l Coleg N. Drăganu pe lângă faptul că este un reputat filolog, este în același timp un foarte bun administrator D-sa și-a dat măsura calităților de bun administrator ca Primar al orașului Cluj. Să ne îngăduiască ca să facem adeseaori recurs la d-sa în chestiuni de administrație a instituțiunii noastre.

In ce privește pe marele nostru scriitor d-l Liviu Rebreanu, n'am avea de observat decât că a pătruns printre noi cu întârziere Să nu ne poarte însă amărăciune pentru aceasta și îl rugăm să desvolte între noi o activitate prosperă

D-l N. DRĂGANU mulţumeşte d-lor colegi pentru bunăvoinţa cu care au apreciat activitatea d-sale şi îi asigură că îşi va da toate silinţele să lucreze pentru a fi de folos Academiei în orice împrejurare.

D-l LIVIU REBREANU, răspunzând d-lui Preşedinte, zice:

« Daţi-mi voie să mulţumesc mai întâi d-lui Preşedinte pentru amabilele cuvinte cu care a binevoit să mă întâmpine aici, în Casa Nemuririi, unde păşesc întâia oară Nu ştiu cum aş putea să-i mulţumesc mai frumos decât mărturisind şi aici, înaintea d-voastră, vechea şi sincera şi statornica admiraţie ce i-o voiu păstra totdeauna...

« Cu sfiala şi emoţia ce vă închipuiţi că simt în faţa d-voastre, a unor bărbaţi încărcaţi de merite şi de glorie, a celor mai proeminente personalităţi ale spiritualităţii româneşti, vă mulţumesc tuturor, onoraţi Colegi, pentru onoarea de-a mă fi chemat între d-voastră Sunt mândru şi prea mişcat de încrederea ce mi-aţi arătat... Dar, cu riscul de-a nu fi încă destul de academic, ţin să exprim din toată inima o gratitudine specială colegilor din secţia literară care, — poate şi pentrucă m'au cunoscut mai bine — mi-au dovedit o preţuire atât de măgulitoare şi de perseverentă.

« Vin în mijlocul d-voastră, prea onoraţi Colegi, după o vieaţă aspră de lupte şi de muncă, însă cu râvna întreagă de-a fi folositor, în marginile puterilor mele, acestei venerabile instituţii. Şi voiu fi cel mai fericit dacă voiu putea contribui cât de puţin la întărirea şi înălţarea Academiei Române, organism viu, dinamic, totdeauna în fruntea iniţiativelor de promovare a culturii româneşti.

« Incă odată vă mulţumesc din suflet.

D-l I. NISTOR, raportând asupra formării bugetului Academiei pentru exerciţiul 1939—1940, care se află la ordinea de zi, arată că Comisiunea Financiară s'a întrunit în şedinţe cu Delegaţiunea şi cu Colegul nostru d-l Victor Slăvescu şi au procedat la întocmirea bugetului în chestiune. Bugetul Academiei este format în fapt din două bugete: unul special şi un buget general. Cel special cuprinde cele 104 fonduri testamentare şi donaţii, care sunt lăsate Academiei cu anumite sarcine, — de a se da burse, premii, etc. din veniturile lor. Bugetul general priveşte veniturile şi cheltuelile Academiei Române. La bugetul general d-sa arată că, în ce priveşte fondurile Secţiunilor, ele sunt de câte 250.000 lei de fiecare şi în acest an li s'au mai adăogat fiecăreia câte 100.000 lei dela Fondul Simu; are deci fiecare în total câte 350.000 lei, plus rezervele acumulate din anii trecuţi.

La Bibliotecă a fost nevoie a se adăugi un spor de cheltueli, faţă de anii trecuţi, prin crearea a trei posturi nouă, de care se simţea mare nevoie pentru serviciul de catalogare D-sa arată că acest buget general al Academiei se ridică atât la venituri, cât şi la cheltueli, la suma totală de lei 15.551.738. Bugetul special, privitor la diferitele fonduri şi fondaţiuni testate Academiei, însumează la venituri şi la cheltueli totalul de lei 27.408.216. Cu observaţiile făcute mai sus, d-sa, în numele Comisiunii Financiare, propune să se aprobe ambele proiecte de buget pentru 1939—1940.

D-l VICTOR SLĂVESCU lămureşte că Academia are două bugete: unul special, cuprinzând 104 fonduri testamentare, cu destinaţiuni speciale, în sumă de 27.408.216 lei la venituri şi la cheltueli. Asupra acestui buget Academia percepe din venituri 25% drept prelevări care se trec la bugetul general al Academiei. Celălalt buget — bugetul general — însumează 15.551.738 lei la venituri şi la cheltueli, — cheltuelile făcându-se pentru administraţie, pentru bibliotecă, pentru Secţiuni, Dicţionar, premii şi altele.

Deosebit de aceste bugete Academia are o avere a ei proprie care nu figurează în buget

— După o discuţiune la care iau parte d-nii M. Sadoveanu, Dr. Gr. Antipa, Sextil Puşcariu, Th. Capidan, I. Petrovici, Alex. Lăpădatu, Andrei Rădulescu, Silviu Dragomir, I. Lupaş, General Paul Teodorescu, Dr. Em. Racoviţă, proiectul de buget se votează în unanimitate cu un spor de 210.000 lei pentru cheltuelile de tipar ale *Dicţionarului limbii române*.

ŞEDINŢA PUBLICĂ SOLEMNĂ

DELA 27 MAI 1939

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU dă cuvântul d-lui Coleg Dr. M. Ciucă pentru a-şi rosti discursul de recepţiune.

D-l Dr. MIHAIL CIUCĂ îşi ceteşte Discursul de recepţiune despre «*Prof. Dr. G. Marinescu*» şi despre «*Orientări în lupta antimalarică la lumina cunoştinţelor asupra biologiei hematozoarului, biologiei şi oecologiei insectei vectoare şi chimioterapiei malariei*».

D-l I. SIMIONESCU ceteşte răspunsul.

Şedinţa intimă

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU semnalează prezenţa d-lui Prof. Eug. Angelescu, eruditul chimist ales zilele trecute Membru corespondent la Secţiunea Ştiinţifică. D-sa îi urează binevenire în mijlocul nostru.

D-l EUG. ANGELESCU mulţumeşte cu căldură pentru alegerea sa şi arată că a fost adânc emoţionat când Academia Română i-a făcut înalta cinste de a-l chema printre membrii săi corespondenţi. Această alegere va însemna pentru d-sa un îndemn la muncă şi promite că se va sili să realizeze cel puţin o parte din speranţele Academiei

---

ȘEDINȚA DELA 29 MAI 1939

Preșeдința D-lui C RĂDULESCU-MOTRU.

D-l Dr. GR. ANTIPA arată că, în conformitate cu deciziunea plenului, Secțiunea Științifică a ales o Comisiune compusă din d-nii colegi L. Mrazec, Petre Bogdan și Gh. Spacu, care au fost însărcinați cu întocmirea Regulamentului *Fondului Solvay*. Comisiunea propune următorul proiect de regulament:

« Subsemnata Societate Anonimă a Uzinelor Solvay din România, cu sediul în București, str. C. A. Rosetti Nr. 31, reprezentată prin d-nii: Ion Răducanu, Președintele Consiliului de administrație și Albert Beuthe, Director, în virtutea împuternicirii publicate în Monitorul Oficial Nr. 279/938, declarăm prin prezentul act că în conformitate cu decizia Consiliului de Administrație din 1 Iunie 1938, pentru a comemora 100 de ani dela nașterea lui Ernest Solvay, fondatorul Societății Solvay & Co., am dăruit definitiv și irevocabil Academiei Române, cu sediul în București, Calea Victoriei 125, suma de lei 1 500.000 (un milion cinci sute mii) în numerar, sumă ce am depus în ziua de 16 Iunie 1938, la Academia Română, prin cec asupra Băncii Naționale a României.

« Cu suma ce am dăruit, Academia Română va constitui un fond denumit « Fondul Ernest Solvay », pe care îl va plasa în titluri de Stat românești.

« Veniturile nete ale acestui fond sunt destinate pentru încurajarea cercetărilor științifice ce se fac de către Universitățile din țară în domeniul chimiei pure. In fiecare an Academia Română va pune veniturile fondului la dispoziția a două Facultăți de Științe dela Universitățile din țară, câte o jumătate pentru fiecare, alternând anual Universitățile așa încât, pe rând, toate Universitățile din țară ce au catedră de chimie să beneficieze de veniturile fondului.

« Academia Română, de acord cu Facultățile de Științe cărora li se atribue veniturile anuale, are libertatea de a decide folosirea propriu zisă a sumelor puse la dispoziție: fie că se vor acorda unei persoane ce se ocupă cu cercetări speciale în laboratoarele Facultății, fie că se vor întrebuința pentru perfecționarea materialului tehnic sau în alt scop socotit util de Academia Română, de acord cu Facultatea respectivă »

REGULAMENT

Votat de Adunarea generală în ziua de 29 Mai 1939

« *Art. 1.* — Se institue, în conformitate cu Actul de Donațiune a firmei « Societatea Anonimă a Uzinelor Solvay din România », un Fond cu numele « Fondul Ernest Solvay ».

« *Art. 2.* — Veniturile *nete* ale Fondului, după prelevările statutare ale Academiei Române, sunt destinate încurajării cercetărilor științifice

ce se fac la *Universitățile din țară* în domeniul *chimiei pure*. Academia Română va acorda, în fiecare an, alternativ, la câte două Facultăți de Științe, jumătate din venitul net, așa încât pe rând toate Universitățile din țară, la care există catedre de chimie, să profite de aceste subvenții.

« *Art. 3.* — Aceste subvenții, care sunt indivizibile, se pot atribui.

« *a)* Unui doctor în Științele chimice, având cercetări publicate, care lucrează în laboratoarele Facultății.

« *b)* Unui laborator de chimie anorganică, organică, analitică sau fizică, pentru completarea mijloacelor de cercetare.

« *c)* Sau într'un alt scop, propus de Facultatea interesată și aprobat de Secțiunea Științifică.

« *Art. 4.* — Secțiunea Științifică a Academiei Române numește o Comisiune de trei membri, a cărei atribuțiuni sunt:

« *a)* Să se pună în fiecare an în legătură cu cele două Facultăți hotărîte de Secțiune, cerându-le să propună beneficiari ai subvențiilor, printr'un raport lămurit, bine motivat.

« *b)* Să supună un referat Secțiunii care va prezenta numirea beneficiarilor aprobării plenului, sau Delegațiunii.

« *Art. 5.* — Beneficiarii, fie cercetători sau directori de laborator, sunt obligați ca, în cel mult 14 luni după încasarea subvenției, să trimită un raport amănunțit de întrebuințarea subvenției și documentat cu eventuale publicații sau copii de pe actele justificative originale ale laboratorului.

« Despre aceste rapoarte Comisiunea va referi Secțiunii Științifice

« *Art. 6.* — Acest Regulament se va pune în aplicare dela 1 Noemvrie 1939

P. Bogdan, G. Spacu, I. Simionescu, D. Voinov, D Pompeiu, Em Racoviță, Dr Gr Antipa, N Vasilescu-Karpen, L Mrazec, M Ciucă

PROCES-VERBAL

din 29 Mai 1939

« Subsemnații membri ai Comisiunii « Fondului Ernest Solvay » în conformitate cu Regulamentul acestui fond, propunem ca venitul net după prelevările statutare ale Academiei Române, să fie acordate Facultăților de Științe din Iași si Cluj »

P Bogdan, Em Racoviță, L. Mrazec, G. Spacu, D Pompeiu, N. Vasilescu-Karpen, M Ciucă

— Se ia și se aprobă proiectul de regulament.

D-l General R. ROSETTI propune a se face următoarea adăogire ca alineat nou la art. 13 din Regulamentul pentru Serviciile Academiei în următoarea cuprindere:

« Funcționarii ajutători, cari au studii superioare bacalaureatului și au servit cel puțin 10 ani Academiei în orice calitate, pot fi trecuți în cadrul funcționarilor, în gradul V. Ei nu pot înainta decât până la gradul IV inclusiv ».

— Propunerea se aprobă

D-l DIM. CARACOSTEA citește, în numele *Comisiunii pentru examinarea lucrărilor făcute în 1938—39*, următorul raport:

« Comisiunea aleasă în această sesiune spre a examina lucrările Academiei Române constată că raportul secretariatului general exprimă sentimentele unanime de care a fost însuflețită Instituția noastră și totodată este o icoană fidelă a sporului de cultură îndeplinit prin activitatea Academiei.

« Dând glas sentimentului de adâncă îndurerare pentru stingerea Reginei Maria, Academia a exprimat și cu prilejul acesta simțimintele neamului întreg pentru providențiala ființă care a fost Regina unității naționale. Amintirea ei va rămânea pururea o lumină călăuzitoare în Academia Română.

« Cele arătate în raport cu privire la trecerea la cele veșnice a prea fericitului Patriarh Miron Cristea exprimă sentimentele noastre obștești.

« Anul trecut, pierderile încercate de Academia Română au fost deosebit de dureroase prin stingerea marilor colegi Octavian Goga, Dr. Gh. Marinescu, Ovid Densușianu și Gh. Țițeica, neuitatul nostru secretar general, care se identificase cu însăși ființa Academiei Române. Cu toții, suntem unanimi să aducem amintirii lor un veșnic omagiu.

« Pierderile suferite în rândurile membrilor de onoare, în fruntea tuturor a marelui general Alexandru Averescu, ne-au atins în chip dureros. S'au dus: germanistul Kisch, istoricul literar Gaster, omul de bine Teodor Costescu, nobilul om de știință G. G. Longinescu și patriarhul inginerilor M. Drăghiceanu. Dintre străini, deplângem moartea marelui Chimist Georges Urbain, a romanistului jurist Paul Collinet, și a istoricului Romei antice Ettore Pais

« Din rândurile membrilor noștri corespondenți s'au dus bizantinologul Demostene Russo, chirurgul și omul de inimă Dr. D. Gerota; iar dintre străini istoricul Traugott Tamm și diplomatul Vicontele de Guichen.

« Unindu-ne întru totul cu cele arătate în darea de seamă despre marii noștri dispăruți, să ne fie totuși îngăduită o observare: din cele 30 de pagini ale dării de seamă, 15 sunt dedicate amănuntelor biografice și aprecierilor, în mare parte prescurtări a celor spuse anterior în ședințele noastre Partea aceasta s'ar cuveni poate, deci să fie mai redusă

« Nu putem trece la arătarea activității Academiei înainte de a aminti una din cele mai mari satisfacții morale date Instituției noastre. Prin legea dela 8 Iulie 1938, nicio altă Instituție nu mai poate întrebuința titlul de Academie. Acesta rămâne rezervat numai Instituției noastre. Legea aceasta pornind din înalta inițiativă a M. S. Regelui, protectorul

și președintele nostru de onoare, avem încă un prilej de a exprima mulțumirile noastre respectuoase și sentimentele de vie gratitudine ale Academiei Române M. S. Regelui Carol al II-lea. Rugăm onorata delegație să facă intervențiile pentru a se retrage diferitelor întreprinderi titlul de Academie, pe care-l păstrează încă și azi.

« Trecând la activitatea anului acesta, constatăm cu deosebită satisfacție dovezile de prețuire date de străinătate unora dintre colegii noștri. Astfel, colegul Dr. Gr. Antipa a fost ales membru titular al Academiei din Halle; d-l D. Gusti a fost ales membru corespondent al Institutului Franței; colegul I. Petrovici s'a bucurat de-o îndoită recunoaștere; a fost ales membru corespondent al Academiei din Munchen și a ținut o serie de prelegeri la Universitatea din Alger, sporind bunul renume al țării noastre.

« Completată cu noi forțe, Instituția noastră a desvoltat anul acesta o rodnică activitate. Din totalul ședințelor săptămânale în număr de 36, 24 au fost publice. In acestea s'au rostit 33 de comunicări. Unele au fost consacrate comemorărilor: Artur Schopenhauer, A. Meillet și P. Collinet. Iar prima ședință din 1939 s'a deschis printr'o comunicare închinată lui Mihail Eminescu.

« Relațiunile noastre cu străinătatea au fost din cele mai bune. Și dacă membrii Academiei n'au putut lua parte la toate congresele științifice la care au fost invitați, aceasta se datorește împrejurării că ne lipsește o organizare menită să înlesnească și material aceste misiuni.

« Se cuvine ca deliberările anului acesta să deslege această chestiune, cerându-se un fond pentru delegații Academiei la marile congrese de specialitate.

« O deosebită satisfacție ne-au adus cele arătate cu privire la donațiuni și fondațiuni. Exprimăm caldele noastre mulțumiri colegului nostru Gr. Antipa și membrului nostru de onoare d-lui Dr. Danielopol pentru chipul strălucit cum au organizat această unică Instituție care este Spitalul Fundațiunii Elias

« Creșterea colecțiunilor și bibliotecii noastre, pentru a cărei conducere Comisiunea aduce calde cuvinte de recunoaștere d-lui General Rosetti, impune atenției noastre și problema organizării bibliografiei române dela 1830, când încep să apară periodicele, până azi. De aceea, Comisiunea propune ca în chiar actuala sesiune, secția științifică și cea literară să desemneze câte doi membri care să ia contact pentru elaborarea unui plan unitar, așa încât să purcedem fără întârziere la adunarea și sistematizarea întregei bibliografii a culturii românești. Această operă de inventariere a avutului nostru sufletesc este una din cele mai urgente îndatoriri ale Academiei.

« Capitolul burselor, al școlelor și al premiilor arată cât de însemnată este, și pe această cale, contribuția Academiei Române la opera culturii naționale.

D. Caracostea, G. Spacu.

La ordinea de zi fiind *modificarea Regulamentului general pentru lucările Academiei*, d-l I. NISTOR amintește că în anul trecut s'a prezentat un anteproiect, la finele sesiunii, pentru întocmirea regulamentului. Din lipsă de timp votarea anteproiectului s'a amânat. In această sesiune Delegațiunea ne-a prezentat un anteproiect din vreme, astfel că textul ne este tuturor cunoscut. D-sa arată că acest anteproiect este foarte bine alcătuit, că ține seama de litera Statutelor și de vechiul regulament și propune să fie votat, în această sesiune, cu câteva schimbări de amănunt cari trebuesc făcute.

D-l Dr. GR. ANTIPA arată nevoia ca proiectul să fie discutat cu de-amănuntul și trage încheierea că în această sesiune această lucrare nu se mai poate face. Cu atât mai mult cu cât în acest regulament trebue să se reflecteze noua structură pe care și-a dat-o Academia și noile nevoi culturale și științifice ale Statului, în care se încadrează activitatea Academiei.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU face constatarea că vechiul regulament nu mai este întru nimic corespunzător, nici Statutelor, dar nici nevoilor actuale ale funcționării Academiei. Se unește la părerea d-lui coleg Antipa că Regulamentul general trebue întocmit după un adânc studiu și arată că este un mijloc care să împace aceste două nevoi. D-sa este de părere anume ca să votăm proiectul propus provizoriu pentru un an, în care timp — după experiența făcută, — vom putea întocmi un proiect corespunzător necesităților noastre. De altfel proiectul de față este întocmit de colegul nostru Secretar general, ceea ce ne dă măsura bunei lui întocmiri. El va putea fi aplicat deci cu ușurință până la anul, când îl vom definitiva și vota.

D-l EM. RACOVIŢĂ arată că proiectul cuprinde nu mai puțin de 96 de articole, care nu se pot ușor discuta și vota fiecare în parte. De aceea D-sa se raliază la propunerea d-lui Președinte ca să admitem provizoriu, pentru un an, proiectul prezentat și completează această propunere cerând ca proiectul să fie multiplicat, trimis la domiciliu, unde fiecare domn coleg să-l examineze, să-și facă observațiile ce crede de cuviință și să le trimită în scris Biroului care să le centralizeze și să ni le prezinte cu referat, într'o viitoare sesiune generală extraordinară, când se va proceda la votarea regulamentului. D-sa face propunerea ca, spre acest scop, Academia să se adune în cursul lunei Martie, spre exemplu, în sesiune generală extraordinară, când s'ar putea pune la ordinea zilei și votarea Regulamentului pentru premiile Academiei.

D-l Vice-președinte I. PETROVICI e de părere să acceptăm propunerea d-lui Președinte, atât din cauza imposibilității materiale în care ne aflăm, de a discuta articol cu articol proiectul de regulament prezentat, cât și pentru considerentul că e mai bine să avem experiența practică la votarea lui.

D-l ANDREI RĂDULESCU crede că este greșit ca să adoptăm în mod provizoriu regulamentul și cu atât mai mult ca să votăm proiectul fără discutarea fiecărui articol în parte. D-sa face această observație pentrucă a constatat că proiectul cuprinde unele dispozițiuni care sunt în contradicție cu

Statutele și care în orice caz nu sunt de loc limpezi. Fiindcă noul proiect nu se poate vota acum, D-sa e de părere să păstrăm vechiul regulament și să se dea autorizație Delegațiunii să-l aplice în conformitate cu Statutele, până la viitoarea sesiune generală, când se va vota noul regulament.

D-l General R. ROSETTI arată că nimic nu se opune de a se pune în aplicare un regulament cu titlu provizoriu. D-sa dă exemple de regulamente din armată, care se pun în aplicare provizoriu tocmai pentru a se experimenta și a se ajunge astfel la o formă definitivă.

D-l Secretar General ALEX. LĂPĔDATU arată că Academia lucrează pe baza regulamentului general vechiu din 1935, de când s'au votat noile Statute, fără să fi avut inconveniente, întru cât Delegațiunea a găsit calea cea bună pentru a ieși din orice dificultate Astăzi însă se impune să se schimbe vechiul regulament, potrivit modului de lucru actual al Academiei, care s'a schimbat foarte mult atât în ce privește plenul și Secțiunile, cât mai ales în ce privește serviciile administrative ale Instituțiunii noastre. Nimic însă nu se opune ca Delegațiunea să lucreze încă un an, de aci înainte, pe baza vechiului regulament Este deci și d-sa de părere ca să se amâne votarea noului regulament până la o viitoare sesiune generală extraordinară, în care timp Delegațiunea se va servi de vechiul regulament, iar d-nii colegi vor examina proiectul de regulament prezentat în ședința de astăzi și vor trimite Biroului observațiile dumnealor scrise, în vederea centralizării lor într'un proiect definitiv.

In acest sens d-sa face propunerea ca Delegațiunea să fie autorizată să aplice în cursul anului vechiul regulament în conformitate cu prevederile Statutelor.

— Propunerea se aprobă.

D-l Secretar General arată că în urma acestei deciziuni d-nii colegi sunt rugați să trimită observațiile scrise ale domniilor lor asupra proiectului de regulament la Secretariatul General, care va îngriji să întocmească un nou proiect, pe baza lor, și va convoca o sesiune generală extraordinară pentru votarea atât a Regulamentului general, cât și a Regulamentului pentru Premiile Academiei.

La ordinea de zi fiind alegeri de membri onorari și corespondenți, d-l SEXTIL PUȘCARIU cetește următoarea propunere:

« Când, acum patruzeci de ani, s'a întors din străinătate cu studii strălucite de specialitate și cu o diplomă de doctor în filosofie, *Constantin Lacea* se găsea în fața alternativei care se deschidea tuturor tinerilor ardeleni cu studiile universitare terminate. Dincolo de munți era libertatea și pilda unui lung șir de dascăli ardeleni răspânditori de dragoste de neam; — acasă o datorie de împlinit în rândurile celor ce aveau să sporească forțele de rezistență națională.

« A ales calea mai spinoasă și a devenit unul din acei admirabili profesori ai școalelor din Brașov, care au sădit în sufletele multor generații

iubirea de carte, de disciplină și de muncă și le-au pregătit, prin exemplul devotamentului în care-și serveau neamul, pentru lupta cea mare. Războiul l-a purtat pe drumurile pribegiei. Dar și aici, la Paris, el a adus ca informator al străinătății, servicii mari cauzei românești. Când, după încheierea păcii, datoria l-a chemat la Cluj, el fu profesorul devotat; mai târziu rectorul stimat al Academiei de înalte studii comerciale

« Propunându-vă alegerea d-lui Constantin Lacea ca Membru onorar al Academiei noastre, cinstim în persoana lui pe un vrednic reprezentant al dăscălimei ardelene. In acelaşi timp ne arătăm recunoștința noastră — acum când s'a încheiat un nou volum din Dicționarul Academiei — pentru munca neodihnită și plină de devotament depusă în slujba acestei opere de cel mai vechiu colaborator al ei

Sextil Pușcariu, Lucian Blaga, G Petrașcu, D Caracostea, M Sadoveanu, I Nistor, I. Lupaș, Șt. Ciobanu, Preotul Niculae M Popescu, G. Murnu, Em Racoviță, Liviu Rebreanu

— Se procede la votul cu bile și se constată că d-l Const. Lacea a întrunit 22 voturi, din 25 voturi exprimate, 3 voturi fiind contra.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU proclamă pe d-l Const. Lacea Membru de onoare al Academiei Române.

D-l I. PETROVICI cetește următoarea propunere:

« Printre personalitățile culturale ale Țării noastre, care și-au câștigat un loc frumos în stima publică, grație unei activități continui de cea mai curată ținută, este gânditorul și ziaristul Grigore Tăușan.

« Activitatea acestui scriitor neobosit, s'a desfășurat pe două căi paralele:

« 1. O serie de scrieri filosofice de specialitate, cum ar fi *Filosofia lui Plotin* și *Etica lui Kant*, care s'au relevat prin însușiri de claritate, pătrundere și finețe, isbutind să popularizeze figura celor doi iluștri cugetători, pe atunci mai puțin cunoscuți, în cercuri intelectuale mai întinse.

« 2. O activitate ziaristică de zi cu zi, sub numele de Petronius, isbutind prin eleganța atitudinei să se facă demn de acela care l-a purtat în antichitate Intr'un mediu de polemici pătimașe, de atacuri subiective și de expresii violente, articolele cotidiane ale lui Grigore Tăușan — scrise regulat mai multe decenii — alcătuiau adevărate oaze reconfortante, prin seninătatea filosofică și cuviința stilistică, cu care erau tratate toate problemele și prezentate toate obiecțiile. Aceste articole pot servi ca model de ziaristică îngrijită, documentată și de un nivel înalt. Ele au mai corijat ceva în educația publicului cetitor, otrăvit de violențele obișnuite în coloanele cotidianelor noastre Totodată opera de difuzare a ideilor a avut în munca d-lui Tăușan un factor de cea mai aleasă calitate. Fie în coloanele ziarului, fie, în urmă, la microfon, o masă de idei și de cu-

noștințe variate, au fost sistematic împrăștiate, într'o formă limpede, rotundă, accesibilă, și totodată păstrând întreaga demnitate științifică, de talentul acestui om ales, înzestrat și c'o inimă entuziastă pentru frumos și adevăr, osebit de plăcerea generoasă de-a sta în serviciul tuturor.

« Pentru această activitate prețioasă, exercitată un lung șir de ani, subscrișii propunem pe d-l Grigore Tăușan, ca Membru de onoare al Academiei Române ».

G. Murnu, I Petrovici, I Lupaș, S Pușcariu, D Caracostea, Th Capidan, I Al Brătescu-Voinești, Sadoveanu, Lucian Blaga, Andrei Rădulescu, C Rădulescu-Motru, D Pompei, Liviu Rebreanu

— Se procede la votul cu bile și se constată că d-l Gr. Tăușan a întrunit 24 voturi, din 25 voturi exprimate, 1 vot fiind contra.

D-l Președinte proclamă pe d-l Gr. Tăușan Membru de onoare al Academiei Române.

D-l N. VASILESCU-KARPEN cetește următoarea propunere.

« D-l Profesor N. Dănăilă, Decanul Facultății de Chimie industrială și Directorul Institutului cu același nume, este unul din întemeietorii învățământului de chimie aplicată în România.

« D-l Dănăilă, fost elev al iluștrilor profesori Liebermann și Otto Witt dela Politehnica din Charlottenburg, s'a consacrat cercetărilor în domeniul Chimiei organice aplicate, mai ales cu privire la produsele solului și subsolului țării.

« Institutul de Chimie industrială, organizat în întregime și dela începuturile sale de d-l Profesor Dănăilă, va ocupa un loc însemnat în istoricul învățământului chimiei industriale și a cercetărilor din acest domeniu în țara noastră.

« Odată cu această muncă de organizare și în afară de o bogată activitate didactică, d-l Dănăilă a desvoltat și o însemnată activitate științifică, formând pe lângă catedra și laboratorul său o adevărată școală, în care, rând pe rând, au fost studiate și valorificate aproape toate materialele prime din țară.

« In laboratoarele Institutului de chimie industrială din București, pe lângă cărbunii și materialele de construcție din țară, s'a studiat compoziția petrolurilor românești, după regiuni și straturi geologice, determinându-se procentele de hidrocarburi aromatice ușoare, precum și cantitatea totală de hidrocarbure aromatice ce s'ar putea extrage din toate țițeiurile din țară.

« Aceste studii publicate în peste 220 de monografii științifice, strânse parțial în 3 volume apărute de curând și prezentate Academiei Române, interesează în cel mai înalt grad, economia și apărarea noastră națională.

« Pentru aceste motive, d-l Profesor Dănăilă îndeplinește cu prisosință, condiția impusă de Academie pentru membrii săi de onoare, de a fi « bărbați de litere sau de științe cari s'au distins prin operele și acti-

vitatea lor în favoarea Naţiunii Române» D-l Dănăilă a fost ales cu unanimitate Membru corespondent în 1936».

Vasilescu-Karpen, L Mrazec, Tr Săvulescu, P Bogdan, C I Parhon, G. Spacu, I Simionescu, G Macovei, M Ciucă

— Se procede la votul cu bile şi se constată că Colegul nostru corespondent d-l N. Dănăilă a întrunit 23 voturi pentru, din 25 exprimate, 2 voturi fiind contra.

D-l Preşedinte proclamă ales Membru de onoare al Academiei pe d-l Coleg N. Dănăilă.

D-l I LUPAŞ citeşte următoarea propunere:

« Este cunoscută şi apreciată în cercuri largi activitatea profesorului universitar *Hans Uebersberger* ca a unuia dintre cei mai metodici specialişti în chestiuni relative la istoria Europei răsăritene.

« Născut la Klagenfurt în 25 Iunie 1877, după serioase şi temeinice studii la universităţi germane şi ruseşti, H. Uebersberger a fost chemat apoi să profeseze la Viena, la Breslau şi la Berlin, unde îşi continuă activitatea şi în timpul de faţă, ca titular al catedrei şi ca director al Institutului de istorie est-europeană.

« Dintre numeroasele lui publicaţiuni de specialitate amintim pe cele privitoare la istoria Austriei şi a Rusiei dela sfârşitul veacului al XV-lea înainte (1906), la politica orientală a Rusiei în ultimele veacuri (1913), precum şi colecţiunea de 8 volume de acte şi corespondenţe oficiale, culese din arhivele vieneze în legătură cu războiul mondial.

« In publicaţiunea periodică *Jahrbucher fur Geschichte Osteuropas* (Anale pentru istoria Europei răsăritene), de sub direcţia profesorului H. Uebersberger, se dă cuvenita atenţiune şi istoriografiei române, publicându-se amănunţite dări de seamă despre produsele recente ale literaturii noastre istorice.

« De acord cu d-nii colegi din Secţiunea Istorică propun deci să fie ales profesorul H Uebersberger Membru de onoare al Academiei Române »

I Lupaş, Andrei Rădulescu, R Rosetti Al Lăpědatu, I Nistor, Preotul Niculae M Popescu

— Se procede la votul cu bile şi se constată că d-l Hans Uebersberger a întrunit 24 voturi pentru, din 25 voturi exprimate, 1 vot fiind contra.

D-l Preşedinte proclamă ales Membru de onoare al Academiei Române pe d-l Hans Uebersberger

D-l SEXTIL PUŞCARIU citeşte următoarea propunere:

« Intre linguiştii elveţieni — şi nicio ţară n'a produs, în proporţie cu mărimea ei, atâţi cercetători de seamă ai graiului omenesc, ca Elveţia ultimelor decenii. D-l Karl Jaberg, profesor de limbi romanice şi fost rector al Universităţii din Berna, ocupă un loc de frunte.

« In fruntea volumului omagial pe care prietenii şi elevii i l-au oferit în 1937, cu ocazia împlinirii vârstei de şaizeci de ani, e tipărită bibliografia operelor sale. Intre cele o sută de numere se găsesc lucrări mari şi studii mărunte: în toate apare acelaşi spirit larg care îşi întemeiază cercetările pe o documentare amănunţită, pentru ca să poată distinge cu atât mai lămurit liniile mari în evoluţia limbilor şi pentru ca astfel sintezele sale pătrunzătoare să se desprindă oarecum dela sine. El păşeşte cu pas sigur pe urmele marilor săi dascăli, Gaston Paris, cu care se aseamănă în frumuseţea expunerilor sale, Hugo Schuchardt, ca şi care are veşnic trează curiozitatea ştiinţifică pentru cele mai ascunse aspecte ale limbii — şi Jules Gilliéron, al cărui Atlas francez îl continuă, publicând, împreună cu prietenul său J Jud, hărţile linguistice ale Italiei şi ale Elveţiei romane. Geografia linguistică îi datoreşte un mare număr de inovaţiuni fericite şi o serie de studii pline de observări juste şi de impulsuri nouă.

Propunând alegerea d-lui Karl Jaberg ca Membru corespondent străin al Secţiei noastre literare, strângem legăturile sufleteşti cu un mare şi sincer prieten al Românilor In studiile şi cursurile sale universitare d-l Jaberg aşează limba română totdeauna la locul ce i se cuvine între limbile surori. Din călătoria făcută în ţara noastră acum zece ani el s'a ales şi o mare admiraţie pentru arta noastră populară. In nişte file de jurnal, tipărite în volumul *Sprachwissenschaftliche Forschungen und Erlebnisse* descriind o vizită într'un sat românesc, sfârşeşte povestirea sa cu cuvintele: « Casa ţărănească din Feleac mi-a făcut o impresie puternică. Aici am surprins în plină vieaţă arta populară. Nu artă populară conservată prin muzee sau imitată în fabrici şi vândută la amatori, ci artă, care creează pentru sine, din dragoste de frumos, artă, care străpunge banalitatea traiului zilnic şi e tot atât de necesară vieţii cum e mâncarea şi băutura şi somnul » (pag. 122)

— Se procede la votul cu bile şi se constată că D-l Karl Jaberg a întrunit unanimitatea de 24 de voturi.

D-l Preşedinte proclamă pe D-l Karl Jaberg ales cu unanimitate de voturi membru corespondent al Academiei Române la Secţiunea Literară.

ŞEDINŢA DELA 30 MAI 1939

Preşedinţia D-lui C. RĂDULESCU-MOTRU.

D-l ANDREI RĂDULESCU referind asupra modului de întrebuinţare a veniturilor Fondului C. G. Vernescu, în anul 1939—40, arată că din aceste venituri în sumă totală de 231.598 lei avem de plătit două burse în continuare în valoare de 72.000 lei anual. D-sa propune ca să se dea în

sesiunea generală din 1940 un premiu de 50.000 lei, în aceleaşi condiţii în care s'a dat în anii trecuţi, — restul urmând să fie trecut la veniturile neîntrebuinţate din anii trecuţi, spre a se forma un fond de rezervă.

— Propunerea se aprobă

D-l ANDREI RĂDULESCU comunică următoarele hotărîri ale Comisiunii pentru administrarea Fondului Maria Antachi:

« Implinind dispoziţiile tranzitorii ale art 6 din *Regulamentul pentru Fondul Maria Antachi*, întocmit şi votat de Domniile-Voastre, în sesiunea generală a anului trecut, Academia a împărţit suma de 162.228 lei disponibilă pentru anul 1938—39, precum urmează:

« 1. A instituit şi a publicat *Premiul Elena şi Gheorghe M. Vlasto*, de 50.000 lei, care urmează a se acorda, prin Secţiunea Istorică, în actuala sesiune generală, pentru *lucrări juridice* apărute dela 1 Ianuarie 1934 până la 31 Decemvrie 1938. La concursul premiilor s'au prezentat în termenul regulamentar 7 lucrări.

« 2 A instituit şi acordat în sesiunea generală din 1938, *Premiul Elena şi Gheorghe M. Vlasto* pentru opere de pictură pictorului N. Tonitza pentru activitatea şi opera sa artistică.

« 3. 60.000 lei au fost acordaţi ca ajutor de studii d-lui Laurian Someşan, Doctor în Geografie dela Universitatea din Cluj, care se specializează în studiul Geografiei Politice la Universitatea din Berlin.

« Academia a înscris în bugetul său pe exerciţiul 1939—40 suma de lei 443 438 rămasă din venitul Fondului Maria Antachi, după deducerea prelevărilor statutare şi după fixarea sumei destinate întreţinerii mormântului familiei Vlasto. Pentru a realiza în cursul acestui exerciţiu prevederile testamentare în limita sumei de mai sus, Comisiunea are onoarea a face următoarele propuneri:

« Comisiunea pentru administrarea Fondului Maria Antachi întrunindu-se în şedinţă la 29 Mai 1939, a hotărît ca fondurile pe 1939—40, în valoare de lei 443.438, să fie întrebuinţate astfel:

« 1. 40.000 lei pentru îngrijirea mormântului

A) *Premii*

« 2 premii de câte 50.000 lei pentru studii juridice, de preferinţă din Istoria Dreptului român, pentru lucrări tipărite între 1 Ianuarie 1935—31 Decemvrie 1939.

« Premiile se vor da în sesiunea din Mai 1940 şi vor fi: unul indivizibil, celălalt divizibil.

« Premiile vor fi date prin Secţiunea Istorică.

« Un premiu de 50.000 lei pentru pictură şi altul de 50.000 lei pentru sculptură; se vor acorda în Mai 1940 prin Secţiunea Literară.

B) *Burse.*

« *Bursele George Vlasto* vor fi date pentru specializarea în străinătate în materia medicinei şi anume:

« *a)* O bursă de 100.000 lei unui doctor în medicină pentru a face studii speciale *în boalele de nutriţie şi în special pelagra;*

b) O bursă de 100.000 lei, unui doctor în medicină, pentru a face studii speciale în problema malariei, bionomia şi distribuirea geografică a varietăţilor de anofeles maculipennis

« Bursele se vor acorda prin concurs, care va consta din dovezi asupra activităţii în aceste domenii. Candidaţii vor fi numai doctori în medicină. Comisiunea va fi compusă din d-nii Dr. M. Ciucă, Tr Săvulescu şi C. Ionescu-Mihăeşti.

« Hotărîrea Comisiei va fi supusă Delegaţiunii ».

Andrei Rădulescu, N Bănescu, C. Rădulescu-Motru.

« Deciziunea Secţiunii Ştiinţifice luată în şedinţa dela 30 Iunie 1939:

« Secţiunea Ştiinţifică aprobă avizul şi propunerea d-lui Coleg Ciucă ca la bursa *b)* a acestui premiu să fie primiţi la concurs atât doctori în Medicină cât şi Naturalişti care au dovedit că se ocupă de problemele care fac obiectul acestei burse ».

Preşedinte, (ss) *Gr Antipa*

— Se ia spre cunoştinţă şi se aprobă.

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU salută pe d-l Coleg corespondent Dr. N. Ionescu-Siseşti, care vine întâia oară în Academie, după recenta sa alegere. D-l Preşedinte arată în câteva cuvinte marile merite ştiinţifice ale d-lui N. Ionescu-Siseşti, ale cărui lucrări, în bună parte făcute în colaborare cu ilustrul şi regretatul nostru coleg Dr. G. Marinescu, l-au făcut cunoscut nu numai în ţară, dar şi în străinătate.

D-l Dr. N. IONESCU-SISEŞTI răspunzând zice:

« Vă mulţumesc cu adâncă emoţie pentru onoarea pe care mi-aţi făcut-o alegându-mă Membru corespondent.

« Sentimentul meu de recunoştinţă se accentuiază prin cunoaşterea spiritului care domneşte în această înaltă instituţie şi prin rostul covârşitor pe care ea şi l-a câştigat în evoluţia culturii româneşti.

« Prin imboldul pe care l-a ştiut trezi sau întreţine în toate domeniile de cercetare, prin vibrarea ei caldă şi atitudinea clarvăzătoare în toate împrejurările de interes naţional, prin ţinuta ei etică de-a-lungul aproape a unei jumătăţi de veac de existenţă, Academia Română s'a situat în fruntea tuturor instituţiilor de Stat.

« Acest întâiu loc ea nu l-a căpătat în dar printr'o legiferare, ci l-a cucerit tăcut, prin meritele ei proprii, unanim recunoscute.

« Aci stă taina marei ei autorităţi şi dreptul ei de a se exprima oridecâteori este vorba de probleme care ating sufletul românesc.

« Datorită muncii membrilor ei de ieri şi de azi rezultatele cercetătorilor noştri s'au încorporat în ştiinţa mondială; cugetarea gânditorilor noştri s'a integrat în spiritualitatea universală. Şi fenomenul acesta s'a petrecut cu o repeziciune necunoscută în alte ţări, care şi-au dobândit independenţa în acelaşi timp cu noi

« Păşind acest prag sunt mişcat şi onorat de chemarea pe care aţi binevoit a mi-o face

« Mă voiu strădui să merit continuu această încredere şi să mă integrez în atmosfera acestei instituţii, prin continuarea activităţii mele ştiinţifice, pe care am norocul s'o desfăşor în Clinica şi la catedra ilustrată timp de 40 de ani de către Prof. G. Marinescu, marele meu predecesor.

« Dacă D-voastră aţi binevoit a preţui munca pe care am putut să o desfăşor până acuma, nu mai puţin cinstea pe care mi-o faceţi este un nou îndemn pentru a spori străduinţele mele în viitor

« Vă mulţumesc cu toată recunoştinţa ».

D-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU comunică următoarea scrisoare de mulţumire din partea noului nostru coleg onorar d-l Gr. Tăuşan:

« Marea satisfacţie, pe care o resimt pentru cinstea ce mi s'a făcut de a fi fost ales Membru de onoare al Academiei Române, mă îndeamnă de-a vă prezenta, personal, în cea mai apropiată şedinţă, mulţumirile mele recunoscătoare. Din nefericire, o gripă acută, mă reţine în casă.

« Ţin de aceea, să vă asigur că aştept nerăbdător ziua când voiu putea fi în mijlocul D-voastră pentru a-mi exprima, prin viu graiu, sentimentele mele de omagiu şi gratitudine pentru onoarea care mi s'a făcut şi în care văd datoria de a duce mai departe — cu puteri sporite — modesta mea muncă închinată culturii româneşti.

« Binevoiţi a primi, Domnule Preşedinte, expresiunea sentimentelor mele cele mai alese ».

La ordinea de zi fiind alegerea Biroului Academiei pentru anul academic 1939—40 d-l Preşedinte C. RĂDULESCU-MOTRU dă cetire articolului 15 din Statute, potrivit căruia se face această alegere.

Se procede prin vot secret la alegerea Preşedintelui Academiei.

— La despoierea scrutinului se constată că d-l C. Rădulescu-Motru a întrunit 26 voturi, din 32 voturi exprimate. Au mai întrunit d-l Dr. Gr. Antipa 2 voturi, d-l I. Simionescu 1 vot, d-l Dim. Pompeiu 1 vot, 2 voturi fiind albe.

D-l Vicepreşedinte GH. IONESCU-SISEŞTI care a prezidat alegerea, proclamă ales Preşedinte al Academiei Române pe d-l Coleg Const. Rădulescu-Motru, pentru anul academic 1939—40.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU mulțumește călduros d-lor colegi pentru repetata încredere pe care i-o arată și zice că sarcina sa de Președinte îi este cu atât mai ușoară, cu cât se constată că situația de astăzi a Academiei Române este mai prosperă ca altă dată «Căci mai mulți dintre Domniile-Voastre au căpătat în străinătate de curând o recunoaștere impunătoare a meritelor pe care le aveți și cari s'au răsfrânt în mod fericit asupra ființei și prestigiului Instituțiunii noastre Am putut iarăși să constatăm încă o realizare fericită a Academiei, prin ridicarea Spitalului Elias, sărbătorit mai deunăzi Iar în zilele trecute, însuși Majestatea Sa Regele a venit în mijlocul nostru și a dat o consacrare Academiei Române, care a întrecut așteptările noastre Acest succes este datorit, fără îndoială, devotamentului cu care fiecare dintre Domniile-Voastre serviți interesele înalte ale Instituțiunii noastre». D-l Președinte exprimă d-lor colegi, încă odată, mulțumirile sale devotate

Se procede prin vot secret la alegerea Vicepreședinților Academiei pentru anul academic 1939—40 și sunt realeși: d-l *I. Petrovici* din partea Secțiunii Literare; D-l *Gh. Ionescu-Sisești* din partea Secțiunii Științifice ; Părintele *N M Popescu* din partea Secțiunii Istorice.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU arată că la ordinea de zi se află *ratificarea regulamentului pentru înființarea unei Case de pensiuni a personalului Fundațiunii Elias*. D-sa arată că, odată cu votarea bugetului Fundațiunii Elias, Academia a aprobat măsura Consiliului Fundațiunii de a împrumuta această casă cu suma de 2 milioane lei. Totuși, pentru buna regulă, plenul a desemnat o Comisiune, care să studieze acest regulament și să refere asupra lui înaintea Domniilor-Voastre. D-sa dă cuvântul d-lui Caracostea spre a expune propunerile acelei Comisiuni.

D-l DIM. CARACOSTEA, în numele Comisiunii, arată că s'a studiat cu de-a-mănuntul Regulamentul pentru casa de pensiuni a Fundației Elias și s'a văzut că el corespunde în totul cu cuprinsul Regulamentului de pensiuni pentru personalul Academiei Române. Nefiind deci deosebiri între aceste regulamente, d-sa propune ca Regulamentul prezentat de Consiliul Fundațiunii să fie votat în bloc.

— Propunerea se aprobă în unanimitate

Trecându-se la alegerile de Membri de Onoare, d-l N. BĂNESCU cetește următoarea propunere pentru alegerea d-lui Dr. Franz Dolger:

« D-l Dr. Franz Dölger, urmașul regretatului August Heisenberg la catedra de bizantinistică dela Universitatea din Munchen, și-a câștigat, prin lucrările sale multiple și solide, un loc din cele dintâi între fruntașii acestei științe.

« E de ajuns a semnala acel *Corpus der griechischen Urkunden des Mittelalters und der neueren Zeit*, proiectat încă din vremea ilustrului Krum-

bacher şi căruia d-l Dolger i-a dat un serios început de realizare, cu seria Regestelor publicate, pentru a vă face o idee de munca neobosită şi de metoda excelentă a eminentului învăţat german. Numeroasele sale studii şi cercetări, din aceşti ultimi zece ani, au lămurit atâtea delicate probleme ale diplomaticei, finanţelor şi administraţiei complexe a Bizanţului.

« Ca Director al revistei internaţionale « Byzantinische Zeitschrift », d-sa dă o atenţie vrednică de laudă lucrărilor tot mai numeroase, care apar, în acest domeniu, în România. De altfel, de cincisprezece ani, s'a rezervat la acea revistă unui Român un loc printre colaboratorii permanenţi la bibliografia ce constitue meritul de căpetenie al preţioasei publicaţiuni.

« In Seminarul său de greacă medievală şi nouă, d-l Dolger numără, printre studenţii de toate naţionalităţile, şi Români.

« Toate acestea ne îndreptăţesc, credem, a propune Academiei Române alegerea d-lui Dr. Franz Dölger, dela Universitatea din München, ca Membru de onoare ».

N Bănescu, Preotul Niculae M Popescu, I Lupaş, Andrei Rădulescu, I. Nistor, Th. Capidan.

— Se constată că Academia nu mai este în număr şi se decide a se da vot, pentru această alegere, în şedinţa de mâine.

ŞEDINŢA PUBLICĂ SOLEMNĂ

DELA 31 MAI 1939

Intrându-se în ordinea de zi, d-l Preşedinte C RĂDULESCU-MOTRU arată că şedinţa solemnă de astăzi este consacrată decernerii premiilor Academiei şi face următoarea *Dare de seamă asupra premiilor din acest an.*

« Academia Română a avut de acordat în actuala sesiune generală 38 de premii, din cari 22 premii cu valori între 1 500 şi 100.000 lei pentru *opere publicate*, 16 premii cu valori variind între 1 000 şi 50.000 lei pentru lucrări în manuscris tratând *subiecte date* de Academie şi 2 premii speciale, anume *Marele Premiu C. Hamangiu*, de 100 000 lei pentru *lucrări juridice* fie publicate, fie în manuscris şi *Premiul Militar General Ioan Carp şi Maria Carp*, de 7.000 lei, cu subiect militar fixat încă de acum patru ani de o Comisiune militară de generali, desemnată de Majestatea Sa Regele. Din această Comisiune au făcut parte şi doi membri ai Academiei Române.

« Deosebit de aceste premii, toate destinate pentru lucrări de caracter literar şi ştiinţific, Academia Română a avut de acordat în această sesiune şi un premiu de virtute, denumit *Premiul de Virtute Mavroyeni*

în Bucureşti, în valoare de 100.000 lei, instituit în ţara noastră prin testamentul generosului defunct Alexandru Mavroyeni, din Atena, în memoria fostului Domn al Ţării Româneşti Nicolae Vodă Mavrogheni.

« Pentru acordarea acestor premii Academia Română a destinat importanta sumă de *932.304 lei*, din cari 429.800 lei pentru opere publicate, 295.500 lei pentru lucrările cari urmau să concureze la premiile cu subiecte date şi 107.000 lei pentru premiile speciale arătate Hamangiu şi Premiul Militar General Ioan Carp şi Maria Carp; 100.000 lei pentru premiul de Virtute arătat.

« Pentru operele publicate s'au rezervat: 4.000 lei pentru scrieri cu conţinut de orice natură; 270 000 lei pentru lucrări de cuprins juridic, istoric, economic şi filosofic, 3 500 lei pentru scrieri de cuprins religios, 1.500 lei pentru publicaţiuni didactice de curs primar, 8.000 lei pentru scrieri de literatură, de filologie şi de folklor, 30.000 lei pentru lucrări sau descoperiri arheologice; 114 300 lei pentru lucrări din domeniul ştiinţelor medicale, 17.000 lei pentru lucrări de natură silvică, şi 5.000 lei pentru scrieri în domeniul chimiei aplicate.

« La concursul acestor premii pentru publicaţiuni s'au prezentat 143 scrieri. Dintre acestea 30 au fost distinse cu premiile, care se vor proclama îndată.

« Din lipsă de concurenţi nu s'au acordat: Premiul Dimitrie (Mitiţă) Bârzeanu, de 1.500 lei, pentru publicaţiuni didactice de curs primar; Premiul Ecaterina I. C. Bolintineanu, de 2.000 lei, pentru lucrări asupra ştiinţei Dreptului; Premiul Profesor Petre Antonescu dela Politehnică, de 7.000 lei, pentru lucrări privind economia forestieră românească; Premiul Grigore Alexandrescu, de 5.000 lei, pentru scrieri din domeniul chimiei aplicate şi Premiul de Entomologie al Profesorului Gh. N. Finţescu, de 2.500 lei. De asemenea au rămas neacordate Premiile: Hamangiu, de 100.000 lei, Ing. Const. şi Elena Fundăţeanu, de 5.000 lei, pentru lucrări juridice, Premiul Adina şi Colonel Paul Străjescu, de 8.000 lei, pentru lucrări medicale şi Premiul Dr. Em. Riegler, de 5.500 lei, pentru lucrări de clinică terapeutică, — Academia socotind că niciuna din scrierile prezentate la concursul acestor premii nu au întrunit condiţiunile pentru obţinerea premiilor.

« Lipsa de concurenţi s'a vădit şi în acest an, ca şi în anii trecuţi, tot atât de mare la premiile cu subiecte fixate de Academie. Căci la cele 16 premii cu subiecte date, în valoare totală de lei 302.500 s'au prezentat abia două manuscrise, din care unul a fost judecat vrednic de a fi premiat şi anume manuscrisul prezentat la concursul Premiului Năsturel, de 5.000 lei, cu subiectul « *Tipărituri româneşti în Basarabia dela 1812 până la 1913* », prezentat de d-l Paul Mihailovici. Insemnătatea cuprinsului acestei lucrări a determinat Secţiunea Literară, prin care s'a acordat premiul, ca să decidă publicarea manuscrisului în Memoriile acestei Secţiuni

« Iată lucrările cărora cele trei Secţiuni şi Comisiunile Speciale le-au conferit premiile, precum urmează·

1 *Premiul Năsturel*, de 4.000 lei, s'a acordat d-lui *I Raianu* pentru « Tratat de Geometrie » (Bucureşti, 1938); pe baza raportului d-lui *Dim. Pompeiu*

2. *Premiul « Eufimia şi Ioan Andrei Profesori »*, de 3.600 lei (divizibil), s'a împărţit astfel: 1.500 lei Preotului *Andrei I. Eftimie* pentru scrierea « Din faţa Sf. Altar », predici (Cluj, 1935) in 8-⁰, 227 p. şi 2.000 lei Preotului *Ioan I. Iliescu* pentru scrierea « Priviri spre cer » (Craiova, 1938) in 8-⁰, 81 pag.; pe baza următorului raport al Părintelui *N. M. Popescu.*

« La acest premiu s'au prezentat două cărţi de predici bisericeşti.

« Una, intitulată *Din faţa sf. Altar* de preotul Andrei Eftimie (Cluj, 1935, 226 p.) cuprinde predici la Duminecile Triodului. Penticostarului, Rusaliilor şi la alte sărbători. Planul lor este bunişor, dar limba cam lasă de dorit, fiind împestriţată cu neologisme. Ici şi colo se simte că autorul s'a folosit de predici franceze. Are citaţii din Scriptură, dar şi din poeţii români.

« A doua carte *Priviri spre cer* de preotul Ioan I. Iliescu, (Craiova, f. a., 81 p.), cuprinde meditaţii la unele evanghelii duminicale. Câteva au vibraţii; se simte în ele mai mult duh decât în obişnuitele predici. Autorul, fost premiat al nostru, are obişnuinţa meditaţiei şi ştie să-şi strângă scrisul.

« Propun să se împartă premiul. *Priviri spre cer* să primească 2.000 lei; iar *Din faţa sf altar* 1.500 lei

3. *Premiul V. Adamachi*, de 5.000 lei (divizibil), s'a acordat în întregime d-lui *Ion Vlasiu* pentru volumul « Am plecat din sat » versuri, pe baza următorului raport al d-lui *Sextil Puşcariu :*

« Acum câţiva ani au făcut la Cluj nişte artişti tineri o expoziţie. Intre ei îmi bătură la ochi sculpturile în piatră şi lemn ale lui *Ion Vlasiu.* O fantazie viguroasă şi o linie cutezătoare ridica operele lui mult deasupra banalului şi trădau o frământare sufletească neobişnuită. Aflai atunci că tânărul cu nume necunoscut e băiat de ţăran, picat de curând din satul lui, fără să fi făcut drumuri prin licee şi academii.

« Acum Ion Vlasiu a scris o carte despre satul din care a plecat. Mai rar mi-a fost dat în timpul din urmă să citesc nişte pagini atât de cuceritoare prin sinceritatea lor şi prin lipsa de orice artificii. In locul efectelor căutate, întâlnim un dar natural şi simplu de povestitor. Ochiul artistului plastic distinge imediat în satul de lângă Mureş ceea ce constitue pitorescul lui şi un instinct artistic natural spune scriitorului improvizat ce trebue reliefat şi ce trebue să rămână nescris şi numai gâcit.

« In întunerecul care dă mister bisericuţii înţesate de credincioşi se disting nişte pete albe: sunt şuviţele scăpate de sub cârpa ce învălueşte

capetele bătrânelor cucernice. Țărmurile Mureșului sunt negre și umede ca părul spălat al fetelor. Când intri în moară, piatra morii macină *cu ciudă* grăunțele. Atmosfera satului și a vieții lui legate intim de a animalelor, e redată prin comparații ca aceasta: « mi se bătea inima *ca un ied speriat* »

« In acest sat, lângă un bunic morocănos — care, seara, când citește silabisind « Unirea » dela Blaj ia lampa la mijloc, între ochii săi de presbit și gazeta ținută cu mâinile întinse — și lângă o bunicuță bună și sfătoasă — care profită de surzenia moșului pentru ca să-și verse necazul — a crescut orfanul. De câte ori orașul îl respingea, « satul îl lua în brațe ca pe un copil și într'o clipă ca prin minune îl vindeca de tot ce pătimise » Acest sat are un drept atât de exclusiv asupra lui, încât anii de rătăcire în mizerie și foame prin Bucureşti, sunt arătați cu o discreție neobișnuită într'o scriere autobiografică Nici măcar neologismul, care plutește în atmosfera capitalei, nu se leagă de acest țăran, care, chinuit de foame, se uită cu jind la bunătățile *puse la vedere* — expuse — în vitrinele prăvăliilor

« Numai în sat, unde se întoarce cu nădejdile secate, află vindecare. Intr'o bucată de piatră găsită din întâmplare se apucă să sape cu o daltă primitivă formele fermecătoare ale copilei cu care se scălda în Mureș Pasiunea pentru sculptură, care i se aprinde în suflet, e atât de mare, încât înnăbușă dragostea ce abia se înfiripa. De pe marginea șoselei aduce pietrele cu indicația chilometrajului, din grădinile vecinilor trunchiurile perilor uscați, de sub sania din șură scoate butucul pe care era așezată — și totul se preface în statui.

« I-am văzut aceste sculpturi la întâia expoziție din capitala Ardealului. Acum, când i-am citit și cartea, n'aș putea spune dacă prefer pe sculptor scriitorului sau invers. Ceea ce știu este însă că satul românesc a scos la iveală iarăși unul din acele talente, pe care Academia Română se cade să le încurajeze, acordându-i un premiu nesolicitat ».

4. *Premiul C. Rădulescu-Codin*, de 3.000 lei, s'a dat d-lui *C. N. Burileanu* pentru scrierea « Intre Frunză verde și Doine » (Chișinău, 1936, in 8-^{0}, 104 p); pe baza următorului raport al d-lui *I. Rădulescu-Pogoneanu :*

« Primind însărcinarea de a examina scrierea « Intre Frunză verde și Doine » a d-lui C. N. Burileanu, prezentată la premiul C. Rădulescu-Codin de 3.000 lei, din acest an, am onoarea a vă referi următoarele:

« Volumul în chestiune corespunde condițiunilor pentru acordarea acestui premiu. D-l Burileanu tratează o problemă foarte interesantă pentru precizarea numirilor diferitelor categorii de cântece populare ale noastre

« D-sa constată că, pe nedrept, se aplică, nu numai în limba comună, ci chiar și de către cercetători competenți ai poeziei și ai muzicei noastre populare, termenul de « doină » sau « doină oltenească » și « cântecului oltenesc » propriu zis.

« Termenul « doină » nu e cunoscut în popor în Oltenia, cel puțin în județele Gorj și Mehedinți. Acolo, cântecelor numite în alte părți « doină oltenească » li se zice « *cântece prelungate* » sau « *cântec lung ol-*

tenesc », sau alteori, cu termini diferiţi pentru fiecare speţă a acestui cântec: « Ca pe vale », « Ca pe luncă », « Ca după viorele », « Ca la masa-mare », ori « Cântecul plugarului », sau, mai ales, cu terminul general de « *Frunză-verde* », după cuvintele cu care începe întâiul vers al cântecului. Aceleaşi numiri le au aceste cântece şi la Românii din Serbia, pe celălalt mal al Dunării. Nici în Maramureş nu e cunoscută numirea « doină », ci şi acolo acestor fel de cântece li se zice « horă lungă maramureşană ».

« După autor, cântecul lung oltenesc « Frunză verde » se deosebeşte de « doină » şi prin cuprins, ca idei şi sentimente, şi prin melodie.

« Doina », zice autorul, « e un cântec mai profund, mai grav, atât prin melodia lui cât şi prin cuvintele ce-o însoţesc: e în general un cântec de jale... Chiar şi unele cântece haiduceşti pot fi numite doine, cum ar fi de ex. « Su' poale de codru verde ».. .

Nu mă duc de sărăcie,
Şi mă duc de vrăjmăşie,
De pâra pâraşilor,
De groaza zapciilor,
Şi de-a pârcălabilor!

« Poate intra « frunză verde » în această categorie? Şi el, ca şi cântecul haiducesc amintit, şi ca şi doinele în general, exteriorizează starea sufletească a unei întregi categorii sociale. Plugarul român îl cântă la coarnele plugului şi la coasă, fetele când se duc în luncă după viorele, păstorul după oi, iar lăutarii îl cântă ţăranilor, evocându-le vieaţa de toate zilele în cadrul naturii ».

« Frunză verde » e un cântec *narativ*, care se prelungeşte indefinit, după dispoziţia sufletească şi după inspiraţia cântăreţului: « Pe o temă simplă, canto al ţăranului, arcuşul lăutăresc brodează neîncetat, fără să se depărteze însă de sufletul celui ce cântă câmpul cu florile, codrul cu izvoarele şi lunca cu viorele, ori vieaţa-i de toate zilele, sub imboldul şi în cadrul naturei ce-l înconjură... E un cântec ţărănesc de viaţă, simplu, narativ, uşor în aparenţă, dar totuşi greu de executat .. Indiferent în ce împrejurări îl vei auzi, el te va dispune, momentan, într'un fel sau altul, după cum lăutarul sau cântăreţul din gură va apăsa pe cuvinte mai vesele, ori pe cele de dor. Melodia în sine însăşi se pretează pentru ambele stări sufleteşti, ceea ce nu se 'ntâmplă în melodia aceleiaşi doine, ale cărei cuvinte, ca în general ale tuturor doinelor, se limitează la un singur subiect, redând o singură stare sufletească, de obiceiu de depresiune.

« In « fr[unză] verde » dimpotrivă, lăutarii cântă amestecat: una caldă, una rece — după cum le vin în minte cuvintele, şi tot aşa 'nainte, par'că fără de sfârşit, căci niciodată nu se poate spune că vorbele lui « fr(unză) verde » s'au terminat; termină numai când lăutarul încetează de a continua să cânte, sau începe alt cântec...

« Cântăreţul lui « frunză verde » istoriseşte totdeauna ceva, povesteşte cântând, având destulă libertate în modulaţiunea melodiei şi infinită în alegerea cuvintelor...; tocmai din această cauză nu toţi îl cântă la fel.

« Tema principală, baza cântecului, rămâne însă totdeauna caracteristică și neatinsă... Numai dorul de a povesti diferă.

« Vioara, la rândul ei, urmează povestirea, brodând tot pe o temă narativă, interpretând adecă în felul ei poezia ce se desprinde din cuvinte și pe care cântărețul din gură n'o poate reda prin melodie Acesta-i rostul variațiunilor și floricelelor »...

« Inspiratorul cântecului oltenesc e frunza, adică însăși natura, care nu te poate dispune la tristețe, fiindcă surâde mereu... Inspirația, imboldul de a o cânta, vine deci din afară, dela codru, dela izvoare, dela pasările cântătoare, dela crângul ori lunca cu viorele, etc., etc., pe când în doină motivul care îndeamnă e mai de grabă lăuntric; e dorul aproape de durere; e de multe ori durerea însăși, care izbucnește în sunete și cuvinte de jale... ».

« Am făcut aceste lungi citații, spre a se putea vedea mai precis deosebirea ce o face autorul între « doină » și « frunză verde ». E aici o problemă ce merită atenția folkloriștilor.

« De asemenea și presupunerea ce o face autorul în privința originei melodiei și a poeziei « doinelor ». Punând în legătură cuvântul « doină » cu cuvinte slave care înseamnă « a sufla », autorul crede că, la origine, s'a zis « doină » numai melodiei cântate *de păstori* din instrumente de suflat — fluer sau caval — și poeziei de inspirație păstorească, și că numai mai târziu s'a generalizat această numire pentru toate categoriile de cântece țărănești, cu teme apropiate sau diferite; la această generalizare ar fi contribuit, în lumea oamenilor cu carte, culegerea de « Poezii populare » a lui Vasile Alecsandri și apoi școala (primară și secundară).

« Lăsând la o parte diletantismul autorului în chestiuni de etimologie (crede, de exemplu, că « duios », despre care nu știe că e de origină latină, ar avea o legătură etimologică cu « doină »), e, poate, o interesantă sugestiune în privința originei « doinei », ca melodie și poezie păstorească.

« Broșura aceasta, aducând în discuțiune o chestiune interesantă de folklor românesc și cuprinzând și câteva texte de cântecul oltenesc de care se ocupă, merită, cel puțin în parte, premiul la care a fost prezentată ».

5. *Premiul Năsturel*, de 5.000 lei, cu subiectul « Tipărituri românești în Basarabia dela 1812 până la 1913 », s'a acordat d-lui *Paul Mihailovici*, pentru lucrarea în manuscris, tratând subiectul dat, pe baza următorului raport al d-lui *Ștefan Ciobanu :*

« La Premiul Năsturel de 5.000 lei instituit pentru « *Tipăriturile românești în Basarabia* » a fost prezentată o lucrare cu motto: « Cuget la zilele de altă dată, la anii cari au trecut ».

« Autorul acestei lucrări aduce o contribuție foarte prețioasă cu privire la vieața românească în Basarabia sub regimul rusesc. In afară de lucrarea subsemnatului apărută în anul 1923 (Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusă), în care am semnalat un număr restrâns de cărți românești tipărite în Basarabia, a mai apărut o lucrare a lui Al. David (« Tipărituri românești în Basarabia », Chișinău 1934), care trece

în revistă un număr de cărţi româneşti tipărite în anii 1814—1880. Date preţioase cu privire la cărţile apărute în Basarabia în anii 1814—1830 găsim în volumul al III-lea al Bibliografiei româneşti vechi (Bucureşti 1936) a lui I. Bianu şi Dan Simonescu.

« Lucrarea prezentată la premiul de mai sus se distinge prin faptul că autorul ei se ocupă de tipăriturile româneşti în Basarabia începând cu anul 1813 şi terminând cu anul 1918, adică cercetează perioada întregii dominaţii ruseşti

« Autorul descrie un număr de 462 de cărţi şi foi volante, scrise în româneşte, majoritatea cărora nu sunt cunoscute. Chiar în perioada dela 1814—1830 care a intrat în Bibliografia românească veche », găsim vreo 40 de foi volante noi

« Aceste crâmpeie din vieaţa poporului românesc din Basarabia sunt de un interes deosebit. Ele dovedesc că Basarabia sub Ruşi nicio clipă n'a încetat de a fi românească. Unele din foile volante, cum este acea care anunţă încheierea Sfintei Alianţe, au un interes istoric în genere, iar broşura boierului moldovean Ciorăscu dela 1864, demonstrează stările din Basarabia din acea vreme şi îngrijorarea Ruşilor cu privire la provincia noastră.

« Recomand cu toată căldura premierea şi tipărirea acestei lucrări extrem de folositoare. Unele scăderi în redactarea acestei lucrări vor fi uşor înlăturate la tipărirea cărţii, când se va cere ca autorul să dea şi un număr de fotografii ».

6. *Premiul Leon Gh. Pallade*, de 80.000 lei (indivizibil), s'a acordat d-lui C. *Filipescu* pentru « Marea Enciclopedie agricolă », Vol. I şi II (Bucureşti 1937—1938 in 8-⁰), XV + 720 p. (I); VX + 807 p. (II); pe baza următorului raport al d-lui *Gh. Ionescu Siseşti :*

« Un om pasionat de carte, d-l C. Filipescu, a întemeiat o editură agricolă, a tipărit reviste şi cărţi, care au adus o contribuţie însemnată mişcării de idei şi educaţiunii profesionale a agricultorilor noştri. Intreprinderea cerea mult curaj, fiindcă trebue s'o recunoaştem, numărul cititorilor la noi este mic chiar când e vorba de lucrări de literatură sau de cultură generală şi încă mai mic când e vorba de lucrări cu caracter tehnic sau ştiinţific. D-l Filipescu a stăruit cu convingerea optimistă că agricultura noastră trebue să iasă din faza de rutină şi primitivitate şi că pentru această transformare una din pârghiile de căpetenie este cartea.

« D-l Filipescu nu s'a mulţumit să editeze reviste şi cărţi răzleţe, ci a conceput planul unei mari enciclopedii agricole, care să poată informa pe agricultorul cu o cultură medie potrivită, în toate domeniile ştiinţei agricole.

« Biruind greutăţile redacţionale foarte serioase şi greutăţi materiale ce păreau de neînvins, d-l Filipescu, Director şi Editor al publicaţiei, a reuşit să dea la lumină în 1937 volumul I din « Marea Enciclopedie Agricolă » (736 pagini), iar în 1938 volumul II (805 pagini).

« Lucrarea este plănuită să mai aibă încă două volume, care să dea toate cuvintele tehnice şi ştiinţifice până la *Z* şi un al cincilea volum de « Oameni şi locuri ».

« Pentru condițiunile dela noi este o lucrare impunătoare: tipărită îngrijit pe două coloane, cu literă măruntă, cu figuri bine executate, cu suplimente în colori, ea face cinste directorului și graficei românești.

« In ceea ce privește cuprinsul, colaboratorii d-lui Filipescu au strâns cu migală și răbdare materialul din toate publicațiunile românești de specialitate și din publicațiunile străine, dând cetitorilor tot ceea ce este esențial, pentru fiecare cuvânt, fără pretențiune de originalitate.

« Sunt noțiuni mai importante, de exemplu: « aratul », « cernoziom », « dry farming », « grâul » și multe altele, care sunt tratate desvoltat și care alcătuesc adevărate articole, în timp ce alte noțiuni: specii animale și vegetale, cuvinte tehnice mai rari, etc., sunt tratate pe scurt sau numai definite.

« In general prelucrarea materialului s'a făcut conștiincios. Totuși lipsa de experiență pentru o publicație pornită pe un plan așa de vast, numărul mic al redactorilor și lipsa unei organizațiuni de control și coordonare a muncii acestora a pricinuit, mai ales în volumul întâiu o serie de omisiuni și greșeli, din care voiu semnala câteva exemple.

« La cuvântul « Academie » se vorbește de « Academia Imperială de științe din Rusia » ca de o instituție actuală (pag. 22). La Academia Română chiar nu sunt menționate ultimele schimbări din organizația sa.

« Se descrie pe larg Academia de Inalte Studii Agricole din Cluj (azi Facultate de Agronomie) dar nu se descrie Academia de Inalte Studii Agronomice (azi Facultatea de Agronomie) din București, mai veche și mai importantă ca cea dintâi

« Se afirmă că cursul de Agronomie la Academia Mihăileană a fost încredințat lui Leon Filipescu, când în realitate a fost încredințat lui Ion Ionescu dela Brad, care a și ținut prelegeri acolo.

« La unele cuvinte redactarea este slabă. Astfel la cuvântul « Agricultură » redactarea e lipsită de claritate și cu greșeli. Este greșit când se stabilește o deosebire între agricultură și ramurile de producție secundare și când printre acestea se așează Zootehnia. Zootehnia se integrează în agricultură ca parte principală.

« Tot așa redactarea dela cuvintele « Agronom », « Agronomice » e slabă. Redactorul acestor cuvinte nu s'a putut desbăra de o frazeologie, care este cu totul nepotrivită cu caracterul publicației. La cuvântul « Agronomice » se face o clasificare a disciplinelor științifice, pretențioasă și complicată. Se pune Pedagogia între Agrogeologie și Agrofizică. De sigur e o greșeală de tipar: trebue citit Pedologie (știința solului), în loc de pedagogie.

« De altfel greșelile de tipar sunt destul de numeroase în volumul I și sunt foarte păgubitoare când sunt făcute la formule, sau când formulele nu sunt puse la locul lor (la cuvântul « arat », pag. 295).

« Articolul despre ameliorarea plantelor din România, cuprinde date perimate; articolul este foarte vechiu, sau autorul nu este la curent cu lucrările făcute în ultimii ani în acest domeniu.

« Baltă » nu e sinonim cu lac, japșă, ghiol, eleșteu, cocioc, ci fiecare din aceste cuvinte are un înțeles deosebit.

« Un alt cusur al volumului I este că cuprinde prea mulți termeni rari din botanică, zoologie, paleontologie, termeni care nu au nicio legătură, sau o legătură foarte vagă cu agricultura. Introducerea acestor termeni face lucrarea greoaie și pretențioasă și ocupă spațiul zadarnic, în paguba materiei agricole propriu zise.

« Spre a se putea înlătura toate aceste scăderi trebuia pentru fiecare ramură a științei agricole un redactor responsabil cu desăvârșită autoritate științifică, pentru ca cineva să fie chezașul redactării corecte al tuturor articolelor și mai ales al acelora care nu poartă nume de autor.

« S'a sugerat Directorului publicației o organizare în acest chip, pe care el s'a străduit s'o realizeze pentru volumele următoare.

« La volumul II scăderile de felul celor semnalate mai sus sunt mult mai puține, greșelile de tipar au dispărut aproape cu totul și publicația apare redactată într'un chip mult mai îngrijit. Avem dreptul să credem că aceeași grijă se va pune și la redactarea volumelor următoare III, IV și V.

« Față de marele merit pe care îl are Directorul publicației de a întreprinde o operă așa de vastă și așa de folositoare suntem îndrituiți să trecem cu vederea peste greșelile și scăderile de felul celor semnalate, căci unde se muncește mult se fac fatal și un număr de greșeli. Credem că Directorul Enciclopediei Agricole va ținea seamă de tot ceea ce i s'a semnalat pentru a îmbunătăți volumele următoare și edițiile următoare ale publicației sale.

« Agricultorii au primit foarte bine Enciclopedia Agricolă. Apariția ei cade într'o epocă când agricultorii sunt dornici să se lumineze și recurg tot mai mult la îndrumările pe care le dau știința și tehnica modernă.

« De asemenea presa a primit foarte bine lucrarea d-lui Filipescu, nu numai presa de specialitate, dar și presa cotidiană. S'au tipărit astfel articole entuziaste și elogioase în ziarele *România* și *Universul*.

« Socotesc că Academia Română ar trebui să distingă și ea cu un premiu al său această operă așa de folositoare agriculturii. Ar fi moralmente o recunoaștere a strădaniei inițiatorului ei și a numeroșilor săi colaboratori, iar din punct de vedere material un ajutor și o înlesnire a apariției volumelor următoare ».

7. *Premiul Elena și Gheorghe M. Vlasto*, de 50.000 lei, s'a acordat d-lui *E. Cristoforeanu* pentru « Teoria generală a Contractului individual de muncă » (București, 1938 in 8-⁰, 484 p.), pe baza următorului raport al d-lui *Andrei Rădulescu* :

« Intre lucrările prezentate la premiul *Elena* și *Gheorghe M. Vlasto*, aceea care este cea mai valoroasă este lucrarea depusă de d-l *Cristoforeanu* și intitulată: *Teoria generală a contractului individual de muncă*, ed. II-a, 484 pag. In această lucrare este tratat, cu mari desvoltări, arătatul contract sub toate aspectele și în chip cât se poate de metodic.

« Fără să stărui asupra cuprinsului care ar da o prea mare extindere acestui raport trebue să relevez că autorul, unul din cei mai distinși publiciști ai noștri în domeniul Dreptului și premiați ai Academiei Române dovedindu-și și de astă dată bogata pregătire, a utilizat din belșug doctrina și

jurisprudența, analizându-le și criticându-le cu energie când le-a socotit greșit și a folosit dreptul comparat și n'a cruțat nimic spre a ne da tot ce e necesar pentru cunoașterea acestui contract.

« Străduințele autorului au fost încununate de un frumos succes. El a izbutit să ne înfățișeze una din cele mai bune lucrări ale sale și de sigur una din cele apărute la noi în domeniul dreptului.

« Pentru aceste contribuțiuni propun să i se acorde în întregime premiul Vlasto »

8. *Premiul Statului Gheorghe Asachi*, de 50.000 lei, s'a împărțit astfel: 25.000 lei Societății Române de Filosofie pentru « Istoria Filosofiei Moderne », Vol. I—III (București 1937—38 in 8-°, 3 vol.; pe baza următorului raport al d-lui *N. Iorga* ·

« Primul volum din această carte de colaborație oferită confratelui nostru I. Petrovici cuprinde colaborațiile cele mai variate ale unor scriitori cunoscuți, ca d-na Alice Voinescu, dd. Brucăr, Noica și chiar Comarnescu, și a altora cari apar acum întâia oară, cu frumosul curaj al unor încercări de sinteză.

« D. Papu reproduce păreri străine despre Renaștere (între altele aceia, cu totul greșită, a lui Dilthey, că e vorba de o perioadă « artistică »; evul mediu ar fi cea « teologică) ». Din parte-i, tânărul autor vede în filosofia vremii, de altfel așa de puțin originală, una « dictată de un puternic individualism (?), subsumată valorii artistice (!), întreținută de o mentalitate burgheză (!) imanentistă (?) și ratificată (!) de o concepție religioasă panteistă » (?). Printre păreri străine acumulate fără a fi mistuite găsim afirmații așa de incompetente și complet false ca aceasta: « Această limbă (greacă) nu mai avea loc a pătrunde în cadrele atât de stricte și delimitate ale intelectualității medievale » (p. 23). Dar evul mediu nu e o epocă de « cadre » și limba greacă a fost de mult cunoscută (v. autorul lui *Antapodosis*, episcopul Liutprand, iar, la urmă, școala lui Manuil Chrysoloras), Pentru autor, în evul mediu această limbă nu putea fi primită fiindcă, se identifica, de multe ori, cu absolutul unui destin probitiv (*sic*), și, *de aceea*, cunoașterea ei presinta aproape aspectul inaccesibil al « inconștientului » de astăzi ». Și, cu mândrie, după multe elucubrații ca aceasta, ni se amintește dictonul « graecum est, non potest legi » de fapt: « graecum est, non legitur ». Doar se recunoaște că se știa ceva către sfârșitul evului mediu, « odată cu disoluția (?) Imperiului bizantin », când, pentru lecții de gramatică, « se ajunge să echivaleze cu resimțirea unor puteri demiurgice » (!). Și se citează așa de clara gândire a confratelui nostru P. P. Negulescu... Să mai pomenesc de ciudata idee că mișcarea comunală, începută numai în evul mediu, se desăvârșește la Renaștere, când tocmai o apasă și distruge monarhi, (p. 24)? Sau faptul că descoperirile geografice, care încep încă din prima jumătate a secolului al XIV-lea, aduc, « în locul infinitului intensiv realizat de către aspirația extatică..., un infinit spațial ». Vorbe goale, *et praeterea nihil*. Pe urmă de la Toffanin la Guido di Rugiero se urmează compilația. Autorul e pe pământ numai când dă biografia lui

Nicolae de Cusa, care e însă profund medieval. Dar că avem a face cu o compilaţie nemărturisită o arată faptul că, după ce se pomeneşte cartea lui, *De docta ignorantia* se fac citaţii din *De la docte ignorance*.. Academia platonică, e după d-l Negulescu, mărturisit mai departe, după « De Possert » a lui Cusa; e vorba de « Dell' Sciarchia » (*sic*), ca şi cum ar fi şi întrebuinţat-o. In acelaşi chip se prezintă biografii răzleţe pe care nu le leagă nici ideile, nici măcar epoca. Caracterizările ca despre Telesio sunt superficiale: orice articol de enciclopedie dă altele mai bune. Nicăiri măcar un început de bibliografie.

« Cu întemeierea fizicei moderne », d-l Anton Dimitriu e pe un teren de resumat modest, care trece de limita Renaşterii. Dar cu d-l Vlădescu-Răcoasa se revine la lucrurile luate în pripă. De unde va fi luat acest cercetător român al « politicei şi filosofiei Dreptului » «misticismul oficializat(!)» ale maltratatului ev mediu. Luther, aşa de profund medieval, în toate direcţiile, e prezentat ca dărâmătorul medievismului (p. 40). Autorul se ajută cum poate de d-l Negulescu şi de « admirabila lucrare » a d-lui Antoniade, dar n'a auzit de adevărata capodoperă a lui Pasquale Villari, pe care atâţia o pradă. E sigur că acel care se informează din câte un « recueil des cours » n'a cetit personal pe Machiavelli şi nici pe alţii de cari vorbeşte cu uşurinţă şi uşurătate gazetărească.

« A se vedea în această privinţă cum reiese un Montaigne, prezintat de d-na Alice Voinescu. Aici avem a face cu o gândire personală, verificată printr'o lungă experienţă. Filosofia germană e arătată inteligent de d-l N. Façon. O bună caracterizare a lui Bacon de d-l Al. Posescu, care ne lămureşte că aşa, « noi înşine », « a căzut într'o eroare », într'o lucrare din 1927. Cu modestie se anunţă sociologul Herseni pentru a vorbi de Hobbes, pe care dovedeşte că l-a studiat serios: autorul e pe un teren sigur. O gândire robustă e însă în Descartes al d-lui Noica, capitol cu mult superior; şi partea istorică e frumos tratată; aici avem şi adevărată literatură, literatura, ca şi istoria, neputându-se desface de filosofie. D-l Brucăr revine asupra lui Spinoza, cu privire la care publicase o meritoasă lucrare anterioară; dar vieaţa filosofului de o aşa de înaltă concepţie, în care se simte însăşi fiinţa sufletească a rasei sale evreeşti, când se desface de vieaţa materială, căreia-i este de obiceiu robită, e cu totul ignorată şi, data aceasta, se simte o supărătoare grabă.

« Se va urma, pentru filosofia franceză, cu o nouă contribuţie a d-nei Voinescu, care dă şi capitolul Pascal (fără bibliografie, care se prezentase de curând de d. Popa în « Mélanges » ale Şcolii române în Franţa). Pe lângă ce i s'a dat lui Descartes şi lui Spinoza, de sigur că marele gânditor cu sublime avânturi merita mult mai mult. Locke a fost dat d-lui Vasile Pavelco, până acum necunoscut: e o sârguitoare analiză, nu fără a recurge la unele lucrări germane; aici măcar nu lipseşte cuvenitul spaţiu. Filosofia engleză e continuată de d-l Façon, — o lucrare în adevăr bună —, şi de d-l Mircea Vulcănescu, care dovedeşte completa stăpânire a materiei şi remarcabile calităţi de prezentare. Format la Universităţi americane şi în curent cu cercetările, d-l P. Comarnescu vorbeşte despre Berkeley. Peste

capitolul despre Hume al d-lui C. Botez, de simplă analiză, fără nimic cultural, istoric şi literar, acelaşi revine, pentru şcoala scoţiană. Cu toate explicaţiile Societăţii de Filosofie, « iluminismul », luat dela Italieni, al d-lui I Zamfirescu pentru « Aufklarung », nu poate fi acceptat: de fapt, nefiind nimeni dator a traduce cuvinte, e vorba de « filosofismul » secolului al XVIII-lea. E o încercare avântată de sinteză: autorul e înzestrat cu talent literar, dar prea ia lucrurile în pripă fără niciun fond de mediu şi prea mult se desface gândirea celor cercetaţi de întreaga lor activitate. Leibniz a fost dat d-lui Floru, care-l ia mai de pe pământ. Ce păcat că Vico a fost dat d-lui Papu, care începe cu al său Heinz Horn, ceea ce scuteşte de o cetire personală, dar e curios, şi îmbucurător, că data aceasta, tânărul filosof scrie mai aproape ca noi, oamenii pământeni, dar cu « invariante », « imanentizări », « istoricizări » şi « psihologizări », care ne umplu de respect: totalul însă e cu totul insuficient, şi d-l B. Irion ne întoarce la un « iluminism », care e acuma german; de altfel nu e decât un repertoriu în pagini simple şi puţine

« Al doilea volum începe dela Kant şi merge până la ce se numeşte « evoluţionismul englez ». Aici se unesc calităţile unor mai vechi profesori ca d-nii Mircea Florian, D. D. Roşca, Narly, Gr. Tăuşan şi Eug. Sperantia, cu mai puţini tineri, cari au avut bunul simţ de a face loc. De fapt e vorba de o lucrare întinsă a d-lui Florian despre Kant şi kantieni; e o operă de maturitate, plină şi de simţ istoric, — cea mai importantă poate din aceste volume. Se uită însă vechea teză, primită atunci foarte bine, a d-lui C. Rădulescu-Motru. Fichte e bine tratat de d-l Cervenca, dar cu totul în afară de contingenţele timpului, fără care el se poate explica greu şi neîndestulător, în multele-i schimbări de atitudine. D-na Anina Rădulescu-Pogoneanu a luat pe mai inteligibilul în el însuşi Schelling: prezentare clară. Tot această scriitoare caută filosofie şi în Schiller cel din « Scrisorile filosofice » şi din corespondenţa cu Goethe; un studiu simpatic. Pe Hegel îl dă, competent, d-l Roşca, pornit odinioară dela ce este din acest idealism în Taine. Dar asupra lui Schelling, ca « romantic », revine tânărul gânditor Al. Dima, cu lecturile sale din opere germane mai noi: fireşte e vorba mai ales de cei doi Schlegeli şi de Novalis, care se învredniceşte de nemeritata onoare de a fi tratat filosofic. D. Narly, spirit comprehensiv, vorbeşte apoi de Schleiermacher, mai mult prin pregătire şi dispoziţie. Herbart e repartizat d-lui Bârsănescu, foarte bine informat (nu e prea puţin despre o pedagogie care a nenorocit multă lume la noi ?). In ton foiletonistic d-l Sorin Pavel tratează pe Schopenhauer. Culegem: « comunitatea de destin spiritual (între el şi Eminescu), care constă în a face legătura între Asia şi Europa. Eurasiatismul structurii şi destinului nostru de călăuză prin Bugeac şi feriboot la Bosfor »; « acum când începem a ne scutura de Eminescu, tratându-l nu ca origine a întregii noastre spiritualităţi »,— înţeleaptă sentinţă —, ci ca felie denumită « curent eminescian » (p. 263). Altfel lucruri sprintene din sfârcul biciului, cu cuvinte noi, cum e « viretiv ». Un capriciu. Revine bun-simţul d-lui Posescu pentru continuarea filosofiei germane, trecând apoi condeiul d-lui Bagdasar pentru

« succesiunea hegeliană ». In ton potolit, Francezii sunt aduși înainte de d-l Tăușanu (pe dreptate Cousin e prezentat simpatic); tratarea lor e apoi încredințată d-lui Mircea Mancaș și, pentru pozitiviști, d-lui Uță (multă istorie, largă prezentare a lui Saint-Simon; așa și pentru Auguste Comte. contribuția cea mai umană; completă lipsă de bibliografie). Despre filosofii englezi d-l Eug. Speranția (analize fără cadru; foarte clar; Carlyle putea fi lăsat la o parte mai bine decât îngrămădit la un sfârșit de capitol). Profundul gânditor Kerkegaard, spirit de viking, a fost încredințat d-lui Nicolae Balca

« Al treilea volum adună, cu d-na Voinescu și d-nii Florian, Brucăr, mai mult tineri. Transformismul e tratat de d-l D. Papadopol, Herbert Spencer de d-l Posescu (largă bază istorică). D-l Mircea Florian despre materialismul german (bogat repertoriu), completat de d-l Posescu. Dela Lange înainte tratează această materie d-na Voinescu (capitol deosebit de important), urmarea fiind a d-lui Balca, pe urmele d-lui Bagdasar. Seria e continuată de d-nii C. Gib, M. Posescu și P Botezatu (și despre Eucken, foarte frumos capitolul despre Fechner). Hartmann e cercetat (« Filosofia inconscientului ») de d-l P. Botezatu. Despre Wundt d-l I. Nisipeanu (analiză, cu citații). Dd Beniuc (mai ales), Isidor Tudoran, Bagdasar, Barca, Brucăr, chiar Camil Petrescu (prea larg Husserl) se succedă cu aceeași cercetare a noii cugetări germane, pe care o completează cu trei capitole d-l Virgil Bogdan, de o cugetare personală și strânsă, și reușite caracterizări finale (contribuție de primul rang pe lângă atâția analiști și compilatori; se vede desfacerea dintr'o direcție filosofică mai veche a « fuhrerismului »). Nietzsche se oglindește în mintea d-lui Papu, care, aici, știind despre ce vorbește, e altul, dar ansamblul e de sigur insuficient. Fantasticul Spengler e tratat de d-l N. Totu ca un « uriaș gânditor al istoriei » (pe care Spengler n'o cunoaște).

« Cum se vede, aproape întreg volumul, cu o excepție pentru Spencer, care nu putea fi trecut cu vederea, e închinat filosofiei germane. Toată școala franceză a dispărut. Nu ni se anunță un volum al IV-lea. Și niciun cuvânt nu ni se spune până acum de gândirea românească, așa cum și câtă este

« In rezumat, începută rău, cu încercări stângace pe terenuri nu în destul cunoscute, această mare operă ajunge la capitole de o netăgăduită valoare. Dar mai ales e vrednic de laudă avântul acestor colaboratori cari, peste tot ce-i deosebește, s'au putut înțelege pentru o acțiune intelectuală îndrăsneață pe care, în general, s'au dovedit în stare a o îndeplini. Elevi în cea mai mare parte ai d-lui Motru, ei au avut cavalerismul de a-și închina onesta trudă d-lui Petrovici. A refuza un premiu cerut pe dreptate, ar fi imposibil pentru motivul că nu e o lucrare a unei singure persoane. Societatea de filosofie l-ar putea primi pentru scopurile ei ».

10.000 lei d-lui Arhitect *Grigore Ionescu* pentru « Istoria Arhitecturii românești » (București, 1937); in 8-°, 498 p. + 1 h, pe baza următorului raport al d-lui *Alex. Lăpĕdatu :*

« D-l arhitect Gr. Ionescu în publicația sa, « Istoria arhitecturii românești », prezentată pentru premiul Asachi, expune, în chipul cel mai clar și metodic, în același timp, însă, succint și fără a pierde din vedere nimic din ceea ce este esențial din factorii cari se găsesc îngemănați într'un tot organic, fazele de căpetenie prin cari a trecut, în cursul vremurilor, din cele mai îndepărtate timpuri și până în actualitate, « Arta de a construi la Români » — cum se exprimă d-sa, adică arhitectura românească.

« Era și timpul de a se da o astfel de lucrare de ansamblu și sinteză. Căci, de acum aproape o jumătate de veac, de când s'au publicat cele dintâi scrieri asupra arhitecturii monumentelor noastre bisericești, de Mincu, Mandrea, Sterian, Gabrielescu, Petre Antonescu și alții, până în timpul din urmă, la publicațiile fundamentale și generale asupra acestei arhitecturi, ale mult regretatului nostru fost coleg G. Balș și ale d-lui N. Ghika-Budești, membru de onoare al Academiei noastre, literatura aceasta specială a fost mereu îmbogățită de o sumedenie de studii și cercetări, publicate fie de arhitecți, fie de istorici, cari făceau posibilă o istorie a arhitecturii românești.

« D-l arhitect Gr. Ionescu, stimulat de către acei ce au văzut necesitatea unei astfel de lucrări și au căutat să înlesnească întocmirea ei, prin mijloace materiale destul de însemnate, este acel care, cel dintâi, prezintă astăzi această operă de ansamblu și sinteză.

« De sigur, față de aprecierea de care s'a bucurat din partea societății arhitecților români, care i-a conferit premiile instituite în acest scop, prezentarea lucrării la concursul de premii al Academiei Române, are mai mult un sens moral — de a primi și din partea acestui cel mai înalt for de cultură al țării, consacrarea cuvenită și meritată.

« Zic, meritată, pentrucă opera d-lui arhitect Gr. Ionescu este, într'adevăr, o lucrare de seamă și care va rămâne, în ceea ce privește caracterul ei general și sintetic, până la o alta, bazată pe studiile ce se vor mai face de aici înainte, fundamentală.

« Ceea ce face, după părerea mea, meritul deosebit al acestei lucrări este faptul că autorul, în expunerea sa, a ținut seamă de toate elementele ce trebuesc avute în vedere pentru întocmirea unei atari lucrări. Căci — după cum însuși ține să o remarce — o istorie a arhitecturii nu comportă numai considerații și explicații de ordin tehnic și artistic, ci trebue să fie încadrată în mediul geografic (pământ, material de construcție, climă), în mediul cultural și științific al epocii și poporului respectiv, ca și în acel al împrejurărilor și influențelor istorice prin care acesta din urmă a trecut.

« Numai în astfel de condițiuni se poate întocmi o bună și temeinică operă, ca aceea publicată de d-l arhitect Gr. Ionescu.

« Ori, d-sa a îndeplinit, în chipul cel mai fericit, condițiunile amintite. Afară de aceasta, și-a dat seama, față de întinderea materialului ce l-a avut la îndemână, că e necesar, fără a trece cu vederea niciunul din monumentele arhitecturale care stau la baza evoluției artei de a construi la Români, să lase de o parte problemele de natură prea specială (tehnică)

și cele controversate încă și să nu îngreuneze, prin citate și note, de multe ori de prisos și obositoare, expunerea sa.

« In acest mod, cartea d-lui arhitect Gr. Ionescu se înfățișează, în ansamblul ei, ca o operă care dă nu numai o privire completă a istoriei arhitecturii românești, de toate categoriile (bisericească, militară și civilă), ci și ca o lucrare, care, prin grija și sobrietatea stilului, ca și prin mulțimea imaginilor documentare, o face plăcută la citit și ușor de urmărit.

« După ce, într'un capitol introductiv asupra arhitecturii românești, se ocupă de construcțiile de lemn, cele mai vechi și cele dintâi pe pământul românesc, d-sa dă, în cele patru capitole următoare, evoluția arhitecturii în țara românească, dela origini și până în jumătatea a doua a secolului al XIX-lea; apoi, în alte trei capitole, aceeași evoluție, pentru Principatul Moldovei, dela descălecare și până la începutul secolului al XIX-lea. Urmează, în fine, câteva capitole aparte, în care se tratează: *a)* arhitectura monastică, adică, ca ansamblu al unei mănăstiri, nu numai a bisericii ei singuratice; *b)* arhitectura militară, în care se ocupă de vechile cetăți și fortărețe românești din ambele Principate; *c)* arhitectura civilă, în care se tratează, în tipurile lor specifice, casa țărănească, cula și casa boierească, casa și palatul domnesc.

« Opera se încheie cu un capitol despre arhitectura la Români în secolul al XIX-lea, cu un rezumat în limba franceză al expunerii, cu un indice și cu o hartă a localităților și monumentelor istorice mai importante din România de azi.

« Firește, n'aș putea să examinez, mai în amănunt, toate aceste părți ale operei d-lui arhitect Gr. Ionescu. E suficient, cred, să le apreciez după criteriile de cari am vorbit la început. De aceea socotesc că Academia Română nu poate lăsa nerelevată, prin verdictul ei, o asemenea scriere. Și cum, de bună seamă, autorul nu urmărește o răsplată materială, care, de altfel, a avut-o, ci mai mult una morală, se cuvine să-i destinăm, în acest scop, o parte din suma divizibilă a Premiului Asachi, la care a fost propus.

« O fac aceasta cu conștiința deplină că o merită fără nicio rezervă din partea noastră

10.000 lei d-lui *Barbu Slătineanu* pentru scrierea « Ceramica românească » (București, 1938, in 8-°, 230 p.); pe baza următorului raport al d-lui *Gh. Oprescu*:

« Barbu Slătineanu, în Ceramica Românească, ne dă primul studiu mai amănunțit asupra olăriei noastre Exte o lucrare de aproximativ 230 de pagine de text și de ilustrații în text, cu 54 planșe în negru, cu 5 planșe în colori și cu 3 hărți explicative.

« Autorul stăpânește subiectul Posedă însuși o importantă colecție, strânsă de pe unde s'a mai păstrat acest meșteșug al olăriei sau din regiunile ce n'au fost încă străbătute de negustori de antichități și de amatori de « artă națională ». Cu răbdare și competență, d-sa a ajuns, printr'un examen comparativ minuțios, să determine partea noastră în olăria

de pe întinsul actual al ţării. Concluziile la care ajunge, expuse în studiul de faţă, mi se par juste, cu excepţia celor afirmate cu privire la rolul nostru în răspândirea în Occident a motivului « spiralei » şi la vechimea olăriei săseşti, pe care d-sa o crede mai recentă decât trebue să fie în realitate.

« Autorul debutează printr'o privire generală asupra evoluţiei ceramicei, continuă cu un conspect asupra acestei arte din ţinuturile azi româneşti, pentru a intra apoi în subiectul propriu zis, Ceramica Românească, în evul mediu, adică « până pe timpul domniei lui Şerban Cantacuzino » şi în timpurile mai nouă, « în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea ». Urmează apoi: încheierea, o mică expunere asupra tehnicei olăriei şi, ca un « hors d'oeuvre », ceva despre aşezăminte şi obiceiuri, în legătură cu această ramură a artei noastre ţărăneşti.

« Am avut prilej să vorbesc de această publicaţie, la apariţia ei, în *Viaţa Romînească*. Să-mi fie îngăduit a copia pasajul, în care scoteam în relief, meritele ei: « Partea cu adevărat interesantă şi originală, cea în care fiecare cititor va găsi subiecte de reflecţie şi un bogat material de studii şi comparaţii, este cea în care se face descrierea olăriei noastre, din epocele preistorice până azi. La fiecare pagină se simte soliditatea terenului pe care se aşează autorul, varietatea cunoştinţelor sale, precizia informaţiei. Este sigur că în studiul actual nu se poate spune mai mult şi că numeroase afirmaţii sunt întemeiate. Se vor face în viitor cercetări de detaliu, se vor publica monografii, care vor modifica, poate, pe ici, pe colo, rezultatele actuale; acele cercetări şi monografii de aici vor trebui să pornească », chiar când ele vor combate concluziile operei lui Barbu Slătineanu. Este serviciul pe care-l aduce această lucrare ştiinţei româneşti.

« Dacă trecem cu vederea câteva afirmaţii, poate nejustificate, ca cele la care făceam mai sus aluzie; planul, ceva cam neobişnuit al lucrării şi oarecare neglijenţe de redactare, consider că autorul merită să fie recompensat. Iar dacă premiul la care concurează este divizibil, propun să i se atribue o parte însemnată din el »

5.000 lei d-lui *I. Ionaşcu* pentru « Material documentar privitor la istoria Seminarului din Buzău, 1836—1936 » (Craiova, 1937, in 8-° XXII + 275 p. + XLII pl.), pe baza următorului raport al Părintelui *N. M. Popescu:*

« Direcţia Seminarului din Buzău a tipărit cu prilejul centenarului acestei şcoale material documentar adunat de d-l I. Ionaşcu. Este în această lucrare întinsă, frumos tipărită, cu literă măruntă, mult material documentar, în rândul întâiu pentru istoria seminarului din Buzău până la anul 1865; dar şi pentru istoria şcoalelor din această eparhie înainte de 1836; şi chiar pentru istoria altor seminarii. Notele d-lui Ionaşcu privesc şi istoria episcopiei Buzăului.

« Deşi premierea lucrării ar fi mai firească la apariţia celui de al doilea volum anunţat, în care se va expune istoria şcoalei şi a profesorilor, totuşi propun să recunoaştem munca migăloasă şi atentă a d-lui Ionaşcu

întru adunarea acestui material, acordându-i o parte din premiul Asachi la care a concurat».

9. *Premiul Vasile Pârvan*, de 30.000 lei, s'a împărţit astfel.

10.000 lei d-lui *C. S. Nicolăescu-Plopşor* pentru scrierea «Le paléolitique en Roumanie», in 4-^{0} p. 41—107; pe baza următorului raport al d-lui General *R. Rosetti*:

«Studiile preistorice iau la noi o întindere din ce în ce mai mare şi aduc, pe temeiul săpăturilor ce s'au făcut în diferite părţi ale ţării, noi documente cu privire la vieaţa din acele vremuri depărtate.

«O deosebită însemnătate se dă acum în urmă cercetărilor asupra paleoliticului, având ca urmare cercetări locale şi monografii. Numărul acestora crescând şi fiind nevoie de priviri generale, mai ales pentru a face cunoscut descoperirile dela noi lumei învăţate din străinătate, câţi-va cercetători — începând cu d-l I. Nistor *(Der Stand der Vorgeschichtsforschung in Rumanien)* urmând cu d-l N. N. Moroşan *(Le pléistocène et le paléolithique de la Roumanie du Nord-Est)*, şi sfârşind cu autorul lucării despre care vorbim, s'au gândit, şi bine au făcut, să dea la iveală asemenea lucrări de sinteză.

«Autorul începe prin a face istoricul cercetărilor asupra paleoliticului la noi, după care studiază mediul geografic Acestui capitol îi urmează prezentarea, pe provincii şi în ordinea alfabetică, a staţiunilor paleolitice din România. In Capitolul IV se discută critic materialul paleolitic aflat la noi şi se trag concluziile ce rezultă din capitolele anterioare. Capitolul final cuprinde o încercare de încadrare a paleoliticului românesc în paleoliticul european.

«Tipărită cu îngrijire şi având numeroase ilustraţiuni bine alese, lucrarea are o înfăţişare plăcută care adaogă încă un merit la cele reeşind din planul limpede şi compunerea clară a întregei lucrări.

«Pentru aceste temeiuri, propun, conform art. 4, al. 2 din regulamentul pentru premii, acordarea unei părţi din premiul V. Pârvan, autorului acestei meritoase lucrări.

10.000 lei d-lui *D. Tudor* pentru studiul «Monumente inedite din România. Partea I-a» (Vălenii de Munte, 1938, in 4-^{0} 35 p.); pe baza următorului raport al d-lui *Scarlat Lambrino*

«D-l D. Tudor în lucrarea sa aduce informaţii noi şi interesante asupra Romulei. In primul rând d-sa a cercetat terenul şi, utilizând şi datele răzleţe găsite la arheologii care s'au ocupat mai înainte cu această cetate, îi stabileşte topografia care este consemnată într'o schiţă sumară. Apoi descrie şi interpretează o numeroasă serie de monumente descoperite la Romula şi care se află astăzi în diferite colecţii particulare. Printre ele figurează un grup de pietre gravate, două interesante fragmente de statui de marmură, câteva statuete de bronz şi în special resturi ale unor statui mari de bronz, de zei sau de împăraţi Numărul, varietatea şi cali-

tatea monumentelor, cu toate că fragmentele conservate sunt de dimensiuni reduse, ne fac să înțelegem vieața intensă și bogată pe care a trăit-o Romula în secolele al II-lea și al III-lea. Analizându-le în chip minuțios, autorul a adus o frumoasă contribuție la cunoașterea ei. De aceea sunt de părere că merită să i se acorde o parte din premiul Vasile Pârvan.

10.000 lei d-lui Dr. *A. B. Szalay-Sibiu* pentru scrierea « Bourul din Ardeal. Monografia boului străvechiu din România » (Cluj, 1937); pe baza următorului raport al d-lui *S. Mehedinți:*

« Lucrarea cuprinde următoarele capitole: Introducere, Vânatul, Date paleontologice, Nomenclatura, Datele literaturii străine, Datele literaturii maghiare, Numiri toponimice, Etimologia și istoria cuvântului bour, Bourul în embleme, *Urus* în dicționare, Etnografie, Epoca stingerii bourului (cu o sumă de ilustrații)

« Autorul se ocupă de mult timp cu problema originii bourului. Spre deosebire de alți autori care îl confundă uneori cu zimbrul, el arată că « bourul nu este altceva decât vita domesticită în stare primitivă sălbatică » și anume că la începutul evului mediu, în Europa centrală, numărul zimbrilor întrecea cu mult pe al bourilor, deoarece « crescătorii de vite... au prins mereu cirezile acestui animal și le-au îmblânzit ». Astfel, cu întinderea agriculturii și scăderea pădurilor, bourul sălbatic a dispărut, apoi a dispărut și zimbrul prin vânătoare, fără să poată fi domesticit.

« In sfera istoriografiei noastre, deosebirea dintre zimbru și bour s'a făcut lămurit încă dela 1875, apoi de Dr. Botezatul (1913). Cu date paleontologice, arheologice, filologice și istorice, autorul caută să lămurească soarta bourului încă din epoca dacică până la stingerea lui. Foarte meritoasă este străduința de a deslega problema și pe calea toponimiei. Aci ar fi trebuit să țină seama și de împrejurarea că numirile unde este pomenit bourul se leagă nu numai de prezența efectivă a animalului, ci și de obiceiul locuitorilor de a pune ca stâlpi de hotar al moșiilor lor niște trunchi, pe care era săpat chipul unui bour. De aci, numiri ca *Bouri, la Bour*... adică la locul unde erau puse acele semne.

« Concluzia scriitorului este că bourul ar fi pierit în Ungaria pe la mijlocul secolului al XIII-lea, pe timpul pustiirii Tătarilor, când foamea a întețit vânătoarea, iar în Moldova sălbătăciunea aceasta a putut dăinui mai mult decât oriunde, din cauza multelor poeni din Carpații răsăriteni, unde pășunatul era mai prielnic. Povestirea cronicei cu privire la vânătoarea lui Dragoș se leagă de bour, nu de zimbru.

« Autorul citează o sumă de lucrări pe care le-a scris în timp de câteva decenii în legătură cu această problemă. In « Extrasul din Revista Carpaților » prezentat Academiei și chiar dedicat Academiei Române, se cuprinde numai rezumatul acelor lucrări, pe care nu le-am putut cerceta (unele sunt în limba maghiară). Silințele sale sunt vrednice de toată lauda și cred că Academia va face un act de dreptate răsplătind această lucrare cu o parte cât mai mare din premiul pentru care a fost prezentată ».

10. *Premiul C. G. Vernescu*, de 50.000 lei, s'a împărţit astfel:

30.000 lei d-lui *George Sofronie* pentru scrierea « Le principe des nationalités et les traités de paix de 1919—1920 » (Bucureşti, 1937, în 8-^{0}, 279 p.); (trecută dela Premiul Elena şi Gheorghe M. Vlasto); pe baza următorului raport al d-lui *Oscar Niculescu*:

« La Premiul Elena şi George Vlasto de 50.000 lei a fost prezentată şi lucrarea d-lui George Sofronie, Profesor de Drept Internaţional Public la Universitatea din Cluj, intitulată: « Le Principe des Nationalités et les Traités de Paix de 1919—1920 » publicată în Bucureşti în anul 1937, un volum în 8-^{0}.

« Lucrarea este scrisă în limba franceză, cuprinde 271 pagini şi este împărţită în 11 capitole fără subdiviziuni.

« Capitolul I este intitulat: « *Privire asupra desvoltării istorice a principiului naţionalităţilor* ».

« Autorul în acest capitol descrie în 38 de pagini foarte interesante şi bine documentate, originea principiului naţionalităţilor, evoluţiunea lui, rolul doctrinei lui Rousseau asupra acestui principiu, faptele istorice cari au contribuit la desvoltarea lui, etc.

« Capitolul II, intitulat: « *Războiul mondial şi declaraţiunile « naţionalitare* ». Autorul se ocupă de declaraţiunile « naţionalitare » din timpul războiului mondial, cari au fost documentele preparatorii ale clauzelor tratatelor de pace în 1919—1920, şi analizează atât declaraţiunile făcute înainte de încetarea ostilităţilor de Puterile Aliate că nu urmăresc scopuri egoiste, ci luptă pentru triumful ideei de dreptate, recunoscând formal dreptul naţionalităţilor, cât şi doctrina Wilsoniană, căutând a preciza caracteristicile ei, etc.

« Capitolul III, intitulat: « *Dreptul naţionalităţilor în prezenţa Pactului Societăţii Naţiunilor din 28 Iunie 1919* ».

« In acest capitol, autorul constată că dreptul naţionalităţilor s'a bucurat de o favoare specială în timpul războiului mondial şi a devenit ideea centrală a noului program de politică internaţională adoptat dela început de Conferinţa Păcii; că, în acelaşi timp, un nou principiu a apărut având mare analogie cu principiul naţionalităţilor şi anume acela al dreptului popoarelor de a dispune ele însăşi de soarta lor. D-l Sofronie constată, de asemenea, că dreptul naţionalităţilor cu corolarul, autodeterminarea, n'a fost înscris în Pactul Societăţii Naţiunilor ceea ce constitue o lacună; că lipseşte Pactului Societăţii Naţiunilor o construcţiune juridică a dreptului naţionalităţilor, care ar trebui să fie edificată în viitor sub două aspecte: dreptul de independenţă (soluţiune teritorială) în cazuri bine precizate, şi dreptul de protecţiune internaţională (soluţiune personală), etc.

« Capitolul IV, intitulat: « *Principiul naţionalităţilor şi tratatele de pace din 1919—1920* ». Autorul expune în 35 pagini, între altele, că principiul naţionalităţilor este caracteristica tratatelor de pace din 1919—1920, temperat, însă, prin consideraţiuni economice, geografice, de limbă, de rasă, şi că concretizarea lui a avut loc sub cele două forme cunoscute în teoria

naționalităților. forma activă și forma pasivă; că, autorii tratatelor au căutat să refacă harta Europei, întemeindu-se pe principiul naționalităților, conceput în mod relativ, cu tendința ca nicio națiune sau fracțiune de națiune să nu fie încorporată la un Stat străin cu violarea flagrantă a voinței naționale, etc. Apoi autorul expune pe larg cum s'a aplicat principiul naționalităților în cele cinci state: Imperiul German, Austro-Ungaria, Bulgaria, Rusia și Turcia, în detrimentul cărora s'au realizat noile State cu caracter național: Polonia, Cehoslovacia, Letonia, etc.

« Capitolul V: « *Ideea de autodeterminare în tratatele de pace din 1919—1920* » (doctrină și practică plebiscitară). In acest capitol, autorul constată că conceptul de autodeterminare decurgând ca consecință juridică naturală a principiului naționalităților, a devenit norma conducătoare în lucrările Conferinței Păcii; că, autorii tratatelor au trebuit să țină seamă de voința colectivă a națiunilor în lupta pentru satisfacerea legitimelor revendicări naționale; că, pentru a cunoaște această voință au recurs la sistemul plebiscitului (criticat de o parte din doctrină) când voința populațiunilor părea dubioasă, fără însă a-l consacra ca institutțiune normală a dreptului internațional, recunoscând în același timp și plebiscitul « de în toate zilele » în care voința colectivă se manifestă în mod spontaneu și nefalsificată. Apoi, autorul arată schimbările de suveranitate pentru cari a intervenit un plebiscit, subliniind elementul lui novator în unele cazuri, precum și acelea pentru cari nu s'a recurs la consultațiunea populațiunii ca nefiind nici oportun, nici util, cum a fost, între altele, Unirea Tarnsilvaniei cu România. In fine, d-l Sofronie expune cum ultimele tratate de pace au rezolvat chestiunile ce se pun când este vorba de instituirea unui plebiscit spre a fi efectuat în mod liber și sincer.

« Capitolul VI, intitulat. « *Schimbările de Naționalitate și Tratatele din 1919—1920. Dreptul de opțiune*. D-l Sofronie analizează textele tratatelor din 1919—1920 și arată cum ele au rezolvat complexa problemă a schimbării de naționalitate; cari au fost criteriile admise pentru determinarea naționalității individului în teritoriile cari au trecut sub o altă suveranitate; cari condițiuni trebuiau îndeplinite pentru exercitarea dreptului de opțiune; ce consecințe au rezultat în drept și în fapt din exercițiul acestei facultăți; ce ameliorări au fost introduse în dreptul de opțiune; în ce consistă noua instituțiune numită « reclamația de naționalitate »; cari sunt principalele dispozițiuni din convențiunea greco-bulgară din 27 Noemvrie 1919 relativă la emigrarea reciprocă și voluntară, etc

« Capitolul VII, intitulat: « *Principiul naționalităților și principiul de protecțiune al minorităților* » (Caracteristicile juridice ale regimului instituit prin tratatele de pace și tratatele adiționale). Autorul se ocupă în acest capitol de noul regim de protecțiune al minorităților, instituit prin ultimele tratate de pace, prin tratatele minorităților, prin tratatele încheiate între Puterile Aliate și Asociate și Statele nou create sau mărite, etc. D-sa arată, între altele, ce trebue a se înțelege prin minorități, în lipsă de o definițiune oficială, examinează atât drepturile conferite de aceste

tratate minorităţilor, cât şi îndoita garanţie de ordin constituţional şi de ordin internaţional, prevăzute în Tratate pentru a asigura respectul şi aplicaţiunea clauzelor minorităţilor; arată că tratatele nu au recunoscut minorităţile ca entităţi colective înzestrate cu personalitate juridică; că, faptul că nu toate statele, ci numai unele din ele, sunt supuse la noul regim de protecţiune, constitue o violare flagrantă a două drepturi fundamentale ale Statelor: dreptul de suveranitate şi dreptul de egalitate; că, argumentele expuse pentru a justifica o asemenea diversitate sunt cu totul insuficiente. D-sa cercetează diferitele sisteme propuse pentru a face să dispară această inegalitate. Apoi relevă lacuna ce există în tratatele de pace că nu cuprind nicio dispoziţiune relativă la îndatoririle minorităţilor faţă de drepturile ce le-au fost conferite, etc.

« Capitolul VIII, intitulat: « *Valoarea juridică a tratatelor de pace din 1919—1920* ». D-l Sofronie constată că tratatele de pace din 1919—1920 sunt perfect valabile, întru cât îndeplinesc toate condiţiunile de fond ce se cer în drept pentru validitatea tratatelor; că, ele au fost ratificate şi înregistrate la Secretariatul Societăţii Naţiunilor; că, clauzele teritoriale cele mai importante ce cuprind, au intrat imediat în vigoare, realizând astfel remanierea teritorială şi politică a Statelor respective. Autorul apoi analizează regula fundamentală a tratatelor « *pacta sunt servanda* ».

« Capitolul IX, intitulat: « *Unitatea teritorială şi politică a Statului Român şi principiul naţionalităţilor* ». Autorul expune în 21 de pagini de un înalt interes şi bine documentate cum s'a format şi evoluat unitatea teritorială şi politică a Statului român şi reaminteşte faptele din istoria noastră, cari dovedesc existenţa şi durata persistentă la Români a unui drept naţional, creator al unităţii politice a Statului. D-l Sofronie constată că România nouă se prezintă ca un Stat constituind un exemplu clasic de aplicaţiune al principiului naţionalităţilor concretizat prin voinţa Românilor din provinciile cari s'au unit cu Vechiul Regat şi prin recunoaşterea comunităţii Statelor, în tratatele cari au inaugurat noua ordine internaţională; că, fruntariile sunt fixate în regulă generală, după criteriul etnografic, iar nu după vechile fruntarii istorice şi că toate principiile cari au prezidat la unificarea teritorială conduc la concluzia fundamentală că ele imprimă caracterul de intangibilitate fruntariilor actuale ale Statului Român.

« Capitolul X, intitulat « *Acţiunea revizionistă. Revizionismul maghiar nu este întemeiat*. In acest capitol foarte important de 38 pagini, materia este de asemenea tratată cu toată desvoltarea ce comportă. Autorul arată că acţiunea revizionistă ungară urmăreşte modificarea clauzelor teritoriale ale Tratatului dela Trianon şi că pretenţiunile Ungurilor asupra Transilvaniei noastre mergând mereu crescând dela o revizuire a liniei fruntarie până la reconstituirea Ungariei milenare prin anexiunea Transilvaniei, cu primă etapă autonomia Ardealului, n'au niciun fundament juridic. D-l Sofronie analizează art. 19 din Pactul Societăţii Naţiunilor invocat de Unguri în sprijinul acţiunii lor şi învederează printr'o argumentare foarte solidă dedusă din interpretarea ştiinţifică a art. 19, apro-

piat de art. 10 din Pact, că art. 19 nu se referă la revizuirea clauzelor teritoriale ale unui Tratat. Apoi, examinează și celelalte argumente pe cari se sprijină revizioniștii spre a susține că Tratatul dela Trianon n'are forță juridică fiindcă *a)* se inspiră nu de ideea de justiție, ci de aceea de pedeapsă, *b)* violează principiile Wilsoniene, *c)* contravine necesității de solidaritate economică a Europei. D-l Sofronie dovedește în mod peremptoriu că toate aceste argumente sunt lipsite de temeiu

« Capitolul XI, intitulat. « *Tratatul dela Trianon și scrisoarea Millerand* » din 6 Mai 1920. In acest ultim capitol, autorul se ocupă de scrisoarea lui Millerand din 6 Mai 1920, trimisă Prezidentului delegațiunii ungare la Conferința Păcii, în calitate oficială de Prezident al Consiliului Suprem și în numele Puterilor Aliate și Asociate, scrisoare pe care se sprijină revizioniștii pentru a susține că Aliații nu au considerat ca definitive noile fruntarii ale Ungariei și că i s'a promis o viitoare revizuire a fruntariilor, ulterior semnării Tratatului dela Trianon. D-l Sofronie analizează cu toată atențiunea și obiectivitatea pasagiile invocate din scrisoarea Millerand, precum și acelea pe cari revizioniștii le ignorează înadins nefiindu-le favorabile, și demonstrează pe larg absoluta netemeinicie a susținerilor ungare și precizează adevăratul înțeles al acestei scrisori, care în realitate infirmă revizionismul maghiar.

« Din foarte succinta dare de seamă de mai sus, se învederează importanța și interesul ce prezintă lucrarea d-lui George Sofronie. Ea este un studiu juridic și diplomatic foarte aprofundat al subiectului tratat Atât evoluțiunea istorică a principiului naționalităților, principiu combătut de unii autori, dar care a triumfat în ultimele tratate de pace și a devenit astăzi principiul determinant la formarea Statelor, cât și evoluțiunea istorică a unității teritoriale și politice a Statului român, precum și valoarea juridică a tratatelor din 1919—1920 și regimul protecțiunii minorităților sunt expuse în pagini excelente, cu o desvoltare întinsă și cu o bogată și solidă documentare. Autorul a examinat minuțios și cu deosebita d-sale competență ce-i este recunoscută în materie de drept internațional public, textele din ultimele tratate de pace și a căutat să pună în evidență concretizarea principiului naționalităților în diferitele lor clauze. Sunt remarcabile, și merită a fi semnalate în special, pe lângă celelalte capitole din lucrare, acelea în care autorul se ocupă de acțiunea revizionistă ungară. D-sa cercetează pe larg și în mod cu totul obiectiv și științific argumentele pe cari se întemeiază acțiunea și dovedește că niciunul nu rezistă la o analiză imparțială și exactă. D-sa conchide că fruntariile române fiind stabilite pe baza principiului naționalităților prin tratatele din 1919—1920, cari « sunt servanda », sunt intangibile și acțiunea revizionistă tinzând la revizuirea și modificarea acestor fruntarii este o utopie. Studiul d-lui G. Sofronie, pentru a cărui alcătuire d-sa a depus o muncă conștiincioasă și a consultat un număr însemnat de autori, este fără îndoială atât prin expunerea clară a problemelor tratate și a cercetărilor savante făcute asupra lor, cât și prin documentarea si-

gură şi puterea analizei, o operă de o reală valoare. Volumul se termină cu o variată şi bogată bibliografie.

« Faţă de toate cele ce preced, propun a se acorda d-lui George Sofronie premiul Elena şi George Vlasto.

10.000 lei d-lui *Ovid Sachelarie* pentru « Scrieri de Drept civil şi procedură civilă » (Bucureşti, 1938, in 8-⁰, 216 p.); pe baza următorului raport al d-lui *Andrei Rădulescu :*

« D-l Ovid Sachelarie, Preşedinte la Tribunalul Ilfov şi asistent de Drept civil la Universitatea din Bucureşti prezintă pentru premiul C. G. Vernescu un volum de 214 pagini intitulat: Scrieri de Drept civil şi Procedură civilă. Volumul cuprinde 12 studii.

« Din *materia persoanelor* a tratat 2 chestiuni: 1. logodna în proiectul codului civil român şi 2. împăcarea în timpul divorţului.

« Din materia obligaţiilor s'a ocupat: 1. de proba datei creanţei creditorului în acţiunea pauliană; 2. autoritatea de lucru judecat a hotărîrilor achitătoare în penal pentru lipsă de dovezi suficiente asupra civilului. La acestea adăugăm un studiu asupra obligaţiilor locatorului de a preda, de a întreţine în bună stare şi de a garanta contra viţiilor lucrului şi altul despre răspunderea grupărilor persoane juridice care au încheiat un contract colectiv de muncă.

« Din regimul dotal găsim o cercetare despre regimul întrebuinţării şi reîntrebuinţării banilor dotali în dreptul român, francez, italian.

« Din materia succesiunilor au fost expuse condiţiile acţiunii pentru anularea renunţării la succesiune.

« Urmează apoi 4 chestiuni din materia dispoziţiilor cu titlu gratuit.

« Ultimele 2 studii cuprind chestiuni de procedură civilă: unul privitor la executarea hotărîrilor provizorii şi altul la introducerea apelului

« Intocmirea lucrării dovedeşte nu numai o serioasă pregătire, cunoaşterea unei întinse bibliografii şi mai ales folosirea ei în chip inteligent, ci şi întrebuinţarea unei metode potrivite cercetărilor ştiinţifice

« Sprijinit pe un important material documentar şi jurisprudenţial, atât român cât şi străin şi utilizând şi lucrările Consiliului legislativ în vederea unor noi coduri, autorul nu s'a mulţumit să le înregistreze, cum se face de multe ori; el le-a supus unui sever examen critic combătând ceea ce nu intră în vederile sale şi deseori cu multă dreptate.

« O menţiune remarcabilă merită şi modul de aranjare şi de înfăţişare a chestiunilor studiate.

« Din toate se vede că autorul posedă însuşiri alese pentru asemenea cercetări şi este de aşteptat că nu se va opri aci.

« Ceea ce ni se prezintă astăzi este o bună lucrare şi este drept ca să i se acorde o parte din premiul Vernescu ».

10.000 lei d-lui *Mircea Georgescu* pentru scrierea « Măsurile de siguranţă pentru apărarea şi ocrotirea individuală organizate prin codul penal şi procedura penală « Regele Carol II » (Cluj, 1938, in 8-⁰, 331 p); pe baza următorului raport al d-lui *I Ionescu-Dolj* ·

« La premiul C G. Vernescu de 50.000 lei se prezintă și lucrarea: *Măsurile de siguranță pentru apărarea socială și ocrotire individuală organizate prin Codul penal și procedura penală « Carol al II-lea »*, un volum de 332 de pagini de d-l Mircea Georgescu, doctor în drept, tipărit la Cluj în anul 1938.

« După referințele date de autor la ultima pagină a volumului d-sa mai are o lucrare premiată de Academia Română, în anul 1934 intitulată: *Criteriul biologic în drept* Tot din referințele menționate se vede că autorul a mai publicat și următoarele patru studii:

« 1. Regula « *locus regit actum* » în dreptul matrimonial în cursul anului 1935.

2. Constrângerea corporală în materia de debit fiscal în cursul anului 1936.

« 3. Dreptul la concediu în legea contractelor de muncă, tot în cursul anului 1936, și

« 4. Minoritatea în noua legiuire penală română, în cursul anului 1937.

« Lucrarea « *Măsurile de siguranță* » publicată în cursul anului 1938 prezentată la premiu, are și o prefață elogioasă semnată d. I. Predovici fost procuror general al Curții de apel din Cluj.

« In această ultimă lucrare autorul tratează materia cu totul nouă a măsurilor de siguranță introduse în legislațiunea penală română de codul penal Carol al II-lea, ca mijloc modern de luptă și apărare socială, contra criminalității.

« In adevăr codul din 1864 nu prevedea decât mijloacele represive, recomandate de școala clasică pe când codul penal Carol al II-lea, pe lângă mijloacele represive a admis și unele mijloace preventive de luptă sau de apărare socială, recomandate de noua școală pozitivistă, numite « *Măsuri de siguranță* », cărora le-a dat însă un caracter post-delictual și jurisdicțional.

« Ele se pronunță contra infractorilor responsabili, însoțind întotdeauna o pedeapsă când sunt considerați periculoși și singure, substituind pedeapsa, contra infractorilor iresponsabili.

« In tratarea materiei d-l M. Georgescu, după o scurtă introducere împarte studiul său în XV capitole, iar la fine a întocmit un index al textelor, din Constituție, codul penal Carol al II-lea, citate în lucrare, apoi în patru pagini finale, arată bibliografia română și străină de care s'a folosit.

« In cele XV capitole găsim tratate următoarele probleme referitoare la măsurile de siguranță:

« Geneza măsurilor de siguranță.

« Natura juridică a măsurilor de siguranță și deosebirea lor de pedepsele complimentare și accesorii.

— Speciile măsurilor de siguranță în care expune toate măsurile de siguranță prevăzute de art. 71 din codul penal « Carol al II-lea » și clasificările lor după scopul ce urmăresc, drepturile la care se referă și funcția de apărare sau protecțiune ce îndeplinesc.

« Regimul anterior în dreptul român, sau măsurile ce existau mai înainte sub codul vechiu.

« Măsurile de siguranţă preventive.

« Măsurile de siguranţă curative şi reforma lor.

« Măsurile de siguranţă tutelare şi de protecţiune.

« Măsurile de siguranţă tutelare educative şi reformatoare

« Măsurile de siguranţă eliminatorii.

« In Cap. X şi XI se ocupă de principiile de aplicarea măsurilor de siguranţă, între cari cel mai esenţial este « *periculositatea infractorului* ».

« In Cap. XII se ocupă de materia privaţiunii de libertate aplicată ca măsura de siguranţă şi deosebirea de deţinerea ca pedeapsă.

« In Cap. XIII se ocupă de caracterul măsurilor de siguranţă în diferite legislaţiuni, indicând pe acelea cari, în deosebire de cea română, pot aplica măsurile de siguranţă ante-delictum, adoptând în totul doctrina pozitivistă.

« In Cap. XIV se ocupă de executarea măsurilor de siguranţă, organele de supraveghere şi societăţile de patronaj, indicând textele procedurii penale Carol II, referitoare, precum şi pe cele din codul penal referitoare la Societăţile de patronaj şi comisiunile de supraveghere.

« In fine, în Cap. XV se ocupă de măsurile de siguranţă ca factor eugenic — neadmise de codul român, citând în această privinţă mai ales legile germane din 14 Iulie 1933 (contra progeniturii bolnave) şi din 24 Noemvrie 1933 (referitoare la sterilizare).

« In expunerea materiei autorul indică deseori doctrina română şi străină precum şi rezoluţiunile diferitelor congrese internaţionale referitoare la măsurile de siguranţă.

« Privită în total lucrarea d-lui Mircea Georgescu este o lucrare meritorie, care poate fi utilizată cu folos de jurişti în materie penală, pentru cunoaşterea principiilor puse de legiuitor la baza instituţiunii « *măsurilor de siguranţă* », deşi nu se ocupă cum ar fi trebuit s'o facă — chiar în scurtul timp dela intrarea în vigoare a codului — de rezultatele obţinute prin aplicarea măsurilor de siguranţă de către instanţele judecătoreşti.

« In aceste condiţiuni, lucrarea d-lui Mircea Georgescu poate fi încurajată de Academie, în speranţa că în viitor o va prelucra completând-o şi cu proba valoarei de terapeutică socială a măsurilor de siguranţă ».

11. *Premiul Grigore C. Angelescu*, de 4.000 lei, s'a dat d-lui *Raul Teodorescu* pentru studiul « Aristotel ca teoretician estetic ». (Bucureşti, 1938, in 8-⁰, 162 p.); pe baza următorului raport al d-lui *Petre Negulescu*

« In literatura noastră, atât de săracă încă în studii asupra clasicilor filosofiei, încercarea d-lui Raul Teodorescu de a comenta teoriile estetice ale lui Aristotel nu poate fi decât binevenită. Lucrarea sa a fost prezentată mai întâi, ca teză de doctorat, facultăţii de filosofie şi litere din Bucureşti şi s'a bucurat, ca atare, de o bună primire.

« Cum era firesc, — dată fiind legătura dintre Aristotel şi Platon, precum şi dintre acesta şi Socrat, — autorul şi-a început studiul cu expu-

nerea și analiza critică a ideilor acestor precursori, redându-le cu destulă exactitate și comentându-le cu destulă pricepere. Trecând apoi la concepțiile lui Aristotel, a cercetat mai întâi ideea sa despre frumos, în general, și raporturile frumosului cu adevărul și binele, spre a se opri, în vederea unei analize critice mai amănunțite, la teoria artei ca imitație a naturii, — teorie cunoscută sub numele clasic de *Mimesis*. Dar această analiză nu constă atât în confruntarea ideilor filosofului grec cu fenomenele pe care își propunea să le explice, cât în compararea lor cu ideile d-lui Mihail Dragomirescu, cunoscutul nostru critic literar și autor al unui sistem de estetică integralistă. Recunoscând că Aristotel avea dreptate când susținea că artistul nu poate lua « elementele » operei sale decât din natură, d-l Raul Teodorescu îi impută, totuși, că a ignorat « subordonarea » acelor elemente unei « idei generatoare » care singură poate crea « capodopera ». Și se referă, în această privință, la d-l Mihail Dragomirescu. Iacă propriile sale cuvinte: « In concepția integralismului estetic, profesat de d-l Mihail Dragomirescu, elementele împrumutate naturii se subsumează unei idei generatoare în capodoperă, dobândind o nouă vieață și cristalizându-se într'o formă, indisolubil legată de fond, printr'un raport de cauzalitate sintetică, pe baza elementului mistic al armoniei » (Aristotel ca teoretician estetic, pag. 62). Cu toate acestea, d-l Raul Teodorescu recunoaște că imitația naturii, pe care o recomanda Aristotel artiștilor, nu era lipsită de orice valoare în creațiunea artistică, întru cât punea « frâu » imaginației lor. Și se referă iarăși la d-l Mihail Dragomirescu: « După cum bine arată d-l Mihail Dragomirescu, Aristotel, dacă n'a găsit esența artei, el a înnobilat-o cu principiile sale estetice, punând frâu imaginației artiștilor naturii ». (*Ibid.*, p. 62).

« Autorul trece apoi mai departe și studiază diviziunea artelor (imputând lui Aristotel lipsa unui criteriu « științific » de clasificare), teoria poeziei și genurile ei, spre a se opri din nou, mai pe larg, asupra tragediei și a modului cum încerca filosoful grec să-i explice efectul, prin faimoasa și mult discutata *Katharsis*. După ce aruncă o privire asupra diferitelor interpretări ce s'au dat acestei « purificări » prin « milă și groază », supunându-le unor critici destul de aspre, d-l Raul Teodorescu conchide că Aristotel n'a voit să înțeleagă prin *Katharsis* decât « emoțiunea estetică pe care o avem în fața spectacolului care ne arată, înfățișat în artă, sublimul suferințelor ». Și se referă din nou, pentru întemeierea părerii sale, la estetica integralistă a d-lui Mihail Dragomirescu. Iacă propriile sale cuvinte: « Purificarea sentimentelor de milă și de groază e înțeleasă ca transfigurarea suferințelor omenești prin vraja și mirajul artei, așa încât să nu mai producă asupra noastră impresiunea crudă, pe care ne-ar face-o un spectacol asemănător în realitate, ci doar o încântare sufletească în fața viziunii adânci a existenței și a tainelor oarbe care ne conduc, realizate în chip simbolic în artă »... « Această explicație își găsește fundamentul în estetica integralistă a d-lui profesor Mihail Dragomirescu. Acest vast sistem expus în « La Science de la littérature » și în « Integralismul » pune într'o lumină cu totul nouă și originală fenomenul de creațiune artistică,

înţelegerea frumosului şi a artei studiate în organismele vii ce sunt capodoperele» (*Op. cit.*, p. 95, 96).

« Autorul încheie în sfârşit studiul tragediei, cercetând teoria celor trei « unităţi » (de loc, de timp, de acţiune), pe care nu crede că a susţinut-o propriu vorbind Aristotel, şi teoria « caracterelor », declarând « perimată » credinţa filosofului grec că ele trebue să fie « bune ». Şi trece apoi repede asupra comediei, punându-se la adăpostul faptului că partea respectivă din « Poetica » lui Aristotel s'a pierdut şi nu e cunoscută decât insuficient, din relatările lui Diogene Laertiu. Ceva mai pe larg se opreşte asupra epopeei, cu care termină studiul ideilor lui Aristotel asupra poeziei. Asupra celorlalte arte, în sfârşit, trece şi mai repede decât asupra comediei, cu motivarea că Aristotel nu s'a ocupat de ele decât incidental şi sumar, tratatul său de estetică, cum o arată numele de « Poetică » pe care îl purta, fiind consacrat numai poeziei şi genurilor ei

« In ultimul său capitol, intitulat « Concluziuni », d-l Raul Teodorescu revine asupra raporturilor dintre estetica lui Aristotel şi estetica integralistă a d-lui Mihail Dragomirescu, — raporturi de care anunţase încă din « Introducere » că avea să se ocupe în deosebi D-sa zisese în adevăr acolo: « Vom examina raporturile ce există între artă şi natură şi cum înţelege Aristotel imitaţiunea, accentuând deosebirea dintre gândirea estetică a lui Aristotel şi estetica integralistă. Vom vedea astfel cât de departe este concepţia lui Aristotel, care consideră arta ca o imitaţie, fie chiar liberă, după realitate, şi concepţia esteticei integraliste, care socoteşte arta ca o realitate de sine stătătoare, alcătuită din lumea capodoperelor ». (*Op. cit*, p. 9). Iar în « Concluziuni » adaogă, în chip de încheiere. « Am căutat în sfârşit să fixăm sub ce raport se înfăţişează în lumina esteticei integraliste a d-lui Mihail Dragomirescu chestiunea frumosului, a artei şi a poeziei, aşa cum a pus-o Aristotel...» (*Op. cit*, p. 144).

« Stăruinţa aceasta, de a studia estetica lui Aristotel în opoziţie cu aceea a d-lui Mihail Dragomirescu, ridică o chestie de metodă. Ideile estetice ale d-lui Mihail Dragomirescu sunt de sigur interesante, şi Academia Română le-a luat în consideraţie, cu preţuirea cuvenită, atunci când l-a ales membru de onoare al ei. Dar un studiu asupra concepţiilor unui filosof antic are, neîndoios, un caracter istoric şi presupune, ca atare, o metodă istorică. Concepţiile lui trebuesc adică studiate în cadrul istoric în care au apărut, în legătură cu problemele timpului când şi cu nevoile oamenilor în mijlocul cărora au apărut. Comparaţia lor permanentă cu concepţii ulterioare, mult mai târzii, şi apărute în cu totul alte condiţii, ar fi mai la locul ei, într'un studiu cu caracter dogmatic. Dacă, bunăoară, s'ar cerceta, într'un studiu de acest fel, problema artei, în sine, s'ar putea utiliza toate părerile ce s'au emis asupră-i în decursul timpurilor, spre a se trage, din confruntarea lor generală, concluziile cuvenite.

« Cu această rezervă, asupra căreia nu înţeleg să insist, lucrarea d-lui Raul Teodorescu e bine întocmită, dă indicaţii bibliografice suficiente şi, putând fi de un real folos, merită să i se acorde premiul Angelescu, la care a fost prezentată ».

12. *Premiul Demostene Constantinide*, de 3.000 lei, s'a acordat d-lui *Gh. Vrabie* pentru scrierea « Bârladul cultural » (București, 1938, in 8-⁰, 267 p. + 26 pl); pe baza următorului raport al d-lui *Alex. Lăpědatu:*

« Bârladul cultural », prezentat de d-l Gheorghe Vrabie, la Premiul Constantinide, nu este numai o monografie în sensul obișnuit, adică o înșirare de date, cât mai precise și exacte, cu privire la vieața culturală a bătrânului târg moldovenesc. Ea este o lucrare, în care, pe lângă aceste date, absolut necesare pentru stabilirea evoluției culturale a Bârladului, se evocă, în forme literare cu totul particulare, momentele însemnate, cum și figurile proeminente care au dat relief și caracter vieții spirituale unui târg din provincie, ajuns, tocmai prin aceasta, să capete o importanță mai deosebită decât multe altele.

« Autorul, fiu al Bârladului, ne lămurește, în preliminarele cărții sale, tocmai asupra acestui lucru, în cuvinte care impresionează prin sinceritatea și prin sentimentalismul de care sunt inspirate.

« S'ar fi spulberat, scrie el, toată dragostea față de orașul la soarele căruia mi-am încălzit inima în anii adolescenței, în care am visat și mi-am făurit atâtea idealuri, în care am respirat prin toți porii acel moldovenism pe care l-am purtat pe meleaguri îndepărtate, ca și norii la adierea unei boare, dacă, în ceea ce începusem (lucrarea) m'aș fi izbit de altceva, care să mă antreneze într'o muncă, migăloasă și îndelungată, zi de zi, în biblioteca Academiei Române.

« Și anume: de acel suflu bogat de vieață spirituală, închegat, cu fiecare perioadă, într'un tot de organicitate rară, ca, apoi, acest tot, care formează cultura bârlădeană, să se integreze perfect în marele fenomen al spiritualității românești, spre a se vedea că manifestările culturale, ale Bârladului n'au fost simple izbucniri izolate, țâșniri de izvoare, cari să-și irosească apa în sărăcia unei oaze, ci fenomene produse de organica unei culturi.

« Perioadele culturale ce se succed de-a-lungul anilor în istoria Bârladului dau impresia unor focuri aprinse pe culmi din ce în ce mai înalte. Iar animatorii lor, de lampadofori antici, cari treceau din mână în mână făclia aprinsă a harului divin... Et quasi cursores vitae lampada tradunt! ».

« Intr'adevăr, astfel este făcută cartea, așa de frumoasă și de valoroasă, a d-lui Gheorghe Vrabie. După un scurt capitol despre începuturile vieții bârlădene și rolul, comercial și politic, al Bârladului pe vremea vechei Moldove, capitală a țării de jos, urmează un capitol mai larg. *Bârladul ca focar de cultură*, în care, sub titlul de « Tradiționalism cultural », se face istoricul *a)* vechei școale bârlădene, dela începuturile sale, modeste și timide, până ce deveni școală publică de Stat; *b)* fundației boierilor Codreni, Gheorghe începătorul și Nicolae continuatorul dela « Clasul Codreanului », până la școala normală de fete; *c)* contribuției boierilor Epureni, (Manolache C. Epureanu) cu ideologia lui politică și gimnaziul ce-i poartă numele.

« Dar capitolul cel mai frumos, cel mai impresionant, şi, în acelaşi timp, cel mai profund simţit, este acel pe care autorul îl intitulează, pe drept cuvânt, « *Mesianism ardelean* » şi în care se ocupă de personalităţile şi activitatea marilor şi idealiştilor dascăli şi profesori, veniţi de peste munţi şi cari, în Bârlad, ca şi în alte părţi ale patriei mume dar cu deosebire în acest Bârlad moldovenesc, au avut un rol capital în organizarea şi evoluţia învăţământului, ca şi în vieaţa culturală şi spirituală a acestui oraş

« Figurile neuitate pentru acei ce i-au apucat şi înscrise cu litere nepieritoare în amintirea urmaşilor: 1) acel vestit Ion Popescu, supranumit, cu drept cuvânt, Gheorghe Lazăr al Bârladului, care este şi va rămâne, pentru toate timpurile, figura reprezentativă cea mai strălucită a apostolilor culturii române, veniţi din Ardeal în vechiul Regat, în cursul secolului al XIX-lea, ca să îndeplinească funcţiuni atât de necesare pentru împrejurările de aci, din ţară, 2) Solomon Haliţă cu revista lui « Gheorghe Lazăr » — ea însăşi un simbol, prin numele său, al activităţii lui şi semenilor săi în Bârlad; 3) Stroe Belloescu, acel inimos şi neobosit secelean, care, până la adâncile sale bătrâneţe şi la sfârşitul său tragic, şi-a închinat toate puterile sufleteşti, toată bogăţia minţii sale luminate şi toată agoniseala vieţii sale trudnice şi modeste Bârladului său iubit şi instituţiunilor sale şcolare şi culturale; 4) ceilalţi dascăli bârlădeni, de origină ardeleană, ca Ştefan Neagoe, cunoscut şi prin studiile sale de veche literatură românească, cu Simion Mândrescu dela Râpa de Jos, ajuns mai târziu Profesor la Universitatea din Bucureşti şi promotor al atâtor acţiuni şi manifestaţiuni naţionale şi ca alţi cari au trăit şi profesat, cu ideile şi concepţiile naţionale ale unui Simion Bărnuţiu şi cari au impregnat cu spiritul şi patriotismul lor întreaga vieaţă a societăţii bârlădene din acel timp. Dovadă caracterul ziarelor şi societăţilor întemeiate şi susţinute de această societate.

« Tot aşa de important şi frumos e capitolul pe care autorul îl consacră figurilor de origină bârlădeană, cari, prin activitatea lor intelectuală şi publicistică, s'au încadrat, definitiv şi la locuri de onoare, în vieaţa culturală a neamului: Alexandru Vlahuţă, C. Hamangiu, Iacob Antonovici şi Al Philippidi. Urmează capitolul intitulat « *Tradiţionalism literar* » în care ni se înfăţişează atmosfera literară, cu toate particularităţile ei (reviste, ziare, societăţi, etc.) a Bârladului dintre 1890—1910 Cunoscuta revistă, atât de apreciată şi cetită la timpul său « Făt Frumos », a lui Emil Gârleanu şi tovarăşilor de literatură, G. Tutoveanu, D. Nanu, C. Moldovanu şi A. Mândru, îşi are şi ea, cum se cuvenea un capitol aparte. Asemenea, activitatea, aşa de bogată şi de variată, în domeniul folcloristic şi literar, a lui Tudor Pamfile, cu revistele « Ion Creangă » şi « Miron Costin ».

« Perioda postbelică n'a fost nici ea uitată, prezentată fiind, cu acelaşi interes şi cu acelaşi sentiment, ca şi celelalte, relevându-se toţi acei cari, prin scrisul lor, au continuat să dea — şi în această epocă, — atât de grea şi lipsită de preocupări idealistice, manifestări cari să menţină tradiţia culturală a Bârladului până în ziua de astăzi la un nivel destul de apreciat.

« Cartea cuprinde şi o serie întreagă de ilustraţiuni, ca documente ale vremilor şi ale oamenilor de care e vorba şi cari augmentează interesul

şi plăcerea cetitorului. Dacă la toate acestea adăogăm spiritul, atât analitic, şi, mai ales, sintetic, al autorului, căldura şi iubirea cu care înfăţişează evenimentele şi figurile proeminente ale trecutului bârlădean, ca şi stilul său foarte îngrijit şi deosebit de atrăgător, cred că sunt suficiente motive ca să recomand cu toată căldura a se acorda publicaţiei d-lui Gheorghe Vrabie, premiul Constantinide. Ar fi o mică şi neînsemnată răsplată — morală şi materială ».

13. *Premiul I. Oroveanu*, de 100.000 lei, s'a împărţit astfel:

50.000 lei d-lui Prof. *Dr. Fr. I. Rainer* pentru lucrarea « Enquêtes anthropologiques dans trois villages roumains des Carpathes ». (Bucureşti, 1937, in 4-°, 78 p.); pe baza următorului raport al d-lui *Dr. Gr. Antipa :*

« Una din marile probleme privitoare la cunoaşterea adâncă a firii şi originii etnice a poporului nostru — pe care oamenii noştri de ştiinţă au îndatorirea de a le studia cu precădere până în cele mai mici amănunte, — este fără îndoială Antropologia poporului român. Un studiu sistematic şi aprofundat asupra acestei importante chestiuni, bazat pe metodele de cercetare strict ştiinţifice ale Antropologiei somatice moderne, ne lipseşte însă cu totul. Aşa fiind ne-am deprins numai a repeta mereu vechile fraze cu privire la origina etnică a poporului nostru şi a înrudirilor sale cu alte popoare, neluând ca criteriu decât numai datele istorice — în deajuns de superficiale — şi cele linguistice, pentru a arăta că suntem Romani puri.

« De sigur că s'au publicat până acuma mai multe studii antropologice privitoare la populaţia din unele regiuni ale ţării şi s'au făcut măsurători şi asupra unor cranii, scoase din vechi cimitire sau din staţiuni preistorice, din unele regiuni ale ţării. Se pot cita, cu laudă, în această privinţă, cama importante: harnicele cercetări ale distinsului antropolog din Geneva, profesorul Eugen Pittard, cu deosebire cu privire la populaţia din Dobrogea; apoi cele ale asistentului său, regretatul nostru compatriot basarabean Donici, asupra unor cranii din Basarabia; şi, în ultimul timp, studiile publicate în Buletinul secţiei ştiinţifice al Academiei noastre de către directorul secţiei antropologice dela Muzeul de Istorie Naturală din Viena, profesorul Lebzelter, care a făcut măsurători asupra unui număr de aproape 10.000 soldaţi Români din Transilvania.

« Toate aceste cercetări care constituesc un material preţios, oricât de meritorii ar fi ele, nu urmăresc totuşi în mod sistematic problema principală care ne interesează în primul rând, adică studiul antropologic al populaţiei româneşti actuale a ţării, şi cu deosebire a populaţiei din Carpaţi, unde elementul românesc s'a conservat mai bine în toată puritatea sa.

« Această problemă a fost atacată acum — cu toată competenţa şi înarmat cu ultimele metode ştiinţifice — de către cunoscutul anatomist şi distinsul om de vastă cultură generală, Profesorul Fr. I. Rainer dela Universitatea din Bucureşti. El şi-a propus în acest scop, să cerceteze 3 sate, dela poalele munţilor, din diferite regiuni ale ţării, spre a porni studiile

sale minuţioase, ca 3 sondări adânci făcute în organismul antropologic al populaţiunii muntene a ţării.

« O ocazie fericită i s'a prezintat în această privinţă, căci institutul social sub conducerea distinsului nostru coleg, profesorul Gusti, organiza tocmai marea sa anchetă socială şi etnografică asupra satului românesc, şi alese ca tipuri tocmai trei sate dela munte — unul din Bucovina, altul din Putna şi al treilea de lângă Braşov — care conveneau atât de bine şi cercetărilor d-lui Prof. Rainer. Şi în această privinţă, colegul nostru Gusti a avut o minunată inspiraţie de a alege tocmai pe persoana cea mai competentă căreia putea să-i încredinţeze ancheta antropologică.

« D-l Profesor Rainer, însoţit de o echipă de distinşi elevi ai institutului său anatomic, a pornit dar la lucru.

« Meritul mare personal al profesorului Rainer nu constă numai în modul şi preciziunea ştiinţifică cu care au fost executate studiile, ci, mai cu seamă, în felul cum a pregătit el aceste studii şi în metodele cu totul moderne de care s'a servit. In programul său — alcătuit după principiile şi metodele ştiinţifice stabilite de marele antropolog elveţian profesorul R. Martin dela Universitatea din Zurich — el nu s'a limitat, ca în cercetările ce s'au făcut până acuma, numai la măsurători craniometrice, ci a utilizat toate metodele biometrice, a făcut dactylograme, fotografii, etc. şi, pe lângă toate acestea, a mai făcut examenul sângelui pentru determinarea grupelor sanguine.

« Programul cercetărilor executate îl dă autorul, în primul capitol al lucrării, sub titlul: « Aspect technique des recherches ». Acest program este un model de exactitate ştiinţifică şi de organizare metodică a cercetărilor, care, chiar ca atare, constitue o lucrare ştiinţifică fundamentală, de cea mai mare valoare. Aceasta de sigur va servi, ca program, nu numai pentru cercetările făcute de el şi colaboratorii săi în aceste 3 sate alese ca tipuri, dar şi pentru toate cercetările care vor trebui continuate de acum înainte şi de alţi cercetători pe tot cuprinsul ţării, atât pentru adunarea exactă a datelor cât şi pentru prelucrarea lor ştiinţifică, spre a se putea astfel ajunge la concluzii generale şi la sintetizarea lor.

« Această singură lucrare — programatică, metodologică şi organizatorie — ar fi fost suficientă pentru ca autorul ei să-şi câştige cele mai mari drepturi la recunoştinţa noastră.

« Modul însă cum a fost executat acest program de elevii d-lui Rainer şi exactitatea cu care s'a lucrat, constitue un nou merit, nu numai al şefului dar şi a întregului său personal de execuţie. Cum că, cu această ocazie, ei au mai făcut şi o adevărată operă de umanitarism, dând ţăranilor consultaţiuni şi tratamente medicale, este o faptă foarte lăudabilă, de care însă nu avem a ne ocupa aici.

« Măsurătorile biometrice care s'au făcut; calcularea indicelor; modul cum se prezintă în această lucrare variabilitatea somatică constatată prin măsurători şi calcule; gruparea indivizilor după valoarea diferitelor indice constatate; determinarea şi registrarea coloarei irisului şi a părului; graficele prin care se pun în evidenţă caracteristicele prezintând un interes-

antropologic şi clasificarea lor; numeroasele fotografii antropologice şi tablourile în care se dau caracteristicele antropologice principale ale subiectelor fotografiate, etc., toate aceste arată cu câtă preciziune s'a adunat un atât de bogat material şi cu câtă pricepere a fost folosit el pentru a se ajunge la concluzii generale.

« Lucrarea d-lui Profesor Rainer, făcută cu atâta conştiinciozitate şi pricepere, este o lucrare fundamentală, care deschide calea rezolvirii, pe baze ştiinţifice moderne, a unei mari probleme de interes naţional. Cred dar, că Academia, acordându-i întregul premiu la care a fost prezentată, nu numai că va răsplăti meritele unui mare învăţat naturalist al ţării, ci se va onora totodată şi pe ea însăşi, numărând printre lucrările premiate de ea o operă de o atât de reală valoare ».

10 000 lei d-lor Prof. *Dr. Gh. Băltăceanu* şi *Dr. C. Vasiliu* pentru studiul « Diuretici mercuriali. Cercetări de farmacodinamie clinico-experimentale şi terapeutică ». (Bucureşti, f. a.); pe baza următorului raport al d-lui *Dr. D Danielopolu :*

« D-nii Profesor Gh. Băltăceanu şi Dr. C. Vasiliu expun în lucrarea prezentată o serie de cercetări clinice şi experimentale asupra diureticilor mercuriale cari sunt actualmente larg întrebuinţate în terapeutică.

« Autorii înţeleg bine necesitatea experimentaţiunii în explicarea fenomenelor observate la patul bolnavului şi aplică în mod foarte util pentru terapeutică colaborarea între clinică şi laborator.

« Intr'un prim capitol autorii studiază relaţiunile secreţiunii renale cu starea fizico-chimică a umorilor şi ţesuturilor şi în capitolele următoare relaţiunile între rinichi şi ipofiză, între rinichi şi ficat (chestiune în care relatează experienţe personale), între rinichi şi suprarenală (experienţe personale). Capitolul al II-lea cuprinde cercetări în turburările metabolismului apei Capitolul al III-lea este consacrat studiului substanţelor mercuriale cu acţiune diuretică. Se studiază în numeroase cercetări experimentale acţiunea acestor substanţe asupra motilităţii intestinului şi vezicului biliare, echilibrului acido-bazic în sânge, bilă şi urină, rezerva alcalină în sânge şi bilă, precum şi acţiunea diuretică

« *Cercetările sunt executate cu metode experimentale corecte, autorii demonstrând o cunoştinţă profundă a tehnicei farmaco-dinamice. Rezultatele nu pot fi contestate. Lucrarea prezintă o valoare incontestabilă*, conţinând multe părţi originale şi reprezentând un progres important în studiul fiziologiei renale şi a diureticilor întrebuinţate în terapeutică ».

10.000 lei d-lui *Dr. I. Făgărăşanu* pentru « Recherches anatomiques et expérimentales sur la pathogénie du varicocèle et des varices du ligament large », (Bucarest, 1938, in 8-⁰, 85 p.); pe baza următorului raport al doctorului *D. Gerota :*

« Lucrarea prezentată de d-rul Făgărăşanu pentru premiul Oroveanu purtând titlul: « *Recherches Anatomiques et Expérimentales sur la Pathogénie du varicocèle et des varices du ligament large* » se referă la cercetările

anatomice şi experimentale întreprinse de acest autor în Institutul de Anatomie Topografică şi Chirurgie Experimentală al Facultăţii de Medicină din Bucureşti. *Aceste cercetări în întregime originale, au permis autorului să pună în evidenţă într'un mod cu totul personal, patogenia varicocelului şi varicelor tubo-ovariene, afecţiune foarte răspândită mai ales la tineri, dar a cărei explicaţiune patogenică rămăsese cu totul enigmatică*, niciuna din ipotezele emise asupra acestei maladii până în prezent nefiind în măsură să aducă o bună lumină, care să elucideze problema.

« Făgărăşanu *aduce în această lucrare explicaţiunea apariţiunii acestei maladii la adolescenţă*, existenţa ei aproape în toate cazurile, de partea stângă, regresiunea ei către bătrâneţe, precum şi asemănarea care există între simptomatologia varicocelului la bărbat şi a varicelor ligamentelor largi la femei, precum şi explicaţiunea faptului că rinichiul şi testiculul stâng sunt de obiceiu mai mari, acesta din urmă fiind şi mai coborît decât cel drept, etc., toate aceste fapte au putut fi lămurite de autorul lucrării graţie cercetării minuţioase a unui număr de 71 piese anatomice personale dintre cari 3 referindu-se la indivizi atinşi de varicocel şi a 12 experienţe efectuate pe câini

« *Această lucrare originală, care aduce o lumină nouă asupra patogeniei varicocelului, nu se mărgineşte la emiterea unor simple ipoteze*, care să vină să se adauge la nenumăratele deja emise, dar rămase fără nicio confirmare anatomică sau experimentală, ci este completată prin demonstrarea până la evidenţă a celor susţinute. Această demonstraţie a fost făcută în două moduri: 1) prin cercetarea amănunţită a întregului sistem venos renal stâng şi a vinelor aferente şi eferente, pe 71 piese, dintre cari 3 prezentau varicocele sau varice tubo-ovariene şi 2) prin provocarea experimentală a varicocelului la câini.

« Concluziunile la cari ajunge autorul în urma acestor cercetări sunt următoarele:

« 1. Vena renală de partea stângă are o origine embriologică diferită de vena renală dreaptă şi are o compoziţie mult mai complexă, fiind formată din mai multe trunchiuri de provenienţă diferită. In stare normală, această venă trece peste faţa anterioară a aortei abdominale pentru ca să se verse în cava inferioară. In drumul ei către vena cavă, este traversată pe faţa anterioară de artera mezenterică superioară şi de muşchiul suspensor al duodenului (muşchiul lui Treitz). Aceste două organe, ca şi formaţiunile anatomice cari le înconjoară (ganglioni limfatici, ganglioni şi fibre simpatice ale plexului mezenteric superior, etc.), comprimă vena şi stingheresc întoarcerea sângelui venos, prilejuind o mărire a presiunii acestui sânge în tot sistemul venos renal stâng în care vine să se verse vena spermatică sau utero-ovariană stângă. Ca probă a stazei venoase cronice în acest sistem, Făgărăşanu aduce constatarea că greutatea rinichiului stâng este de obiceiu mai mare ca acelui de partea dreaptă, ca şi a testiculului stâng, care este de obiceiu puţin mai greu şi mai coborît decât cel de partea dreaptă, chiar la indivizii normali.

« Când compresiunea venoasă este și mai importantă, când staza venoasă datorită acestei compresiuni a venei renale stângi la nivelul aortei și mezentericei superioare este mai mare, apar semne de ordin patologic cari se traduc prin varicocel stâng la bărbat sau prin varice tubo-ovariene la femeie.

« 2. Dar așezarea venei renale stângi este aceeași la toți oamenii. Pentru ce atunci varicocelul sau varicele tubo-ovariene nu apar în toate cazurile?

« Explicațiunea adusă de Făgărășanu și demonstrată cu piese a căror valoare rămâne definitivă, este următoarea:

« Vena renală stângă este prevăzută cu un sistem de canale venoase de siguranță, care conduc o parte din curentul sanguin al acestei vene către sistemul azygos sau către o venă lombară, diminuând astfel hiperpresiunea din această venă. Aceste canale de siguranță au fost găsite aproape în toate cazurile de partea stângă (68 din 71 piese) și aproape niciodată de partea dreaptă (numai de două ori pe 71 piese); această constatare este suficientă pentru ca să permită autorului să pună în legătură existența acestor canale cu hiperpresiunea venoasă renală stângă, hiperpresiune care lipsește de partea dreaptă *Ca dovadă a acestei afirmațiuni autorul aduce faptul că pe toate cele trei piese la cari lipseau canalele venoase de siguranță exista o ectazie foarte mare a venei spermatice sau utero-ovariene, cu varicocel de partea stângă.*

« Această legătură între lipsa canalelor de siguranță ale venei renale stângi și patogenia varicocelului este un fapt nou și a fost pentru prima oară relevată și demonstrată cu piese anatomice de Făgărășanu.

« Această corelație explică pe deplin faptul că varicocelul apare numai la anumiți indivizi, dar totdeauna de partea stângă, lucru care nu fusese explicat într'alt fel decât prin simple hipoteze, dar nu explică de ce această afecțiune nu apare din prima copilărie, de vreme ce această dispoziție anatomică deficientă trebue să existe dela naștere. De asemenea ea nu explică de ce uneori varicocelul regresează sau dispare către bătrânețe.

« După Făgărășanu, această enigmă care mai rămânea să fie elucidată, s'ar datora tot unei dispozițiuni anatomice și anume faptului că vena suprarenală stângă își varsă conținutul său încărcat cu adrenalină în vena renală, de partea stângă, în dreptul devărsării venei genitale stângi, pe câtă vreme vena suprarenală dreaptă se varsă direct în vena cavă inferioară.

« Această adrenalină vărsată în vena renală stângă ar mări și mai mult hipertonia din sistemul venos renal stâng, hipertonie deja destul de mare din cauza compresiunii arterei mezenterice superioare și a mușchiului lui Treitz asupra venei renale stângi. *Apariția varicocelului odată cu apariția funcțiunilor genitale s'ar explica, după Făgărășanu, prin faptul că secrețiunea adrenalinei este mult mărită odată cu apariținnea acestei funcțiuni, pe de o parte, iar pe de alta prin faptul că în această epocă glandele genitale sunt mult hiperemiate:* congestia activă se adaugă congestiei pasive datorite stazei în vena genitală *stângă*, ramură a venei renale *stângi*.

« *Această explicațiune de asemenea aparține pe de-a'ntregul autorului lucrării și nu a mai fost emisă de nimeni înainte*

« O altă contribuție originală a autorului acestei lucrări asupra patogeniei varicocelului este *reprezentată de cercetările sale experimentale care i-au permis să reproducă maladia la animale.*

« *Ideea acestei demonstrațiuni, precum și realizarea ei revine pe de-a'ntregul lui Făgărășanu*

« In sfârșit, ultimul punct de patogenie pe care l-a pus în evidență autorul este acela că *varicocelul este o afecțiune datorită stațiunii bipede* · numai în pozițiunea ortostatică, vena renală stângă poate fi comprimată de artera mezenterică superioară și de mușchiul lui Treitz. Omul este adaptat în mod normal la această stațiune bipedă: canalele colaterale de siguranță ale venei renale stângi, traduc această adaptare locală la efctele compresiunii venei renale stângi

« Aparițiunea varicocelului sau varicelor tubo-ovariene ar reprezenta deci o maladie prin inadaptarea venei renale stângi la ortostatism

« Trebue să menționăm că și această din urmă remarcă este cu totul originală și aparține autorului acestei valoroase lucrări.

« In rezumat lucrarea prezentată de d-rul Făgărășanu pentru a fi premiată cu premiul Oroveanu, are toate calitățile necesare cerute de fundatorul acestui premiu, în a cărui intențiune a fost răsplătirea celei mai importante lucrări sau *descoperiri medicale* făcute și publicată de un Român între anii 1937—1938.

« Credem că nu ne înșelăm dacă acordăm lucrării de față această dublă calitate: ea constitue o lucrare medicală de mare valoare științifică, fiind menită să treacă o serie de noțiuni noi în tratatele clasice.

« Pe de altă parte constitue o adevărată descoperire științifică, pentrucă patogenia acestei afecțiuni, încă necunoscută până acum, a fost cu adevărat descoperită prin ajutorul cercetărilor anatomice și experimentale imaginate de autor.

« Confirmarea afirmațiunilor aduse în această lucrare a mai fost verificată și ulterior, cu ocazia unui nou caz de varice pelviene găsit la disecție și publicat de Făgărășanu în Rev. de Obst și Gynecologie, Nr. 7—8, t. XII, 1938.

« De altfel părerea noastră se sprijină pe impresiunea pe care lucrarea d-rului Făgărășanu a făcut-o în străinătate: într'adevăr, această lucrare a fost foarte călduros elogiată de comitetul de redacție al marei reviste de specialitate « *Annales d'Anatomie Pathologique et d'Anatomie Normale Médico-Chirurgicale* », Masson, Paris, care a publicat-o in extenso, în numărul său din 1 Ianuarie 1938, sub titlul: *Recherches Anatomiques et Expérimentales sur la veine rénale gauche et ses collatérales. Leurs rapports avec la pathogénie du varicocèle et des varices du ligament large*

« De asemenea această lucrare, deși a fost foarte recent publicată în străinătate, se află deja citată de diverși autori în lucrările lor, printre cari cităm pe autorii americani *J. B. Anson and W. L. Riba : The anatomical and surgical features of ectopic kidney. In Surgery, Gynecology and Obstetrics*, V, 68, Nr. 1, 1939, p 37.

« Pentru *aceste considerații sunt de părere să se acorde d-rului Făgărășanu premiul Oroveanu pentru sesiunea 1939* ».

10.000 lei d-lui *Dr. Ioan Bogdan* pentru « Tratamentul cu histidină în pelagră », (Iași, 1938); pe baza următorului raport al d-lui *Dr Gr. T. Popa :*

« Lucrarea aceasta este o lucrare serioasă, executată pe nouăzeci de pelagroși în diferite stadii de gravitate ale boalei. Ea conține un grad însemnat de originalitate, întru cât aplică pentru întâia oară un tratament cu histidină în pelagră. Rezultatele autorului par să fie bune și, în caz de confirmare, acest tratament ar putea să fie de un mare folos, într'o țară de pelagroși ca a noastră.

« Autorul nu s'a mulțumit să facă o simplă aplicare de tratament, ci a urmărit cu metode științifice bolnavii atât la începutul tratării cât și la sfârșitul ei, încercând să obțină o explicație cât mai satisfăcătoare atât a mecanismului de producere a boalei cât și a efectelor terapeutice ale histidinei.

« Ceea ce am obiecta deocamdată ar fi faptul că autorul s'a grăbit să publice rezultatele sale înainte de a fi urmărit bolnavii un timp mai îndelung și că până în prezent nu știm ce au dat experiențele de control ale altora, în caz când s'au făcut. In tot cazul, efectele bune obținute asupra simptomelor, dacă se confirmă, sunt destul de importante pentru a justifica distingerea lucrării cu un premiu.

« De aceea sunt de părere că se poate acorda pentru această lucrare o parte din premiul Oroveanu »

4.000 lei d-lui *Ion I. Grigorescu* pentru « Fracturile membrelor » (București, 1938, in 4-° (2 f) + 350 p. + 1 pl.); pe baza următorului raport al d-lui Dr. *Gr. T. Popa :*

« Lucrarea se prezintă într'adevăr în condiții excelente atât ca conținut cât și ca execuție tehnică. Este un volum de 350 de pagini, ilustrat cu 468 de figuri foarte clare (desemne, fotografii, fotoradiografii). Expunerea se bazează pe un bogat material original dând astfel lucrării un caracter de inedit, element esențial atunci când se cere un premiu. Prezentarea acestui material se face foarte clar, concis și sistematic și se sprijină totdeodată și pe bogate cunoștințe ale literaturii privitoare la fracturi. In capitolele generale (de pildă « Fiziologia osului », « Osteosinteza », « Anatomia patologică ») autorul dovedește că este la curent cu toate datele recente științifice în legătură cu subiectul său și poate trece dincolo de simpla meserie medicală

« Aș face o singură obiecție · după cum reiese din prefața autorului, acesta a utilizat în mare măsură material adunat de profesorul Juvara; dar din expunerea care urmează nu se distinge bine care din cazurile prezentate sunt ale autorului și care ale lui Juvara (în afară de câteva figuri unde se pune numele lui Juvara). Ar fi fost nemerit să se pună chiar dela început un tablou al cazurilor proprii autorului. Cu chipul acesta s'ar fi putut distinge mai bine partea originală de cea compilatoare sau

împrumutată. Mai sunt şi unele stângăcii de stil în dedicaţia făcută maestrului său, dar toate acestea nu scad meritul lucrării, care este unică de acest fel în literatura noastră ştiinţifică.

« In concluzie, sunt de părere că se poate acorda o parte din premiul Oroveanu pentru această lucrare ».

4.000 lei d-lui Prof. Dr *G. Buzoianu* pentru « Elemente de Otologie şi Rinologie » (Cluj, 1937, in 8-°, 504 p); pe baza următorului raport al d-lui Dr. *D Gerota* ·

« Elemente de Otologie, un volum de 500 pag cu 207 figuri şi un alt volum intitulat Rinologie cu 454 pag. şi 194 figuri în text.

« Maladiile urechii, fiind strâns legate de ale căilor respiratoare, aceste două volume pot fi considerate ca unul continuarea celuilalt.

« Aceste două volume pe cari Dr. G. Buzoianu, Profesor la Facultatea de Medicină din Cluj, le-a făcut să apară, sunt de mare valoare didactică şi de o netăgăduită utilitate studenţilor şi specialiştilor cari se ocupă cu maladiile de nas, gât şi urechi

« Publicaţiile Prof. Buzoianu scrise într'un stil curat românesc, au tot meritul de a pune la punct chestiunile de rinologie şi de a le expune într'o descriere clară, aşa că d-sa aduce un real folos studenţilor.

« Dacă vom face o scurtă analiză a capitolelor cuprinse în cele două volume, vom constata multe capitole cu idei şi principii originale; aşa vom cita:

« 1. *Problema inciziunilor furunculului urechii* (p. 131)

« D-sa atrage atenţiunea că inciziile pripite măresc inflamaţia şi prelungesc suferinţa; inciziile furunculelor meatului auditiv sunt utile numai în perioada lor de maturaţie, iar furunculele treimei externe a conductului, adesea nu au nevoie de inciziune.

« 2. *Asupra inciziunilor timpanice* (p. 155).

« D-sa insistă că incizia timpanului trebue să fie o adevărată secţiune, iar nu o puncţiune sau o paracenteză

« Prin cuvântul de timpanotomie sau miringotomie desemnăm în acelaşi timp şi organul căruia i se adresează operaţia şi felul operaţiunii care trebue să fie o deschidere largă liniară.

« Autorul pune în evidenţă utilitatea timpanotomiei atrio-oticolă, contrar părerilor clasice.

« In ţară la noi, clinica din Cluj sub conducerea Prof. Buzoianu, este aceea care a atras în special atenţiunea medicilor, asupra importanţei acestei intervenţii.

« 3. Chestiunea *Trepanării apofizei mastoide* (p. 237), autorul insistă că trepanarea trebue să fie o *antro-celulotomie maximă*, adică o antrotomie şi o celulotomie maximă iar nu o antrotomie simplă nici o celulotomie, nicio antrocelulotomie parţială, cari sunt operaţiuni insuficiente.

« Autorul atrage atenţiunea că termenul de mastoidectomie este greşit, deoarece nu facem o ectomie decât atunci când scoatem şi corticală internă (în cazuri de meningite-otite, ori abcese endocraniene).

« Termenul de antro-celulotomie maximă exprimă ceea ce trebue să executăm când trepanăm o mastoidită acută, o antrotomie și o celulotomie, pecât posibil totală, adică maximă.

« 4 Un capitol important studiat și bine explicat este *Problema indicațiilor în inciziile timpanale și în trepanările pentru mastoidită acută* (p. 153 și 238).

« Autorul insistă asupra problemei indicației operatorii care este uneori mai importantă decât aceea a diagnosticului clinic. Autorul ridică la rangul de dogmă principiul, că *în caz de îndoială trebue să operezi totdeauna*, și aceasta este formula înțeleaptă adoptată în clinica sa

« Autorul accentuiază că mastoidita trebue operată la ora chirurgicală, nu prea târziu. Trepanarea mastoidei, este o operațiune curativă pentru osteita mastoidiană și *profilactică* pentru complicațiile endocraniene grave. De aceea autorul este în legitimă ofensivă în contra conduitei vechilor otologiști ai școalei neoperatoare.

« Atitudinea otologistului dela Cluj, este confirmată ulterior de autori străini (Berger și Hamadé, Revue de L.O R. Sept. - Oct. 1937, p. 863 Madura, Les Annales de L Juillet 1937, p. 643; Berger, Revue Portmann, Mai - Nov 1938)

« Tot astfel asupra indicației timpanomiei, autorul în lucrarea sa, insistă că o timpanomie bine executată, largă (atrioticală) și mai ales la timp deși este o intervenție mică, este capabilă să salveze vieața.

« Autorul accentuiază ca și pentru timpanotomie, în otitele în care semnele supurației intra-timpanice sunt imprecise, e mai bine să se deschidă casa timpanului. O timpanomie aseptică poate fi cel mult inutilă, după cum o timpanomie nefăcută la timp, poate aduce moartea.

« 5. Capitolul *patologiei labirintice*, conține contribuțiuni personale ale autorului, dând toată atențiunea celor două mari simptome: *vertijul* și *tulburările de echilibru*.

« Prin această grupare autorul înlesnește înțelegerea mai bine a acestui capitol dificil al patologiei auriculare.

« 6. Din punct de vedere al *tehnicei practicianului*, *autorul insistă că nu e bine să se facă spălături în otitele supurate*, *ci băi auriculare* (p. 180), nici irigații cu pompe sub presiune, ci simple instilații auriculare. Mai insistă să nu se facă insuflații prin trompă în otitele supurate, *cum din nefericire practică încă mulți specialiști*.

« 7. Tot ca aparținând d-lui Prof. Buzoianu este: *Clasificarea otitelor și denumirea lor* (p. 219), clasificare bazată pe considerațiuni anatomo-clinice.

« 8. Autorul termină printr'un studiu critic al *toleranței prea mari cum sunt interpretate bolile de urechi în România*, *în vederea reformei definitive sau temporare de serviciul militar în raport cu alte țări* (p. 494). Așteptăm ca forurile competinte să aducă modificările necesare legiuirilor militare privind acest capitol.

« Tot ca originalitate, autorul a *introdus capitolul petrozitelor* în care capitol se găsește sintetizat cele ce s'au scris în ultimii ani, în alte țări asupra acestui capitol.

« Sindromul *vertijului auricular* (p. 360) deşi este un capitol de patologie cunoscută, totuşi autorul o expune şi o redă după o concepţiune personală a d-sale.

« Majoritatea figurilor din acest volum sunt originale, ceea ce măreşte valoarea lucrării d-lui Prof. Buzoianu.

« *Rinologie.* — In volumul de *Rinologie*, autorul insistă asupra irigaţiilor nasale (p. 96) arătând că apa sărată sau nesărată, aseptică sau antiseptică, caldă sau rece este un duşman al mucoasei nasale şi nu trebueşte utilizată în irigaţia foselor nazale decât în condiţii excepţionale.

« Apa favorizează aprinderea otitelor, sinuzite, turburări oculare reflexe faciale, etc.

« Autorul precizează, că ceea ce fac unii specialişti şi ceea ce fac unii nespecialişti şi publicul nemedical trăgând apă pe nas în scop zis igienic, constitue o eroare. Insistă asupra modului cum trebuesc făcute *instilaţiile nasale* şi a rolului acestor instilaţii (p. 98).

« Capitolul patogeniei cefaluı-rinogene (138—140 p.) are originalitatea sa bazată pe diferite lucrări anterioare ale autorului (Presse médicale 1926, La cephalée véspérale, în Lyon chirurgical 1934; La cephalée pstrachi-anesthésique, în Archives internat. de neurologie 1936, in O.R.L. internationale).

« Capitolul *etiologiei* şi *mecanismului producerii corezei acute* (pp. 230—232) este tratat de autor cu multă claritate şi simţ practic. Autorul precizează rolul *frigului* cauză favorizantă, al *oboselii fizice* şi al infecţiei locale cu propria floră saprofită a cavităţilor noastre normal septice.

« De asemeni la tratamentul acestei afecţiuni a căutat să se înţeleagă în ce consistă rolul atribuit pe nedrept, cu calificativul de miraculos al diverselor desinfectante locale, date în instilaţii, în pulverizaţii ori în inhalaţii. Ipoteza infecţiei prin propria floră saprofită, când rezistenţa noastră organică e micşorată, este ipoteza autorului. Ea corespunde faptelor de observaţii clinice.

« *Tratamentul operator in ozenă* (metoda Lantenschlager, modificată şi perfecţionată) (p. 269), a fost executată pentru prima dată în ţară în clinica din Cluj.

« In volumul său de Rinologie, autorul prezintă o *clasificaţie* personală a *rinitelor* şi *introducerea în oto-rino-laringologia română a operaţiei transmaxilonasală* (pp. 323—325) pentru neoplasmele sinusurilor şi în *sinusitele cronice maxilare.*

« *Figurile din rinologie sunt în imensa lor majoritate proprii* şi au figurat o parte din ele în prealabil în articolele publicate în *Revista ştiinţelor oto-rino-laringologice din Cluj*, sau în alte reviste.

« In fine, pentru ambele organe (urechea şi anexele sale, fosele nasale şi sinusurile perinasale) anatomia şi fiziologia sunt metodizate astfel încât într'un număr restrâns de pagini să redea cu claritate utilul.

« Scopul urmărit de autorul Otologiei şi Rinologiei a fost, evident în primul rând acel didactic, pentru a servi ca mijloc de învăţământ studenţilor universităţilor noastre la capitolul specialităţii oto-rino-laringo-

logie, dar mai ales Universităţii din Cluj, unde studentul român trebue să aibă alături de minoritar şi faţă de el mândria de a avea la dispoziţie şi un tratat românesc, alături de cele de peste graniţă.

« Autorul s'a silit în aceste volume să depăşească pe cele similare atât în stil şi în expunere cât şi într'o limbă curat românească.

« Sunt convins că d-l Dr. Buzoianu, a isbutit să pună în mâna studenţilor şi a medicilor specialişti un manual de orientare cu indicaţiuni precise în domeniul specialităţii sale şi că va face să impună în sufletul studenţilor minoritari care trec prin clinica d-sale, respectul faţă de o sforţare de muncă românească ».

4.000 lei d-lui Dr. *Şerban Brătianu* şi Dr. *Virgil Anghelescu* pentru « Tratat de istologie. Vol. I. Tehnică, citologie, ţesuturi » (Bucureşti, 1938, in 8-°, 578 p. + 20 pl.); pe baza următorului raport al d-lui *Dim. Voinov*:

« Acest Tratat cuprinde, condensată în 13 capitole, întreaga tehnică microscopică modernă.

« Intâiul capitol, priveşte optica microscopică, practica observaţiunii microscopice şi descrierea deosebitelor metode întrebuinţate pentru desăvârşirea preparatelor microscopice. Cap. 2, cuprinde noţiuni de citologie. Cap. 3, noţiuni de embriologie. In Cap. 4, se caracterizează diferitele soiuri de ţesuturi. Cap. 5 e destinat descrierii ţesutului epitelial şi ale anexelor sale. Cap. 6 este relativ la ţesutul paraganglionar (phaechrom). In Cap. 7 se descrie ţesutul conjunctiv cu variantele sale. Cap. 8 priveşte ţesutul muscular. Cap. 9, ţesutul nervos. Cap. 10 tratează despre ţesutul neorologic. Cap. 11 cuprinde descrierea aparatului vascular. Cap. 12 se raportă la ţesutul sangvin. In fine, Cap. 13 este relativ la ţesutul hemolimfo-poietic şi hematopoieză. Sunt în special bine tratate şi interesante capitolele relative la descrierea ţesutului conjunctiv (XII) şi acela în care autorii vorbesc despre sânge, ţesutul haemo-limfopoietic şi hematopoieza (XII şi XIII).

« Acestei lucrări, interesante prin conţinut şi prin modul competent cum a fost tratată, i s'ar putea face unele observaţii.

« Autorii nu pomenesc nimic despre încercările mai modeste, care au fost făcute în aceeaşi direcţie, de alţi Români. Autorul acestor rânduri a dat la iveală, de mult « *Principii de microscopie* », cu scopul de a îndruma tineretul universitar în tehnica microscopică şi care credem că cu toată vechimea de 39 de ani, poate încă satisface acest scop.

« Autorii iarăşi, când vorbesc (capitolul 2) despre condriom, vacuom şi aparatul lui Golgi, nu fac nicio menţiune despre cercetările noastre, care dau, ne permitem a crede, o interpretare mai completă şi mai satisfăcătoare, constituenţilor celulari amintiţi. Dacă d-nii Dr. *Ş. Brătianu* şi *V. Anghelescu*, nu sunt de aceeaşi părere şi dacă vreau să-şi păstreze neschimbate concepţiile maeştrilor lor, găsim totuşi că s'ar fi putut face măcar o menţiune bibliografică ale cercetărilor noastre, ale cărora încheieri încep să fie adoptate chiar de unii cari aparţineau şcoalei opuse.

« Aceste câteva observații pe care ne permitem să le facem, nu ating însă valoarea acestui tratat de 578 pagini, admirabil executat ca tehnică tipografică, îmbogățit cu numeroase ilustrații, majoritatea originale și foarte reușite și scris cu competența pe care n'o poate da decât munca îndelungată și îndârjită petrecută în laboratoare.

« Această frumoasă lucrare pe care o recomandăm atenției Academiei Române, reprezintă rodul unei epoci de relativă înflorire a mișcării noastre științifice, care pare că începe să se stingă prin suprimările de fonduri și de laboratoare pe care le suferim astăzi.

4.000 lei d-lui Dr. *Andrei Cârstea* pentru « Afecțiunile intestinului gros ». Volumul I (București, f a); pe baza următorului raport al d-lui Dr. *D. Danielopolu :*

« Această lucrare reprezintă primul volum din colecțiunea de lucrări medicale scrise în limba română ce d-l Dr. Andrei Cârstea își propune a publica împreună cu d-l Dr. V. Plătăreanu.

« După un capitol de anatomofiziologie a intestinului gros, autorul desvoltă semiologia afecțiunilor acestui organ, descrie metodele cele mai importante de explorațiune și în urmă fiecare afecțiune în parte. Un capitol final conține indicațiunile terapeutice uzuale.

« Publicațiunea are o valoare didactică incontestabilă. Unele capitole conțin vederi originale. Numeroase figuri, corect executate, completează în mod fericit textul diferitelor capitole.

« Bună lucrare, servind în special medicilor practicieni ».

4.000 lei d-lui *Vasile D. Mârza* pentru « Histophysiologie de l'ovogénèse » (Paris, 1938); pe baza următorului raport al d-lui *Dim. Voinov :*

« In această lucrare autorul descrie diferitele înfățișeri, morfologice și fiziologice, sub care se prezintă ovogeneza, la diferite specii de ființe.

« Inainte de toate, el se ocupă cu vitelogeneza, adică cu formarea de rezerve nutritive pe care oul le adună în el, ca depozit energetic, pentru desvoltarea lui ulterioară. Acest material vitelin modifică mult, după cum se știe, structura ovulară și modul de desvoltare.

« Examinează apoi, cantitatea de ouă pe care o depun animalele, în epoca lor de înmulțire; iuțeala evoluției embrionare, la diferitele tipuri de ouă. Cercetează, în sfârșit, numeroșii factori, de origină internă, cât și externă, cari pot fi considerați ca fiind determinanți ai mecanismelor ontogenetice.

« In această lucrare care este o punere la punct a problemei ovogenezei, autorul insistă pentru a dovedi că deosebirile de tipuri au o însemnare secundară și că se desprinde din toate o unitate a planului de organizare. In același timp, el își susține și câteva păreri personale, bazate pe cercetări anterioare, privitoare la origina vacuolară a vitelului și a interpretării care s'ar putea da ovogezei omului și a mamiferelor placentare.

« Lucrarea « *Histophysiologie de l'Ovogénèse* » face parte din seria de monografii franceze: « *Actualités scientifiques et industrielles* ». Este scrisă cu competență și merită să fie distinsă de Academia Română ».

14 *Premiul Ştefan Demetrescu Vergu*, de 10.000 lei, s'a împărțit astfel·

8.000 lei d-lui Ing.-Dr. *Const. D. Chiriță* pentru scrierea « Nisipurile dela Hanul Conachi din punct de vedere naturalist și forestier » (București, 1938); pe baza următorului raport al d-lui *I. Simionescu:*

« Cercetările silvice au intrat de o bucată de vreme pe drumul important al metodei științifice şi experimentale. Lucrări de deosebită valoare au apărut în acest sens. Printre ele se poate număra și aceea a d-lui Ing. Dr. C. D. Chiriță.

« Autorul se ocupă de o regiune restrânsă a nisipurilor îngrămădite sub formă de dune dela Hanul Conachi. Acestea se găsesc însă în condițiuni geologice şi agrogeologice atât de variate, încât cercetarea amănunțită a acestor condițiuni, dă importanță studiului, pentrucă-l face îndrumător pentru numeroasele regiuni nisipoase dela noi.

« Cercetările sunt îndreptate mai ales în direcțiunea împăduririi nisipurilor, de o deosebită importanță pentru atâtea ținuturi din țară socotite ca pustii sau semipustii, rămase fără niciun arbore.

« Interesant e faptul stabilit de autor că nisipurile sărace şi uscate, care tocmai sunt părăsite ca fiind greu de împădurit, se pot acoperi cu specii de pini.

« S'a experimentat cu Pinus nigra var. austriaca şi a dat rezultate promițătoare. Chiar când asemenea împăduriri n'ar fi folositoare prea mult ca combustibil, ar servi drept fixatoare, de protecție dar cu putința de a fi folosite industrial pentru produsele scoase din rășină.

« In orice caz asemenea nisipuri sărace şi înalte ar fi păcat să fie acoperite cu plantațiuni de salcâm, cum se obişnueşte In lipsă de cercetări mai intense.

« Salcâmului îi merge bine pe nisipuri brune, cu humus cât de sărac, în depresiuni adăpostite.

« Interesant e constatarea făcută cu mesteacănul, arbore atât de folositor, care poate creşte până la înălțimi apreciabile în depresiuni cu nisip gălbuiu sau brun gălbuiu în stratul superficial.

« In acest chip regiunile nisipoase pot căpăta măcar o îmbrăcăminte, care le acopere goliciunea dezolantă; aspectul sterp, uscat, pustiu al multor terenuri din țară poate fi astfel înlăturat.

« Pentru aceasta este însă nevoie de studii prealabile relative la morfologia regiunilor, la umiditatea lor, deci la condițiuni cari pot să predomine în unele regiuni, în altele să fie variate pe suprafețe mai restrânse

« Lucrarea d-lui Chiriță bazată pe observări şi experiențe minuțioase, sistematice poate servi drept normă în împăduririle nisipurilor din țară.

« Ca o încurajare a temeiului științific pe care autorul şi-a clădit lucrarea, merită cu prisosință premiul Vergu ».

2.000 lei d-lor Ing. *Al Butoi*, Ing. Dr. *Const. Chiriță*, Ing. Dr. *Val. Dinu*, Ing. Dr. *Gr. Eliescu*, Prof. *Const. Georgescu*, Ing. *Al. Ivănescu*, Ing. *M. Popescu*, Ing. Dr I. *Popescu-Zeletin*, Ing. Dr. *Z. Przemețchi*, Ing. Dr. *V.*

Sabău, Prof. *D. Sburlan*, Ing. *G. Toma*, pentru « Cartea pădurarului. Mică enciclopedie silvică elementară » (Bucureşti, 1938); pe baza următorului raport al d-lui *Tr. Săvulescu :*

« O enciclopedie silvică elementară rezultată din colaborarea a 12 specialişti ingineri silvici. Se adresează pădurarilor şi brigadierilor silvici, dar este utilă tuturor administraţiilor şi proprietarilor de păduri

« Lucrarea este împărţită în V cărţi.

« In cartea I (autor D. C. Chiriţă) se vorbeşte despre clima şi solul dintr'o staţiune forestieră, apoi (autor Prof. C. Georgescu) se tratează botanica forestieră. In cartea II se tratează la început (autor Z. Przemeţchi) despre cultura arborilor, îngrijirea şi conducerea arboretelor, regenerările şi împăduririle artificiale, pepiniere silvice, culturi speciale (garduri vii, alee, etc.); apoi despre protecţia pădurii (autor Dr. Gr. Eliescu) în care este o bună şi amănunţită expunere a cauzelor care produc vătămarea pădurilor.

« In cartea III autorii se ocupă de folosirea pădurii dând cunoştinţe elementare de matematică (autor D. C. Sburlan), topografie (autor Dr I. Popescu-Zeletin), dendrometrie (autor Ing. G. Toma) şi tratând apoi despre amenajările pădurilor (autor Dr. I. Popescu-Zeletin), exploatarea pădurilor (autor Al. Butoi), transportul lemnelor (autor Sburlan), produsele accesorii ale pădurii (autor V. Sabău), industrializarea lemnului în pădure (autori M. Popescu şi Al. Ivănescu) şi despre vânătoare şi pescuit (autor V. Dinu).

« In cartea IV se tratează despre statistica pădurilor (autor V. Sabău), administraţia pădurilor (Al. Butoi) şi paza pădurilor (Al. Butoi).

« In cartea V şi ultima se tratează despre ameliorarea terenurilor degradate (autor Z. Przemeţchi).

« O carte cu cunoştinţe elementare de silvicultură dar precise şi utile

« Competenţa autorilor şi felul de prezentare a diferitelor probleme dau o valoare deosebită acestui manual ».

Şedinţa intimă

D-l Vice-preşedinte GH. IONESCU-SISEŞTI, în numele Comisiunii desemnate pentru *reglementarea Fondurilor Aristiţa Stan şi C. I. Chiriacescu*, arată că Comisiunea face următoarele propuneri în urma examinării testamentelor şi situaţiunilor celor două fonduri:

1. Pentru Fondul Aristiţa Stan, constată că Regulamentul nu poate fi încă întocmit, deoarece nu s'au executat prevederile testamentului de a se vinde imobilul din şoseaua Giuleşti 24.

Comisiunea propune plenului să se aprobe vânzarea imobilului menţionat, după care se va purcede la întocmirea regulamentului.

— Propunerea se aprobă.

2. In ce priveşte Fondul Constantin I. Chiriacescu, se constată că întrucât testamentul defunctului Chiriacescu nu a pus nicio condiţiune spe-

cială pentru întrebuințarea veniturilor fondului, nu este cazul de a se face un regulament special, ci se vor aplica la administrarea veniturilor acestui fond dispozițiunile regulamentului general

D-l ANDREI RĂDULESCU propune să se autorizeze Delegațiunea ca, în orice împrejurări va crede de cuviință, să poată modifica cifrele din bugetul votat al Academiei în tot cursul anului de aplicare a acestui buget.

— Propunerea se aprobă cu unanimitate.

Trecându-se la alegerile de membri de onoare, se pune la votul cu bile propunerea despre alegerea d-lui Franz Dölger, cetită în ședința de ieri de d-l N. Bănescu.

— Drept rezultat al votului se constată că d-l Dölger a întrunit 29 voturi, din 32 exprimate, 3 voturi fiind contra.

D-l Președinte C. RĂDULESCU-MOTRU îl proclamă ales Membru de onoare al Academiei Române.

D-l ANDREI RĂDULESCU cetește următoarea propunere.

« Propunem alegerea ca Membru onorar a d-lui *Gh. Mironescu*, Decan al Facultății de Drept din București, Consilier Regal, Președinte al Institutului de științe morale și politice, fost Prim-Ministru.

« Activitatea sa culturală în genere și în domeniul Dreptului, în special, unde a publicat lucrări care sunt contribuțiuni interesante pentru progresul nostru juridic îndreptățesc să i se acorde această distincțiune de către Academia Română ».

Andrei Rădulescu, Victor Slăvescu, L Mrazec, Preotul Niculae M. Popescu, I Lupaș, C Rădulescu-Motru, Ion Inculeț

— Procedându-se la votul cu bile se constată că d-l G. Mironescu a întrunit 29 voturi, din 33 exprimate, 4 voturi fiind contra.

D-l Președinte proclamă pe d-l G. Mironescu ales Membru de onoare al Academiei Române.

D-l I. LUPAȘ cetește următoarea propunere:

« Intre scriitorii germani din zilele noastre și-a asigurat un loc de necontestată întâietate Dr. *Erwin Guido Kolbenheyer* atât prin felurimea impresionantă, cât și prin calitatea excepțională a operelor sale răspândite în sute de mii de exemplare.

« Cu prilejul împlinirii vârstei de 60 de ani (Dec. 1938) a fost împărtășit de cele mai multe distincțiuni, iar scrierile lui — dintre cari multe publicate și în limbi străine (cehă, engleză, olandeză) — au luat un nou avânt de cucerire nu numai în cercurile largi ale neamului și ale patriei sale. In

deosebi romanul *Amor Dei* (1908), apoi trilogia *Paracelsus*, care înfățișează necontenita sbuciumare a sufletului omenesc în năzuința sa de a se apropia de cunoașterea adevărului, precum și ultimul său roman *Das gottgelobte Herz* (Inima lăudată de Dumnezeu) întâmpină, în largă măsură, simpatia și entusiasmul cetitorilor.

« Acest destoinic tălmăcitor al tainelor sufletești, manifestând un viu și înțelegător interes pentru produsele literaturii și culturii române, propunem să fie ales Membru de onoare al Academiei noastre »

Andrei Rădulescu, Liviu Rebreanu, I Simionescu, G Macovei, L. Mrazec, Preotul Niculae M. Popescu, Lucian Blaga, Th Capidan, G Murnu, S Pușcariu, G I. Sisești, G Spacu, I Lupaș, A C. Cuza, Gr. Antipa, I. Petrovici, D Caracostea, G Petrașcu, Victor Slăvescu, I Nistor, D Pompeiu, M Sadoveanu, Șt Ciobanu, Ion Inculeț

— Procedându-se la votul cu bile se constată că d-l Erwin Guido Kolbenheyer a întrunit 29 voturi, din 32 exprimate, 3 voturi fiind contra.

D-l Președinte proclamă pe d-l Kolbenheyer ales Membru de onoare al Academiei Române.

D-l ANDREI RĂDULESCU cetește următoarea propunere:

Domnilor Colegi,

« Subsemnații propunem să alegeți ca Membru onorar pe d-l *Georges Ripert,* Decanul Facultății de Drept din Paris, Profesor la Școala de științe politice, Membru al Institutului Franței.

« D-l Ripert este una din cele mai distinse figuri, cu o reputație mondială, specialist în deosebi în Dreptul civil, comercial și maritim. A colaborat cu marele profesor Planiol la publicarea prea cunoscutelor tratate de Drept civil și în special la celebra lucrare: « Traité pratique de droit civil » în 14 volume. A publicat — apoi — un tratat de Drept maritim în 3 volume și cele 2 lucrări prea cunoscute în lumea juriștilor: « La règle morale dans les obligations civiles » și: « Le régime démocratique et le droit civil moderne ». D-sa colaborează și conduce însemnate publicațiuni juridice.

« Dar pe lângă întinsa și valoroasa sa activitate d-l Ripert a arătat de multă vreme un deosebit interes pentru țara noastră pe care a vizitat-o de trei ori căutând s'o cunoască bine, a ținut mai multe conferințe la Universitățile noastre, s'a preocupat de legile, de jurisprudența, de învățământul nostru și mai cu seamă trebue relevat că a căutat să sprijine și să îndrumeze pe studenții noștri la Paris, manifestând totdeauna frumoase sentimente pentru noi.

« Universitățile noastre dela Iași și Cluj i-au conferit titlul de Doctor honoris causa

« Faţă de cele expuse socotim că veţi primi propunerea noastră de a-l alege Membru de onoare al Academiei Române.

Andrei Rădulescu, A. C. Cuza, Brătescu-Voineşti, Dr Gr. Antipa, C Rădulescu-Motru, N. Bănescu, Em Racoviţă, Al Lapedatu, I. Nistor

— Procedându-se la votul cu bile, se constată că d-l Georges Ripert a întrunit 31 voturi, din 32 exprimate, 1 vot fiind contra.

D-l Preşedinte proclamă pe d-l Georges Ripert Membru de onoare al Academiei Române.

D-l Secretar General ALEX. LĂPĔDATU ceteşte următoarea *Dare de seamă despre lucrările încheiate în această sesiune*

Domnilor Colegi,

« Incheiem lucrările acestei a 73-a sesiuni generale a Academiei Române, stăpâniţi de puternica şi plăcuta emoţiune pe care ne-a pricinuit-o venirea în mijlocul nostru a Majestăţii Sale Regelui, Protectorul şi Preşedintele de Onoare al Instituţiunii noastre, pentru a prezida şedinţa solemnă dela 26 Mai, pe care Academia a consacrat-o comemorării unei sute de ani dela naşterea prea slăvitului şi în veci gloriosului întemeietor al Regatului României şi în acelaşi timp fondator al Instituţiunii noastre — Regele Carol I.

« La nespusa cinste şi bucurie pe care ne-a făcut-o de a veni să ne prezideze, Majestatea Sa Regele a binevoit a adăuga mişcătoarea atenţiune de a aduce, pentru întâia oară printre noi, pe Măria Sa Marele Voevod Mihai « ca să intre şi El în tradiţia înaintaşilor Săi şi să înceapă de acum să se intereseze de lucrările Domniilor-Voastre » — cum S'a rostit Majestatea Sa cu grija — măgulitoare pentru noi — de a asigura de pe acum viitorul legăturii tradiţionale, care uneşte pe Suveranii Ţării de Academia Română. Instituţiunea noastră va păstra Scumpului nostru Suveran o vie şi înaltă recunoştinţă pentru interesul statornic pe care-l arată lucrărilor noastre, ca şi pentru grija mişcătoare pe care o poartă viitorului Academiei Române.

« Pentru împlinirea lucrărilor acestei sesiuni aţi consacrat 14 şedinţe, găsind necesar să prelungiţi durata obişnuită a sesiunii cu două zile.

« Din cele 14 şedinţe, trei au fost solemne: una consacrată, precum s'a arătat, comemorării nemuritorului întemeetor al Instituţiunii noastre Regelui Carol I la împlinirea unei sute de ani dela naşterea sa, — alta a fost consacrată recepţiunii în Academie a colegului nostru d-lui Dr. Mihai Ciucă şi cea de astăzi, proclamării premiilor acordate de Academie în acest an.

« Dela începutul lucrărilor noastre v'a preocupat grija de a asigura — cu un moment mai de vreme — bunul mers al gospodăriei Instituţiunii

noastre, văduvit de mai multe luni de zile de trecerea în eternitate a regretatului fost Secretar General al Academiei Gh. Ţiţeica. Atenţiunea şi încrederea Domniilor-Voastre s'a îndreptat în această împrejurare către subscriitorul acestor rânduri, căruia, prin votul Domniilor-Voastre, i-aţi dat greaua sarcină a Secretariatului general şi marea răspundere morală de a se face vrednic de înaintaşii Săi.

« V'aţi îndreptat apoi atenţiunea, rând pe rând, asupra activităţii Bibliotecii noastre, pentru asigurarea tezaurului căreia, în caz de războiu, aţi hotărît să se construiască un depozit de dublete în afara Capitalei; apoi v'aţi ocupat de lucrările Cabinetului Numismatic în anul încheiat, de continuarea marei lucrări a *Dicţionarului limbii române*, ca şi de mersul Fundaţiunii « Ioan I. Dalles », aprobând dările de seamă care vi s'au prezentat despre aceste lucrări. Aţi fixat regiunile în cari se vor distribui, în anul şcolar viitor, ajutoarele din venitul Fondului Fătu; aţi aprobat propunerile Comisiunii pentru darea burselor Adamachi şi a celorlalte burse în viitorul an şcolar şi aţi dat întrebuinţare veniturilor fondurilor C. G. Vernescu şi Maria Antachi pentru anul viitor. Luând apoi cunoştinţă de mersul Şcoalelor întreţinute de Academie, aţi constatat cu mulţumire bunele lor rezultate şi în deosebi v'aţi exprimat deplina Domniilor-Voastre satisfacţie faţă de transformarea Şcoalei de Agricultură dela Moara Grecilor dintr'o şcoală mai mult teoretică, cum era, într'o şcoală practică, menită a da fiilor de ţărani o educaţie de buni plugari şi de buni gospodari.

« Aţi dat, apoi, vot pentru primirea legatelor lăsate Academiei Române de generoşii defuncţi Marin Vănciulescu, Ion Grecescu, Inginer Ion Teodoreanu, Emilia Barozzi, Felicia Dr. Raţiu şi pentru primirea donaţiei Comitetului pentru strângerea fondului Secţiunii Române a « Centrului internaţional de Studii electro-radio-biologice ». Aţi acceptat şi dania de 600.000 lei, în efecte, pe care colegul nostru d-l Arhitect Petre Antonescu, însufleţit de nobile şi generoase sentimente faţă de Instituţiunea noastră, ne-a făcut-o în preajma actualei sesiuni generale.

« Aţi acordat, în sfârşit, Premiul de Virtute Mavroyeni în Bucureşti, de 100.000 lei, Societăţii « Leagănul Sf. Ecaterina », din Bucureşti, hotărînd publicarea acestui premiu, în aceeaşi valoare de 100.000 lei, în anul 1940, şi aţi dat hotărîri cu privire şi la alte chestiuni în legătură cu patrimoniul Instituţiunii noastre, reglementând totdeodată şi funcţionarea Fondului « Ernest Solvay ».

« In şedinţa de alaltăieri, ocupându-vă de chestiunea modificării Regulamentului General pentru lucrările Academiei, aţi constatat necesitatea ca această însemnată lucrare să fie larg aprofundată şi aţi amânat-o pentru a fi făcută într'o sesiune generală extraordinară, pe care veţi binevoi a o fixa în cursul anului, dând autorizare Delegaţiunii să hotărască în orice lucrare, în lipsa regulamentului, potrivit prevederilor Statutelor.

« Aţi amânat, pentru aceeaşi sesiune generală extraordinară, şi modificarea Regulamentului pentru premiile Academiei.

« In fruntea preocupărilor Domniilor-Voastre din această sesiune a stat, fără îndoială, problema alegerii personalităţilor celor mai de seamă

în locurile de membri activi rămase vacante prin moartea regretaților colegi, Oct Goga, Ovid Densușianu și G. Țițeica, — ca și în locurile nou create rămase neocupate din anii trecuți. Grija pe care cu toții o purtați, ca alegerea noilor membri să fie cât mai corespunzătoare cu prestigiul de totdeauna al Instituțiunii noastre, v'a determinat să hotărîți precizarea prevederilor art. 25 și 31 din Statute, în sensul că un candidat, spre a fi ales în Secțiune, trebue să întrunească majoritatea din voturile numărului efectiv al membrilor Secțiunii, — necesitate care a reclamat votul Domnilor-Voastre pentru modificarea Statutelor în acest sens.

« Punând în aplicare imediată această dispozițiune, ați ales, la Secțiunea Literară, în locul regretatului coleg Ovid Densușianu, pe colegul nostru fost corespondent d-l N. Drăganu, — lăsând în acest an liber locul regretatului Oct. Goga; în noul loc creat prin nouăle Statute, la aceeași Secțiune ați chemat pe reputatul romancier d-l Liviu Rebreanu.

« La Secțiunea Istorică, în singurul loc rămas liber din anii trecuți, ați ales pe colegul fost membru corespondent d-l Victor Slăvescu; iar la Secțiunea Științifică, în locul regretatului coleg G. Țițeica ați chemat pe colegul, fost membru corespondent, d-l Gh. Macovei — și în locul nou creat, rămas din anii trecuți neocupat, ați ales pe d-l Coleg Dr. C. I. Parhon, fost membru corespondent

« Tot în legătură cu aceste note despre membrii activi, vom aminti că necesități semnalate și bine precizate de Domniile-Voastre v'au determinat să votați înființarea unei uniforme, pe care o veți purta în ocaziuni care se vor stabili într'un regulament

« Printre membrii corespondenți români ați ales, la Secțiunea Literară pe omul de litere Basil Munteanu; la Secțiunea Istorică pe d-nii Mihai Costăchescu, reputat istoric și pe d-l Vintilă Mihăilescu, profesor de Geografie la Universitatea din Capitală; la Secțiunea Științifică pe distinsul chimist d-l Eug. Angelescu, Profesor la Universitatea din Bucureșți și pe d-l Dr. N. Ionescu-Sisești, Profesor la Facultatea de Medicină din București.

« In rândurile membrilor corespondenți străini ați chemat, la Secțiunea Literară, pe filoromânul și filosoful francez Pierre Mesnard, Profesor la Universitatea din Alger și pe reputatul linguist elvețian Karl Jaberg.

« Pășind și la alegerile de Membri de onoare, dintre Români ați chemat pe colaboratorul nostru asiduu la munca grea a *Dicționarului limbii române*, profesorul Const. Lacea, pe reputatul publicist în domeniul literelor și filosofiei Gr. Tăușan; pe colegul nostru, până acum corespondent N. Dănăilă și pe Gh. Mironescu, Decanul Facultății de Drept din Capitală, Consilier Regal.

« Dintre străini, ați ales pe Hans Übersberger, distinsul istoric german și profesor la Universitatea din Berlin, pe celebrul romancier german Erwin Guido Kolbenheyer, pe bizantinologul german Franz Dölger și pe Decanul Facultății de Drept din Paris Georges Ripert, oaspetele nostru de acum câteva zile.

« Aceste fericite alegeri le-ați întregit cu realegerea, în ședința de ieri, a d-lui Coleg C. Rădulescu-Motru ca Președinte al Academiei și cu realegerea d-lor Colegi I. Petrovici și G. Ionescu-Sisești ca Vicepreședinți și cu alegerea colegului Preot N. M. Popescu ca Vicepreședinte din partea Secțiunii Istorice, ca să formeze, împreună cu subscritorul acestei dări de seamă, Delegațiunea Academiei pentru anul academic 1939—40, care începe la sfârșitul acestei sesiuni generale.

« In ordinea financiară, ați dat descărcare gestiunilor Fundațiunii Elias pentru 1938 și ale Academiei pentru anul bugetar Iulie 1937—Iunie 1938 și Iulie 1938—30 Aprilie 1939; ați aprobat și proiectul de buget al Fundațiunii Elias pe 1940, ratificând totodată bugetul pe 1939 al Spitalului Fundației Elias, regulamentul de funcționare a Spitalului și regulamentul pentru înființarea casei de pensiuni a personalului acestei Fundațiuni, toate trei aprobate încă din cursul anului de Delegațiunea Academiei sub rezerva ratificării date acum de Domniile-Voastre.

« In sfârșit ați desemnat și delegații Academiei în Consiliul de Conducere al Fundațiunii pentru anul 1939—40 și ați aprobat proiectul de buget al Academiei pentru exercițiul 1939—40, hotărînd, cu această ocazie, pe lângă unele sporuri, întemeierea unui capitol bugetar din care să se subvenționeze misiunile științifice în străinătate sau participarea delegaților Academiei la diferitele congrese științifice internaționale.

« Incheierea lucrărilor ați făcut-o în ședința solemnă de astăzi, consacrată proclamării premiilor, pe care Instituțiunea noastră le-a acordat în acest an, potrivit deciziunilor Secțiunilor și propunerilor diferitelor Comisiuni Speciale »

Secretar General, AL. LĂPĔDATU.

D-l I. NISTOR, luând cuvântul la discuția acestei Dări de seamă, face observarea că nu este potrivită forma de adresare directă a d-lui Secretar General către d-nii Colegi, arătându-le ce au înfăptuit, ci că trebue să se adopte o formă din care să se vadă că Academia în totalitatea ei a înfăptuit lucrările sesiunii.

D-l Secretar Genarl ALEX. LĂPĔDATU arată că în această Dare de seamă s'a păstrat forma tradițională și că această formă, departe de a constitui o poziție de superioritate a Secretarului General față de plen, constitue, din contra, un ton de deferență. Crede că s'ar putea schimba forma, după arătările d-lui Coleg Nistor, dacă plenul găsește de trebuință. De altfel Secretarul General — adaogă D-sa — nu este decât un organ executiv al plenului și ca atare el nu poate vorbi decât în numele plenului.

D-nii M. SADOVEANU și LIVIU REBREANU propun cu stăruință ca să se păstreze forma tradițională.

— Propunerea se aprobă.

CONCURSURI PENTRU PREMIILE ACADEMIEI ROMÂNE

PUBLICATE ÎN 1939

1. PREMII PENTRU CĂRŢI PUBLICATE

I. PREMII GENERALE

1. *PREMIUL NĂSTUREL,* de 4.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 unei cărţi scrise în limba română, ***cu conţinut de orice natură,*** care se va judeca mai meritorie printre cele publicate dela 1 Ianuarie până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru acest premiu, este până la *31 DECEMVRIE 1939.*

NOTĂ. — In privinţa *Premiilor Năsturel* se pun în cunoştinţa publicului următoarele dispoziţiuni din codicilul răposatului C. Năsturel-Herescu:

« În tot anul Societatea Academică Română va avea a premia din veniturile Fondului *Năsturel* o carte tipărită originală, în limba română, care se va socoti de către Societate ca cea mai bună publicaţiune apărută în cursul anului; însă aceste premii vor fi de două specii:

« 1. In trei ani consecutivi, de-a-rândul, se va decerne câte un premiu de patru mii lei noi, No. 4.000 L. n., *minimum,* la cea mai bună carte apărută în cursul anului expirat.

« 2. Iară în al patrulea an, se va decerne un premiu fix de douăsprezece mii Lei noi, No. 12.000 L. n., carele se va numi « *Marele Premiu Năsturel* », operei care va fi judecată ca publicaţiunea de căpetenie ce va fi apărut în cursul celor patru ani precedenţi. Acest premiu nu se va putea decerne unei lucrări, care va fi obţinut deja unul din premiile anuale, decât defalcând dintr'însul valoarea premiului precedent.

« Operele ce se vor recompensa cu această a doua serie de premii vor trata cu preferință despre materiile următoare:

« *a)* Scrieri serioase de istorie și de științele accesorii ale istoriei, preferindu-se cele atingătoare de istoria țărilor române;

« *b)* Scrieri de religiune ortodoxă, de morală practică și de filosofie;

« *c)* Scrieri de științe politice și de economie socială;

« *d)* Tratate originale despre științele exacte;

« *e)* Scrieri enciclopedice, precum și dicționare de istorie și de geografie, în care să intre și istoria și geografia României; dicționare generale sau parțiale de științe exacte, de arte și de meserii, de administrațiune și jurisprudență și alte asemenea lucrări utile și bine întocmite;

« *f)* Cărți didactice de o valoare însemnată ca metodă și ca cuprins;

« *g)* Dicționare linguistice în limba românească, mai ales pentru limbile antice și orientale, adică limba latină, elenă, sanscrită, ebraică, arabă, turcă, slavonă veche și altele;

« *h)* Publicațiuni și lucrări artistice de o valoare serioasă, adică relative la artele plastice, arhitectura, sculptura, gravura, pictura și chiar opere muzicale serioase, pe care aceste toate Societatea Academică Română le va putea aprecia, atunci când își va întinde activitatea ei și asupra tuturor materiilor de bele-arte;

« *i)* Scrieri de pură literatură română, în proză și în versuri, precum poeme, drame și comedii serioase — mai ales subiecte naționale — și orice alte opere de înaltă literatură. Acestora mai cu seamă aș dori să se acorde « *Marele Premiu Năsturel* », când vor fi judecate ca având un merit cu totul superior, spre a se da astfel o încurajare mai puternică desvoltării literaturii naționale ».

2. *PREMIUL ANASTASIE STOLOJANU*, de 3.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru cea mai bună lucrare *cu cuprins de orice natură*, apărută dela 1 Ianuarie 1934 până la 31 Decemvrie 1939, sau pentru o descoperire sau invențiune efectuată sau în curs de efectuare, de un vădit interes general, făcută dela 1 Ianuarie 1934 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a lucrărilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

3. *PREMIUL ASOCIAȚIUNII CRAIOVENE* pentru desvoltarea învățământului public, de 4.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941, pentru o carte didactică, în limba română, apărută în anii 1938—1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

4. *PREMIUL N. CHRISSOVELONI*, de 2.000 Lei *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1941, prin comisiune specială de

19*

7 membri, celor mai bune lucrări asupra comerţului, publicate în limba română, în anii 1938—1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

5. *PREMIUL GENERAL GEORGESCU TEODOR*, de 10.000 Lei *(indivizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1942, celei mai bune lucrări *cu conţinut de Drept sau ştiinţe*, apărută dela 1 Ianuarie 1938 până la 31 Decemvrie 1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1941*.

6. *PREMIUL «EUFIMIA şi IOAN ANDREI PROFESORI»*, de 3.500 Lei *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1943 celei mai bune scrieri conţinând *Predici bisericeşti duminicale şi ale sărbătorilor sfinţilor prăznuiţi de Sfânta Biserică creştină ortodoxă*, printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1939 până la 31 Decemvrie 1942.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1942*.

7. *MARELE PREMIU C. HAMANGIU*, de 100.000 Lei[1]), se va da în sesiunea generală din 1943 celei mai de seamă opere de compoziţie: *Pictură* sau *Sculptură*, ce se va fi produs în cursul anilor 1938—1942.

Termenul înscrierii la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1942*.

8. *MARELE PREMIU C. HAMANGIU*, de 100.000 Lei *(indivizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1944 celei mai de seamă *lucrări muzicale*, operă şi simfonie, compusă şi executată în cursul anilor 1938—1943.

Termenul înscrierii la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1943*.

NOTĂ. — In privinţa *Premiilor C. Hamangiu* pentru *pictură* sau *sculptură* şi pentru *lucrări muzicale* se pun în vedere concurenţilor următoarele recomandaţiuni, în conformitate cu dorinţa întemeietorului premiilor:

1. Lucrarea de pictură sau sculptură să fie expusă într'un salon oficial sau într'un local destul de accesibil publicului pentru a putea fi judecată de oricine.

2. Lucrarea muzicală să fie o lucrare superioară ca idee şi concepţie, de preferinţă inspirată de specificul sufletului românesc şi să fi fost executată într'un concert public.

---

[1]) Premiile Hamangiu, trecute în actul de donaţie în sumă de 200.000 lei fiecare, au trebuit să fie micşorate la 100.000 lei din cauza reducerii veniturilor fondului Hamangiu.

9. *MARELE PREMIU C. HAMANGIU*, de 100.000 Lei *(indivizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1945 celei mai de seamă *lucrări juridice*, de filosofie sau de doctrină a Dreptului român, — de preferinţă cu subiect din istoria vechiului Drept românesc public şi privat. Pot lua parte la concurs lucrări publicate în cursul anilor 1939—1944. Se permite să se depună la concurs şi lucrări în manuscris. In acest caz, din valoarea premiului se va tipări lucrarea premiată, autorul acesteia rămânând cu drepturile de autor şi cu restul sumei neîntrebuinţate pentru tipărire.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs şi într'un exemplar a manuscriselor, este până la *31 DECEMVRIE 1944*.

II. PREMIILE SECŢIUNII LITERARE

10. *MARELE PREMIU C. HAMANGIU*, de 100.000 Lei *(indivizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1940 celui mai de seamă *roman*, printre cele publicate în cursul anilor 1933—1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

11. *PREMIUL ELENA ŞI GHEORGHE M. VLASTO*, de 50.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru *opere de pictură*. (Deciz. 30 Mai 1939).

Termenul înscrierii la concurs este până la *31 DECEMBRIE 1939*.

12. *PREMIUL ELENA ŞI GHEORGHE M. VLASTO*, de 50.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru *opere de sculptură*. (Deciz. 30 Mai 1039).

Termenul înscrierii la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

13. *PREMIUL STATULUI ELIADE RĂDULESCU*, de 50.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, pentru o scriere *literară* sau de *filologie*, care se va judeca cea mai meritorie printre cele publicate în anii 1938—1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

14. *PREMIUL Dr. CORNEL NICOARĂ*, de 12.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, pentru o scriere de *literatură* sau de

filologie, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate în anii 1937—1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

15. *PREMIUL GH. CHIȚU*, de 3.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, unei cărți de *literatură* sau de *filologie* care se va judeca mai meritorie printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1937, până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

16. «*SUBVENȚIA TRIENALĂ C. CHIRU*», în valoare de 22.500 lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru lucrări în curs de elaborare sau de desăvârșire, spre a permite unui cercetător lipsit de mijloace și meritos ca să-și continue sau să-și termine o lucrare de vădit interes.

Solicitarea subvenției se face printr'un memoriu adresat, de două exemplare, Cancelariei Academiei până la *31 DECEMVRIE 1939*, — memoriu în care se va arăta scopul și motivarea lucării, starea în care găsește și destinația ce se va da sumei primite.

Notă. — Membrii activi, onorari și corespondenți ai Academiei nu pot solicita subvenția.

Membri activi pot însă — prin depuneri de memorii — propune alți cercetători, care consimt la aceasta în scris, până în ziua deschiderii sesiunei generale respective (Deciz. 28 Mai 1938).

17. *PREMIUL ECATERINA I. C. BOLINTINEANU*, de 2.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, celei mai bune publicațiuni asupra *Educației*, printre cele apărute în cursul anilor 1938—1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

18. *MARELE PREMIU C. HAMANGIU*, de 100.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941, celei mai de seamă *lucrări dramatice* (dramă sau comedie) sau celui mai bun *volum de poezii*, printre cele publicate în cursul anilor 1935—1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

19. *PREMIUL DEMOSTENE CONSTANTINIDE*, de 3.000 Lei *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1941, pentru scrieri de

literatură, *filologie* sau *de artă*, care se vor judeca mai meritorii printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1938 până la 31 Decemvrie 1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

20. *MARELE PREMIU C. HAMANGIU*, de 100.000 Lei *(indivizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1942, celei mai de seamă lucrări de *critică literară*, printre cele publicate în cursul anilor 1936—1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1941*.

NOTĂ. — Cu privire la *Premiile C. Hamangiu* pentru *roman*, *lucrări dramatice* sau *volum de poezii* și lucrări de *critică literară*, se pun în vedere concurenților următoarele recomandațiuni, în conformitate cu dorința întemeietorului premiilor:

1. Lucrările de roman să aibă de preferință subiectul lor luat din vieața românească; să fie de o superioară înălțime morală și să fie scris în cea mai curată și frumoasă limbă românească.
2. Lucrările dramatice, în afară de recomandațiunile de mai sus, să fie și de o deosebită valoare literară pe lângă valoarea lor scenică.
3. Lucrările de critică literară să ajute la îndrumarea și însănătoșirea creațiunilor literare românești.

21. *PREMIUL ADAMACHI*, de 5.000 Lei *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1942, pentru scrieri de *literatură* sau de *filologie* cu cuprinsul moral (în înțelesul că sunt excluse numai scrierile contrare moralei), care se vor judeca mai meritorii printre cele publicate în anii 1939—1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1941*.

22. *PREMIUL C. RĂDULESCU-CODIN*, de 3.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1942 unei lucrări de folklor cuprinzând fie material nou folkloristic adunat de autor, fie mai ales un studiu asupra materialului existent, lucrare care se va judeca mai meritorie printre cele publicate în cursul anilor 1939—1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1941*.

III. PREMIILE SECȚIUNII ISTORICE

23. *PREMIUL LEON GH. PALLADE*, de 80.000 Lei *(indivizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1940 cele mai bune lucrări *cu caracter economic*, apărută dela 1 Ianuarie până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a lucrărilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

24. *PREMIUL ELENA ŞI GHEORGHE M. VLASTO*, de 50.000 lei *(indivizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru *lucrări juridice* apărute dela 1 Ianuarie 1935 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la Cancelaria Academiei, în cinci exemplare, a lucrărilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

25. *PREMIUL ELENA ŞI GHEORGHE M. VLASTO*, de 50.000 lei *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru *lucrări juridice* apărute dela 1 Ianuarie 1935 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la Cancelaria Academiei, în cinci exemplare, a lucrărilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

26. *PREMIUL VASILE PÂRVAN*, de 30.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru lucrări tipărite sau descoperiri *arheologice*, cele mai însemnate făcute în ţară, printre cele publicate dela 1 Ianuarie până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

27. *PREMIUL C. G. VERNESCU*, de 50.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru *publicaţiuni juridice* apărute dela 1 Ianuarie până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

28. *PREMIUL INGINER CONSTANTIN şi ELENA FUNDĂŢEANU*, de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru *publicaţiuni juridice*, care se vor judeca mai meritorii printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1938 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

29. *PREMIUL V. ADAMACHI*, de 5.000 Lei *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru scrieri *istorice*, *economice*, *juridice*, *filosofice*, cu cuprins moral (în înţelesul că sunt excluse numai scrierile contrare moralei), care se vor judeca mai meritorii printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1937 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

30. *PREMIUL STATULUI GHEORGHE ASACHI*, de 50.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941, pentru o scriere *istorică*,

economică, juridică, filosofică, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate în anii 1939 şi 1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

31. *PREMIUL CAMEREI DE COMERŢ ŞI INDUSTRIE Circ. I Turnu-Măgurele,* de 15.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941, pentru o lucrare în legătură fie cu economia şi productivitatea agricolă a judeţului Teleorman, fie cu istoria şi starea lui socială.

Pot concura lucrări publicate dela 1 Ianuarie 1936 până la 31 Decemvrie 1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru acest premiu, este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

32. *PREMIUL Dr. CORNEL NICOARĂ,* de 12.000 Lei *(divizibil),* se va da în sesiunea generală din 1941 pentru o scriere *istorică, economică, juridică, filosofică,* care se va judeca mai meritorie printre cele publicate în anii 1938—1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

33. *PREMIUL ECATERINA I. C. BOLINTINEANU,* de 2.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941 celei mai bune lucrări asupra *ştiinţei Dreptului,* dintre cele apărute în cursul anilor 1939—1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940*

34. *PREMIUL HAGI VASILE,* de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1942, pentru scrieri privitoare la *comerţul român în trecut şi în prezent,* publicate în timpul dela 1 Ianuarie 1937 până la 31 Decemvrie 1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1941.*

35. *PREMIUL NEUSCHOTZ,* de 3.500 lei, se va da în sesiunea generală din 1942 pentru o scriere de *istorie,* de *filosofie* sau *juridică,* care sa va judeca mai meritorie printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1939 până la 31 Decemvrie 1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE* 1941.

36. *PREMIUL DEMOSTENE CONSTANTINIDE*, de 3.000 Lei *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1942, pentru scrieri *sociale* sau *istorice*, care se vor judeca mai meritorii printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1939 până la 31 Decemvrie 1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1941*.

37. *PREMIUL GRIGORE C. ANGELESCU*, de 4.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1943 pentru o scriere de *istorie*, de *filosofie* sau *juridică*, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1939 până la 31 Decemvrie 1942.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs este până la *31 DECEMVRIE 1942*.

IV. PREMIILE SECȚIUNII ȘTIINȚIFICE

38. *PREMIUL I. OROVEANU*, de 70.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 celei mai merituoase lucrări sau descoperiri în știința medicală, publicate dela 1 Ianuarie până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

39. *PREMIUL ȘTEFAN DEMETRESCU-VERGU*, de 10.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru o scriere de *natură silvică*, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate dela 1 Ianuarie până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

40. *PREMIUL ADINA și COLONEL PAUL STRĂJESCU*, de 8.800 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 celei mai bune lucrări, scrisă în limba română, tratând o temă, prin care, datorită cercetărilor personale experimentale de ordin bacteriologic, fiziologic sau farmacodinamic, făcute la om sau animale, să se fi adus o contribuțiune etiologiei, patogeniei, fizio-patogeniei sau terapeuticei unei afecțiuni din domeniul medicinei interne. Pot concura lucrări apărute dela 1 Ianuarie 1937 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

41. *PREMIUL PROFESORULUI PETRE ANTONESCU dela POLITEHNICĂ*, de 7.000 Lei, pentru promovarea economiei forestiere române, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru cea mai bună lucrare de amenajament aplicată pe teren, cu rezultate satisfăcătoare, timp de cel puţin cinci ani.

Termenul depunerii lucrărilor la cancelaria Academiei este până la *31 DECEMVRIE 1939*

NOTĂ. — Concurenţilor la acest premiu se pun în vedere următoarele dispoziţiuni din regulamentul fondului:

« Tratamentul aplicat pădurii respective va fi codrul, cu tăieri progresive sau în formă de ochiuri sau grupe, iar masivele de răşinoase pure în amestec de foioase şi chiar numai de foioase din regiunea muntoasă mai cu seamă dotată cu reţea complicată de drumuri sau care se vor crea; se va întrebuinţa metoda de amenajament zisă de control a lui Gurnaud-Biolley, iar în pădurile de stejar pedunculat din regiunea de câmpie a ţării şi anume acolo unde anii de sământă bogaţi sunt foarte rari, fie din cauza îngheţurilor târzii de primăvară, fie a atacului insectelor, etc., solul fiind în acelaşi timp foarte expus inerbării, în scopul de a se utiliza şi anii parţiali de sământă, se va aplica metoda codrului etajat, cum o numeşte Puton, care a întrebuinţat-o într'o pădure de fagi din Vosgi sau « futaie claire », cum o defineşte Huffel, care o preconizează pentru pădurile de stejar din Nord-Estul Franţei aflătoare în condiţiile de mai sus, din care cauză îi poartă şi numele »

42. *PREMIUL Dr. EM. RIEGLER*, de 6.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 celei mai meritoase lucrări din *clinica terapeutică* sau din *terapeutica generală*, publicată dela 1 Ianuarie până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a lucrărilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

43. *PREMIUL GRIGORE ALEXANDRESCU*, de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 celei mai bune scrieri din domeniul *chimiei aplicate* — organică sau anorganică — cu caracter industrial, care va fi apărut dela 1 Ianuarie 1934 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a scrierilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

44. *PREMIUL STATULUI LAZĂR*, de 50.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, pentru o scriere *cu conţinut ştiinţific*, în înţelesul ştiinţelor exacte (matematică, fizică, chimie, istorie naturală, geografie, medicină, inginerie, industrie şi ştiinţele aplicate în genere), care se va judeca mai meritorie printre cele publicate dela 1 Ianuarie

1938 până la 31 Decemvrie 1939, sau pentru cea mai importantă *invenţiune ştiinţifică*, făcută dela 1 Ianuarie 1938 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

45. *PREMIUL DEMOSTENE CONSTANTINIDE*, de 3.000 Lei, *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1940, pentru scrieri cu *conţinut ştiinţific*, care se vor judeca mai meritorii printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1937 până la 31 Decemvrie 1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

46. *PREMIUL NEUSCHOTZ*, de 3.500 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, pentru o scriere *cu conţinut ştiinţific*, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate în anii 1934—1939.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

47. *PREMIUL DR. VICTOR BABEŞ*, de 20.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941, unei lucrări tipărite în limbile română, franceză sau germană, de către un român. Lucrarea se va referi la acele subiecte din domeniul medicinei, care vor fi în legătură directă cu lucrările defunctului Dr. Victor Babeş, fie că aduc date nouă la acele constatate de el, fie că confirmă constatările sale contestate de alţii.
Se pot prezenta la concurs lucrări apărute în decursul anilor 1935—1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a lucrărilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

48. *PREMIUL ADAMACHI*, de 5.000 Lei *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1941 pentru scrieri cu *conţinut ştiinţific*, în înţelesul ştiinţelor exacte (matematică, fizică, chimie, istorie naturală, geografie, medicină, inginerie, industrie şi ştiinţe aplicate în genere), care se vor judeca mai meritorii printre cele publicate în anii 1938—1940.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărţilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

49. *PREMIUL Dr. CALISTRAT GROSOVICI*, de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941 celei mai bune lucrări de *medicină* sau, în lipsă, unei lucrări *ştiinţifice*, printre cele apărute dela 1 Ianuarie 1938 până la 31 Decemvrie 1940.

Lucrările pot fi publicate în românește sau într'una din limbile: franceză, germană, italiană, engleză sau latină.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a lucrărilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1940*

50. *PREMIUL DE ENTOMOLOGIE AL PROFESORULUI GH. N. FINȚESCU*, de 2.500 Lei, se va da în sesiunea generală din 1942, celei mai bune lucrări care va trata despre una din insectele care vatămă pomii roditori și fructele lor. Lucrarea va fi făcută sub formă de monografie și va fi tratată numai din punct de vedere biologic și cu aplicațiuni practice relative la stârpirea acestor insecte. Observațiile biologice vor trebui să fie făcute în țara noastră și relative la pomii cultivați de noi.

Se pot prezenta pentru concurs lucrări apărute dela 1 Ianuarie 1939 până la 31 Decemvrie 1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1941*.

51. *PREMIUL Dr. CORNEL NICOARĂ*, de 12.000 lei, *(divizibil)*, se va da în sesiunea generală din 1942 pensru scrieri *cu conținut științific*, în înțelesui științelor exacte (matematică, fizică, chimie, istorie naturală, geografie, medicină, inginerie, industrie și științele aplicate în genere), care se vor judeca mai meritorii printre cele publicate în anii 1939—1941.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemlpare, a cărților propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1941*.

52. *PREMIUL ILIE R. BOROȘIU*, de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1944 celei mai bune lucrări de *medicină chirurgicală*, publicată în decursul anilor 1938—1943, în românește sau într'una din limbile: franceză, germană, engleză, italiană sau latină.

Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a lucrărilor propuse pentru concurs, este până la *31 DECEMVRIE 1943*.

NOTĂ. — Se pun în vedere concurenților următoarele articole din *Regulamentul pentru premiile literare, istorice și științifice*, votat de Academie la 8 Martie 1906 cu modificările aduse la 27 Mai 1919, la 26 Mai 1924, la 27 Mai 1930 și 16 Mai 1933:

« *Art. 4. Operele publicate* vor fi prezentate la concurs în câte 5 exemplare, depuse cu o cerere scrisă și semnată de autor sau de un Membru activ ori corespondent al Academiei, cerere în care se va arăta totdeauna anume premiul la care concurează.

« Orice membru activ al Academiei poate propune spre premiare o lucrare apărută până la finele anului precedent, pe care o socoteşte că merită să fie luată în considerare. Propunerea făcută cu adeziunea autorului, însoţită de un raport motivat scris şi de 5 exemplare ale lucrării, va fi adusă la cunoştinţa tuturor membrilor Comisiunii respective sau Secţiunilor cel mai târziu în primele trei zile ale sesiunii ordinare a Academiei, arătându-se premiul pentru care se face propunerea.

« Un autor nu poate prezenta în acelaşi an aceeaşi scriere la mai multe premii, nici mai multe scrieri la difertie premii.

« O scriere prezentată la un premiu nu mai poate fi mutată la altul după trecerea termenului de prezentare (31 Decemvrie), fixat în art. 3. Această mutare se poate face însă prin deciziunea Secţiunii sau Comisiunii care decide asupra acordării premiilor.

« *Art. 5.* O scriere prezentată într'un an la un premiu şi nepremiată poate fi prezentată în anii următori la concursul aceluiaşi sau al altui premiu, numai dacă este preînnoită în părţi esenţiale în nouă ediţiune, publicată de autor în vieaţă.

« *Art. 6.* Operele publicate de Academie, făcute din iniţiativa sau cu ajutorul ei, nu pot fi admise la concursul premiilor. De asemenea nu pot fi admise la concurs opere postume.

« *Art. 7.* La concursul premiilor poate fi admisă nu numai o operă întreagă, ci şi parte dintr'o operă cu condiţiune ca această parte să fie completă.

« *Art. 9.* La premiile Năsturel — conform testamentului — pot fi admise numai scrieri în limba română; *la premiile Eliade-Rădulescu, Lazăr, Adamachi, sunt admise şi opere scrise de autori români sau străini într'una din limbile latină, italiană, franceză, germană sau engleză, dacă întreg cuprinsul operei va trata despre pământul sau neamul românesc, despre istoria, limba sau literatura românească.*

« *Art. 10.* Traducerile din limbi străine în limba română pot fi premiate numai dacă sunt făcute de pe operele clasice şi, prin dificultăţile învinse ale unei perfecte traduceri în versuri româneşti, vor constitui adevărate opere literare ale limbii române ori — prin anexarea de explicări și note ştiinţifice cu totul proprii traducătorului — îşi vor fi însuşit meritele unei lucrări originale în limba română.

« *Art. 11.* Toate lucrările, fie tipărite, fie manuscrise, prezentate la vreunul din premiile Academiei, trebue să fie scrise cu ortografia Academiei.

« *Art. 12.* Operele publicate anonime sau pseudonime vor putea fi admise la concurs, iar autorii, spre a primi premiile acordate vor trebui să probeze proprietatea lor ».

---

2. PREMII PENTRU LUCRĂRI PUSE LA CONCURS CU SUBIECTE DATE

I. PREMIILE SECŢIUNII LITERARE

1. *PREMIUL AT. TONCOVICEANU*, de 1.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 celei mai bune lucrări prezentate în manuscris, tratând subiectul:

Activitatea de critică literară la « Convorbirile Literare » a lui P. P. Carp, cu editarea textelor. (Deciz. 24 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

2 *PREMIUL STATULUI ELIADE RĂDULESCU*, de 50.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1941 celei mai bune lucări prezentate în manuscris tratând subiectul :

Gheorghe Bariţ, cu bibliografia analitică a periodicelor conduse de el. (Deciz. 20 Mai 1939).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

3. *PREMIUL G-RAL CONSTANTIN şi MARIA BURGHELE*, de 4.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941, celui mai bun manuscris de compunere *literară*, *istorică* sau *didactică*, având drept principal scop răspândirea şi cultivarea în sufletul poporului nostru a frumoaselor principii de morală creştină. (Deciz. 24 Mai 1929).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

4. *PREMIUL V. ADAMACHI*, de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941 celei mai bune lucrări în manuscris, tratând subiectul:

Bibliografia analitică a revistei « Familia » din Oradea. (Deciz. 24 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940*.

5. *PREMIUL ALEXANDRU IOAN CUZA*, de 6.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941 celei mai bune lucrări în manuscris cu subiectul:

Traducerile românești în versuri din teatrul francez. (Deciz. 24 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

6. *PREMIUL TH D. SPERANȚIA*, de 10 000 lei, se va da în sesiunea generală din 1941 celei mai bune lucrări în manuscris, care va trata subiectul:

Simțul psihologic și spiritul satiric în opera lui Th. D. Speranția. (Deciz 21 Aprilie 1939).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

7 *PREMIUL NĂSTUREL*, de 5.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1942 celei mai bune lucări prezentate în manuscris cu subiectul:

Ortografia română (principii de orientare). (Deciz 20 Mai 1939)

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1941.*

8. *PREMIUL PRINCIPESA ALINA ȘTIRBEI*, de 8.500 Lei, se va da în sesiunea generală din 1942 celei mai bune lucrări prezentate în manuscris cu subiectul:

Ideile directive ale proiectelor de reformă școlară în România dela 1866. (Deciz. 24 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1941.*

9. *PREMIUL STATULUI ELIADE RĂDULESCU*, de 50.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1943 celei mai bune lucrări prezentate în manuscris tratând subiectul:

Neologismul în limba română dela 1800 (istoric, tendințe, critică și glosar). (Deciz. 27 Mai 1939).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este, până la *31 DECEMVRIE 1942.*

10. *PREMIUL STATULUI ELIADE RĂDULESCU*, de 50.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1943 celei mai bune lucrări în manuscris, tratând subiectul:

Studiu critic comparativ asupra traducerilor evangheliilor dela Coresi până astăzi. (Deciz. 27 Mai 1939).

Notă. — Se va ţinea seamă de isvorul slavon, grecesc şi latin Lucrarea va avea un glosar comparativ, având ca bază textul grecesc.

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1942*

II. PREMIILE SECŢIUNII ISTORICE

11. *PREMIUL ALEXANDRU IOAN CUZA*, de 20.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 sau în oricare sesiune următoare, celei mai bune lucrări scrise în limba română despre:

Istoria Românilor dela Aurelian până la fundarea Principatelor.

Punctele de căpetenie ale programului sunt cele următoare:

1. Teritoriul colonizaţiunii romane în ţările din dreapta şi din stânga Dunării de jos.
2. Teoriile vechi şi noi despre originea şi locuinţele Românilor în cursul evului mediu.
3. Migraţiunea popoarelor în ţările dunărene şi înrâuririle reciproce dintre barbari şi elementul roman, dela părăsirea Daciei Traiane până la înfiinţarea Imperiului bulgar.
4. Românii şi Bulgarii în timpul Imperiului bulgar şi al celui româno-bulgar şi relaţiunile lor cu popoarele din stânga Dunării.
5. Originea Principatelor Române.

Lucrarea va fi întemeiată pe un studiu cât mai amănunţit şi conştiincios al izvoarelor antice şi medievale: autori, inscripţiuni, documente şi orice resturi ale vechimii, utilizându-se şi toponimia, limba, şi în genere orice fântână ce ar putea contribui la lămurirea chestiunii.
— (Deciz. 5 Aprilie 1900 şi 25 Martie 1904).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939.*

12. *MARELE PREMIU REGELE FERDINAND*, de 10.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru cea mai bună lucrare despre:

Vieaţa şi faptele lui Tudor Vladimirescu şi starea socială şi culturală din timpul său. (Deciz. 7 Iunie 1921).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939.*

13. *PREMIUL BASARABIEI IN MEMORIA LUI I. C. BRĂTIANU*, în efecte, de nominal Lei 6.500 şi 4.004 Lei în numerar, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru cea mai bună lucrare despre:

Istoria apărării drepturilor României asupra Basarabiei şi rolul oamenilor de Stat ai României în această luptă. — (Deciz. 6 Iunie 1923).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

14. *PREMIUL GENERAL R. ROSETTI*, de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Figuri mai caracteristice din Războiul Independenţei din 1877—78. (Deciz. 31 Mai 1928).

Termenul depunerii manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

15. Un premiu de 2.000 Lei, oferit de d-l *Mihail Pizanty*, se va da în sesiunea generală din 1940, pentru cea mai bună lucrare, care va trata subiectul:

Problema exportului cerealelor româneşti în debuşeurile naturale în raport cu concurenţa cerealelor străine. — (Deciz. 28 Mai 1936).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

16. *PREMIUL EPISCOPIEI ARGEŞULUI*, de 10.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Istoria Episcopiei Argeşului. (Deciz. 17 Mai 1935).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

17. *PREMIUL EPISCOPIEI HUŞILOR*, de 20.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1940 celei mai bune lucrări cu subiectul:

Istoria Episcopiei Huşilor. (Deciz. 17 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*.

18. *PREMIUL COMITETULUI NAŢIONAL COOPERATIST*, de 30.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, celui mai bun manuscris despre:

Cooperaţie. (Deciz. 16 Aprilie 1937).

Manuscrisul va cuprinde trei părţi:

1. Scurt istoric al Cooperaţiei în România întregită.

2. Scurtă privire asupra stării actuale a cooperativelor la noi, cu arătarea celor cari au o firească desvoltare.

3. Sistemul de cooperative care ar fi mai folositor şi mai natural în România, bizuit pe particularităţile economice şi etnice ale ţării.

Manuscrisul va corespunde unei cărţi, format obişnuit, cu cel mult 300 pagine de tipar.

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939*

19. *PREMIUL MINISTERULUI CULTELOR ŞI ARTELOR*, de 50.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Biografii de ierarhi din sec. XVII. — (Deciz. 30 Mai 1935).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939.*

20. *PREMIUL STATULUI GH. ASACHI*, de 100.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940 pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Aşezările româneşti în Ungaria şi Transilvania în sec. XIV şi XV — studiu istorico-geografic. — (Deciz. 26 Mai 1936).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939.*

21. *PREMIUL NĂSTUREL*, de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Date precise cu privire la vechimea Românilor în Secuime. — (Deciz. 28 Mai 1937).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939.*

22. *PREMIUL AT. TONCOVICEANU*, de 1.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941, pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Monografia elementului românesc într'o localitate orăşănească din Ardeal. — (Deciz. 19 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

23. *PREMIUL V. ADAMACHI*, de 5.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1942 pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Literatura de recomandaţii (morale) la Români în întâia jumătate a secolului al XIX-lea. — (Deciz. 19 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1941.*

24. *PREMIUL G. SAN MARIN*, de 2.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1942 pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Directivele economice-politice ale lui Dionisie P. Marţian. — (Deciz. 19 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1941.*

III. PREMIILE SECŢIUNII ŞTIINŢIFICE

25. *PREMIUL V. ADAMACHI*, de 5.000 Lei, se va da în 1940 celei mai bune lucrări cu subiectul:

Studiul biocenozelor care locuesc pe plaur şi raporturile biologice dintre speciile animale şi vegetale care le compun. — (Deciz. 22 Mai 1937).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939.*

26. *PREMIUL STATULUI GH. LAZĂR*, de 50.000 lei, se va da în sesiunea generală din 1941 petru cea mai bună lucrare tratând subiectul:

Despre biologia şi migraţiunile scrumbiei albastre (Scomber scombrus) în apele Mării Negre. (Deciz. 27 Mai 1939).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

27. *PREMIUL NĂSTUREL*, de 4.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941 celei mai bune lucrări cu subiectul:

Studii fitogeografice şi ecologice asupra unei asociaţii halofite din ţară. — (Deciz. 23 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

28. *PREMIUL ANASTASIE FĂTU*, de 3.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1941 celei mai bune lucrări cu subiectul:

Un manual cu subiect din Ştiinţele Naturale pure sau aplicate. — (Deciz. 23 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1940.*

29. *PREMIUL GENERAL IOAN CARP şi MARIA CARP*, de 7.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1942 pentru cea mai bună lucrare cu subiectul:

Metode de luptă contra secetei în România. — (Deciz. 23 Mai 1938).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1941.*

30. *PREMIUL AT. TONCOVICEANU*, de 1000 lei, se va da în sesiunea generală din 1942 pentru o lucrare cu subiectul :

Studiul sistematic şi fitogeografic al unei regiuni din ţară. (Deciz. 27 Mai 1939).

Termenul prezentări manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1941.*

IV. PREMII SPECIALE

31. *PREMIUL TOMA şi IOAN N. SOCOLESCU*, de 10.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1940, celei mai bune lucrări despre:

Arhitectura ctitoriilor brâncoveneşti din Ardeal. — (Deciz. 29 Mai 1937).

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la *31 DECEMVRIE 1939.*

Concurenţilor la premiile cu subiecte date se pun în vedere următoarele articole din *Regulamentul Premiilor Academiei:*

« *Art. 19.* Manuscrisele se vor prezenta la concurs în termenul fixat în art. 3 (până la 31 Decemvrie), fără nume de autor, purtând o deviză sau *motto;* ele vor fi însoţite de un plic sigilat, pe care va fi reprodusă deviza sau *motto* din fruntea manuscrisului şi în care se va afla închis numele autorului. Acest plic se va deschide numai dacă lucrarea va fi premiată.

« Manuscrisele, care nu vor fi scrise curat şi vizibil, nu vor fi luate în cercetare.

« *Art. 21.* Valoarea premiului acordat unei lucrări în manuscris se va număra autorului numai după ce lucrarea va fi tipărită.

« *Art. 22.* Manuscrisele nepremiate vor fi restituite autorilor, cari le vor cere şi îşi vor dovedi proprietatea la cancelaria Academiei prin deschiderea plicului cu numele lor; manuscrisele nereclamate în timp de un an dela pronunţarea rezultatului, vor rămânea proprietatea Academiei şi vor fi încorporate în Bibliotecă, în colecţiunea manuscriselor ».

* * *

NOTĂ. — Se atrage atenţiunea că, în conformitate cu deciziunea luată în şedinţa dela 22 Mai 1932 şi cu deciziunea Delegaţiunii Academiei dela 28 Iunie 1938, Academia Română nu va plăti premiile publicate decât după încasarea veniturilor dela fondurile respective.

PERSONALUL

ACADEMIEI ROMÂNE

LA 31 MAI 1939

MEMBRII ACTIVI ȘI OFICIILE ACADEMIEI

DELEGAȚIUNEA

Președinte	. . .	RĂDULESCU-MOTRU C.
Vice-președinți:	din Secțiunea Literară . .	PETROVICI I.
	din Secțiunea Istorică . .	POPESCU Pr. N. M.
	din Secțiunea Științifică .	IONESCU-ȘIȘEȘTI Gh.
Secretar general (pe 7 ani, 1939—1946) . .		LĂPĔDATU Alex.

SECȚIUNILE

I SECȚIUNEA LITERARĂ

Președinte: MURNU Gh. (București). — Ales la 4 Iunie 1923.
Vice-președinte: PETRAȘCU Gh. (București). — Ales la 27 Mai 1936.
Secretar (pe 7 ani, 1937—44): CAPIDAN Th. (București). — Ales la 23 Mai 1935.
BLAGA Lucian (Cluj). — Ales la 28 Mai 1936.
BRĂTESCU-VOINEȘTI I. Al. (București). — Ales la 10 Octomvrie 1918 5
CARACOSTEA DIM. (București). — Ales la 26 Mai 1938.
CIOBANU Ștefan (București). — Ales la 10 Octomvrie 1918.
DRĂGANU N. (Cluj). — Ales la 20 Mai 1939.
ENESCU George (București). — Ales la 27 Mai 1932.
PETROVICI I. (București). — Ales la 24 Mai 1934. 10
PUȘCARIU Sextil (Cluj). — Ales la 19 Mai 1914.
RĂDULESCU-MOTRU C. (București). — Ales la 4 Iunie 1923.
REBREANU L. (București). — Ales la 25 Mai 1939.
SADOVEANU Mihail, (Iași). — Ales la 1 Iunie 1921. 14

II SECȚIUNEA ISTORICĂ

Președinte: RĂDULESCU Andrei (București). — Ales la 2 Iunie 1920.
Vice-președinte: POPESCU Preot Nicolae M (București). — Ales la 5 Iunie 1923.

Secretar (pe 7 ani, 1938—1945): ROSETTI General Radu (Bucureşti). — Ales la 24 Mai 1934.
BĂNESCU Nicolae (Bucureşti). — Ales la 23 Mai 1936.
CUZA A. C. (Iaşi). — Ales la 25 Mai 1936.
DRAGOMIR Silviu (Bucureşti). — Ales la 25 Mai 1928
GUSTI Dim. (Bucureşti). — Ales la 4 Iunie 1919.
IORGA Nicolae (Bucureşti). — Ales la 26 Mai 1910.
LĂPĔDATU Alexandru (Bucureşti). — Ales la 10 Octomvrie 1918.
LUPAŞ Ioan (Cluj). — Ales la 17 Mai 1916.
MEHEDINŢI Simeon (Bucureşti). Ales la 19 Mai 1915.
NEGULESCU P. P. (Bucureşti). — Ales la 23 Mai 1936.
NISTOR Ioan (Cernăuţi). — Ales la 19 Mai 1915.
SLĂVESCU Victor (Bucureşti). — Ales la 20 Mai 1939.
TITULESCU Nicolae (Bucureşti). — Ales la 28 Mai 1935.

III. SECŢIUNEA ŞTIINŢIFICĂ

Preşedinte: ANTIPA Grigorie (Bucureşti). — Ales la 14 Mai 1910.
Vice-preşedinte: POMPEIU Dimitrie (Bucureşti). — Ales la 24 Mai 1934.
Secretar (pe 7 ani 1939—1946): SĂVULESCU Traian (Bucureşti). — Ales la 25 Mai 1936.
BOGDAN Petre (Iaşi). — Ales la 4 Iunie 1926.
CIUCĂ Dr. M. (Bucureşti). — Ales la 24 Mai 1938.
INCULEŢ Ion (Iaşi). — Ales la 10 Octomvrie 1918.
IONESCU-ŞIŞEŞTI Gh. (Bucureşti). — Ales la 25 Mai 1936.
MACOVEI Gh. (Bucureşti). — Ales la 22 Mai 1939.
MRAZEC L. (Bucureşti). — Ales la 11 Aprilie 1905.
PARHON C. I. (Bucureşti). — Ales la 29 Mai 1939.
RACOVIŢĂ Emil (Cluj). — Ales la 2 Iunie 1920.
SIMIONESCU Ioan (Bucureşti). — Ales la 18 Mai 1911.
SPACU Gh. (Cluj). — Ales la 25 Mai 1936.
VASILESCU KARPEN N. (Bucureşti). — Ales la 6 Iunie 1923.
VOINOV Dim (Bucureşti). — Ales la 1 Iunie 1927

MEMBRII DE ONOARE

M. S. CAROL II, *Regele României,*
Membru de onoare 17 Mai 1921
Preşedinte de onoare şi Protector al Academiei Române
8 Iunie 1930

M. S. VICTOR EMANUEL III, Regele Italiei, al Albaniei,
şi Impărat al Etiopiei,
6 Martie 1890.

A S R. NICOLAE, *Principe al României,*
28 Mai 1929.

ACHARD Charles (Paris).— Ales la 27 Mai 1932.
ANGELESCU Dr. Const. (Bucureşti).— Ales la 24 Mai 1934. 5
ANTONESCU Petre (Bucureşti).— Ales la 30 Mai 1936.
BALDACCI Antonio (Bologna).— Ales la 29 Mai 1913.
BALTHAZARD Dr. V. (Paris).— Ales la 11 Iunie 1919
BÉDIER Joseph (Paris).— Ales la 11 Iunie 1919.
BÉMONT Charles (Paris).— Ales la 8 Iunie 1926. 10
BENEŞ Edouard (Praga).— Ales la 30 Mai 1934.
BERTHELOT Daniel (Paris).— Ales la 11 Iunie 1919.
BRUNSCHVICG Léon (Paris).— Ales la 31 Mai 1935.
BOREL Emile (Paris).— Ales la 24 Mai 1934.
BOMPIANI Enrico (Roma).— Ales la 26 Mai 1936. 15
BOUGLÉ C. (Paris).— Ales la 4 Iunie 1938.
CAGNAT René (Paris).— Ales la 10 Iunie 1926.
CANCICOV Mircea (Bucureşti).— Ales la 22 Iunie 1937.
CARADJA Aristide (Grumăzeşti).— Ales la 28 Mai 1930.
CARCOPINO Jérôme (Paris).— Ales la 8 Iunie 1926. 20
CARTAN Élie (Paris).— Ales la 27 Mai 1931.
CAULLERY Maurice (Paris).— Ales la 28 Mai 1928
CAYEUX Lucien (Paris).— Ales 26 Mai 1936.
CHALOUPECKY W. (Bratislava).— Ales la 31 Mai 1938.
CHARLÉTY Sebastian (Paris).— Ales la 31 Mai 1935. 25
CIOTORI D. N. (Londra). — Ales la 26 Mai 1936.
CLARK Dr. Charles Upson (New Haven, U S. A.)— Ales la 26 Mai 1923.

CONDIESCU G-ral N. (Bucureşti). —Ales la 1 Iunie 1938.
COSTĂCHESCU N. (Iaşi).— Ales la 30 Mai 1936.
COTTON Aimé (Paris).— Ales la 31 Mai 1938. 30
CROCE Benedetto (Neapol).— Ales la 12 Iunie 1921.
CUMONT Franz (Bruxelles).— Ales la 10 Iunie 1926.
DĂNĂILĂ N. (Bucureşti). — Ales la 29 Mai 1939.
DANIELOPOLU Dr. D. (Bucureşti).— Ales la 31 Mai 1938
DAVID Emanuel (Bucureşti).— Ales la 25 Mai 1936. 35
DE LA RONCIÈRE Charles (Paris).— Ales la 7 Iunie 1919.
DELEHAYE Pr. Hippolyte (Bruxelles).— Ales la 12 Iunie 1924.
DEL VECCHIO Giorgio (Roma).— Ales la 29 Mai 1933.
DE MARTONNE Emmanuel (Paris).— Ales Corespondent la 26 Mai 1912, Onorar la 7 Iunie 1919.
DE SANCTIS Gaetano (Roma).— Ales la 12 Iunie 1924. 40
DIEHL Charles (Paris).— Ales la 11 Iunie 1919.
DÖLGER Franz (München). — Ales la 31 Mai 1939.
DONICI Nicolae (Duboşarii-Vechi).— Ales la 23 Mai 1922.
DRAGOMIRESCU Mihail (Bucureşti).— Ales la 4 Iunie 1938.
DUMAS Georges (Paris).— Ales la 25 Mai 1933. 45
FERMI Enrico (Roma).— Ales la 4 Iunie 1938.
FOCILLON Henri (Lyon).— Ales Corespondent la 1 Iunie 1922, Onorar la 8 Iunie 1926.
GÉNY Fr. (Nancy).— Ales la 31 Mai 1935.
GEORGHIU Vasile (Cernăuţi).— Ales la 31 Mai 1938.
GINI Corrado (Roma).— Ales la 4 Iunie 1938. 50
GHICA-BUDEŞTI N. (Bucureşti).— Ales la 28 Mai 1937.
GRÉGOIRE Henri (Bruxelles).— Ales la 3 Iunie 1938.
GRIGNARD Victor (Lyon).— Ales la 11 Iunie 1925.
GUILLET Léon (Paris).— Ales la 27 Mai 1931.
HARTLEY Sir Charles (Londra).— Ales la 16 Aprilie 1907. 55
HEISENBERG W. (Leipzig).— Ales la 31 Mai 1938.
IVER Mac (Columbia).— Ales la 4 Iunie 1938.
JACOB Charles (Paris).— Ales la 27 Mai 1938.
JOSSERAND L. (Lyon).— Ales la 4 Iunie 1938.
KENYON Sir Frederic (Londra).— Ales la 12 Iunie 1924. 60
KOLBENTREYER Erwin Guido (München). — Ales la 31 Mai 1939.
KROFTA Camil (Praga).— Ales la 3 Iunie 1938.
LACEA Const. (Cluj). — Ales la 29 Mai 1939.
LACROIX Albert (Paris).— Ales la 28 Mai 1931.
LANCIANI Rodolfo (Roma).— Ales la 10 Iunie 1920 65
LĂPĔDATU Ioan (Cluj).— Ales la 25 Mai 1936.
LAPICQUE Louis (Paris).— Ales la 30 Mai 1936.
LAVERAN Ch. L. A. (Paris).— Ales la 29 Mai 1914.
LEBESGUE Henry (Paris).— Ales la 6 Iunie 1923.
LEVADITI Dr. C. (Paris).— Ales Corespondent la 24 Mai 1910, Onorar la 10 Iunie 1916. 70

LUGEON Maurice (Lausanne).— Ales la 24 Mai 1934.
MANIU Iuliu (Bădăcin).— Ales la 7 Iunie 1919.
MARIE Pierre (Paris).— Ales la 28 Mai 1912.
MAUNIER René (Paris).— Ales la 4 Iunie 1938.
MAZURKIEVICZ Ştefan (Varşovia).— Ales la 24 Mai 1934 75
MEISNER C. (Iaşi).— Ales la 31 Mai 1934.
MEYNIAL Dr. E. (Paris).— Ales la 11 Iunie 1919.
MILLET Gabriel (Paris).— Ales la 12 Iunie 1921.
MIRONESCU Gh. G. (Bucureşti). — Ales la 31 Mai 1939.
MONTEL Paul (Paris).— Ales Corespondent la 22 Mai 1929, Onorar la 27 Mai 1932. 80
MOROZEWICZ Iosef (Varşovia).— Ales la 28 Mai 1928.
MOSCICKI Ignacy (Varşovia).— Ales la 22 Iunie 1937.
MYLLER Alex. (Iaşi). — Ales la 27 Mai 1938.
NEGULESCU Paul (Bucureşti).— Ales la 30 Mai 1936.
NICODIM Patriarhul României (Bucureşti).— Ales la 15 Oct. 1918. 85
NICOLAE Bălan, Mitropolit (Sibiu).— Ales la 10 Iunie 1920.
NICOLAE Colan, Episcop (Cluj).— Ales la 31 Mai 1938.
NIGGLI Paul (Zürich).— Ales la 28 Mai 1937.
OLIVIER-MARTIN Fr. (Paris).— Ales la 3 Iunie 1938.
ORTIZ Ramiro (Padova).— Ales Corespondent la 10 Iunie 1920, Onorar la 24 Mai 1934. 90
PANTAZI Emanuel (Bucureşti).— Ales la 28 Mai 1929.
PARIBENI Roberto (Roma).— Ales la 8 Iunie 1926.
PATERNO Em. (Roma).— Ales la 11 Iunie 1925.
PATSCH Karl (Viena).— Ales la 25 Mai 1933.
PENDE Nicola (Genova).— Ales la 31 Mai 1935. 95
PÉREZ Charles (Paris).— Ales la 26 Mai 1936.
PERRIN Jean (Paris).— Ales la 28 Mai 1930.
PERRONCITO Eduard (Torino).— Ales la 5 Iunie 1922.
PETROVITCH Michael (Belgrad).— Ales la 31 Mai 1938.
PICARD Emil (Paris).— Ales la 19 Mai 1911. 100
PICK Behrendt (Gotha).— Ales la 29 Mai 1914.
PLOPU George (Oradea).— Ales la 28 Mai 1934.
POPE William Jackson (Cambridge).— Ales la 11 Iunie 1925.
POPESCU Ştefan (Bucureşti).— Ales la 30 Mai 1936.
PRESAN Const. Mareşal (Bucureşti).— Ales la 7 Iunie 1923. 105
PUAUX Gabriel (Viena).— Ales la 26 Mai 1933.
RAMSAY Sir William (Edinburgh).— Ales la 12 Iunie 1924.
RAYLEIGH Lord John William Strutt (Londra).— Ales la 22 Mai 1924.
RIPERT Georges (Paris). — Ales la 31 Mai 1939
RIST Charles (Paris).— Ales la 28 Mai 1931. 110
ROULE Louis (Paris).— Ales la 26 Mai 1936.
ROUSSY Dr. G. (Paris).— Ales la 24 Mai 1934.
SABATIER Paul (Toulouse).— Ales la 11 Iunie 1925.
SAINT-AULAIRE Comte (Paris).— Ales la 28 Mai 1929.

SERGENT Emile (Paris). — Ales la 28 Mai 1930. 115
SETON-WATSON R. W. (Londra).— Ales la 26 Mai 1923.
SEVERI Francesco (Roma).— Ales la 31 Mai 1938.
SIERPINSKI W. (Varşovia).— Ales Corespondent la 27 Mai 1932, Onorar la 28 Mai 1934.
SLAVIK Francisc (Praga).— Ales la 28 Mai 1937.
SOMBART Werner (Berlin).— Ales la 28 Mai 1931. 120
SOROKIN A. Pitirim (Paris).— Ales la 4 Iunie 1938.
STURZA Dr. Marius (Cluj).— Ales la 3 Iunie 1938.
ŞTIRBEY Barbu (Bucureşti).— Ales la 28 Mai 1929.
TĂTĂRESCU G. I. (Bucureşti).— Ales la 22 Iunie 1937.
TĂUŞAN Gr. (Bucureşti) — Ales la 29 Mai 1939. 125
UEBERSBERGER Hans (Berlin). — Ales la 29 Mai 1939
VĂCĂRESCU Elena (Paris).— Aleasă la 11 Iunie 1925.
VILLAT Henri (Paris).— Ales la 3 Iunie 1938.
VOLTERRA Vitto (Roma).— Ales la 29 Mai 1913.
ZAVORAL Metodiu (Praga).— Ales la 7 Iunie 1919. 130

MEMBRII CORESPONDENŢI

I. LA SECŢIUNEA LITERARĂ

Români:

ADAMESCU Gheorghe (Bucureşti). — Ales la 12 Iunie 1921.
AGÂRBICEANU Ioan (Cluj).— Ales la 5 Iunie 1919.
BĂRBULESCU Ilie (Iaşi).— Ales la 4 Aprilie 1908.
BASSARABESCU I. A. (Ploeşti).— Ales la 25 Mai 1909
BEZA Marcu (Ierusalim).— Ales la 4 Iunie 1923. 5
BREDICEANU Tiberiu (Braşov).— Ales la 26 Mai 1937.
CARTOJAN Nicolae (Bucureşti).— Ales la 1 Iunie 1929.
GHIBU Onisifor (Cluj).— Ales la 5 Iunie 1919.
GIUGLEA GH. (Cluj).— Ales la 28 Mai 1936.
GOROVEI Artur (Fălticeni).— Ales la 28 Mai 1915. 10
HALIPA Pantelimon (Chişinău).— Ales la 15 Octomvrie 1918.
HODOŞ Enea (Sibiu).— Ales la 23 Martie 1904.
IORDAN Iorgu (Iaşi). — Ales la 30 Mai 1934.
MANIU Adrian (Bucureşti).— Ales la 31 Mai 1933.
MUNTEANU Basil (Paris). — Ales la 25 Mai 1939. 15
OPRESCU G. (Bucureşti).— Ales la 27 Mai 1938.
PAPAHAGI Pericle (Silistra).— Ales la 26 Mai 1916.
PILLAT Ion (Bucureşti).— Ales la 26 Mai 1936.
PROCOPOVICI Alexe (Cernăuţi).— Ales la 5 Iunie 1919.
RĂDULESCU-POGONEANU Ioan (Bucureşti).— Ales la 4 Iunie 1919. 20
SIMIONESCU-RIMNICEANU M. (Bucureşti). — Ales la 5 Iunie 1919.
ŞTEFĂNESCU-GOANGĂ Florin (Cluj).— Ales la 28 Mai 1937.
TOROUŢIU Ilie (Bucureşti) .— Ales la 26 Mai 1936.
TZIGARA-SAMURCAŞ Al. (Bucureşti).— Ales la 3 Iunie 1938
VIANU Tudor (Bucureşti) — Ales la 28 Mai 1935. 25

Străini:

BARTOLI Matei (Turin).— Ales la 29 Mai 1914.
BRÖNDAL Viggo (Copenhaga). —Ales la 30 Mai 1936.
FRIEDWAGNER M. H. (Frankfurt pe Main).— Ales la 18 Mai 1911.

GAMILLSCHEG Ernst (Berlin).— Ales la 30 Mai 1929.
GASELEE Stephan (Cambridge).— Ales la 25 Mai 1933. 5
JABERG Karl (Berna) — Ales la 29 Mai 1939
JOKL Norbert (Wien).— Ales la 30 Mai 1929.
MESNARD Pierre (Alger). — Ales la 25 Mai 1939
ROQUES Mario (Paris).— Ales la 29 Mai 1914.
SANDFELD-JENSEN Kr. (Copenhaga).— Ales la 18 Mai 1911. 10
SKOK Petar (Zagreb).— Ales la 30 Mai 1929.
TAGLIAVINI Carol (Bologna).— Ales la 1 Iunie 1928.
WARTBURG W. v. (Leipzig).— Ales la 28 Mai 1937.
WEDKIEWICZ Stanislau (Cracovia). —Ales la 30 Mai 1929
ZAUNER Ad. (Graz).— Ales la 29 Mai 1914. 15

II. LA SECȚIUNEA ISTORICĂ

Români:

ANDRIEȘESCU I. (București).— Ales la 26 Mai 1928.
BRĂTESCU Constantin (Cernăuți).— Ales la 5 Iunie 1919.
BRĂTIANU Gh. I. (Iași).— Ales la 2 Iunie 1928.
CÂNDEA Romul (Cernăuți).— Ales la 30 Mai 1929.
COSTĂCHESCU Mihail (Iași). — Ales la 20 Mai 1939 5
DJUVARA Mircea (București).— Ales la 23 Mai 1936.
DRĂGHICEANU Virgil (București).— Ales la 4 Iunie 1926.
ERBICEANU Vespasian (București).— Ales la 30 Mai 1932.
FILITTI I. C. (București).— Ales la 19 Mai 1915.
GRECU Vasile (București).— Ales la 23 Mai 1936. 10
IONESCU-DOLJ I. (București).— Ales la 26 Mai 1928.
LAMBRINO Scarlat (București).— Ales la 28 Mai 1934.
MANUILA Sabin (București).— Ales la 1 Iunie 1938.
MARINESCU Const. (Cluj).— Ales la 2 Iunie 1928.
METEȘ Preotul Ștefan (Cluj).— Ales la 7 Iunie 1919. 15
MIHĂILESCU VINTILĂ (București). — Ales la 20 Mai 1939
MOISIL Constantin (București).— Ales la 7 Iunie 1919.
PÂCLIȘANU Zenovie (București).— Ales la 5 Iunie 1919.
PANAITESCU P. P. (București).— Ales la 28 Mai 1934.
POPA-LISSEANU Gheorghe (București).— Ales la 7 Iunie 1919. 20
RĂDUCANU Ion (București).— Ales la 23 Mai 1936.
STOICESCU Const. (București).— Ales la 23 Mai 1936.
TAȘCĂ Gheorghe (București).— Ales la 4 Iunie 1926
ZOTTA Sever (Iași).— Ales la 7 Iunie 1919. 24

Străini:

ANCEL Jacques (Paris).— Ales la 27 Mai 1932.
BONNECASE I. (Bordeaux).— Ales la 30 Mai 1934.
CATZAROW G. (Sofia).— Ales la 26 Mai 1936.

CHAPUISAT Edouard (Genève).— Ales la 4 Iunie 1925.
DVORNIK Francisc (Praga).— Ales la 1 Iunie 1938. 5
GHEDEON Emanuel (Atena).— Ales la 2 Aprilie 1891.
GÓRKA Olgierd (Lwów).— Ales la 27 Mai 1932.
GRONDIJS L. H.— Ales la 28 Mai 1937.
GUETZEVITCH B. M. (Paris).— Ales la 27 Mai 1933
HENRI Paul (Clermond-Ferrand).— Ales la 1 Iunie 1938. 10
KERNER R. J. (California).— Ales la 1 Iunie 1938
LASCARIS M. (Salonic).— Ales la 25 Mai 1933.
LAURENT Vitalien Rev. (Bucureşti). Ales la 1 Iunie 1938.
LUGLI Giuseppe (Roma).— Ales la 8 Iunie 1926.
MERCATI Silvio (Roma).— Ales la 28 Mai 1937. 15
ORSI Pietro (Veneţia).— Ales la 31 Mai 1930.
PERNICE Angelo (Florenţa).— Ales la 5 Iunie 1926
PROTIČ Andrei (Sofia).— Ales la 31 Mai 1930.
PUIG Y CADAFALCH Ioseph (Barcelona).— Ales la 27 Mai 1931.
RADONIĆ Iovan (Belgrad).— Ales la 29 Mai 1914. 20
RIKER T. W. (Texas U.S.A.).— Ales la 31 Mai 1933.
SISIČ Ferdo v. (Zagreb).— Ales la 31 Mai 1930.
SOTIRIU C. A. (Atena).— Ales la 31 Mai 1930.
STANOJEVIĆ Stanoje (Belgrad). —Ales la 25 Mai 1933.
STRZYGOWSKI Iosif (Viena).— Ales la 29 Mai 1914. 25
TANNER Voino (Helsingfors).— Ales la 31 Mai 1935.
TEMPERLEY Harold (Cambridge).— Ales la 25 Mai 1933.
VULIĆ N. (Belgrad).— Ales la 31 Mai 1930. 28

III LA SECŢIUNEA ŞTIINŢIFICĂ

Români:

ANGELESCU EUGEN (Bucureşti). — Ales la 24 Mai 1939.
ATHANASIU Sava (Bucureşti).— Ales la 10 Iunie 1920.
BOTEZAT Eugeniu (Cernăuţi).— Ales la 25 Mai 1913.
BUDEANU C. (Bucureşti).— Ales la 27 Mai 1938.
CIUREA I. (Bucureşti).— Ales la 6 Iunie 1927. 5
CONSTANTINESCU Gogu (Londra).— Ales la 10 Iunie 1920.
DAVID Mihail (Iaşi). — Ales la 31 Mai 1935.
GUŞULEAC M. (Cernăuţi).— Ales la 26 Mai 1937
HULUBEI Horia (Iaşi).— Ales la 26 Mai 1937.
HURMUZESCU Dr. Dragomir (Bucureşti).— Ales la 21 Mai 1916. 10
IONESCU Ioan (Bucureşti).— Ales la 5 Iunie 1919.
IONESCU-MIHĂEŞTI Dr. C. (Bucureşti).— Ales la 27 Mai 1938
IONESCU-ŞIŞEŞTI Dr. N. (Bucureşti). — Ales la 24 Mai 1939.
MOLDOVEANU Dr. I. (Cluj).— Ales la 10 Iunie 1920.
MOTAŞ Const. (Iaşi).— Ales la 26 Mai 1937. 15

ONICESCU Octav (Bucureşti).— Ales la 27 Mai 1938.
POPA Dr. Gr. ((Iaşi). — Ales la 25 Mai 1936.
SERGESCU Petru (Cluj).— Ales la 26 Mai 1937.
STOILOV S. (Cernăuţi).— Ales la 25 Mai 1936.
TEODORESCU Em. C. (Bucureşti).— Ales la 25 Mai 1909. 20
TEODORESCU G-ral Paul (Bucureşti).— Ales la 27 Mai 1938.
VÂLCOVICI V. (Bucureşti).— Ales la 25 Mai 1936. 22

Străini.

DUBOIS Dr. Léon (Baltimore, Maryland).— Ales la 12 Iunie 1921
FOURMARIER Paul (Liége).— Ales la 8 Iunie 1925.
GUIART Jules (Cluj şi Lyon).— Ales la 12 Iunie 1924
JEANNEL René (Cluj).— Ales la 26 Mai 1928.
KELLY Dr. Howard A. (Baltimore, Maryland) — Ales la 12 Iunie 1921 5
KETTNER Dr. Radomir (Praga).— Ales la 1 Iulie 1928.
NICHOLAS Francisc C. (Baltimore, Maryland).— Ales la 12 Iunie 1921.
PITTARD Eugène (Geneva).— Ales la 7 Iunie 1919 8

MEMBRII ACADEMIEI DECEDAŢI

ALECSANDRI Vasile.— Numit la 2 Iunie 1867.— † la 22 August 1890.
AURELIAN Petre S.— Ales la 9 Septemvrie 1871.— † 24 Ianuarie 1909.
BABEŞ Vicenţiu.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 21 Ianuarie 1907
BABEŞ Dr. Victor.— Ales la 11 Martie 1893.— † 19 Octomvrie 1927.
BACALOGLU Emanoil.— Ales la 29 Iunie 1879 — † 30 August 1891.
BALŞ GH.— Ales la 4 Iunie 1923.— † 22 Septemvrie 1934.
BARIŢIU Gheorghe.— Numit la 22 Aprilie 1866. —† 21 Martie 1893.
BÂRSEANU Andrei.— Ales la 1 Aprilie 1908.— † 19 August 1922.
BENGESCU Gheorghe.— Ales la 4 Iunie 1921.— † 23 August 1922.
BIANU Ion.— Ales la 3 Aprilie 1902.— † 13 Februarie 1935.
BOGDAN-DUICĂ Gh.— Ales la 4 Iunie 1919.— † 21 Sept. 1934.
BOGDAN Ioan.— Ales la 29 Martie 1903.— † 1 Iunie 1919.
BRÂNDZĂ Dr. Dimitrie.— Ales la 30 Iunie 1879.— † 3 August 1895
BUNEA Augustin.— Ales la 28 Mai 1909.— † 18 Noemvrie 1909.
CANTACUZINO Dr. Ioan.— Ales la 30 Mai 1925.— † 14 Ianuarie 1934.
CARAGIANI Ioan.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 13 Ianuarie 1921.
CHIŢU Gheorghe.— Ales la 27 Iunie 1879.— † 28 Octomvrie 1879.
CIPARIU Timoteiu.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 22 August 1887.
COBĂLCESCU Grigorie.— Ales la 29 Martie 1886.— † 21 Mai 1892.
COŞBUC Gheorghe.— Ales la 20 Mai 1916.— † 26 Aprilie 1918.
COZACOVICI Dimitrie.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 21 August 1868.
CRAINICIANU Grigorie.— Ales la 18 Mai 1911.— † 1 Oct. 1935.
DENSUSIANU OVID — Ales la 15 Octomvrie 1918. — † Iunie 1938
DELAVRANCEA B. Şt.— Ales la 19 Mai 1912.— † 30 Aprilie 1918.
DIMITROVICI Ambrozie.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 3 Iulie 1866.
ELIADE RĂDULESCU Ioan.— Numit la 2 Iunie 1867.— † 27 Apr. 1872.
ERBICEANU Constantin.— Ales la 8 Aprilie 1899.— † 7 Martie 1913.
FĂLCOIANU Ştefan.— Ales la 13 Septemvrie 1876.— † 22 Ianuarie 1905.
FĂTU Dr. Anastasiu.— Ales la 11 Septemvrie 1871.— † 3 Martie 1886.
FELIX Dr. Iacob.— Ales la 30 Iunie 1879 — † 20 Ianuarie 1905.
FONTANINU Gheorghe M.— Ales la 10 Sept. 1870.— † 24 Aprilie 1886.
GANE Nicolae. —Ales la 1 Aprilie 1908.— † 16 Aprilie 1916
GHICA Ion.— Ales la 13 August 1874.— † 22 Aprilie 1897.
GIURESCU Constantin — Ales la 14 Mai 1914 — † 28 Octomvrie 1918.

GOGA Octavian.— Ales la 4 Iunie 1919.— † 7 Mai 1938. 35
GRECESCU Dr. D.— Ales la 17 Aprilie 1907.— † 2 Octomvrie 1910
HARET Spiru C.— Ales la 31 Martie 1892.— † 17 Decemvrie 1912
HASDEU Bogdan P.— Ales la 13 Septemvrie 1877.— † 25 August 1907
HEPITES Ștefan.— Ales la 3 Aprilie 1902.— † 16 Septemvrie 1922
HODOSIU Iosif.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 28 Noemvrie 1880 40
HURMUZAKI Alex.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 8 Martie 1871
HURMUZAKI Eudoxie.— Ales la 2 August 1872.— † 29 Ianuarie 1874.
IONESCU Nicolae.— Numit la 20 Iulie 1867.— † 24 Ianuarie 1905
ISTRATI Constantin.— Ales la 7 Aprilie 1899.— † 17 Ianuarie 1919.
KALINDERU Ioan.— Ales la 13 Martie 1893.— † 11 Decemvrie 1913. 45
KOGĂLNICEANU Mihail.— Ales la 16 Sept. 1868.— † 20 Iunie 1891.
KRETZULESCU Nicolae.— Ales la 9 Sept. 1871.— † 26 Iunie 1900.
LAURIAN August Treb.— Numit la 2 Iunie 1867.— † 25 Febr. 1881.
MAIORESCU Titu.— Numit la 20 Iulie 1867.— † 1 Iulie 1917.
MANIU Vasile.— Ales la 12 Septemvrie 1876.— † 10 Martie 1901. 50
MARIAN Simeon Fl.— Ales la 26 Martie 1881.— † 11 Aprilie 1907
MARIENESCU At. M.— Ales la 26 Martie 1881.— † 7 Ianuarie 1914
MARINESCU Dr. Gh.— Ales la 9 Aprilie 1905.— † 15 Mai 1938.
MASSIMU Ioan C.— Numit la 2 Iunie 1867.— † 2 Iunie 1877.
MELCHISEDEC Episcop.— Ales la 10 Sept. 1870.— † 16 Mai 1892. 55
MOLDOVANU Ioan M.— Ales la 11 Aprilie 1894.— † 7 Sept. 1915.
MUNTEANU Gavril.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 17 Dec. 1869.
NAUM Anton — Ales la 11 Martie 1893.— † 28 August 1917.
NEGRUZZI Constantin.— Numit la 2 Iunie 1867.— † 25 August 1868.
NEGRUZZI C. Iacob.— Ales la 26 Martie 1881.— † 6 Ianuarie 1932. 60
NICOLAE Popea Episcop.— Ales la 8 Aprilie 1899.— † 26 Iulie 1908.
ODOBESCU Alexandru.— Ales la 10 Sept. 1870.— † 10 Noemvrie 1895.
OLLĂNESCU Dimitrie C.— Ales la 11 Martie 1893.— † 20 Ian. 1908.
ONCIUL Dimitrie.— Ales la 11 Aprilie 1905.— † 20 Martie 1923.
PAPADOPOL-CALIMACH Alexandru.— Ales la 12 Septemvrie 1876.— † 18 Iunie 1898. 65
PAPIU-ILARIANU Alex.— Ales la 16 Sept. 1868.— † 11 Octomvrie 1878.
PÂRVAN Vasile.— Ales la 15 Mai 1913. —† 26 Iunie 1927.
PHILIPPIDE Alexandru.— Ales la 1 Aprilie 1900.— † 11 August 1933.
POENARU Petre.— Ales la 10 Sept. 1870.— † 2 Octomvrie 1875.
PONI Petre.— Ales la 30 Iunie 1879.— † 2 Aprilie 1925. 70
PORCIUS Florian.— Ales la 10 Martie 1882.— † 17 Mai 1906.
PUȘCARIU Ioan.— Ales la 4 Aprilie 1900.— † 24 Decemvrie 1911.
QUINTESCU Nicolae Gh.— Ales la 14 Sept. 1877.— † 12 August 1913.
ROMAN Alexandru.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 15 Sept. 1897.
ROSETTI Constantin A.— Numit la 2 Iunie 1867.— † 8 Aprilie 1885. 75
SALIGNY Anghel.— Ales la 7 Aprilie 1897.— † 17 Iunie 1925.
SBIERA Ioan.— Numit la 11 Iunie 1866.— † Octomvrie 1916.
SION Gheorghe.— Ales la 16 Septemvrie 1868.— † 1 Octomvrie 1892.

STAMATI Constantin.— Numit la 22 Aprilie 1866.— † 26 Mai 1876.
STEFANELLI Teodor V.— Ales la 26 Mai 1910.— † 23 Iulie 1921 80
ȘTEFĂNESCU Grigorie.— Ales la 12 Sept. 1876.— † 20 Februarie 1911.
STRĂJESCU Ioan. — Numit la 22 Aprilie 1866; — Ales membru de onoare la 12 Septemvrie 1870. — † 4 Octomvrie 1873.
STURDZA Dimitrie A.— Ales la 15 Sept. 1871.— † 8 Octomvrie 1914.
SUTZU Mihail C..— Ales la 1 Aprilie 1908.— † 3 Iulie 1933.
TECLU Nicolae.— Ales la 2 Iulie 1879.— † Iulie 1916. 85
TOCILESCU Gr. G.— Ales la 22 Martie 1890.— † 28 Septemvrie 1909.
ȚIȚEICA Gh. — Ales la 15 Mai 1918. — † 5 Februarie 1939.
URECHIA Vasile A.— Numit la 2 Iunie 1867.— † 23 Noemvrie 1901
VÂLSAN George.— Ales la 2 Iunie 1920.— † 6 August 1935.
VASICIU Dr. Paul.— Ales la 2 Iulie 1879.— † 20 Iunie 1881. 90
VASILE Mangra, Mitropolit.— Ales la 27 Mai 1909.— † 1 Oct. 1918.
VULCAN Iosif. — Ales la 30 Martie 1891.— † 26 August 1907.
XENOPOL A. D.— Ales la 11 Martie 1893.— † 27 Februarie 1920.
ZAMFIRESCU Duiliu.— Ales la 1 Aprilie 1908.— † 3 Iunie 1922. 94

MEMBRII DE ONOARE DECEDAȚI

M. S. CAROL I, *Regele României,*
Protector al Academiei Române,
Președinte de onoare

Proclamat la 15 Septemvrie 1867,
Decedat la 27 Septemvrie 1914.

M. S. FERDINAND I, *Regele României*
Protector al Academiei Române,
Președinte de onoare

Proclamat la 15 Martie 1890,
Decedat la 20 Iulie 1927

M. S. ELISABETA, *Regina României (Carmen Sylva)*
Proclamată la 31 Martie 1891,
Decedată la 18 Februarie 1916.

M. S. MARIA, *Regina României*
Proclamată la 1 Mai 1915,
Decedată la 18 Iulie 1938.

ADRIAN General Gheorghe.— Ales la 13 Septemvrie 1875.— † 15 Octomvrie 1889. 5
ANDREIU Șaguna, Mitropolit. — Ales la 7 Septemvrie 1871.— † 16 Iunie 1873.
APPEL Paul.— Ales la 22 Mai 1914.— † 24 Octomvrie 1930.
ARION C. C.— Ales la 12 Mai 1912.— † 27 Iunie 1923.
ARRHENIUS Svante S.— Ales la 27 Mai 1913.— † Octomvrie 1927
ASCOLI Graz. Isaia.— Ales la 13 Septemvrie 1877.— † 21 Ianuarie 1907. 10
ATANASIE Mironescu, Mitropolit Primat.— Ales la 25 Mai 1909.— † 9 Octomvrie 1931.
AVERESCU Al. Mareșal. — Ales la 7 Iunie 1923. — † 3 Octomvrie 1938
AVRIL Baron Adolphe d'.— Ales la 7 Sept. 1871.— † 14 Octomvrie 1904
BABELON Ernst.— Ales la 29 Mai 1914.— † 3 Ianuarie 1924.
BACCELI Guido.— Ales la 22 Martie 1906.— † 10 Ianuarie 1916. 15

BAILLON H.— Ales la 28 Martie 1887.— † 7 Iulie 1895.
BAROZZI General C.— Ales la 9 Aprilie 1905.— † 15 Aprilie 1921.
BARTHOU Louis.— Ales la 22 Iunie 1934.— † 9 Oct. 1934.
BATAILLARD Paul.— Ales la 30 August 1872.— † 1 Martie 189
BECHAMP A.— Ales la 28 Martie 1906.— † 18 Aprilie 1905.
BEERNAERT August M. F.— Ales la 25 Martie 1906.— † 6 Oct. 1912.
BENNDORF Otto.— Ales la 12 Aprilie 1894.— † 20 Ianuarie 1908.
BERNAT-LENDWAY Dr A. N — Ales la 4 Aprilie 1908 — † 12 Februarie 1924.
BERTHELOT G-ral Henri Mathias — Ales la 5 Iunie 1926 — † 28 Ianuarie 1931.
BERTHELOT M.— Ales la 28 Martie 1906.— † 5 Martie 1907
BIDLO Jaroslav.— Ales la 31 Mai 1935.— † Decemvrie 1937.
BIONDELLI Bernardino.— Ales la 7 Sept. 1871.— † 29 Iunie 1886.
BJOERKMAN Goran.— Ales la 25 Mai 1922.— † 22 Decemvrie 1923.
BLANCHARD Dr. Raphael — Ales la 22 Mai 1914 — † 7 Februarie 1919.
BLASERNA Pietro.— Ales la 27 Mai 1913.— † 27 Februarie 1918.
BOCK Dr. Francisc.— Ales la 9 Sept. 1871.— † 19 Aprilie 1899.
BONAPARTE Principele Roland.— Ales la 10 Iunie 1920.— † 15 Aprilie 1924.
BORMANN Eugen.— Ales la 9 Aprilie 1897.— † 4 Martie 1917.
BOSIANU Constantin.— Ales la 30 Iunie 1879.— † 21 Martie 1882.
BOUCHARD Dr. Charles.— Ales la 18 Mai 1911.— † 2 Martie 1915.
BRANISCE Dr. Valeriu.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 1 Ianuarie 1928.
BRĂTIANU Ioan C.— Ales la 19 Martie 1885.— † 4 Mai 1891.
BRĂTIANU I. I. C.— Ales la 7 Iunie 1923.— † 24 Noemvrie 1927.
BRĂTIANU I. Vintilă.— Ales la 28 Mai 1929.— † 22 Decemvrie 1930.
BURY I. B.— Ales la 25 Mai 1913.— † 1 Iunie 1928.
BUZDUGAN George.— Ales la 28 Mai 1929.— † 7 Octomvrie 1929.
CÂMPEANU Petre.— Ales la 10 Septemvrie 1871.— † 15 Aprilie 1893.
CAPELLINI Cav. Ioan.— Ales la 7 Sept. 1871.— † 29 Mai 1922.
CAPITAN H.— Ales la 27 Mai 1933.— † 21 Septemvrie 1937.
CECCHETTI Bartolomeo — Ales la 22 Martie 1890.— † 16 Martie 1892.
CHASLES Philarète.— Ales la 9 Septemvrie 1871.— † 18 Iunie 1873.
CICHORIUS Conrad.— Ales la 24 Mai 1914.— † 1932.
CIHAC Alex.— Ales la 30 August 1872 — † 29 Iulie 1887.
CIHAC Dr. Iacob.— Ales la 30 August 1872.— † 17 Noemvrie 1888.
COMȘA Dimitrie.— Ales la 13 Iunie 1926.— † 15 Februarie 1931.
COLLINET Paul — Ales la 26 Mai 1933. — † 9 Decemvrie 1938.
COSTESCU Theodor. — Ales la 30 Mai 1934. † 25 Martie 1939.
CREȚIANU Gheorghe.— Ales la 22 Martie 1882.— † 6 August 1887.
CROOKES William.— Ales la 27 Mai 1913.— † 4 Aprilie 1919.
CUCIUREANU Dr. Gheorghe.— Ales la 10 Septemvrie 1871.— † 10 Ianuarie 1886.
DAHN Felix.— Ales la 22 Aprilie 1894 — † 3 Ianuarie 1912.

DARBOUX Jean Gaston.— Ales la 27 Mai 1913.— † 23 Febr. 1917.
DE FLERS Robert.— Ales la 11 Iunie 1919.— † 30 Iulie 1927.
DESJARDINS Ernest.— Ales la 9 Sept. 1871.— † 9 Octomvrie 1886.
DIEFENBACH Lorenz.— Ales la 15 Aprilie 1880.— † 16 Martie 1883. 60
DIEZ Frederic.— Ales la 30 August 1872.— † 17 Mai 1876.
DIMA Gheorghe.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 5 Iunie 1925.
DOMASZEWSKI Alfred von.— Ales la 9 Aprilie 1897.— † 2 Iulie 1927.
DRĂGHICEANU Matei. — Ales la 23 Mai 1933. — † 2 Mai 1939.
DUPARC Louis.— Ales la 29 Mai 1913.— † 21 Octomvrie 1932. 65
EGGER Emil.— Ales la 7 Septemvrie 1871.— † 18 August 1885.
EHRLICH Dr. Paul.— Ales la 18 Mai 1911.— † 20 August 1915.
FISCHER Emil.— Ales la 27 Mai 1913.— † 14 Iulie 1919.
FOERSTER Wilhelm.— Ales la 27 Mai 1913.— † 18 Ianuarie 1921.
FOUGÈRES Gustav.— Ales la 11 Iunie 1919.— † 7 Decemvrie 1927. 70
FROEHNER Wilhelm.— Ales la 9 Septemvrie 1871.— † 22 Mai 1925.
GASTER Moise — Ales la 30 Mai 1929. — † 5 Martie 1939.
GAUDRY Albert.— Ales la 23 Martie 1904.— † 27 Noemvrie 1908.
GILLIÉRON J.— Ales la 6 Iunie 1923.— † 26 Aprilie 1926.
GRIGORIE COMȘA Episcop.— Ales la 28 Mai 1934.— † 25 Mai 1935. 75
GOLDIȘ Vasile.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 10 Februarie 1934.
GONATA Ștefan.— Numit membru activ la 2 Iunie 1867.— Ales membru onorar la 22 Septemvrie 1870.— † 18 Septemvrie 1896.
GORE Paul.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 8 Decemvrie 1927.
GRĂDIȘTEANU Grigorie.— Ales la 30 Iunie 1879.— † 28 Febr. 1892.
GRĂDIȘTEANU Petre.— Ales la 2 Aprilie 1883.— † 27 Sept. 1921. 80
GRANT DUFF Sir M.— Ales la 12 Sept. 1875.— † 12 Ianuarie 1906.
GRECIANU Ștefan D.— Ales la 9 Aprilie 1905.— † 1 August 1908
GRIGORESCU Nicolae.— Ales la 8 Aprilie 1899.— † 21 Iulie 1907.
GUBERNATIS Angelo de.— Ales la 28 Martie 1895. — † 14 Februarie 1913.
GUILLAUME Baron.— Ales la 16 Aprilie 1907.— † 22 Aprilie 1918 85
GUYE Philippe.— Ales la 29 Mai 1913 — † 27 Martie 1922.
HALLER Albin — Ales la 28 Mai 1909.— † 29 Aprilie 1925.
HAMANGIU Const.— Ales la 29 Mai 1930.— † 7 Ianuarie 1932.
HANN Iulius de.— Ales la 22 Mai 1914.— † 1 Octomvrie 1921.
HASDEU Alexandru.— Numit membru activ la 22 Aprilie 1866.— Ales membru onorar la 12 Septemvrie 1870.— † 2 Noemvrie 1872. 90
HAYNALD Cardinal Ludovic.— Ales la 2 Aprilie 1883.— † 4 Iulie 1891.
HEAD Barclay.— Ales la 29 Mai 1914.— † 12 Iunie 1924.
HENRY Louis.— Ales la 28 Mai 1909.— † 23 Februarie 1913.
HIRSCHFELD Otto.— Ales la 13 Aprilie 1894.— † 27 Martie 1922
HOMOLLE Théophile.— Ales la 12 Iunie 1924.— † 14 Iunie 1925. 95
HURMUZAKI Const.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 23 Febr. 1937.
HURMUZAKI Nicolae.— Ales la 2 Aprilie 1883.— † 19 Sept. 1909.
IACOV Antonovici Episcop.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 31 Dec. 1931.

ILARION Puşcariu, Arhiereu.— Ales la 24 Mai 1916.— † 8 Septemvrie 1922.

IOANID Gheorghe.— Ales la 10 Sept. 1871.— † 27 Noemvrie 1888. 100

IONESCU Ioan.— Ales la 1 Aprilie 1884.— † 17 Decemvrie 1891.

IONESCU Dr. Toma.— Ales la 5 Iunie 1925.— † 28 Martie 1926.

IOSIF Gheorghian, Mitropolit Primat.— Ales la 24 Martie 1901.— † 24 Ianuarie 1909.

IOSIF Naniescu, Mitropolitul Moldovei.— Ales la 16 Aprilie 1888 — † 26 Ianuarie 1902.

JAGIC Vatroslav.— Ales la 23 Martie 1904.— † 5 August 1923. 105

JANET Paul.— Ales la 11 Iunie 1919.— † Martie 1937.

JARNIK Dr. Ioan Urban.— Ales corespondent la 28 Mai 1879, Onorar la 7 Iunie 1919.— † 12 Ianuarie 1923.

JIRECEK Constantin.— Ales la 29 Mai 1914.— † 28 Decemvrie 1917

JOUBIN Louis.— Ales la 28 Mai 1934.— † . . . Mai 1935.

KISCH Gustav.— Ales la 25 Mai 1933.— † 1 Iunie 1938. 110

KLEIN Felix.— Ales la 29 Mai 1913.— † 22 Iunie 1925.

KLEINWAECHTER Friedrich.— Ales la 12 Iunie 1921.— † 12 Decemvrie 1927.

KONDAKOV Nicodem.— Ales la 12 Iunie 1924.— † 17 Febr. 1925.

KOTZEBUE Wilhelm de.— Ales la 1 Aprilie 1884.— † 24 Oct. 1887.

KRETZULESCU Constantin.— Ales la 10 Septemvrie 1871.— † 20 Martie 1884. 115

KRUMBACHER Karl.— Ales la 28 Martie 1906.— † 12 Dec. 1909.

LACOUR-GAYET Georges.— Ales la 11 Iunie 1919.— † 8 Decemvrie 1935.

LAHOVARI Gheorghe.— Ales la 25 Martie 1901.— † 13 Iunie 1909.

LAMPRECHT Karl.— Ales la 23 Mai 1913.— † 10 Mai 1915.

LASTEYRIE Comte Ferdinand de.— Ales la 9 Septemvrie 1871 — † 14 Mai 1879. 120

LÉGER Louis.— Ales la 12 Aprilie 1894.— † 30 Aprilie 1923.

LEPSIUS Richard.— Ales la 30 August 1875.— † 10 Iulie 1884.

LINAS Charles de.— Ales la 9 Septemvrie 1871.— † 14 Aprilie 1887.

LIPPMANN Gabriel.— Ales la 28 Mai 1909.— † 31 Iulie 1921.

LONGINESCU G. G. — Ales la 30 Mai 1936. — † 7 Aprilie 1939 125

LONGPERRIER Adrien de.— Ales la 7 Septemvrie 1871.— † 14 Ianuarie 1882.

LORENZ Antoon Hendrich — Ales la 29 Mai 1913.— † 4 Febr. 1928.

LUDWIG Dr. Ernest.— Ales la 4 Aprilie 1908.— † 14 Octomvrie 1915

MANGIUCA Simeon.— Ales la 22 Martie 1890.— † 22 Noemvrie 1890.

MARSY Comte de.— Ales la 12 Aprilie 1894.— † 16 Mai 1900. 130

MARŢIAN Iuliu.— Ales la 27 Mai 1933.— † Dec. 1937.

MASARYK Th. Garigue.— Ales la 28 Mai 1934.— † 14 Septemvrie 1937.

MEILLET A.— Ales la 6 Iunie 1923.— † . . . Aug. 1936.

METCHNIKOFF I.— Ales la 24 Mai 1911.— † 18 Iulie 1916.

MEYER-LUEBKE W. — Ales la 28 Martie 1906 — † 5 Oct. 1936. 135

MIKLOSICH Dr. Franz.— Ales la 15 Apr. 1880.— † 7 Martie 1891.
MIRON Dr. Cristea, Patriarhul României. — Ales la 7 Iunie 1919. — † 6 Martie 1939.
MISSIR Petre.— Ales la 10 Iunie 1926.— † 10 Iunie 1929.
MOCIONI Andrei.— Numit membru activ la 22 Aprilie 1866.— Ales membru onorar la 12 Septemvrie 1870.— † 23 Aprilie 1880.
MOMMSEN Teodor.— Ales la 3 Iulie 1879.— † 19 Octomvrie 1903. 140
MONLAU Filip.— Ales la 12 Septemvrie 1870.— † 16 Februarie 1871.
MOUREU Charles.— Ales la 11 Iunie 1925.— † 13 Iunie 1929.
MUELLER Max.— Ales la 12 Septemvrie 1875.— † 15 Octomvrie 1900.
MUREȘIANU Iacob.— Ales la 17 Septemvrie 1877.— † 17 Sept. 1887
NICOLAE Ivan Episcop.— Ales la 28 Mai 1934.— † 3 Febr. 1936. 145
NOAILLES Ana, Contesa de.— Aleasă la 11 Iunie 1925.— † 30 Aprilie 1933.
NYROP Kristoffer.— Ales la 8 Iunie 1926.— † 13 Aprilie 1931.
PAIS Ettore. — Ales la 12 Iunie 1924. — † . Martie 1939.
PETRUSZEWICZ A. S.— Ales la 22 Martie 1890.— † 11 Septemvrie 1913.
PICOT Emil.— Ales la 31 Mai 1879.— † 13 Septemvrie 1918. 150
PICTET Amé.— Ales la 26 Mai 1933.— † 11 Martie 1937.
PIMEN Georgescu, Mitropolit. —Ales la 15 Octomvrie 1918.— † 12 Noemvrie 1934.
PIRENNE Henri.— Ales la 12 Iunie 1924.— † 1936
POINCARÉ Jules-Henri.— Ales la 28 Mai 1909.— † 4 Iulie 1912.
POINCARÉ Lucien.— Ales la 11 Iunie 1919.— † 9 Martie 1920. 155
POINCARÉ Raymond.— Ales la 27 Mai 1932.— † 15 Octomvrie 1934
POLIZU Dr. Gheorghe A.— Ales la 10 Sept. 1871.— † 18 Oct. 1886.
POPOVICIU Eusebie.— Ales la 4 Aprilie 1908.— † 28 Septemvrie 1922.
POTTIER Edmond.— Ales la 10 Iunie 1926.— † ... Septemvrie 1934.
PURKINE Cyril.— Ales la 1 Iunie 1928.— † 5 Aprilie 1937. 160
QUINET Edgar.— Ales la 15 Septemvrie 1869.— † 27 Martie 7185.
RADU Elie.— Ales la 5 Iunie 1926.— † 2 August 1931.
RAMBAUD Alfred.— Ales la 28 Martie 1895.— † 10 Noemvrie 1905.
RAMON Y CAJAL Santiago.— Ales la 4 Iunie 1923.— † 17 Oct. 1934.
RAMSAY Sir William.— Ales la 29 Mai 1913.— † 1 August 1916. 165
RICHET Ch.— Ales la 12 Iunie 1926.— † 3 Decemvrie 1935.
ROMAN Ciorogariu Episcop.— Ales la 12 Iunie 1921.— 25 Ianuarie 1936.
ROMNICEANU Victor.— Ales la 6 Iunie 1923.— † 29 Noemvrie 1933.
ROTH Victor.— Ales la 10 Iunie 1926.— † 7 Aprilie 1936.
ROSETTI Teodor.— Ales la 26 Martie 1891.— † 27 Iulie 1923. 170
ROUX Dr. Emile.— Ales la 24 Mai 1911.— † 3 Noemvrie 1933.
SCHLUMBERGER G. L. (Paris).— Ales la 28 Martie 1906.— † ... Mai 1929.
SCHRIJNEN Jos.— Ales la 28 Mai 1937.— † Febr. 1938.
SCHUCHARDT Hugo.— Ales la 13 Sept. 1877.— † 21 Aprilie 1927.

SCIALOJA Vittorio.— Ales la 23 Mai 1933.— † 19 Noemvrie 1933. 175
SELLA Quintino.— Ales la 2 Aprilie 1883.— † 15 Martie 1884.
SILAȘI Dr. Cr. —Ales la 13 Septemvrie 1877.— † 5 Ianuarie 1897
SIMU Anastasie.— Ales la 29 Mai 1933.— † 28 Februarie 1935.
STANLEY OF ALDERLEY Lord Henry.— Ales la 7 Sept. 1871.— † 10 Decemvrie 1903.
STEENSTRUP J. Jap. Smith.— Ales la 12 Sept. 1870.— † 8 Iunie 1897 180
STROESCU Vasile.— Ales la 24 Mai 1910.— † 13 Aprilie 1926.
STURDZA-SCHEIANU Dimitrie.— Ales la 16 Aprilie 1907.— † 6 Februarie 1920.
SURUCEANU Ioan C.— Ales la 11 Aprilie 1888.— † 18 Noemvrie 1897
SZABO Dr. Iosif.— Ales la 30 August 1872.— † 15 Decemvrie 1874.
TERMIER Pierre — Ales la 28 Mai 1928.— † ... Octomvrie 1930 185
TEUTSCH Dr. Friederich.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 11 Februarie 1933.
TIKTIN H.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 13 Martie 1936
TOBLER Adolf.— Ales la 30 August 1875.— † 5 Martie 1910.
TORMA Carol.— Ales la 22 Martie 1882.— † 17 Februarie 1897.
UBICINI A.— Ales la 9 Septemvrie 1871.— † 15 Octomvrie 1884. 190
URBAIN Georges. — Ales la 1 Iunie 1938. — † .. Noemvrie 1938.
UVAROFF Alexis S.— Ales la 9 Septemvrie 1871.— † Februarie 1885
VASILE Suciu, Mitropolit.— Ales la 11 Iunie 1919.— † 25 Ianuarie 1935.
VEGEZZI-RUSCALA G.— Ales la 15 Sept 1869 — † 17 Decemvrie 1885.
VICTOR Mihályi, Mitropolit.— Ales la 12 Aprilie 1894.— † 17 Ianuarie 1918. 195
VIRCHOW Rudolf.— Ales la 6 Aprilie 1902.— † 23 August 1902
VLADIMIR de Repta, Mitropolit.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 24 Aprilie 1926.
WALDEYER Wilhelm von.— Ales la 28 Mai 1912.— † 23 Ianuarie 1921.
WHITE Sir William A. — Ales la 17 Martie 1885.— † 16 Dec. 1891
WILAMOWITZ-MOELLENDORFF Ulrich.— Ales la 29 Mai 1914.— † 25 Septemvrie 1930. 200

MEMBRII CORESPONDENȚI DECEDAȚI

ANDREADES A M.— Ales la 28 Mai 1929.— † 17 Aprilie 1935.
ASSAKY Dr G.— Ales la 20 Martie 1890 — † 22 Aprilie 1899
ASSER T. M. C.— Ales la 1 Aprilie 1903.— † 6 Iunie 1914.
ATHANASIU I.— Ales la 24 Mai 1911.— † 20 Iulie 1926.
BAMBERG Dr. Felix.— Ales la 2 Aprilie 1891 — † 31 Ianuarie 1893.
BARCIANU Sava Popovici — Ales la 15 Sept. 1869.— † 17 Martie 1879.
BASTERRA Y ZABALA Ramon de.— Ales la 12 Iunie 1921 — † 17 Iunie 1928.
BOGREA Vasile.— Ales la 10 Iunie 1920.— † 8 Septemvrie 1926
BOIU Zaharia.— Ales la 13 Sept. 1877.— † 24 Octomvrie 1903
BORCEA Ioan (Iași).— Ales la 5 Iunie 1919.— † 30 Iulie 1936
BOTEZ Eugen.— Ales la 8 Iunie 1922 — † 12 Mai 1933.
BRĂTIANU General C. I.— Ales la 10 Aprilie 1889.— † 6 Ian. 1910.
BROȘTEANU Petre.— Ales la 1 Aprilie 1889.— † Ianuarie 1920.
BURADA Teodor.— Ales la 25 Martie 1887 — † 18 Februarie 1923.
CĂLUGĂREANU Dr D.— Ales la 10 Iunie 1920 — † 17 Decemvrie 1937
CLIMESCU C.— Ales la 31 Martie 1892.— † 6 August 1926.
CODRESCU Teodor.— Ales la 2 Aprilie 1886.— † 22 Martie 1894
COSMOVICI Leon — Ales la 11 Martie 1893.— † 21 Iulie 1921.
CULIANU N.— Ales la 1 Aprilie 1889 — † 28 Noemvrie 1915.
DAN Dimitrie.— Ales la 23 Martie 1904.— † 25 Mai 1927
DEMETRIESCU Angel.— Ales la 6 Aprilie 1902 — † 22 Iulie 1903.
DENSUSIANU Aron.— Ales la 13 Sept. 1877 — † 4 Sept. 1900.
DENSUSIANU Nicolae — Ales la 6 Aprilie 1880.— † 25 Martie 1911.
DOBRESCU N — Ales la 11 Mai 1911 — † 10 Iulie 1914
DOCAN Nicolae — Ales la 26 Mai 1915.— † 25 Aprilie 1933
ELIAD Pompiliu.— Ales la 21 Mai 1912 — † 24 Mai 1914.
ESARCU Constantin.— Ales la 1 Aprilie 1884 — † 8 Iunie 1898
FILIPESCU Gh Em — Ales la 25 Mai 1936 — † 25 Noemvrie 1937
FRĂȚIMAN Justin — Ales la 7 Iunie 1919 — † 23 Septemvrie 1927
GEROTA D — Ales la 21 Mai 1916.— † 14 Februarie 1939.
GLOTZ Gustave — Ales la 28 Mai 1929 — † 17 Aprilie 1935
GOGU Constantin — Ales la 3 Aprilie 1889.— † 30 Ianuarie 1897.
GHIBĂNESCU Gh — (Iași).— Ales la 11 Aprilie 1905 — † 6 Iulie 1936.
GUICHEN Viconte de.— Ales la 28 Mai 1929 — † 9 Octomvrie 1938.

GUILLOUARD Louis Vincent.— Ales la 1 Aprilie 1903.— † 26 Ianuarie 1925. 35
HÂRJEU General C. N.— Ales la 27 Mai 1909.— † 24 Mai 1928.
HERZOG Eugen.— Ales la 29 Mai 1914.— † 17 Decemvrie 1928.
IONESCU-GION G. I.— Ales la 1 Aprilie 1889.— † 29 Iunie 1904.
IOSIF Goldiş, Episcop.— Ales la 22 Martie 1882.— † 23 Martie 1902.
JANCA Victor.— Ales la 22 Martie 1882.— † 9 August 1890. 40
JUNG Dr. Julius.— Ales la 13 Septemvrie 1877.— † 1910
KADLEC Karel.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 3 Decemvrie 1928.
KALINDERU Dr. N.— Ales la 20 Martie 1890.— † 16 Aprilie 1902.
KALUZNIACKI Dr. E.— Ales la 20 Martie 1890.— † 21 Iunie 1914.
KANITZ August.— Ales la 22 Martie 1882.— † 30 Iunie 1896. 45
LAMBRIOR Alex.— Ales la 2 Martie 1882.— † 20 Septemvrie 1883.
LAURIAN D Aug — Ales la 13 Septemvrie 1877.— † 25 Octomvrie 1906.
LECOMTE DU NOUY A.— Ales la 25 Martie 1887.— † 11 Noemvrie 1914.
LEGRAND Emil.— Ales la 13 Sept. 1877.— † 15 Noemvrie 1902.
LONGINESCU Ştefan.— Ales la 24 Mai 1910.— † 2 August 1931. 50
MĂRGĂRIT Apostol.— Ales la 3 Aprilie 1889.— † 22 Iulie 1903.
MEŞIOTA Ioan.— Ales la 13 Sept. 1877. —† 19 Ianuarie 1878.
MIHALYI Ioan.— Ales la 25 Martie 1901.— † 14 Octomvrie 1914.
MINOVICI Ştefan.— Ales la 8 Iunie 1925.— † 30 Decemvrie 1935.
MONTANDON A. L.— Ales la 11 Aprilie 1905.— † 3 Martie 1922. 55
MONTESSUS DE BALLORE Conte Fernando.— Ales la 27 Mai 1913.— † ... Martie 1923.
MURGOCI G. M.— Ales la 6 Iunie 1923.— † 5 Martie 1925.
NEGREANU Dimitrie.— Ales la 11 Martie 1893.— † 30 Aprilie 1908.
NENIŢESCU Ioan.— Ales la 18 Martie 1896.— † 23 Februarie 1901.
NYS Ernest.— Ales la 1 Aprilie 1903.— † 4 Septemvrie 1920. 60
OBEDENARU Dr. Mihail G.— Ales la 10 Sept. 1871.— † 9 Iulie 1885.
ODHNER C. T.— Ales la 20 Martie 1890.— † 11 Iunie 1904.
ONIŢ Virgil.— Ales la 3 Aprilie 1902.— † 21 Octomvrie 1915.
PANAITESCU Scarlat G-ral.— Ales la 7 Iunie 1919.— † 22 Martie 1938.
PAPACOSTEA Cezar (Iaşi).— Ales la 29 Mai 1935.— † Iulie 1936. 65
PETCOVIČ Vladimir (Belgrad).— Ales la 1 Iunie 1928. † 1935.
PETRESCU Dr. Z.— Ales la 18 Martie 1885.— † 16 Decemvrie 1901.
PETRINO Dimitrie.— Ales la 17 Sept. 1877.— † 29 Aprilie 1878.
POP Gavril.— Ales la 7 Septemvrie 1871.— † 27 Mai 1883.
POPESCU Ioan.— Ales la 13 Septemvrie 1877.— † 3 Martie 1892. 70
POPOVICI Gh.— Ales la 11 Aprilie 1905.— † 12 Iulie 1905.
POPOVICI Gh.— Ales la 29 Mai 1909.— † 27 Decemvrie 1927.
RIEGLER Dr. Em.— Ales la 23 Martie 1904.— † 31 August 1929.
ROBESCU C. F.— Ales la 10 Septemvrie 1871.— † 1920.
ROMAN Visarion.— Ales la 13 Septemvrie 1877.— † 29 Aprilie 1885. 75

ROMNICEANU Dr. Gr.— Ales la 20 Martie 1890.— † 1 Mai 1915.
ROMNICEANU M.— Ales la 23 Martie 1904.— † 4 Octomvrie 1915.
ROMSTORFER Karl.— Ales la 29 Mai 1914.— † 22 Noemvrie 1917.
ROSNY Léon de.— Ales la 13 Septemvrie 1877.— † 28 August 1914.
RUSSO Demostene. — Ales la 5 Iunie 1919. — † 5 Octomvrie 1938. 80
SALIGNY Alfons.— Ales la 3 Aprilie 1902.— † 4 Mai 1903.
SANDU-ALDEA Const.— Ales la 5 Iunie 1919.— † 21 Martie 1927.
SCHRADER Otto.— Ales la 30 Martie 1891.— † 21 Martie 1919.
SCHUYLER Eugen.— Ales la 12 Martie 1885.— † 16 Iulie 1890.
ŞERBĂNESCU Colonel T.— Ales la 12 Aprilie 1894.— † 2 Iulie 1901. 85
SLAVICI Ioan.— Ales la 22 Martie 1882.— † 10 August 1925.
SPERANŢIA TEODOR D.— Ales la 30 Martie 1891.— † 9 Martie 1929.
ŞTEFĂNESCU Sabba.— Ales la 11 Martie 1893.— † 16 August 1931.
SUŢU Dr. Alexandru.— Ales la 11 Aprilie 1881.— † 1920.
TAFRALI Orest.— Ales la 26 Mai 1936.— † 5 Noemvrie 1937. 90
TANOVICEANU Ioan.— Ales la 9 Aprilie 1897.— † 8 Aprilie 1917.
TOPÂRCEANU Gh. (Iaşi).— Ales la 28 Mai 1936.— † 8 Mai 1937.
TRAUGOTT Tamm. — Ales la 2 Aprilie 1891. — † 28 Iulie 1938.
URSU Ioan.— Ales la 25 Mai 1910.— † 17 Octomvrie 1925.
VÂRGOLICI Ştefan.— Ales la 25 Martie 1887.— 29 Iulie 1897. 95
VITZU Dr. Alex. N.— Ales la 7 Aprilie 1897.— † 25 Decemvrie 1902.
WEIGAND Gustav.— Ales la 31 Martie 1892.— † 9 Iulie 1930. 97

COMISIUNILE ACADEMIEI ROMÂNE ÎN ANUL 1938—1939

I. Comisiunea permanentă a Bibliotecii: CAPIDAN Th., ROSETTI General Radu, SĂVULESCU Tr., Secretarii Secțiunilor.

II. Comisiunea pentru premiul *Năsturel*, de 4 000 lei, din 1939:
   din Secțiunea Literară: BLAGA L., CIOBANU St., DRĂGANU N., REBREANU L.
   din Secțiunea Istorică. BĂNESCU N., IORGA N., MEHEDINȚI S., NEGULESCU P. P.
   din Secțiunea Științifică: MRAZEC L., PARHON Dr. C. I., POMPEIU D., SPACU Gh.

III. Comisiunile pentru lucrările intrate la concurs pentru premiile cu subiecte date din 1940:

a) Premiul *Alexandru Ioan Cuza*, de 20.000 lei, despre « Istoria Românilor dela Aurelian până la fundarea Principatelor »:
IORGA N., LĂPĔDATU Al., NISTOR I.

b) Marele Premiu *Regele Ferdinand*, de 10.000 lei despre « Vieața și faptele lui Tudor Vladimirescu și starea socială și culturală din timpul său »:
IORGA N., LUPAȘ I., RĂDULESCU Andrei.

c) Premiul *General R. Rosetti*, de 5.000 lei despre « Figurile mai caracteristice din Războiul Independenței din 1877—78 »:
IORGA N., NISTOR I., LĂPĔDATU Al.

d) Premiul *Basarabiei în memoria lui I. C. Brătianu*, în efecte nominal lei 6.500 și 2 243 lei în numerar, despre « Istoria apărării drepturilor României asupra Basarabiei și rolul oamenilor de Stat ai României în această luptă »:
CIOBANU Șt., INCULEȚ I., NISTOR I.

e) Premiul *Toma și Ioan N. Socolescu*, de 10.000 lei, despre « Arhitectura ctitoriilor brâncovenești din Ardeal »:
DRAGOMIR S., IORGA N., LUPAȘ I., POPESCU Pr. N. M.

f) Premiul *At. Toncoviceanu*, de 1 000 lei, despre « Activitatea de critică literară la « Convorbiri Literare » a lui P. P. Carp, cu editarea textelor »:
CARACOSTEA D., PETROVICI I., RĂDULESCU-MOTRU C.

g) Premiul *Statului Gh. Asachi*, de 100 000 lei, despre « Așezările românești în Ungaria și Transilvania în sec. XIV și XV »:
DRAGOMIR S., LĂPĔDATU Alex., LUPAȘ I.

h) Premiul *Năsturel*, de 5.000 lei, cu subiectul « Date precise cu privire la vechimea Românilor în Secuime »:
IORGA N., LUPAŞ I., NISTOR I.

i) Premiul *Adamachi*, de 5.000 lei, cu subiectul « Studiul biocenozelor care locuesc pe plaur şi raporturile biologice dintre speciile animale şi vegetale care le compun »:
ANTIPA Dr. Gr., RACOVIŢĂ Em., SĂVULESCU Tr.

j) Premiul *Ministerului Cultelor şi Artelor*, de 50 000 lei, cu subiectul: « Biografii de ierarhi din secolul al XVII-lea »:
DRAGOMIR S., LUPAŞ I., POPESCU Preot N M.

IV Comisiunea pentru modificarea Regulamentului Premiilor Academiei şi a regulamentelor fondurilor cu venituri mici. ANTIPA Dr. Gr., BRĂTESCU-VOINEŞTI I. Al., CAPIDAN Th., DRAGOMIR S., RACOVIŢĂ Em., RĂDULESCU Andrei, RĂDULESCU-MOTRU C., LUPAŞ I , ŞIMIONESCU I.

V Comisiunea pentru ridicarea unui monument în Capitală lui Mihail Eminescu: IORGA N., preşedinte; CUZA A C , CARACOSTEA Dim., MURNU Gh , PUŞCARIU S.

VI. Comisiunea financiară: NISTOR I., POMPEIU D , POPESCU Pr. N. M., VASILESCU-KARPEN N

VII Comisiunea Fundaţiunii *Adamachi* BOGDAN P , SIMIONESCU I , LĂPĔDATU ALEX.

VIII. Comisiunea Şcolară. IONESCU-ŞIŞEŞTI Gh , NISTOR I., ROSETII G-ral R

IX Comisiunea Fondul *I. Fătu*. BOGDAN P., CIOBANU Şt., DRAGOMIR S., POPESCU Pr. N. M., SIMIONESCU I.

X Comisiunea Dicţionarului: ANTIPA Dr. Gr., GUSTI D , LĂPĔDATU Al., RĂDULESCU Andrei, SADOVEANU M., SIMIONESCU I.

XI Comisiunea pentru localul Academiei: ANTIPA Gr., IONESCU-ŞIŞEŞTI Gh , LĂPĔDATU Alex., NISTOR I., PETRAŞCU Gh., RĂDULESCU-MOTRU C. ca Preşedinte al Academiei, ROSETTI G-ral R., VASILESCU-KARPEN N.

XII Comisiunea pentru unificarea limbii cărţilor bisericeşti MURNU G., SADOVEANU M. (1 loc vacant)

XIII Comisiunea pentru stabilirea planului bibliografiei române dela 1830 încoace extinsă şi la periodice:
din Secţiunea Literară: CAPIDAN Th., CARACOSTEA Dim.
din Secţiunea Istorică: BĂNESCU N., ROSETTI G-ral R.
din Secţiunea Ştiinţifică: SĂVULESCU Tr., SIMIONESCU I.

XIV. Delegaţi în Consiliul de conducere şi administraţie al *Fundaţiunii Familiei Menachem H. Elias*.
Titulari: ANTIPA Gr , CAPIDAN Th., POMPEIU Dim , SIMIONESCU I.,
Supleanţi: MURNU G., MEHEDINŢI S , PUŞCARIU S , VASILESCU KARPEN N

XV. Comisiunea pentru *Premiul de Virtute Mavroyeni în Bucureşti:*
Preşedinte: C. RĂDULESCU-MOTRU C., Preşedintele Academiei Române;
Membrii din Secţiunea Literară: BRĂTESCU-VOINEŞTI I. Al., CIOBANU St.,
Membrii din Secţiunea Istorică: BĂNESCU N., POPESCU Pr. N.,
» » » Ştiinţifică: ANTIPA Dr. Gr., POMPEIU Dim.

XVI. Comisiunea pentru întocmirea proiectului de organizare a *Consiliului Naţional de Cercetări* şi a *Asociaţiei prietenilor Ştiinţei:*
Din Secţiunea Literară: PETROVICI I., RĂDULESCU-MOTRU C.
Din Secţiunea Istorică: LĂPĔDATU Alex., GUSTI Dim.
» » Ştiinţifică: MRAZEC L., ANTIPA Gr., SPACU G., POMPEIU Dim., RACOVIŢĂ EM., VASILESCU KARPEN N.
Comisiunea restrânsă: GUSTI Dim., MRAZEC L., RACOVIŢĂ Em.

XVII. Comisiunea pentru administrarea Fondurilor *Antachi* şi *Chiru:*
BĂNESCU N., CIUCĂ Dr., M., PETRAŞCU Gh., RĂDULESCU Andrei, RĂDULESCU-MOTRU C., SĂVULESCU Tr.

CUPRINSUL

PARTEA I

ŞEDINŢELE ORDINARE

10 IUNIE 1938 — 12 MAI 1939

PARTEA II

SESIUNEA GENERALĂ

15—31 MAI 1939